



ใครว่า พระเจ้าไม่มี

เมาลานา วาฮิดุดดีน คาน : เขียน

บรรจง ปินกาชน : แปล



ไตรว่าพระเจ้าไม่มี

G O D A R I S E S

Evidence of God in Nature and Science

Maulana Wahiduddin Khan

ไตรว่าพระเจ้าไม่มี

GOD ARISES

Evidence of God in Nature and Science

เขียน : เมาลานา วาฮิดุดดิน คาน
(Maulana Wahiduddin Khan)

แปล : บรรจง ปินกาชัน

ISBN : 974-93396-8-1

จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์ อัลฟาธีซ
205-207 ถนนพหลโยธิน
แขวงจตุจักร กรุงเทพมหานคร
เขตพระนคร กทม. 10200

หนังสือนี้มีไว้เพื่อแจกและเผยแพร่เป็นวิทยาทาน
...ห้ามจำหน่าย...

อภินันทนาการจาก มิสซิส คอยรูน นิชาห์



ไตรว่าพระเจ้าไม่มี

☛ คำนำของพุฒิจัดพิมพ์	4
☛ คำนำของพุฒแปล	5
☛ คำนำของพุฒเขียน	7
1. การถ่ายทอดของความรู้สมัยใหม่	11
2. ตรวจสอบ	22
3. วิธีการโต้แย้ง	48
4. ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์พูดถึงพระเจ้า	69
5. ข้อโต้แย้งเรื่องชีวิตหลังความตาย	111
6. สิ่งยืนยันการเป็นนบี	148
7. การถ่ายทอดของคัมภีร์กุรอ่าน	171
8. ศาสนากับสังคม	236
9. ชีวิตที่เราแสวงหา	266
10. ปัจฉิมวชิ	286

หนังสือเรื่อง “ใครว่าพระเจ้าไม่มี ?” ที่อยู่ในมือของท่านเล่มนี้เป็นอะไรที่มากไปกว่าหนังสือแปลเล่มหนึ่ง

เสน่ห์ของหนังสือเล่มนี้อยู่ที่การทำนายของพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นผู้สร้างสรรค์สิ่งในสากลจักรวาลที่มีต่อหลักการวิทยาศาสตร์ ดาราศาสตร์และการแพทย์ รวมถึงหลักธรณีวิทยา ตลอดจนทฤษฎีต่างๆของมนุษยชาติ ฯลฯ

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าอัลลอฮ์ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์และทรงสูงส่งได้เป็นผู้ประทานพระมหาคัมภีร์กุรอานลงมาโดยผ่านทางศาสดามุฮัมมัด (ขอความสันติจงมีแด่ท่าน) ตั้งแต่เมื่อประมาณ 1,400 ปีที่ผ่านมา

แต่เมื่อได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว เราจะเห็นได้ว่าหลักการและทฤษฎีทางวิชาการต่างๆของมนุษย์นั้นไม่อาจที่จะไล่ตามเนื้อหาและหลักการของพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานที่พระผู้เป็นเจ้าประทานลงมาเมื่อ 1,400 ปีก่อนหน้านี้ได้เลย

จากงานเขียนของ เมลานา วาฮิดุดดีน คาน (Maulana Wahiduddin Khan) ซึ่งแปลโดยอาจารย์ บรรจง บินกาชัน และด้วยการสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการจัดพิมพ์เผยแพร่ทั้งหมดโดยมิสซิส คอยรูน นิซาร์ ทำให้เราได้รับความรู้ความเข้าใจและมีความภาคภูมิใจในอิสลามมากยิ่งขึ้น

ในนามของสำนักพิมพ์ จึงขอขอบคุณทุกท่านที่เกี่ยวข้องมา ณ โอกาสนี้ทางผู้จัดพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งที่จะสร้างความเข้าใจและปรับเปลี่ยนทัศนคติของทั้งมุสลิมและชนต่างศาสนิกให้ได้รับรู้ว่าอิสลามนั้นมิได้เป็นศาสนาที่คร่ำครึล้าสมัยอย่างที่คิด

สำนักพิมพ์ อัลฟารซี



ในโลกสมัยใหม่ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็วและเข้ามามีส่วนอำนวยความสะดวกสบายให้แก่มนุษย์ในทุกย่างก้าวของชีวิตตั้งแต่ลืมตาจนถึงหลับตา แต่กระนั้นก็ตาม มนุษย์ก็ยังไม่มีความสุขสงบทางด้านจิตวิญญาณ และดูเหมือนว่ายิ่งมนุษย์ดิ้นรนขวบหาเพื่อหาวัตถุมาตอบสนองความต้องการมากเพียงใด มนุษย์ก็ดูจะยิ่งมีความสับสนทางด้านจิตใจมากขึ้นเท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะชีวิตมนุษย์ประกอบไปด้วยร่างกายและจิตวิญญาณ ในขณะที่ความต้องการทางด้านร่างกายของมนุษย์ได้รับการตอบสนองทุกอย่าง จนบางครั้งเกินพอ แต่ความต้องการทางด้านจิตวิญญาณกลับไม่ได้รับการตอบสนอง และบางครั้งกลับถูกปฏิเสธอย่างไม่ไยดีด้วย ดังนั้น วิญญาณของมนุษย์จึงทวงถามและร้องขอมนุษย์ให้ตอบสนองความต้องการของมันอยู่ตลอดเวลา และนี่คือที่มาแห่งความไม่สงบทางใจของมนุษย์

วิทยาศาสตร์เพียงอย่างเดียวไม่อาจตอบสนองความต้องการทางด้านจิตวิญญาณของมนุษย์ได้หากปราศจากศาสนา เพราะศาสนาคือปัจจัยที่สร้างความสมดุลของชีวิตให้แก่มนุษย์ การมีศาสนาจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์เอง

ศาสนาไม่ใช่สิ่งล้าสมัยอย่างที่คนรุ่นใหม่คิด การหลงใหลวิทยาศาสตร์อย่างไม่ลืมหูลืมตา ดูแก่แก่แท้ของชีวิตที่แท้จริงต่างหากคือความมืดบอด คำสอนของศาสนาที่มาจากพระเจ้านั้นไม่เคยขัดกับความจริงทางด้านวิทยาศาสตร์ และไม่เคยขัดขวางความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์อันเป็นรากฐานในการสร้างความเจริญรุ่งเรืองของมนุษย์แต่ประการใด แต่การหลงใหลในวิทยาศาสตร์จนไม่คำนึงถึงคำสอนของศาสนานั้นมีแต่จะนำพามนุษย์ไปสู่ความหายนะในทุกด้าน



เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ต้องการจะยืนยันสิ่งที่ได้กล่าวมาข้างต้น และต้องการจะพิสูจน์ว่าในขณะที่วิทยาศาสตร์กำลังรุ่งเรืองถึงขีดสุดนี้เอง คำสอนของอิสลามคือสิ่งที่ท้าทายวิทยาศาสตร์ และชี้ให้เห็นว่าในจักรวาลนี้ ยังมีอะไรอีกมากมายที่ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ยังไม่ถึงและ ยังต้องพึ่งพิงความเชื่อทางศาสนา

หากหนังสือเล่มนี้มีคุณความดีที่จะทำให้อัลลอฮ์รับคำวิงวอนของข้าพระองค์แล้ว : “ข้าแต่พระผู้อภิบาล ขอพระองค์ได้โปรดอภัยโทษแก่ข้าพระองค์ และแก้ปิตามารดาของข้าพระองค์ และโปรดประทานความเมตตาแก่ท่านทั้งสองดุจดั่งที่ท่านทั้งสองเลี้ยงดูข้าพระองค์เมื่อครั้งเยาว์วัยด้วยเทอญ-อามีน”

บรรจง บินกาชัน



ใครว่าพระเจ้าไม่มี

ชื่อเรื่องของหนังสือเล่มนี้ได้รับการบันทึกลงมาจากข้อความตอนหนึ่งจากคัมภีร์ไบเบิล นั่นคือ :-

ขอพระเจ้าทรงลุกขึ้น ให้ศัตรูของพระองค์กระจ่ายไป ให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์หนีไปต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

ควันถูกขับไปฉันใด ก็ขอทรงไล่เขาไปฉันนั้น ชีءี่งละลายต่อหน้าไฟฉันใด ก็ขอให้คนอธรรมพินาศต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าฉันนั้น

แต่ขอให้คนชอบธรรมชื่นบาน ให้เขาเต้นโลดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ให้เขาสิงโลดด้วยความชื่นบาน (บทเพลงสดุดี 68 : 1-3)

นี่คือข้อความตอนหนึ่งในคัมภีร์ไบเบิลที่พยากรณ์ถึงการปฏิบัติที่เกิดขึ้นโดยท่านนบีมุฮัมมัด (ขอความสันติจงมีแด่ท่าน) ก่อนสมัยของท่าน ลัทธิการถือผีสาธเทวดาและการกราบไ้บูชาเทวรูปต่างๆได้เป็นที่แพร่หลายอยู่ทั่วโลก นับตั้งแต่สมัยของนบีนูฮฺมาจนถึงนบีมูซา บรรดานบีนักปฏิรูปมากมายได้ถูกพระเจ้าส่งมายังโลกเพื่อเรียกร้องผู้คนให้เลิกการปฏิบัติอันชั่วช้าเลวทรามเช่นนั้น โดยเฉพาะการเคารพบูชาเทวรูปต่างๆและหันมาเคารพสักการะพระเจ้าองค์เดียว แต่มีคนเพียงน้อยนิดเท่านั้นที่สนองตอบต่อการเรียกร้องเชิญชวนของบรรดาศาสนทูตของพระเจ้า และนั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมอารยธรรมที่มีรากฐานมาจากลัทธิการบูชาเทวรูปยังคงเป็นที่ปฏิบัติกันอย่างแพร่หลายไปทั่วโลกในเวลานั้น

ด้วยเหตุดังกล่าว พระผู้เป็นเจ้าจึงได้ส่งท่านนบีมุฮัมมัด (ขอความสันติจงมีแด่ท่าน) นบีนุสสุดท้ายมาพร้อมกับคำสอนดั้งเดิมเช่นเดียวกับที่บรรดานบีก่อนหน้าท่านนำมาในฐานะที่ท่านเป็นนบีนุสสุดท้ายในสายโซ่แห่งบรรดา



ในปี พระผู้เป็นเจ้าจึงได้กำหนดว่าท่านจะต้องไม่เพียงแต่นำวจนะ (วะฮีย) ของพระองค์มายังมนุษยชาติเท่านั้น แต่จะต้องได้รับความสำเร็จในการทำลายล้าง ประเพณีปฏิบัติของลัทธิบูชาเทวรูปให้หมดสิ้นไปด้วยความช่วยเหลือของ อัลลอฮ์ด้วย

เหตุการณ์ดังกล่าวนี้ได้เกิดขึ้นจริง ๆ แล้วโดยอาศัยท่านนบีมุฮัมมัดเป็น เครื่องมือ และนั่นเป็นสิ่งที่ได้กล่าวไว้ล่วงหน้าในข้อความจากคัมภีร์ไบเบิล ดังกล่าวข้างต้น

การปฏิวัติเพื่อความศรัทธาในพระเจ้าองค์เดียวได้ดำเนินต่อมาเป็นเวลาพันปี หลังจากนั้น ประวัติศาสตร์ก็ได้รู้เห็นเป็นพยานการเกิดขึ้นของยุคใหม่นั้นคือยุคแห่งลัทธิปฏิเสธพระเจ้า ในศตวรรษที่ 18 และ 19 ลัทธินี้ได้รุ่งเรืองเฟื่องฟูจนถึงขีดสุด ในระหว่างยุคนี้ การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ได้ทำให้มีการกล่าวว่าการศึกษาค้นคว้าสมัยใหม่ได้ทำลายรากฐานของศาสนาไปเกือบจนหมดสิ้นแล้ว ด้วยคำกล่าวอ้างนี้เองที่ทำให้ผู้ปฏิเสธพระเจ้าบางคนกล่าวว่า : “วิทยาศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่าศาสนาเป็นเรื่องหลอกลวงที่เหี้ยมโหดที่สุด และชั่วร้ายที่สุดของประวัติศาสตร์”

แต่ในปัจจุบัน อาวุธเช่นเดียวกันนี้หรือวิทยาศาสตร์ซึ่งถือกันว่าได้นำจุดจบอันน่าอัศจรรย์มาให้ศาสนาได้หันกลับมาตอบโต้ผู้เยาะเย้ยและบรรดาผู้ปฏิเสธพระเจ้าไปแล้ว และในตอนนี้ เราก็ได้เห็นการปฏิวัติที่สำคัญในความคิดเกิดขึ้นในศตวรรษที่ 7 ด้วยการปรากฏตัวขึ้นของนบีแห่งอิสลาม พระเจ้าเองได้ทำลายกำแพงแห่งลัทธิปฏิเสธพระเจ้าจนราบเป็นหน้ากลอง และวิทยาศาสตร์พร้อมที่จะยืนยันวจนะของพระองค์

หนังสือเล่มนี้เป็นความพยายามที่จะอธิบายการปฏิวัติใหม่นี้ ยิ่งไปกว่านั้น ยังจะแสดงให้เห็นว่าการศึกษาค้นคว้าของศตวรรษที่ 20 บนพื้นฐานทางวิชาการได้ทำลายคำกล่าวอ้างของพวกปฏิเสธพระเจ้าในศตวรรษที่ 18 และ 19 ไปจนหมดสิ้นแล้ว



ในศตวรรษที่ 7 พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดเผยความเป็นไปได้ที่เคย
มีอยู่ขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งโดยนบีแห่งอิสลามและบรรดาสาวกของท่าน ผลก็คือ
ความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวได้รับชัยชนะทางด้านสติปัญญา และลัทธิการบูชา
เทวรูปของอารยธรรมแห่งยุคนั้นได้ถูกทำลายลงตลอดไป ในทำนองเดียวกัน
โดยการปฏิวัติทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ พระเจ้าได้ทรงสร้างโอกาสใหม่ขึ้น
มาอีกครั้งหนึ่ง ถ้าหากคนที่มีศาสนาพร้อมที่จะฉกฉวยโอกาสนี้ พวกเขา
สามารถหันกระแสน้ำให้ไหลทวนกลับมาต่อต้านลัทธิปฏิเสธพระเจ้า และนำ
ความเชื่อในเรื่องพระเจ้าองค์เดียวกลับมาแทนอีกครั้งหนึ่ง เมื่อทำเช่นนั้นได้
พวกเขาก็จะสร้างประวัติศาสตร์ขึ้นมาบนแนวทางที่ดีที่สุดแนวทางหนึ่งของ
ยุคเราได้อย่างแน่นอน

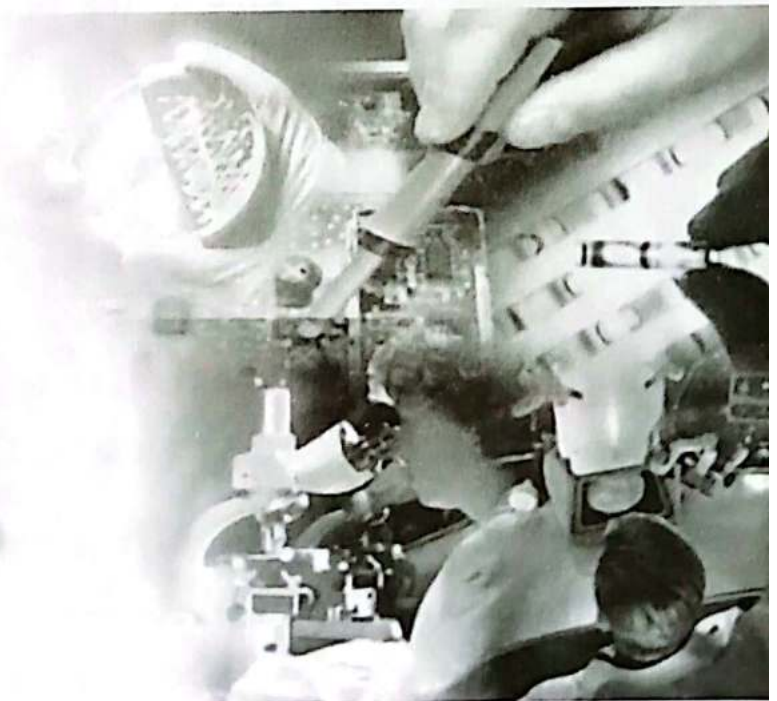
เมลานา วาฮิดุดดีน คาน

12 กรกฎาคม 1987

The Islamic Centre

1, Nizamuddin West Market,

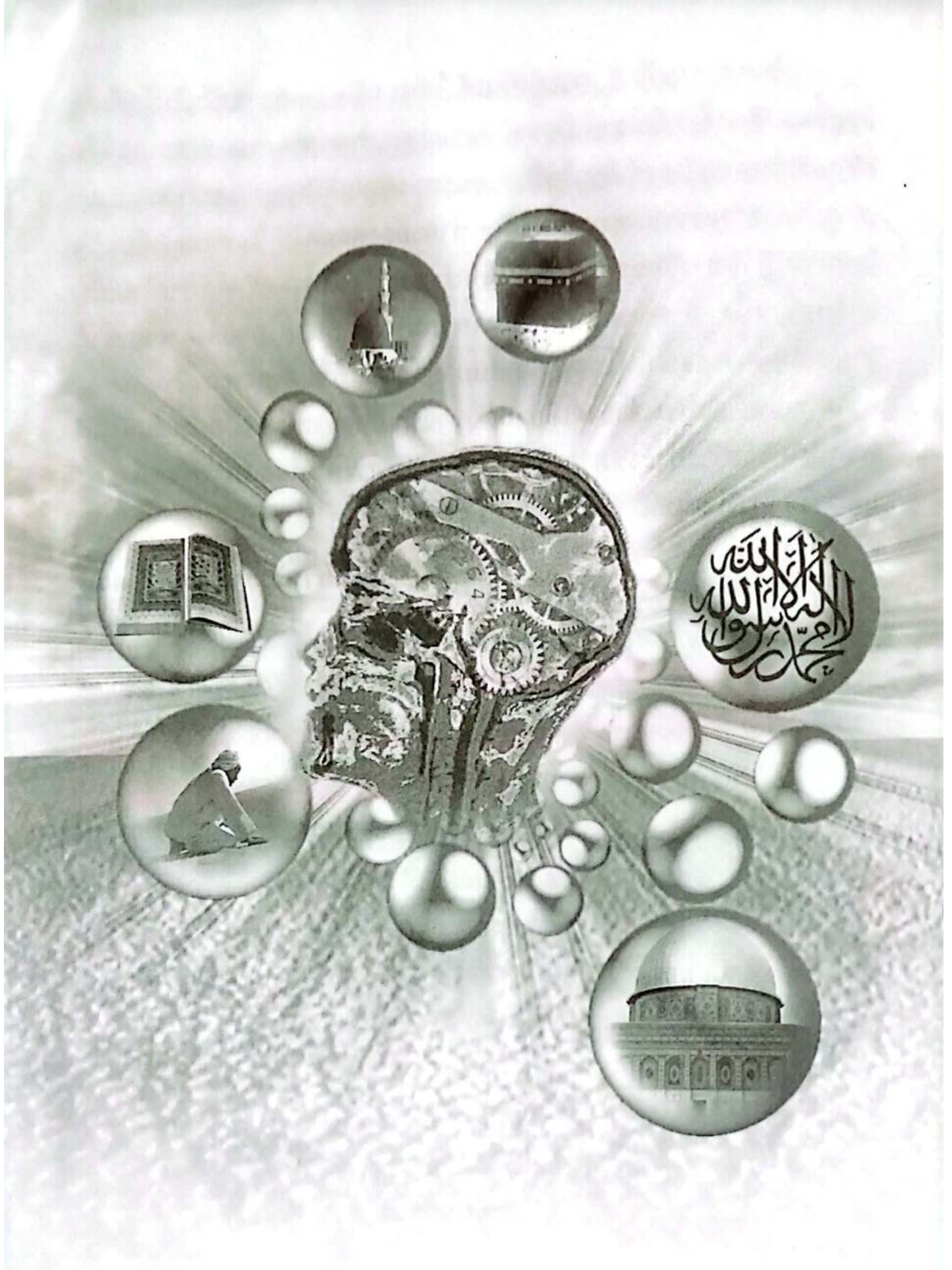
New Delhi-110013, India



ใครว่าพระเจ้าไม่มี

9





ใครว่าพระเจ้าไม่มี

10



การท้าทายของความรู้สมัยใหม่

ด้วยการแตกตัวของอะตอม ทำให้แนวความคิดเรื่องวัตถุของมนุษย์ทั้งหมดได้ถูกเปลี่ยนไปอย่างมากมาย ความจริงแล้ว ความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์ในศตวรรษที่ผ่านมาได้มาถึงจุดสูงสุดแล้วในการขยายตัวของความรู้ อย่างที่ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติไม่เคยประสบมาก่อน และผลที่ตามมา ก็คือความคิดเก่าแก่ทั้งหมดเกี่ยวกับพระเจ้าและศาสนาต้องถูกตรวจสอบใหม่ นี่คือการท้าทายของความรู้สมัยใหม่ ดังที่จูเลียน ฮักซ์ลีย์ (Julian Huxley) ได้กล่าวไว้ ในหน้าต่อๆ ไปนี้ ผมขอเสนอตัวที่จะตอบโต้การท้าทายนี้ เพราะผมมีความเชื่อมั่นว่าความรู้สมัยใหม่ได้ช่วยสร้างความกระจ่างและสร้างความมั่นคงให้แก่ความจริงได้โดยไม่มีผลเสียหายต่อศาสนา การค้นพบสมัยใหม่หลายอย่างได้สนับสนุนคำพูดของอิสลามที่อ้างไว้เมื่อ 1,400 ปีก่อนหน้านี้ว่า สิ่งที่มีอยู่ในคัมภีร์กุรอานนั้นเป็นสัจธรรมสูงสุด และจะได้รับการยืนยันโดยความรู้ทั้งหมดในอนาคต

เราจะแสดงให้เห็นพวกเขาได้เห็นถึงสัญญาณของเราในทุกพื้นที่ของโลกและในตัวของพวกเขาเอง จนกระทั่งพวกเขาได้เห็นเป็นที่ชัดเจนว่านี่คือความจริง (กุรอาน 41 : 53)

บรรดานักคิดสมัยใหม่ผู้ปฏิเสธพระเจ้าได้ปฏิเสธศาสนาว่าไม่มีพื้นฐานอยู่ในความจริง พวกเขากล่าวว่าศาสนาเกิดขึ้นมาจากความต้องการของมนุษย์ที่จะหาความหมายในจักรวาล ขณะที่ความต้องการจะหาคำอธิบายไม่ใช่ความ



ผิดในตัวของมันเอง แต่พวกเขาถือว่าความรู้ที่ไม่เพียงพอของบรรพบุรุษของเราได้นำพวกเขาไปสู่ข้อสรุปที่ผิด นั่นคือ ความเชื่อในการมีอยู่ของพระเจ้า เทพเจ้า ความคิดที่ว่า การสร้างสรรค์และการทำลายเป็นการทำงานของพระเจ้า ชะตากรรมของมนุษย์เกี่ยวข้องกับพระเจ้า ความคิดเรื่องชีวิตหลังความตาย ในสวรรค์และนรกดังที่ศีลธรรมของมนุษย์บนโลกยืนยัน และความคิดทั้งหมดในเรื่องเหล่านี้จำเป็นจะต้องถูกกำหนดโดยศาสนา พวกเขาารู้สึกว่าเมื่อพิจารณาถึงการเรียนรู้ที่ก้าวหน้าแล้ว ตอนนี้ มนุษย์อยู่ในฐานะที่จะประเมินวิธีการคิดแบบดั้งเดิมใหม่และแก้ไขข้อผิดพลาดในการอธิบายได้เช่นเดียวกับเรื่องโลกวัตถุที่เขาได้สล้างเรื่องเทพนิยายและได้ทำลายล้างความคิดผิด ๆ ไปแล้วเมื่อใดก็ตามที่ความจริงและประสบการณ์ได้บังคับเขาให้ต้องยอมรับ

ออกัสต์ คองต์ (Auguste Comte) นักปรัชญาชาวฝรั่งเศสผู้มีชื่อเสียงในตอนต้นศตวรรษที่ 19 ได้กล่าวว่าประวัติศาสตร์ของการพัฒนาทางด้านความคิดของมนุษย์สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนทางเทววิทยา (theological stage) เมื่อเหตุการณ์ต่างๆ ของจักรวาลได้ถูกอธิบายในรูปของอำนาจของพระเจ้า ขั้นที่สองคือ ขั้นตอนปรัชญา (metaphysical stage) ซึ่งในขั้นนี้เราไม่พบการพูดถึงพระเจ้าองค์ใด (ถึงแม้ว่าปัจจัยต่างๆ ภายนอกยังคงถูกอ้างถึงในการอธิบายเหตุการณ์ต่างๆ ก็ตาม) และขั้นที่สามคือ ขั้นตอนการคิดแบบวิทยาศาสตร์ (stage of positivism) ที่เหตุการณ์ต่างๆ ได้ถูกอธิบายในรูปของกฎทั่วไปที่อนุมานมาจากการสังเกตและการคำนวณ โดยไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเรื่องวิญญาณ พระเจ้าหรืออำนาจสูงสุด ตอนนี้เรากำลังผ่านขั้นตอนที่สามซึ่งในทางศัพท์ปรัชญาเรียกกันว่าการคิดแบบวิทยาศาสตร์เชิงตรรกะ (Logical Positivism)



การคิดแบบวิทยาศาสตร์เชิงตรรกะ

การอาศัยการสังเกตหรือความชำนาญทางวิทยาศาสตร์ หรือการคิด



ใครว่าพระเจ้าไม่มี

แบบวิทยาศาสตร์เชิงตรรกะได้กลายเป็นการเคลื่อนไหวในช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 แต่เนื่องจากเป็นแนวโน้มของความคิด มันได้เกิดขึ้นในความคิดของผู้คนมาเป็นเวลานานแล้ว จากฮูม (Hume) และมิลล์ (Mill) มาจนถึงสมัยของเบอร์ทรันด์ รัสเซลล์ มีนักปรัชญามากมายหลายคนที่ทำให้การสนับสนุนการคิดแบบนี้ และในตอนนี้นั้นมันได้กลายเป็นแนวความคิดร่วมสมัยที่สำคัญที่สุด ศูนย์กลางการศึกษาค้นคว้าและการโฆษณาชวนเชื่อทั่วโลกมากมายหลายแห่งได้ให้การสนับสนุนความคิดนี้ พจนานุกรมปรัชญาที่ดีพิมพ์ในนิวยอร์กได้ให้คำจำกัดความคำว่า “การคิดแบบวิทยาศาสตร์เชิงตรรก” ว่าหมายถึง : “ความรู้ทั้งหมดที่เป็นความจริงนั้นเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ในลักษณะที่สามารถยืนยันว่าเป็นจริงได้ทั้งโดยทางตรงหรือทางอ้อม” (หน้า 285)

ดังนั้น นักต่อต้านศาสนาจึงรู้สึกว่าการพัฒนาการทางความคิดเมื่อเร็ว ๆ นี้ของมนุษย์เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความคิดทางศาสนา ความรู้ยุคใหม่ถือว่าความจริงก็คือสิ่งที่สามารถถูกทดสอบได้ด้วยการสังเกตและประสบการณ์เท่านั้น ในขณะที่ศาสนาวางพื้นฐานอยู่บนแนวความคิดของความจริงซึ่งไม่ได้อยู่ภายใต้การวิเคราะห์และการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ ดังนั้น ศาสนาจึงไม่มีพื้นฐานอยู่ในความจริง พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ ศาสนาบอกเรื่องราวที่ไม่เป็นจริงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เนื่องจากในอดีต ความรู้ของมนุษย์มีความจำกัด เขาจึงไม่เข้าใจการอธิบายปรากฏการณ์ธรรมชาติที่ถูกต้อง เมื่อเป็นเช่นนี้ การสนับสนุนของมนุษย์ซึ่งอาศัยศาสนาจึงเป็นเรื่องที่เชื่อได้ยาก อย่างดีที่สุดก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่รู้เห็นกันอยู่เป็นประจำ แต่เนื่องจากกฎสากลของการวิวัฒนาการ ในที่สุด มนุษย์ก็ได้หลุดพ้นออกมาจากความมืดที่เขาถูกปิดล้อมอยู่ และในตอนนี ในแสงสว่างแห่งความรู้สมัยใหม่ เขาก็สามารถที่จะละทิ้งความเชื่อแปลกๆที่เป็นจินตนาการไป และหันมายังธรรมชาติที่แท้จริงของสิ่งต่างๆได้ โดยวิธีการที่อาศัยกฎที่ตั้งขึ้นจากการสังเกตล้วนๆ ที.อาร์. ไมล์ส (T.R. Miles) เขียนไว้ว่า :-

“อาจกล่าวได้ว่านักอภิปรัชญาในอดีตได้ทำอะไรบางอย่างที่เปรียบได้

กับการเขียนเช็คโดยไม่มีเงินในธนาคารเพียงพอ พวกเขาได้ใช้ถ้อยคำโดยปราศจาก “เงินสด” หนุนหลังอย่างเพียงพอ พวกเขาไม่สามารถที่จะให้ “มูลค่าเงินสด” แก่คำพูดของพวกเขาในสภาพที่เป็นอยู่ในเวลานั้นได้ คำพูดที่ว่า “ความสมบูรณ์สูงสุดไม่สามารถวิวัฒนาการและเจริญก้าวหน้า” เป็นประโยคที่ถูกต้องทางไวยากรณ์ แต่คำพูดเป็นเหมือนกับเช็คที่ไม่สามารถเบิกเงินได้” (**Religion and The Scientific Outlook**, George Allen & Unwin Ltd., p.20)

สิ่งทั้งหลายที่ก่อนหน้านี้ได้ถูกอ้างว่ามาจากพลังอำนาจเหนือธรรมชาติขณะนี้สามารถอธิบายได้ในรูปของสาเหตุทางธรรมชาติ ความคิดสมัยใหม่กล่าวว่า การค้นพบพระเจ้าเป็นเพียงการสันนิษฐานที่เกิดขึ้นจากความโง่เขลา แต่ด้วยการแพร่ขยายความรู้ ความเชื่อนี้ได้หายไปโดยอัตโนมัติ จูเลียน อักซลีย์เขียนว่า :-

“นิวตันได้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ควบคุมการเคลื่อนไหวของดวงดาว ลาพลาเซ (Laplace) ได้กล่าวไว้ในคำพิพากษาอันมีชื่อเสียงของเขาว่า ดาราศาสตร์ไม่จำเป็นต้องมีแนวความคิดเรื่องเทพเจ้า ชาร์ลสดาร์วิน และหลุยส์ ปาสเตอร์ ก็ทำสิ่งเดียวกันเพื่อวิชาชีววิทยา และพอมาถึงศตวรรษของเรา การเกิดขึ้นของวิชาจิตวิทยาทางวิทยาศาสตร์และการขยายความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์ก็ได้ขจัดพระเจ้าออกไปอยู่ในตำแหน่งที่ไม่มีค่าอะไรอีกต่อไปแล้วในการอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์และพระองค์ไม่น่าที่จะมาควบคุมประวัติศาสตร์ของมนุษย์หรือแทรกแซงกิจการของมนุษย์ได้อีกต่อไป” (**Religion without Revelation**, New York, 1958, p.58)

วิชาฟิสิกส์ วิชาจิตวิทยาและประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์ให้เห็นเป็นที่ชัดเจนแล้วว่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่มนุษย์ได้อธิบายไว้ในรูปของการมีอยู่ของพระเจ้าหรือทวยเทพ หรือ “อำนาจ” บางอย่างที่ยังมองไม่เห็นนั้น ล้วนมีสาเหตุแตกต่าง



กันอย่างสิ้นเชิง แต่มนุษย์เองที่ยังจมลึกอยู่ในความโง่เขลานั้นยังคงพูดถึงมัน
ในรูปของความลึกลับทางศาสนา

ในโลกของฟิสิกส์ นิวตันคือวีรบุรุษของการปฏิวัตินี้ เขาเองต่างหาก
ที่เป็นผู้นำเสนอทฤษฎีว่าจักรวาลรวมอยู่ด้วยกันโดยหลักการบางอย่างที่ไม่
อาจเปลี่ยนแปลงได้ มันมีกฎบางอย่างที่ทำให้ดวงดาวทั้งหมดในท้องฟ้าหมุน
โคจรไป ต่อมา นักวิชาการคนอื่น ๆ อีกหลายคนก็ได้ทำงานศึกษาค้นคว้าต่อไป
จนมาถึงจุดที่เหตุการณ์ทั้งหมดบนโลกและในท้องฟ้าเกิดขึ้นตาม “กฎแห่ง
ธรรมชาติ” ที่ไม่อาจเปลี่ยนรูปได้

หลังจากการค้นพบนี้ ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่แนวความคิดเรื่องพระเจ้า
ผู้ทรงสร้างและทรงพยานภาพในฐานะที่เป็นอำนาจทำให้สิ่งต่าง ๆ เคลื่อนไหว
ได้ดูเป็นเรื่องไร้ความหมาย อย่างมากที่สุด การค้นพบนี้ก็ยอมให้พระเจ้าเป็น
ผู้ทรงเริ่มต้นให้จักรวาลนี้เคลื่อนไหว ดังนั้น นิวตันเองพร้อมกับนักวิทยาศาสตร์
คนอื่น ๆ ที่มีความคิดเดียวกันจึงเชื่อในพระเจ้าว่าเป็นผู้ทรงเริ่มแรกที่ทำให้เกิด
การเคลื่อนไหว วอลเตอร์เองก็ได้กล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างจักรวาลขึ้นมาใน
ลักษณะเดียวกับที่ช่างทำนาฬิกาสร้างนาฬิกา แต่หลังจากนั้นแล้วก็ไม่ได้นำ
เกี่ยวข้องกันมันอีก ต่อมา ฮูมก็ได้มาทำลาย “พระเจ้าผู้ไม่ได้ทำงานและไม่มี
คุณค่า” นี้ โดยออกมาโต้แย้งว่าเราได้เห็นนาฬิกาถูกทำขึ้นมา แต่เนื่องจาก
เราไม่ได้เห็นโลกในขณะที่กำลังถูกสร้าง ดังนั้น มันจึงเป็นไปได้สำหรับ
เราที่จะเชื่อในพระเจ้า

พวกปฏิเสธพระเจ้ากล่าวว่าความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์และการ
แผ่ขยายของความรู้ได้ทำให้มนุษย์สังเกตเห็นสิ่งที่พ้นจากการสังเกตของมนุษย์
ในอดีต ในความมืด เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกันนั้น เราไม่อยู่ใน
ฐานะที่จะเข้าใจเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามลำพังได้ แต่ตอนนี้ ด้วยความรู้
ที่มีอยู่ เราไม่รู้สึกระหลาดใจอีกต่อไปแล้วในเรื่องปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ
ตัวอย่างเช่นการที่ดวงอาทิตย์ขึ้นและตกก็เป็นเรื่องความรู้ธรรมดาที่เข้าใจกันได้



โดยทั่วไป แต่ในสมัยก่อน เหตุการณ์เหล่านี้ดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องที่ไม่อาจอธิบายได้และมนุษย์คิดว่าจะต้องมีพระเจ้าองค์หนึ่งทำสิ่งนั้น ความคิดเช่นนี้เองที่นำไปสู่การยอมรับว่ามีอำนาจเหนือธรรมชาติอย่างหนึ่ง อะไรก็ตามที่เกินความรู้ของมนุษย์จะถูกอธิบายว่าเป็นความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นโดยอำนาจนั้น แต่เดี๋ยวนี้ เราว่าการที่ดวงอาทิตย์ขึ้นและตกเป็นผลของการที่โลกหมุนรอบแกนของมันเอง แล้วจำเป็นอะไรที่จะต้องเชื่อว่ามีพระเจ้าคอยทำให้ดวงอาทิตย์ขึ้นและตก ? ในทำนองเดียวกัน การทำงานของสิ่งต่างๆ ที่ถูกกล่าวว่ามีอำนาจบางอย่างที่มองไม่เห็นนั้น การศึกษาสมัยใหม่ก็ชวนให้เป็นที่เข้าใจว่าเป็นผลมาจากกิริยาและปฏิกิริยาของพลังทางธรรมชาติที่เรา รู้กันอยู่ในขณะนี้ นั่นคือ หลังจากการเปิดเผยให้เห็นถึงสาเหตุทางธรรมชาติแล้ว ความจำเป็นที่จะกล่าวว่าสิ่งใดเป็นความจริงและเชื่อในการมีอยู่ของพระเจ้าหรือพลังธรรมชาติก็จะอันตรายเกินไปเอง ถ้าหากรู้จักน้ำเป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้นจากการหักเหของแสงและการสะท้อนภายในของแสงอาทิตย์ในหยดน้ำเล็กๆ ในอากาศ มันก็ไม่ใช่อัจฉญาณที่พระเจ้าได้สร้างไว้ในอากาศแต่อย่างใด ถ้าหากโรคระบาดเกิดขึ้นจากเชื้อบาซิลลัสเฟสติดิสแพร่กระจายไปโดยหนู การแพร่ระบาดของโรคนี้ก็ไม่อาจถูกมองว่าเป็นอัจฉญาณแห่งความกริ้วของพระเจ้าอีกต่อไป ถ้าหากสัตว์และพืชได้วิวัฒนาการไปอย่างช้าๆ เป็นเวลานับร้อยล้านปี ก็แสดงว่าไม่มีที่ว่างไว้สำหรับ “ผู้ทรงสร้างสัตว์และพืช” ยกเว้นในความหมายทางการเปรียบเทียบที่ค่อนข้างจะแตกต่างกันไปจากความหมายของคำที่ใช้กันมาตั้งแต่ดั้งเดิมและที่ใช้กันปกติอยู่ในขณะนี้ ถ้าหากโรคฮิสทีเรียและความวิปลาสเป็นอาการภายนอกของจิตใจที่ผิดปกติ มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการถูกผีเข้า ในการอ้างเรื่องเหล่านี้มาสนับสนุนข้อโต้แย้งของเขานั้น จูเลียน อักซ์ลีย์ กล่าวด้วยความเชื่อมั่นอย่างมากว่า : “ถ้าเหตุการณ์เหล่านี้เป็นผลเนื่องมาจากสาเหตุทางธรรมชาติ มันก็ไม่ใช่ว่าเพราะสาเหตุที่เหนือกว่าธรรมชาติ” (**Religion without Revelation**, p.18-19)

เขาถือว่าการอ้างว่าสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติเป็นที่มาของสิ่งต่างๆ นั้น



เป็นเพียงความโง่เขลาของมนุษย์ประกอบกับความอยากที่จะหาคำอธิบายบางอย่าง การศึกษาวิจัยในสาขาจิตวิทยาในเวลาต่อมายังทำให้ความเห็นนี้มีน้ำหนักมากขึ้นเพราะมันแสดงให้เห็นว่าศาสนาเป็นสิ่งที่จิตใต้สำนึกของมนุษย์สร้างขึ้นมามากกว่าที่จะเป็นการค้นพบความจริงภายนอกบางอย่าง นักวิชาการตะวันตกกล่าวว่า : “พระเจ้าไม่ใช่อะไรนอกไปจากการสะท้อนภาพของมนุษย์บนฉากจักรวาล” แนวความคิดเรื่องโลกอื่นก็ไม่ใช่อะไรนอกไปจาก “การทำให้ความปรารถนาของมนุษย์เป็นไปตามอุดมคติอันสวยงาม” การตัดสินใจของพระเจ้าและการประทานวอนะของพระองค์ก็เป็นแค่เพียง “การแสดงออกที่ผิดไปจากธรรมดาของความกดดันในวัยเด็ก”

ความคิดเหล่านี้ทั้งหมดวางอยู่บนความเชื่อที่ว่ามียะไรบางอย่างที่ถูกเรียกว่าจิตใต้สำนึกอยู่ การศึกษาสมัยใหม่ได้เปิดเผยว่าจิตใต้สำนึกของมนุษย์ได้ถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ ส่วนหนึ่งถูกเรียกว่าจิตที่มีสำนึกอันเป็นศูนย์กลางของความคิดของเราซึ่งก่อตัวขึ้นในสภาพของการมีความสำนึก อีกส่วนหนึ่งคือจิตใต้สำนึก ในส่วนนี้ของจิตใจ ความคิดต่าง ๆ โดยปกติแล้วจะไม่มีอยู่ในความทรงจำ แต่จะเกิดขึ้นข้างใต้และหาทางออกมาในสภาพแวดล้อมที่ผิดปกติหรือไม่ก็ในระหว่างการนอนในรูปของความฝัน ความคิดของมนุษย์ส่วนใหญ่ได้ถูกฝังไว้ในเซลล์จิตใต้สำนึกนี้ ส่วนที่เป็นจิตสำนึกของจิตใจนั้นเป็นส่วนที่เล็กกว่า ส่วนที่เป็นจิตใต้สำนึกนั้นก็เหมือนกับ 8 ใน 9 ส่วนของภูเขาน้ำแข็งซึ่งอยู่ใต้น้ำในขณะที่อีก 1 ใน 9 ซึ่งเป็นส่วนที่เป็นจิตสำนึกนั้นโผล่ออกมาให้เห็น

หลังจากการศึกษาอย่างกว้างขวางในทางจิตวิทยา ซิกมันด์ ฟรอยด์ได้ค้นพบว่าระหว่างที่เป็นเด็ก สิ่งที่เกิดขึ้นและความคิดบางอย่างได้ถูกเก็บกดเอาไว้ในจิตใต้สำนึกของเรา ซึ่งต่อมาสามารถที่จะมีผลต่อพฤติกรรมที่ไร้เหตุผลของผู้ใหญ่ได้ ความคิดเช่นนี้ได้ถูกนำไปใช้อธิบายแนวความคิดทางศาสนาที่เกี่ยวกับเรื่องโลกหน้า สวรรค์ นรก ว่ามีอะไรนอกไปจากเสียงสะท้อนของความปรารถนาที่เกิดขึ้นในจิตใจของเด็ก แต่ไม่สมประสงค์ เพราะสภาพแวดล้อมไม่อำนวย ดังนั้น จึงเก็บกดเอาไว้ในจิตใต้สำนึก ต่อมา เพื่อความ



พอใจของตัวเอง จิตได้สำนึกก็สมมุติถึงเรื่องโลกในฝันซึ่งในโลกนั้นความปรารถนาที่ยังไม่สมประสงค์ของมันจะเป็นความจริงอย่างมหัศจรรย์เช่นเดียวกับที่ตัวเองได้ฝันไว้ เมื่อความเพ้อฝันในวัยเด็กซึ่งถูกเก็บกดไว้มานานระเบิดออกมาข้างบน มันก็ทำให้เกิดสภาพของความเป็นบ้าหรือโรคเส้นประสาทที่เกิดขึ้นจากความตื่นตระหนกหรือพฤติกรรมผิดปกติอื่นๆซึ่งคนเข้าใจว่ามันเกิดจากพลังเหนือธรรมชาติในภาษาของมนุษย์ ในทำนองเดียวกัน ช่องว่างระหว่างวัย และ “ปมแห่งความเป็นพ่อ” ในครอบครัวก็ทำให้เกิดแนวความคิดเรื่องพระเจ้าและทาสขึ้นมา ดังนั้น สิ่งที่เป็นเพียงความป่วยไข้ทางสังคมจึงได้ถูกขยายไปยังนอกโลกเพื่อที่จะสร้างทฤษฎีหนึ่งขึ้นมา ราล์ฟ ลินตัน (Ralph Linton) กล่าวว่า :-

“ภาพของพระเจ้าผู้ทรงอำนาจของชาวฮิบรูซึ่งจะสงบได้ก็โดยการยอมจำนนอย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าการกระทำของพระเจ้าดูไม่เป็นธรรมอย่างไรก็ตามนั้นเป็นผลมาจากสภาพครอบครัวชาวเซมิติกโดยทั่วไป ผลผลิตอีกอย่างหนึ่งของจิตสำนึกที่คิดว่าตัวเองเท่านั้นที่ทำถูกต้องก่อให้เกิดระบบข้อห้ามอันละเอียดเกี่ยวกับการกระทำในทุกๆด้าน ระบบประเภทนี้ได้ถูกบันทึกและถูกกำหนดไว้ในกฎหมายของโมเสส เผ่าเซมิติกทั้งหมดมีกฎระเบียบเช่นเดียวกันนี้มากมายที่แตกต่างกันในรายละเอียด บทบัญญัติเช่นนี้ได้ทำให้คนที่รักษากฎนั้นไว้มีความรู้สึกปลอดภัยซึ่งเปรียบได้กับลูกที่สามารถจดจำทุกสิ่งที่พ่อของตัวเองสั่งว่าไม่ให้ทำอะไรและจะต้องระวังไม่ทำสิ่งนั้น ยะฮ์เวห์ (พระเจ้า) ของชาวฮิบรูคือภาพของพ่อชาวเซมิติกที่ถูกมองว่ามีอำนาจ แนวความคิดทางกฎหมายที่เชื่อในพระเจ้าว่าเป็นผู้ที่มีอำนาจทางการเมืองนั้นคือสาระสำคัญไม่เพียงแต่จะในศาสนายูดาห์เท่านั้น แต่ยังได้ถูกนำเข้ามาในแนวความคิดทางศาสนาของศาสนาคริสต์และอิสลามด้วย” (Ralph Linton, *The Tree of Culture*, 1956, p.288)

ข้อโต้แย้งที่สามต่อความเป็นจริงของศาสนาก็ได้มาจากประวัติศาสตร์



นักต่อต้านศาสนากล่าวว่ามีสถานการณ์ทางประวัติศาสตร์บางอย่างที่ก่อให้เกิดแนวความคิดทางศาสนา ในสมัยโบราณ ก่อนที่จะมีการค้นพบวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ มนุษย์ไม่มีหนทางที่จะป้องกันตัวเองให้พ้นจากภัยพิบัติทางธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม พายุและโรคระบาด เมื่อมนุษย์พบว่าตัวเองไม่ปลอดภัย เขาก็วาดภาพเอาเองว่ามีพลังอำนาจวิเศษที่สามารถจะวิงวอนขอได้ในยามจำเป็น และอำนาจวิเศษนั้นจะมาช่วยเขาในตอนประสบความหายนะหรือสามารถที่จะมาขจัดโรคร้ายทุกอย่างได้นอกจากนั้นเพื่อที่จะให้สังคมมีการรวมตัวกันเป็นปึกแผ่นแน่นเหนียวและสมาชิกของสังคมมีจุดศูนย์กลางไว้สำหรับการรวมตัวกัน จึงจำเป็นที่จะต้องมีความเชื่ออย่างหนึ่งที่คอยดึงดูดผู้คน การมีสิ่งเคารพบูชาอย่างหนึ่งอย่างใดสามารถตอบสนองความต้องการเหล่านี้ ดังนั้น มนุษย์จึงเริ่มสักการะบูชาเทพเจ้าที่ถูกถือว่ามีความเหนือกว่ามนุษย์ และถือว่าการขอความกรุณาต่อเทพเจ้าเหล่านั้นได้กลายเป็นหน้าที่ทางศาสนาสำหรับบุคคล หนังสือ สารานุกรมสังคมศาสตร์ (Encyclopaedia of Social Science) ได้กล่าวว่า :-

“การพัฒนาของศาสนานั้นเป็นผลมาจากอำนาจทางการเมืองและพลเรือนอย่างต่อเนื่อง คุณลักษณะและนามต่างๆที่ตั้งให้แก่บรรดาเทพเจ้านั้นได้เปลี่ยนแปลงไปตามรูปแบบของรัฐ พระเจ้าในฐานะกษัตริย์เป็นเพียงการเปลี่ยนตำแหน่งของมนุษย์ให้เป็นกษัตริย์อาณาจักรของพระเจ้าเป็นเพียงการเปลี่ยนอาณาจักรทางโลก ยิ่งไปกว่านั้นเนื่องจากเจ้าชายหรือกษัตริย์เป็นผู้พิพากษาสูงสุด เทพเจ้าจึงได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ทางด้านตุลาการ และมีอำนาจในการตัดสินใจครั้งสุดท้ายในเรื่องความผิดหรือความบริสุทธิ์ของมนุษย์” (7, หน้า 233)

ดังนั้น สถานการณ์ของช่วงเวลาประวัติศาสตร์บางตอนและการตอบสนองทางความคิดต่อสถานการณ์ในเวลานั้นได้ก่อให้เกิดแนวความคิดที่เรียกกันโดยทั่วไปว่าศาสนาขึ้น ศาสนาเป็นผลผลิตของความคิดของมนุษย์ซึ่งเกิดขึ้นจาก ความโง่เขลาและความรู้สึกที่ว่าตัวเองอ่อนแอไม่มีผู้คอยช่วยเหลือ



เมื่อต้องเผชิญกับพลังภายนอก ดังนั้น จูเลียน ฮักซ์ลีย์ จึงได้สรุปว่า : “ศาสนา เป็นผลผลิตของรูปแบบบางอย่างของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมของเขา” (Julian Huxley, **Man in the Modern World**, p.130)

เนื่องจากสภาพแวดล้อมดังกล่าวซึ่งมีส่วนก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์นี้ได้ หายไปหรือไม่ก็กำลังหายไป ดังนั้น จึงไม่มีเหตุผลอีกต่อไปแล้วสำหรับการมีศาสนา ฮักซ์ลีย์ได้กล่าวต่อไปว่า :-

“แนวความคิดเรื่องพระเจ้าได้มาถึงสุดเขตของการมีประโยชน์แล้ว มันไม่สามารถพัฒนาต่อไปได้อีก อำนาจเหนือธรรมชาติได้ถูกสร้างขึ้น มาโดยมนุษย์เพื่อที่จะแบกภาระของศาสนา จากไสยศาสตร์ที่แพร่หลายมาจนถึงวิญญาณบุคคล จากวิญญาณมาถึงบรรดาเทพเจ้า จากบรรดาเทพเจ้ามาถึงพระเจ้าองค์เดียว พุทธอย่างหยาบๆวิวัฒนาการ ได้หมดสิ้นไปแล้ว ขั้นตอนของวิวัฒนาการที่เกี่ยวข้องกับเราก็คือ ขั้นตอนของพระเจ้าองค์เดียว ในยุคหนึ่งของอารยธรรมตะวันตกของเรา บรรดาเทพเจ้าคือเรื่องราวที่สร้างขึ้นมาเป็นแนวความคิด ที่เป็นประโยชน์สำหรับการมีชีวิต” (Julian Huxley, **Man in the Modern World**, p.134)

ปรัชญาคอมมิวนิสต์ก็ถือเช่นกันว่าศาสนาเป็นเรื่องโกหกทางประวัติศาสตร์ เนื่องจากลัทธิคอมมิวนิสต์ศึกษาประวัติศาสตร์ทางด้านเศรษฐกิจ เป็นการเฉพาะ ดังนั้น ลัทธิคอมมิวนิสต์จึงถือว่าปัจจัยทางประวัติศาสตร์ทั้งหมด เป็นผลมาจากสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ **คอมมิวนิสต์ถือว่าระบบศักดินาและระบบทุนนิยมที่เป็นอยู่ในอดีตต่างหากที่ทำให้ศาสนาเกิดขึ้น** ตอนนี้ระบบล้าสมัยเหล่านี้กำลังตายไปตามธรรมชาติ ดังนั้น ศาสนาต่างๆก็ควรจะถูกถือว่าตายไปกับระบบเหล่านั้นด้วย ดังที่เอนเงิลส์ (Engels) กล่าวไว้ในการวิเคราะห์ครั้งสุดท้ายว่าแนวความคิดศีลธรรมเป็นผลผลิตของเงื่อนไขทางเศรษฐกิจร่วมสมัย ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติคือประวัติศาสตร์ของการต่อสู้ทางชนชั้น



ในการต่อสู้นี้ ชนชั้นปกครองได้กดขี่ชนชั้นที่ล้าหลัง ส่วนศาสนาและศีลธรรม นั้นได้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อจัดเตรียมพื้นฐานทางด้านอุดมการณ์ไว้เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชนชั้นปกครอง ตามคำประกาศของลัทธิคอมมิวนิสต์นั้น กฎหมาย ศีลธรรม ศาสนา ล้วนเป็นสิ่งประดิษฐ์จอมปลอมของพวกกฎหมายที่ ภายใต้เผด็จการของชนพวกนี้เต็มไปด้วยผลประโยชน์ที่ถูกซ่อนเร้นไว้

ในการกล่าวปราศรัยต่อสภารัสเซียครั้งที่สาม (ตุลาคม 1920) เลนิน ได้กล่าวว่า : “แน่นอน พวกเขาไม่เชื่อในพระเจ้า พวกเขา รู้ดีว่านักบวช เจ้าที่ดิน และพวกชนชั้นกลางที่พูดุโดยอ้างพระเจ้านั้น สนใจแต่เพียงการปกป้องผลประโยชน์ของพวกเขาเองในฐานะผู้กดขี่”.... พวกเขาปฏิเสธกฎหมายศีลธรรม เหล่านั้นทั้งหมดซึ่งขอยืมมาจากอำนาจเหนือมนุษย์หรือจากอำนาจที่ไม่ได้วางพื้นฐานอยู่บนแนวความคิดของชนชั้น พวกเขาเรียกสิ่งนี้ว่าเป็นเรื่องโกหก ภาพหลอกลวง การอำพรางความคิดของชาวนาและกรรมกรเพื่อที่จะรับใช้ผลประโยชน์ของเจ้าที่ดินและนายทุน พวกเขายืนยันว่ากฎศีลธรรมของพวกเขา อยู่ภายใต้การต่อสู้ทางชนชั้นของกรรมกรเท่านั้น แหล่งที่มาของหลักการทาง ศีลธรรมของพวกเขา คือผลประโยชน์ของการต่อสู้ทางชนชั้นของกรรมกร” (Lenin, **Selected Works**, Moscow, 1947, Vol.II, p.662)

นี่คือสิ่งที่พวกต่อต้านศาสนายกขึ้นมาอ้าง และบนพื้นฐานนี้เองที่คนส่วนใหญ่ในยุคสมัยใหม่ของเราได้ปฏิเสธศาสนา ศาสตราจารย์วิชาจิตวิทยา ชาวอเมริกันผู้หนึ่งได้สรุปว่า : “วิทยาศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่าศาสนาเป็น เรื่องโกหกที่โหดร้ายและชั่วร้ายที่สุดของประวัติศาสตร์” (C.A. Coulson, **Science and Christian Belief**, p.4)





ตรวจสอบ

สิ่งที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้เป็นข้อโต้แย้งของพวกต่อต้านศาสนาที่หยิบยกมาเพื่อจะพิสูจน์ว่าศาสนาไม่มีที่อีกต่อไปแล้วในยุคใหม่

ดังนั้น ประการแรก ขอให้เราได้ตรวจสอบข้อโต้แย้งที่วางพื้นฐานอยู่บนการศึกษาค้นคว้าในด้านวิทยาศาสตร์กายภาพเสียก่อน นั่นคือ การศึกษาจักรวาลได้แสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์อะไรก็ตามที่เกิดขึ้นนั้นเป็นไปตามกฎของธรรมชาติอย่างหนึ่งอย่างใด ข้อโต้แย้งนี้ถือว่าไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องไปคิดถึงการมีอยู่ของพระเจ้าที่ไม่มีใครรู้เพื่อที่จะอธิบายเหตุการณ์เหล่านี้ เนื่องจากมีกฎต่าง ๆ ที่จะอธิบายเหตุการณ์เหล่านั้นอยู่แล้ว คำตอบที่ดีที่สุดต่อข้อโต้แย้งนี้ก็คือคำตอบที่นักการศาสนาคริสต์ียนคนหนึ่งได้ให้ไว้ว่า : “ธรรมชาติคือความจริงอย่างหนึ่ง ไม่ใช่อธิบาย”

แน่นอน นักฟิสิกส์พูดถูกที่ว่าพวกเขาได้ค้นพบกฎของธรรมชาติ แต่สิ่งที่พวกเขาค้นพบนั้นโดยเนื้อหาแล้วมิใช่คำตอบต่อปัญหาทั้งหลายเพื่อที่จะแก้ปัญหาวาศาสนาไหนได้เกิดขึ้นมา ศาสนาต่างหากที่ชี้ไปยังสาเหตุที่แท้จริงของการสร้างสรรค์จักรวาล ในขณะที่การค้นพบของนักฟิสิกส์ถูกจำกัดอยู่แค่เพียงการกำหนดโครงสร้างภายนอกของจักรวาลนี้ดังที่มันปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา สิ่งทีวิทยาศาสตร์สมัยใหม่บอกเราก็คือเพียงการให้รายละเอียดมากกว่าที่จะเป็นการอธิบายความจริง การสืบหาทางวิทยาศาสตร์ทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับคำถามที่ว่า : “สิ่งที่เกิดขึ้นคืออะไร ?” คำถามที่ว่า “ทำไม



มันถึงเกิดขึ้น ?” ยังคงอยู่เกินขอบเขตของวิทยาศาสตร์ เรื่องที่สองนี้เองที่เรา
ควรจะแสวงหาแสงสว่าง

เพื่อที่จะอธิบายประเด็นนี้ให้เห็นเป็นที่เด่นชัด ขอให้เราพิจารณาว่า
ลูกไก่มายังโลกนี้ได้อย่างไร ? ในรังไข่ ลูกไก่พัฒนาอยู่ภายในเปลือกไข่ที่
เรียบแข็ง หลังจากนั้น มันก็ออกมาจากไข่เมื่อเปลือกไข่แตกออก มันเกิดขึ้น
ได้อย่างไรที่เปลือกไข่จะแตกออกในเวลาที่เหมาะสม และลูกไก่ได้ฟักออกมา
เป็นตัวสู่โลกภายนอก ทั้งๆที่ก่อนหน้านี้มันไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าก้อนเนื้อ
เล็กๆก้อนหนึ่ง ? ในอดีต คำตอบที่เห็นชัดๆก็คือ “มันเป็นเพราะพระเจ้า”
แต่เดี๋ยวนี้ การศึกษาทางกล้องจุลทรรศน์ได้แสดงให้เห็นว่าเมื่อครบ 21 วันที่
ลูกไก่พร้อมจะฟักออกมาเป็นตัว บนจะงอยปากของมันจะมีเขาสีเล็กๆที่แข็ง
ซึ่ง “ก้อนเนื้อ” นี้สามารถใช้เจาะกำแพงเปลือกไข่ออกมา หลังจากทำหน้าที่
เสร็จแล้ว เขาสีเล็กๆนั้นก็หลุดออกไปในเวลา 2-3 วัน จากทัศนะของผู้
ต่อต้านศาสนา การสังเกตนี้ขัดกับแนวความคิดเก่าที่ว่า พระเจ้าต่างหากผู้ทรง
นำลูกไก่ออกมาจากเปลือกเพราะกล้องจุลทรรศน์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า
กฎ 21 วันได้เกิดขึ้นและมีส่วนรับผิดชอบต่อการสร้างเงื่อนไขต่างๆที่ทำให้
ลูกไก่สามารถออกมาจากเปลือกไข่ได้ นี่เป็นเพียงการอ้างเหตุผลโดยผล
อย่างหนึ่ง สิ่งที่มีการสังเกตสมัยใหม่ได้ทำก็คือการเพิ่มความเชื่อมต่อสายโซ่
แห่งปัจจัยที่นำไปสู่เหตุการณ์หนึ่ง มันไม่ได้บอกเราถึงสาเหตุที่แท้จริงของสิ่ง
ที่เกิดขึ้น มันแค่ยกปัญหาเรื่องการเจาะเปลือกไข่ไปยังการพัฒนาของเขาสีเล็กๆ
การเจาะเปลือกไข่โดยลูกไก่เป็นเพียงขั้นตอนตรงกลางในสิ่งที่เกิดขึ้นมากกว่า
ที่จะเป็นสาเหตุของมัน เราจะเข้าใจถึงสาเหตุของสิ่งที่เกิดขึ้นก็ต่อเมื่อเรา
ทราบว่าจะอะไรที่ทำให้เขาปรากฏขึ้นบนจะงอยปากของลูกไก่อย่างนั้นหรือ ?
พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ เมื่อเราย้อนเหตุการณ์ขึ้นไปถึงสาเหตุเบื้องต้นของมัน
สาเหตุที่รู้ว่าลูกไก่ต้องการเครื่องมือแข็งๆบางอย่างเพื่อเจาะเปลือกไข่ออกมา
ดังนั้น ในวันที่ 21 จึงได้มีวัตถุแข็งๆปรากฏขึ้นบนจะงอยปากในรูปของเขา
เล็กๆอันหนึ่งซึ่งหลังจากนั้นจะหลุดไปเมื่อได้ทำหน้าที่ของมันแล้ว



“เปลือกไข่แตกออกได้อย่างไร ?” คือคำถามที่เผชิญหน้ามนุษย์ ก่อนหน้านี้ ตอนนี้ หากพิจารณาการสังเกตที่ผ่านมาเมื่อเร็ว ๆ นี้ แทนที่จะเป็น คำตอบ เรากลับมีอีกคำถามหนึ่ง นั่นคือ “เขานั้นพัฒนาขึ้นมาได้อย่างไร ?” ในบริบทของปรากฏการณ์ที่สามารถรับรู้ได้นั้นไม่มีอะไรแตกต่างกันในลักษณะ ของสองคำถามนี้ อย่างมากที่สุด คำถามประเภทที่นำเราจากตัวเชื่อมโยงหนึ่ง ไปยังอีกตัวเชื่อมโยงหนึ่งในสายโซ่แห่งสาเหตุและผลต้องการให้มีการขยาย การสังเกตความจริงถ้าหากว่ามันจะต้องมีการตอบคำถาม ด้วยเหตุนี้มันจึง ไม่ได้มีการอธิบายใดๆ เซซิล บอยซ์ ฮามาน (Cecil Boyce Hamann) นักชีววิทยาชาวอเมริกันได้กล่าวว่า :-

“ความลึกลับของการย่อยอาหารและการดูดซึมซึ่งถูกมองว่าเป็นหลักฐาน การแทรกแซงของพระเจ้านั้น ตอนนี้ได้ถูกอธิบายในรูปของปฏิกิริยา ทางเคมี แต่ละปฏิกิริยาภายใต้การควบคุมของเอนไซม์ แต่มันจะจัด พระเจ้าพ้นไปจากจักรวาลของพระองค์ได้ไหม ? ใครที่กำหนดว่า ปฏิกิริยาต่าง ๆ จะต้องเกิดขึ้น และมันจะต้องถูกควบคุมโดยเอนไซม์ ต่าง ๆ แค่มองแผนภูมิของปฏิกิริยาหมุนเวียนต่าง ๆ ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันของมัน ก็ไม่ต้องมาพูดถึงเรื่องความเป็นไปได้ที่สิ่งนี้เป็นเพียงความสัมพันธ์ที่มาทำงานร่วมกันโดยบังเอิญ บางที ตรงนี้ มนุษย์กำลังเรียนรู้ว่าพระเจ้าทำงานโดยกฎต่าง ๆ ที่พระองค์ ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยการสร้างชีวิตมากกว่าที่อื่น ๆ” (The Evidence of God in an Expanding Universe, p.221)

จากที่กล่าวมานี้ เราสามารถที่จะเข้าใจคุณค่าที่แท้จริงของการค้นพบ สมัยใหม่ได้ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีซึ่งทำให้มนุษย์สามารถสังเกตได้ กว้างขวางมากขึ้นและถูกต้องมากขึ้น ทำให้มนุษย์ได้รู้จักกฎทางธรรมชาติที่ เชื่อมโยงจักรวาลไว้ซึ่งทำให้จักรวาลดำเนินไปสู่ความสมบูรณ์ ตัวอย่างเช่น ในสมัยโบราณ มนุษย์แค่เพียงรู้ว่าหยดน้ำหล่นออกมาจากเมฆลงสู่พื้นดิน แต่ตอนนี้ กระบวนการของการเกิดฝนตกเป็นที่เข้าใจกันแล้วอย่างกว้างขวาง



นับตั้งแต่การระเหยของน้ำทะเลไปจนถึงการที่ฝนตกลงมาและการเดินทางขึ้น
สุดท้ายของน้ำจึงกลับไปสู่ทะเล แต่ความเข้าใจที่เกิดขึ้นจากการค้นพบ
เหล่านี้มิใช่อะไรนอกไปจากการได้รับข้อมูลรายละเอียดขั้นสูงมากขึ้น ซึ่งไม่ได้
บอกเราว่ากระบวนการทางกายภาพเหล่านี้เกิดขึ้นมาทำไม วิทยาศาสตร์ไม่
สามารถบอกเราว่ากฎของธรรมชาติเกิดขึ้นได้อย่างไรหรือทำไม? กฎธรรมชาติ
เหล่านี้ยังคงมีอยู่ต่อไปได้อย่างไรหรือทำไม หรือทำไมกฎธรรมชาติเหล่านี้
จึงทำให้โลกและชั้นฟ้าดำเนินไปด้วยความถูกต้อง? ไม่ผิดพลาดจนแค่เพียง
การสังเกตก็ทำให้สามารถสร้างกฎทางวิทยาศาสตร์ที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้
คำกล่าวอ้างที่ว่าการศึกษาธรรมชาติจะทำให้เราสามารถอธิบายจักรวาลได้
นั้นเป็นแค่เพียงการหลอกลวง มันให้คำตอบต่อคำถาม แต่มันเป็นคำตอบ
ที่ไม่ตรงประเด็นซึ่งในคำตอบนั้นมันยอมรับตัวเชื่อมโยงทางกายภาพตรงกลาง
ในสายโซ่ของปรากฏการณ์ว่าเป็นสาเหตุเบื้องต้น ดังนั้น เซซิล บอยซ์ ฮามาน
จึงกล่าวว่า “ธรรมชาติไม่ได้อธิบาย มันเองต่างหากที่ต้องการคำอธิบาย”

“ทำไมเลือดจึงมีสีแดง?” ถ้าหากคุณจะถามหมอถึงเหตุผล หมอก็จะ
ตอบว่า “เพราะเลือดของคุณมีแผ่นเกล็ดเลือดสีแดงเล็กๆอยู่นับล้าน (เลือด
ปริมาตรหนึ่งเซนติเมตรจะมีแผ่นเกล็ดเลือดสีแดงนี้อยู่ 5 ล้านแผ่น) แต่ละ
แผ่นมีเส้นผ่าศูนย์กลางขนาดประมาณ 1 ใน 7,000 ส่วนของนิ้วซึ่งถูกเรียก
ว่าเม็ดโลหิต”

“ครับ แต่ทำไมแผ่นเหล่านี้จึงมีสีแดง?”

“เพราะว่ามันมีธาตุที่เรียกว่าเฮโมโกลบินซึ่งเมื่อมันดูดซึมออกซิเจน
จากปอดเข้าไปแล้วก็จะกลายเป็นสีแดงสดใส นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมในเส้น
โลหิตแดงจึงมีสีแดงเข้ม เนื่องจากมันไหลไปทั่วร่างกาย เลือดจึงนำออกซิเจน
ไปให้อวัยวะต่างๆของร่างกายและเฮโมโกลบินก็กลายเป็นสีน้ำตาล นี่คือ
เลือดดำของเส้นโลหิตดำ”

“ครับ แต่เส้นเลือดแดงกับเฮโมโกลบินมาจากไหน?”



“มันถูกสร้างขึ้นในม้าม”

“มหัศจรรย์มากครับหมอ แต่บอกผมหน่อยครับว่ามันเป็นไปได้อย่างไร ที่เลือด เส้นเลือดแดง ม้ามและสิ่งอื่นๆอีกนับพันได้ถูกจัดระเบียบให้ทำงานร่วมกันอย่างสมบูรณ์จนผมสามารถหายใจ ร่วง พุดและมีชีวิตได้?”

“อ้อ ! นั่นคือธรรมชาติ”

“ธรรมชาติหรือครับ !”

“เมื่อผมพูดว่าธรรมชาติ ผมหมายถึงการทำงานร่วมกันของพลังงาน เคมีและฟิสิกส์อันมีติดบอด”

“แต่หมอครับ ทำไมพลังมีติดบอดเหล่านี้จึงทำงานเหมือนกับว่ามันกำลังไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ชัดเจน ? มันทำงานร่วมกันได้อย่างไรในการที่จะสร้างนกที่บิน ปลาที่ว่ายน้ำ และผม...ผู้ถามคำถาม ?”

“เพื่อนเอ๋ย ! ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ ผมสามารถบอกคุณได้ว่าสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ? อย่าถามผมว่าทำไมมันจึงเป็นเช่นนั้น ?”

ขณะที่ไม่มีการโต้แย้งความจริงว่าวิทยาศาสตร์ได้สร้างความรู้จำนวนมากมายไว้ให้แก่เรา การสนทนาก็แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าวิทยาศาสตร์มีขอบเขตจำกัดของมัน ยังมีประเด็นที่อยู่เกินกว่าวิทยาศาสตร์จะอธิบายได้ ดังนั้น การค้นพบของวิทยาศาสตร์จึงไม่สามารถให้คำตอบประเภทที่ศาสนาให้แก่เราได้ ถึงแม้การค้นพบทางวิทยาศาสตร์จะเพิ่มขึ้นกว่านี้เป็นล้านเท่า ความจำเป็นสำหรับการมีศาสนาก็ไม่อาจลบล้างไปได้ เพราะการค้นพบเช่นนั้นจะพูดแต่เฉพาะสิ่งที่เห็นและสังเกตได้ มันบอกเราว่าอะไรกำลังเกิดขึ้น แต่มันไม่ได้ให้คำตอบต่อคำถามที่ว่า “ทำไมมันถึงเกิด ?” และ “อะไรคือสาเหตุเบื้องต้นแรก ?” การค้นพบเช่นนี้ทั้งหมดเป็นธรรมชาติชั้นกลาง เป็นธรรมชาติปลีกย่อยและยังไม่สมบูรณ์ที่สุด

ถ้าหากวิทยาศาสตร์จะมาแทนศาสนา มันก็ต้องค้นหาคำอธิบาย



ขั้นสูงสุดและสมบูรณ์ ขอให้เรายกตัวอย่างเครื่องจักรที่กำลังทำงานโดยที่
เราไม่สามารถเห็นว่ามันทำงานอย่างไร เพราะมันถูกปิดไว้ด้วยฝาครอบโลหะ
เมื่อเราเอาฝาครอบนี้ออก เราก็สามารถเห็นฟันเฟืองต่าง ๆ ทำงานเชื่อมโยงกับ
ส่วนอื่นๆ ของเครื่องยนต์กลไก นี่หมายความว่า การค้นพบเครื่องกลของสิ่งนั้น
ทำให้เราเข้าใจถึงสาเหตุของการทำงานของมันอย่างถูกต้องแล้วหรือ ? เรา
เข้าใจความลับของมันแล้วหรือยัง ? การได้ความรู้เกี่ยวกับการทำงานของ
เครื่องจักรเป็นข้อพิสูจน์ให้เราเห็นว่ามันกำลังทำงานโดยตัวของมันเอง มันจำลอง
แบบขึ้นมาโดยตัวของมันเองและทำงานโดยอัตโนมัติกระนั้นหรือ ? ถ้าหาก
คำตอบต่อคำถามนี้คือ “ไม่ใช่” ดังนั้น เป็นไปได้อย่างไรที่แค่เพียงการมอง
กลไกของจักรวาลเพียงสองสามครั้งจะพิสูจน์ว่าระบบทั้งหมดนี้เกิดขึ้นโดยไม่มี
ใครทำและดำเนินไปเอง และยังคงทำงานต่อไปโดยไม่ขึ้นกับสิ่งใด ? เอ. แอริส
ไต้วิจารณ์ชาร์ลส ดาร์วิน ว่า : “การคัดเลือกทางธรรมชาติอาจอธิบายการ
อยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด แต่ไม่สามารถอธิบายการมาถึงของผู้ที่เหมาะสม
ที่สุด” (A. Lunn, **Revolt Against Reason**, p.133)

ตอนนี้ขอให้เรามาดูข้อโต้แย้งทางด้านจิตวิทยาที่ห่างไกลจากความ
เป็นจริง เหตุผลโต้แย้งทางจิตวิทยาถือว่าแนวความคิดเรื่องพระเจ้าและชีวิต
โลกหน้าเป็น เทพนิยายลึกลับ เป็นเพียงสิ่งที่สร้างขึ้น เป็นการขยายบุคลิกภาพ
และความปรารถนาของมนุษย์ไปยังระดับจักรวาล ผมไม่เข้าใจว่ามีเหตุผล
อะไรที่มาอ้างเช่นนี้ ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าหากผมจะอ้างว่าบุคลิกภาพและความ
ปรารถนาของมนุษย์เกิดขึ้นในระดับอวกาศจริง ๆ ผมก็สงสัยว่าพวกปรปักษ์
ของผมจะมีข้อมูลเพียงพอหรือไม่ที่จะมาปฏิเสธข้ออ้างของผม

ถ้าหากเราจะพูดถึงสัดส่วนต่างๆ ขอให้เราดูสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในระดับ
อะตอมที่เรารู้วาระยะห่างของมันสั้นมากจนวัดไม่ได้ ตามทฤษฎีของโบฮ์ร
(Bohr) อะตอมที่ไม่สามารถมองเห็นได้นั้นมีโครงสร้างภายในเหมือนกับระบบ
สุริยะ โดยมีอิเล็กตรอนหมุนรอบนิวเคลียสในลักษณะเดียวกับที่ดาวเคราะห์
หมุนรอบดวงอาทิตย์ อัตราส่วนมันช่างแตกต่างกันเสียเหลือเกิน เพราะ



ในระบบสุริยะ ระยะทางถูกวัดเป็นปีแสง (6.3 ล้านล้านไมล์) แต่ถึงแม้อัตราส่วนจะแตกต่างกันจนเกินกว่าจะจินตนาการ ระบบของมันก็เหมือนกันไม่ผิดเพี้ยน ดังนั้น มันจะนำแปลกใจอะไรหรือถ้าความสำคัญที่มนุษย์เราพบเห็นกันจะมีอยู่ในระดับจักรวาล แต่อยู่ในรูปแบบที่สมบูรณ์ครบถ้วน ? ถ้าจะใช้สติปัญญาการยอมรับสิ่งนี้ก็ไม่น่าเกินกว่าจะยอมรับการเคลื่อนไหวที่ยืนควบคุมการเจริญเติบโตและการพัฒนาของมนุษย์สูง 6 ฟุต ถึงแม้ว่ามันเป็นเพียงสิ่งเล็กๆที่ต้องดูด้วยกล้องจุลทรรศน์ในตัวของมนุษย์ ความต้องการโลกที่กว้างใหญ่ไพศาลกว่าโลกของเราตามธรรมชาติของมนุษย์ จะไม่เป็นเสียงสะท้อนของโลกแห่งจิตวิญญาณที่มีอยู่ในจักรวาลนี้ แต่อยู่ในรูปที่ตาของมนุษย์มองไม่เห็นบ้างเลยหรือ ?

นักจิตวิทยาถูกต้องที่ถือว่าบางครั้งความคิดต่าง ๆ ได้ถูกเก็บกดไว้ในจิตของเราระหว่างที่เป็นเด็กซึ่งระเบิดออกมาหลังจากนั้นในรูปแบบที่ผิดปกติดังแต่การอ้างว่าลักษณะเช่นนี้ในมนุษย์ทำให้ศาสนาเกิดขึ้นเป็นการดัดแปลงที่ผิดถ้าไม่ใช้การบิดเบือนความจริงธรรมดาๆมันก็เป็นการอธิบายที่ผิด มันเหมือนกับอาการชักช้ำที่ออกมาแบบรูปปั้นดิน แล้วผมก็อนุมานเอาว่าต้องเป็นเขาแน่นอนที่สร้างมนุษย์ การทำรูปปั้นและการสร้างร่างกายมนุษย์นั้นแตกต่างกันในด้านคุณภาพจนถ้าใครคิดจะไปเปรียบเทียบกับการสร้างสรรค์ของพระเจ้าแล้วละก็ถือเป็นเรื่องวิบัติการสิ้นดี การเปรียบเทียบที่มองว่าศาสนาเป็นผลมาจากความไม่ประสีประสาของคนวิกลจริตนั้น เป็นเพียงความคิดที่เห็นว่ามันเหมาะสมที่จะเปรียบเทียบเช่นนั้นเท่านั้น

ความคิดสมัยใหม่มีจุดอ่อนสำคัญอยู่ตรงที่การดัดแปลงที่ไม่มีน้ำหนักจากทัศนะทางด้านตรรกะ คนที่มีความไม่ปกติทางอารมณ์อาจจะพูดพล่ามเพราะอิทธิพลของความคิดที่ถูกเก็บกดไว้อย่างไม่มีสติ แต่มันจะเป็นข้อพิสูจน์ได้อย่างไรว่าความรู้ในเรื่องจักรวาลที่ได้ถูกเปิดเผยแก่บรรดานักวิชาการเป็นการพูดเพื่อเจือในลักษณะอย่างเดียวกัน มันเป็น “ปาฏิหาริย์” ของการไร้สติกระนั้นหรือ ? มันเป็นไปได้ที่จะยอมรับสิ่งที่ไม่อาจอธิบายได้ในขณะกำลังนอนและใน



ขณะต้นว่าเป็นผลมาจากการสับสนทางจิตใจ แต่การกล่าวว่า นี่คือแหล่งที่มาที่แท้จริงของการตัดสินใจจากพระเจ้าก็เป็นข้อโต้แย้งที่ไม่มีเหตุผลและไม่เป็นวิทยาศาสตร์ มันแค่แสดงว่าคนที่ให้เหตุผลในลักษณะนี้ไม่ยากที่จะหาเกณฑ์ตัดสินใดๆที่จะใช้ตัดสินถ้อยคำอันไม่ธรรมดาของบรรดาศาสดาต่างหาก มันไม่ได้เป็นเพราะว่าผู้ปฏิเสธความเชื่อในเรื่องพระเจ้ามิไ้วัดเพียงอันเดียวที่ใช้วัดความจริง แต่โดยพฤตินัยแล้ว มิไ้วัดเช่นนั้นมิ้เพียงอันเดียว

ขอให้เราสมมุติว่ามีมนุษย์ต่างดาวจากแดนไกลกลุ่มหนึ่งซึ่งมีความสามารถที่จะไ้ยินแต่ไม่สามารถพูดได้มาเยี่ยมโลกเรา เมื่อมนุษย์ต่างดาวกลุ่มนี้ได้ยินการสนทนาและคำพูดของมนุษย์ พวกเขาไ้เริ่มตรวจสอบเสียงกันว่ามันคืออะไรและมันมาจากที่ไหน ? ในการศึกษาค้นคว้าของพวกเขาต่างดาวนั้น พวกเขาได้บังเอิญไปพบต้นไม้ต้นหนึ่งที่กิ่งก้านเกี่ยวพันกัน และถูกลมพัดเสียดสีกันจนเกิดเสียงดังเอี๊ยด ๆ ขึ้น ทันทีที่ลมหยุดพัด เสียงนั้นก็หยุดไปด้วย ปรากฏการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าทุกครั้งที่มีลมพัด ดังนั้นผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่งในกลุ่มมนุษย์ต่างดาวที่เฝ้าสังเกตปรากฏการณ์นี้ก็ไ้ส่งกระแสนิจไปบอกพรรคพวกว่าเขาไ้ค้นพบความลับในการพูดของมนุษย์ แล้วนั่นคือ ฟันส่วนบนและฟันส่วนล่างของกรามในปากมนุษย์เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเสียง เมื่อฟันบนและฟันล่างเข้ามกระทบกัน การเสียดสีก็ทำให้มีเสียงเกิดขึ้น ซึ่งเรียกว่าการพูดของมนุษย์ เป็นเรื่องจริงที่การเสียดสีระหว่างวัตถุสองอย่างแล้วไ้ก่อให้เกิดเสียง แต่มันไม่ถูกต้องที่จะไปอธิบายต้นกำเนิดการพูดของมนุษย์โดยอ้างว่ามันมาจากการเสียดสีนี้ ทำนองเดียวกันก็เป็นเรื่องน่าขบขันที่จะอธิบายคำพูดของศาสดาว่าเป็นคำพูดขาด ๆ ว้น ๆ ที่เกิดขึ้นมาจากความไร้สติที่สับสน

ความคิดที่ถูกเก็บกดไว้ในจิตใจสำนึกนั้นส่วนใหญ่แล้วเป็นความต้องการอันน่ารังเกียจซึ่งไม่สามารถเป็นจริงได้เพราะกลัวการถูกลงโทษจากสังคมและครอบครัว ยกตัวอย่างเช่น ถ้าใครบางคนรู้สึกอยากจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับน้องสาวหรือลูกสาวของตัวเอง เขาจะเก็บกดความรู้สึกเช่นนั้น



ไว้ด้วยกลัวว่าการแสดงออกเช่นนั้นจะทำให้เขาต้องถูกสังคมประณามหยามเหยียด ในทำนองเดียวกัน ถ้าใครคิดจะประกอบอาชญากรรม ความกลัวว่า จะต้องติดคุกและความรู้สึกสับสนก็จะทำให้เขาต้องเก็บกดแรงกระตุ้นนั้นไว้

พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือความต้องการที่ถูกเก็บกดไว้ในจิตไร้สำนึกนั้น ส่วนใหญ่เป็นแผนการชั่วที่ไม่สามารถเป็นจริงได้เพราะกลัวการลงโทษและ/หรือการคว่ำบาตรทางสังคม ตอนนี้ ถ้าหากส่วนของจิตใต้สำนึกของคนที่ถูกรบกวนทางจิตใจเริ่มพบทางออก อะไรน่าจะปรากฏออกมา ? แน่หนอน คนที่ได้รับการเก็บกดนั้นก็พอจะถูกตะกักในขณะที่พยายามจะโยนการแสดงออกนั้นไปให้ความรู้สึกที่เป็นศัตรูและความต้องการอันชั่วร้ายที่ยังถูกเก็บกดในจิตใต้สำนึกของเขา และถ้าเราจะคิดว่าเขาเป็นศาสดาคนหนึ่ง มันก็จะเป็นศาสดาแห่งความชั่ว ไม่ใช่ศาสดาแห่งความดีอย่างแน่อน ความคิดทางศาสนาที่แสดงออกมาในคำสั่งของศาสดานั้นเมื่อเปรียบเทียบแล้วคือคุณธรรมความดีและความบริสุทธิ์สูงส่ง ศาสดาที่แท้จริงนั้นคือภาพย่อของคุณธรรมความดีในตัวของท่านเอง และความบริสุทธิ์ของท่านในความคิด คำพูดและการกระทำนั้นไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือน ยิ่งไปกว่านั้น ความคิดของท่านยังมีอิทธิพลต่อผู้คนจนสังคมที่ครั้งหนึ่งศาสดาได้ซ่อนเร้นความคิดของท่านไว้นั้นเนื่องมาจากความกลัวยังคงเป็นที่ดึงดูดผู้คนอย่างมากมายจนถึงทุกวันนี้ และแม้เวลาจะผ่านไปเป็นเวลาหลายศตวรรษแล้วก็ตาม สังคมนั้นก็ยังยึดมั่นในคำสอนและการกระทำของศาสดาอยู่

จากทัศนะทางด้านจิตวิทยา จิตไร้สำนึกนั้นความจริงแล้วเป็นสิ่งว่างเปล่าซึ่งในนั้นเดิมทีไม่มีอะไรอยู่ มันจะรับความรู้สึกทั้งหมดผ่านทางส่วนของจิตที่มีความสำนึก นั่นหมายความว่าส่วนของจิตที่ไร้สำนึกจะเก็บแต่เฉพาะ ประสบการณ์ที่คนได้รับมาครั้งหนึ่งหรือมากกว่านั้น จิตที่ไร้สำนึกไม่สามารถเป็นที่พิภพสำหรับความจริงที่ไม่ได้ประสบมาได้ แต่เป็นเรื่องน่าประหลาดใจที่ศาสนาที่บรรดานบีประกาศนั้นเต็มไปด้วยความจริงที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีใครรู้มาก่อน แม้แต่เผ่าพันธุ์มนุษยชาติทั้งหมด ด้วยการปรากฏตัวของบรรดา



ศาสตร์เท่านั้นที่ความจริงบางอย่างสามารถถูกเผยแผ่ได้ ถ้าหากจิตไร้สำนึก เป็นที่เก็บความจริงดังที่กล่าวอ้าง บรรดาศาสตร์ก็ไม่สามารถเป็นผู้นำสัจธรรม อันยิ่งใหญ่ที่ไม่มีใครรู้ออกมาได้

ศาสนาที่บรรดานบีนำมาประกาศนั้นเปี่ยมไปด้วยองค์ความรู้อันยิ่งใหญ่ ซึ่งพุดถึงทุกสาขาของความรู้ เช่น ดาราศาสตร์, ฟิสิกส์, ชีววิทยา, จิตวิทยา, ประวัติศาสตร์, อารยธรรม, การเมืองและสังคมวิทยา ไม่มีใครคนใด ไม่ว่าจะ อัจฉริยะเพียงไหนสามารถที่จะคิดคำพูดที่ครอบคลุมความรู้ทั้งหมดโดยปราศจาก ข้อผิดพลาด ความคลุมเครือ ไร้ความจริงและเหตุผลที่เหมาะสม แต่คัมภีร์ ทางศาสนานั้นปลอดจากข้อบกพร่องผิดพลาดเช่นนั้นอย่างมหัศจรรย์ และวิธีการ ให้เหตุผลของคัมภีร์ทางศาสนานั้นก็ครอบคลุมศาสตร์ของมนุษย์ทั้งหมด

เป็นเวลานับพันปีมาแล้วที่ประชากรรุ่นต่อมาได้กลั่นกรองสิ่งที่คนรุ่น ก่อนพบและตรวจสอบมันจากทุกแง่มุม และมักจะปฏิเสธหรือไม่ยอมรับสิ่งที่ บรรพชนของพวกเขาถือว่าเป็นความจริงอย่างมั่นคงราวกับภูผา แต่สัจธรรม ที่ถูกจารึกไว้ในศาสนานั้นยังคงเป็นสิ่งที่ไม่อาจทำลายได้จนถึงทุกวันนี้ เท่าที่ ผ่านมา ยังไม่มีใครที่สามารถชี้ข้อผิดพลาดหรือความบกพร่องได้แม้แต่จุดเดียว คนที่คิดจะโจมตีป้อมปราการของศาสนานั้น ในที่สุดแล้ว ก็จำต้องถอยหลัง กลับไปโดยไม่สามารถที่จะประสบผลสำเร็จได้แม้แต่ชนิดเดียว เพราะคนเหล่านั้นเองในที่สุดแล้วก็ถูกพิสูจน์ว่าเป็นผู้ผิด

มาถึงจุดนี้แล้ว ผมคิดว่าเป็นการดีที่จะหยิบยกเอาข้อความบางตอน ที่เจมส์ เฮนรี บรีสเตด (James Henry Breasted) นักดาราศาสตร์คนหนึ่ง ซึ่งกล่าวว่า เขาได้พบความผิดทางเทคนิคอย่างหนึ่งในคัมภีร์กุรอ่าน เขาชี้ว่า ในบรรดาชาติเอเชียตะวันตก ประเพณีโบราณและอิทธิพลของอิสลามได้ให้ ความสำคัญแก่ปฏิทินทางจันทรคติ และกล่าวว่าศาสดามุฮัมมัดได้ถือความ แตกต่างระหว่างปีสุริยคติและปีจันทรคติอย่างไรเหตุผลจนเกินไป เขาอ้างว่า ท่านไม่รู้ถึงลักษณะปัญหาของปฏิทินจนถึงกับห้ามการเพิ่มเติมเดือนเข้าไป

ปีจันทร์คิตีที่มี 354 วันนั้นมีจำนวนวันน้อยกว่าปีสุริยคติอยู่ 11 วัน ดังนั้นในวัฏจักรของมันแต่ละรอบ มันจะเกินปีสุริยคติไปเป็นเวลาหนึ่งปีในทุก 33 ปี และเป็นเวลาสามปีในทุกศตวรรษ ถ้าหากการปฏิบัติศาสนาอย่างเช่นการถือศีลอด (ในเดือนเราะมะฎอน) ซึ่งในตอนนี้ตกในเดือนมิถุนายน หลังจากนั้นอีก 6 ปี มันก็จะตกอยู่ในเดือนเมษายน ตอนนี้ (ใน ค.ศ. 1935) เวลาได้ผ่านไป 1,313 ปีแล้วนับตั้งแต่การอพยพซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของอิญญะเราะฮ์ศักราชแต่ละศตวรรษของเราประกอบด้วย 103 ปีตามปฏิทินทางจันทร์คติของมุสลิม หลังจาก 1,313 ปีของปฏิทินสุริยคติ ปฏิทินของมุสลิมก็จะมีเพิ่มอีกประมาณ 41 ปี ด้วยเหตุนี้ยุคอิญญะเราะฮ์ของมุสลิมในตอนที่ยี่สิบนี้ก็จะมีถึง 1,354 ปี ตามการวัดแบบสุริยคติ กล่าวคือมีการเพิ่มเข้าไปอีก 41 ปี ใน 1,313 ปี โบสถ์ยิวของประเทศตะวันออกใต้เลิกการปฏิบัติที่ไร้เหตุผลเช่นนี้ไปแล้ว และได้หันมาใช้วิธีการแทรกเดือนเข้าไป ดังนั้น จึงทำให้ปฏิทินจันทร์คติของพวกเขาเป็นไปตามปีสุริยคติ ด้วยเหตุของความไม่เหมือนกันนี้ เอเชียตะวันตกทั้งหมดจึงต้องได้รับความเดือดร้อนจากการใช้ปฏิทินจันทร์คติอันล้าสมัยนี้ (Time And Its Mysteries, New York, 1962, p.56)

ตรงจุดนี้ ผมจะไม่เข้าไปในรายละเอียดอันยุ่งยากของปฏิทินสุริยคติ และปฏิทินจันทร์คติ แต่ผมอยากจะชี้ให้เห็นว่าข้อกล่าวหาที่มีต่อท่านศาสดามุฮัมมัดว่าไร้เหตุผลจนเกินไปนั้นก็เกิดขึ้นเพราะความเข้าใจผิดในคัมภีร์กุรอาน ดังนั้น จึงไม่มีเหตุผลเพียงพอ มันไม่ใช่ “การเพิ่มเดือนเข้าไป” ที่คัมภีร์กุรอานห้าม แต่การ “นะซาร์” (9:37) ต่างหากที่เป็นสิ่งต้องห้าม คำว่า “นะซาร์” ในภาษาอาหรับหมายถึงการล่าช้า นั่นคือ การเลื่อนหรือการนำไปวางในระบบที่ต่างกัน ตัวอย่างเช่น ถ้าหากสัตว์ตัวหนึ่งกำลังดื่มน้ำอยู่ที่ตาน้ำแห่งหนึ่ง และคุณไล่มันออกไปแล้วเอาสัตว์ของคุณเข้ามาแทนที่เพื่อที่จะให้มันได้ดื่มน้ำก่อน นั่นเท่ากับว่าเป็นการล่วงเกินสิทธิ์โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ในภาษาอาหรับ การนำเอาสัตว์เข้ามาแทนที่สัตว์ตัวอื่นที่กำลังดื่มน้ำอยู่แล้วนั้น ถูกเรียกว่า “นะซาร์ อัลดาบปะฮ์”



การอธิบายคำพูดนี้มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับระบบปฏิทินอิสลามที่
นับกำหนดไว้ว่าในจำนวน 12 เดือนนั้น มี 4 เดือนที่เป็นเดือนต้องห้ามโดย
นับีบรอฮีม นั่นคือเดือนซุลเกาะฮ์ตะฮฺ เดือนซุลฮิจญะฮฺ เดือนมุฮัรَّرอม และ
เดือนเราะฮ์ญับ ซึ่งในเดือนทั้งสี่นี้การต่อสู้และการหลังเลียดเป็นที่ต้องห้ามโดย
สิ้นเชิง ดังนั้น ผู้คนจึงสามารถเดินทางทำการค้าได้อย่างอิสระ และรู้ว่าตัวเอง
จะได้รับความปลอดภัย และในช่วงเวลาดังกล่าวนี้องที่ผู้คนจะเดินทางมา
ทำฮัจญ์โดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกโจรกรรม

อย่างไรก็ตาม ในเวลาต่อมา เมื่อพวกชนเผ่าอาหรับรู้สึกอยากจะปล้น
ในช่วงเวลาดังกล่าว คนพวกนี้ก็คิดวิธีการเลื่อนเดือนต้องห้ามออกไปเพื่อที่จะ
ละเมิดกฎนี้ ดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่อาหรับเผ่าใดเข้มแข็งขึ้นมาและคิดอยาก
จะทำสงครามในระหว่างเดือนมุฮัรَّرอมซึ่งเป็นเดือนต้องห้าม หัวหน้าเผ่าก็จะ
ประกาศว่าพวกตนได้ลบเดือนมุฮัรَّرอมออกไปจากลำดับเดือนต้องห้าม และเอา
เดือนเศาะฟัรเข้ามาเป็นเดือนต้องห้ามแทน การปฏิบัติที่เป็นการเหยียบย่ำ
ทำลายเดือนอันศักดิ์สิทธิ์นี้ถูกเรียกว่า “นะซาร์” และการปฏิบัติเช่นนี้เอง
ที่คัมภีร์กุรอานเรียกว่า “การกระทำที่เลวทรามยิ่งกว่าการปฏิเสธศรัทธา”
เพราะมันทำให้ผู้เหยียบย่ำทำลายได้เปรียบคนอื่นที่ต้องยับยั้งลังเลที่จะต่อสู้
ในระหว่างเดือนอันศักดิ์สิทธิ์

นักวิชาการบางคนได้เขียนว่ามันเป็นประเพณีของชาวอาหรับเอง
ที่ถือว่าบางปีมี 14 เดือนแทนที่จะเป็น 12 เดือน แต่ अबดุลลอฮฺ ยูซุฟ อะลี
(Abdullah Yusuf Ali) นักอธิบายกุรอานได้กล่าวว่า “การที่มีชนบางชาติ
แทรกเดือนหนึ่งเข้าไปในทุกสามปีเพื่อที่จะปรับการคำนวณเดือนนั้นไม่อยู่
ภายใต้เรื่องของ “นะซาร์” ซึ่งเป็นที่ต้องห้าม”

“นอกจากนั้นแล้วมันยังรบกวนความมั่นคงปลอดภัยของเดือนแห่งการ
ทำฮัจญ์ด้วย ในอายะฮ์กุรอาน 9 : 36 นั้น การกระทำตามอำเภอใจตนเอง
อย่างเห็นแก่ตัวของพวกอาหรับซึ่งทำลายมาตรการป้องกันการทำสงครามนี้



ต่างหากที่ถูกประณาม”

ยอร์จ เซล (George Sale) นักอรรถาธิบายอีกคนหนึ่งกล่าวว่า :-
“นี่เป็นอุตริกรรมที่พวกอาหรับบูชาเทวรูปทำขึ้นมา โดยการทำเช่นนี้
พวกอาหรับได้หลีกเลี่ยงการปฏิบัติตามข้อห้ามในเดือนต้องห้ามเมื่อ
เห็นว่ามันไม่เหมาะสมสำหรับพวกตนและเลื่อนการปฏิบัติตามข้อห้าม
ไปใช้ในเดือนอื่นแทน เช่น ในเดือนเศาะฟัร เป็นต้น”

นี่เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าแม้แต่ในยุคโง่เขลา ศาสดาของ
พระเจ้ายังไม่พูดสิ่งใดที่ “แสดงถึงความโง่เขลา” เลย ถ้าหากคำพูดของท่าน
ออกมาจากจิตที่ไร้สำนึกแล้ว แน่หนอน ท่านก็ต้องกล่าวถ้อยคำที่แสดงออก
ถึงความโง่เขลาเช่นนั้นออกมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

นักวิชาการหลายคนที่ศึกษาศาสนาในเชิงประวัติศาสตร์หรือสังคม-
ศาสตร์มีข้อบกพร่องจากการที่ไม่มองศาสนาในแง่มุมที่ถูกต้อง ดังนั้น ทักษะ
ของนักวิชาการเหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่บิดเบือน คนเหล่านี้เหมือนกับคนที่ยืนอยู่
ในตำแหน่งที่บิดเบี้ยวเพื่อที่จะมองดูสี่เหลี่ยมจัตุรัส และมองมันจากมุมแคบๆ
หลังจากนั้นก็ตัดสินใจว่ามันเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า สี่เหลี่ยมจัตุรัสก็ยังคงเป็นสี่เหลี่ยม
จัตุรัส จุดยืนของผู้มองต่างหากที่ผิดหรือมองต่างออกไป

การมองจากมุมเยื้องกันเช่นนี้เองที่ ที.อาร์. ไมล์ส (T.R. Miles) ได้
กล่าวว่า “ศาสนาเป็นผลผลิตของการปฏิสัมพันธ์บางอย่างระหว่างมนุษย์
กับสิ่งแวดล้อมของเขา” ความผิดขั้นพื้นฐานที่นักวิชาการเหล่านี้ทำขึ้นมาก็คือ
การศึกษาศาสนาว่าเป็นเรื่องของสภาพแวดล้อมทางวัตถุ (Julian Huxley,
Man in the Modern World, p.129) นั่นคือนักวิชาการเหล่านี้ได้รวบรวม
วัตถุดิบทางประวัติศาสตร์ทั้งหมดที่อยู่ภายใต้ชื่อของศาสนาโดยไม่จำแนก
แยกแยะและหลังจากนั้นก็มาสร้างความคิดเห็นเกี่ยวกับศาสนาขึ้นมาโดย
พิจารณาถึงวัตถุดิบอะไรก็ตามที่ตัวเองได้มา ดังนั้น นักวิชาการเหล่านี้จึงยืนอยู่
ในตำแหน่งที่ผิดมาตั้งแต่เริ่มต้น



การสรุปของไมล์สก็คือว่า “ศาสนา” ก็เหมือนกันกับวิชาการอื่นๆที่สามารถถือได้ว่าเป็นปัญหาสภาพแวดล้อมทางวัตถุอย่างหนึ่งและสามารถศึกษาได้โดยวิธีการของวิทยาศาสตร์ ชั้นแรกก็คือการจัดเรียงลำดับความคิดและการปฏิบัติต่างๆที่เกี่ยวข้องกับศาสนาต่างๆเช่น พระเจ้า ภูตผีปีศาจ การเช่นสังเวย การสวดมนต์อธิษฐาน ความเชื่อในชีวิตโลกหน้า สิ่งต้องห้ามและกฎเกณฑ์ทางศีลธรรมในชีวิต เป็นต้น มันเหมือนกับการเก็บรวบรวมสัตว์และพืช วิทยาศาสตร์จะเริ่มต้นด้วยวิธีการเช่นนี้ แต่มันไม่อาจจะหยุดอยู่ที่ระดับนี้ได้ มันจะต้องศึกษาลึกลงไปกว่านั้นและทำการวิเคราะห์

การวิเคราะห์นี้อาจจะทำให้ได้สองทาง อาจเป็นการแสวงหาความเข้าใจในศาสนาในฐานะที่มันยังคงมีอยู่ในปัจจุบัน หรืออาจจะใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์และค้นหาคำอธิบายสิ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันจากอดีต

ในเรื่องของวิธีการทางประวัติศาสตร์นั้นเป็นที่เห็นได้ชัดเจนว่าศาสนาก็เหมือนกับกิจกรรมทางสังคมอื่นๆที่มีวิวัฒนาการ ยิ่งไปกว่านั้นการวิวัฒนาการของมันยังถูกกำหนดโดยสิ่งที่กำลังเคลื่อนไหว ตรรกะภายในของมัน อีกประการหนึ่งก็คืออิทธิพลของเงื่อนไขทางวัตถุและทางสังคมของยุคนั้น ตัวอย่างของประการแรกก็คือแนวโน้มของวิวัฒนาการจากความเชื่อในพระเจ้าหลายองค์มาเป็นความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว โดยอาศัยหลักฐานการเชื่อในพระเจ้า แนวโน้มเช่นนี้จึงดูเหมือนว่าจะต้องประกาศตัวเองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในที่สุด (T.R. Miles, **Religion and the Scientific Outlook**)

ดังนั้น สิ่งที่ตามมาก็คือศาสนาได้ถูกถือว่าเป็นแค่เพียงกระบวนการทางสังคมมากกว่าที่จะเป็นการเปิดเผยความจริง การเปิดเผยความจริงนั้นเป็นอุดมคติในตัวของศาสนาและประวัติศาสตร์ของศาสนาพร้อมกับปรากฏการณ์ของมันทั้งหมดจะต้องถูกศึกษาในแง่มุมนี้ ในทางตรงกันข้าม สิ่งที่เป็นเพียงกระบวนการทางสังคมนั้นไม่มีอุดมคติอยู่ในตัว การตอบสนองของสังคมเท่านั้นที่กำหนดสถานะของมัน สิ่งใดที่มีสถานะเป็นบรรทัดฐานทาง



สังคมหรือประเพณีทางสังคมสามารถที่จะคงสภาพของมันได้ตราบนานเท่าที่สังคมให้สถานะตามจริงแก่มัน ถ้าสังคมทอดทิ้งมันและหันไปปฏิบัติอย่างอื่นแทนแล้ว สิ่งที่ยังคงเหลือรอดอยู่ก็คือผลประโยชน์ทางประวัติศาสตร์และความสำคัญของมันในฐานะที่เป็นประเพณีทางสังคมที่ถูกกลืน

แต่เรื่องของศาสนานั้นแตกต่างไปจากนี้เป็นอย่างมากดังที่เฟรด ฮอยล์ (Fred Hoyle) นายแพทย์ผู้มีชื่อเสียงกล่าวว่า “ศีลธรรมหรือแรงกระตุ้นทางศาสนา นี้ไม่ว่าเราจะเรียกมันอย่างไรก็ตามมีความเข้มแข็งผิดธรรมดา เมื่อต้องเผชิญกับการต่อต้านและแม้แต่ความพยายามทางการเมืองอันทรงพลังที่จะทำลาย มันจะไม่วันยอมศิโรราบและตาย เรามักจะกล่าวว่าศาสนาเป็นความเชื่อในเรื่องภูตผีปิศาจเมื่อครั้งอดีตกาลที่คนสมัยใหม่สามารถทิ้งมันไปได้ ถ้าแรงกระตุ้นนี้เป็นสิ่งเก่าล้าสมัยจริงในความหมายทางชีววิทยา (เช่นความรักภักดีที่มีต่อกลุ่มที่มนุษย์จะต้องอยู่ร่วมกันเป็นเรื่องล้าสมัย) เราก็จะเห็นมันได้ในสัตว์อื่นๆเท่าที่ฉันรู้ ไม่มีใครหาหลักฐานใดๆมาสนับสนุนความคิดนี้ได้ แรงกระตุ้นทางศาสนาดูเหมือนเป็นเอกลักษณ์สำหรับมนุษย์ และในยุคก่อนประวัติศาสตร์ มันเป็นแรงกระตุ้นที่รุนแรงมากเพียงใด มันก็ยังรุนแรงมากกว่านั้นอีกในมนุษย์ที่มีสติปัญญา จริงอยู่ที่แนวโน้มนี้ได้ถดถอยลงในอดีตเมื่อไม่นานมานี้ แต่การเปลี่ยนแปลงในสองศตวรรษที่ผ่านมาอาจจะพิสูจน์ว่ามันไม่แน่นอน เมื่อปลดการประดับประดาอันตระการตาที่ล้อมรอบศาสนาออกไป มันจะไม่ต่างอะไรไปจากคำสั่งภายในตัวเราที่กล่าวออกมาอย่างง่าย ๆ ว่า ‘คุณมาจากบางสิ่งทีนั้นในท้องฟ้า จงแสวงหามัน และคุณจะพบมากกว่าที่คุณคาดคิด’ ” (Fred Hoyle, *The Intelligent Universe*, p.233)

ดังนั้น เราจึงไม่สามารถศึกษาศาสนาในลักษณะเดียวกับที่เราเก็บรวบรวมสิ่งของเครื่องใช้ในบ้าน วิธีการเดินทาง การสวมใส่เสื้อผ้า การจัดบ้าน เป็นต้น นั่นก็เพราะศาสนามีความเป็นตัวตนของมันโดยครบถ้วนสมบูรณ์ ซึ่งจะถูกละทิ้งหรือไม่ก็ปฏิเสธ หรือยอมรับบางส่วน หรือในแบบที่บิดเบือนโดยสังคมตามเจตนาของมนุษย์เสรีของตนเอง ผลก็คือศาสนายังเป็นศาสนา ยังคง



เหมือนเดิมในสาระสำคัญของมัน ในขณะที่รูปแบบที่หลากหลายของมันเป็นไปตามการปฏิบัติของสังคมหนึ่งสังคมใด ดังนั้น จึงเป็นการผิดที่จะไปจำแนกรูปแบบต่าง ๆ ทั้งหมดของศาสนาที่ปรากฏอยู่ในสังคมต่าง ๆ ไว้ภายใต้หัวข้อทั่วไปว่า “ศาสนา” เราจะแสดงให้เห็นชัดเจนขึ้นโดยการอ้างถึงประชาธิปไตย

ประชาธิปไตยคือระบบการปกครองโดยประชาชนโดยตรงหรือโดยตัวแทน และประเทศหนึ่งอาจจะถูกกล่าวว่าเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงก็ต่อเมื่อองค์กรทางการเมืองของระบบประชาธิปไตยยึดตามกฎเกณฑ์นี้ ตอนนี้ ถ้าจะทำความเข้าใจประชาธิปไตยโดยการตรวจสอบประเทศทั้งหมดที่เรียกการปกครองของตัวเองว่าประชาธิปไตย และหลังจากนั้นก็พยายามทดลองหาดูว่าอะไรที่เหมือนกันดังที่ประเทศเหล่านั้นกล่าวอ้าง ภาพที่เกิดขึ้นก็จะเลอะเทอะเหมือนกับน้ำโคลนที่ถูกกวาดให้ขุ่น ประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นคำพูดก็ จะไม่มีความหมาย ลองพิจารณาประชาธิปไตยของอังกฤษ อเมริกา จีน และอียิปต์ ดูว่ามันมีอะไรที่เหมือนกันไหม ? ประชาธิปไตยของอินเดียมีอะไรที่เหมือนกับประชาธิปไตยของปากีสถาน ? คำว่าประชาธิปไตยยิ่งกลายเป็นที่สับสนมากไปกว่านั้นอีก ถ้าความหลากหลายของประชาธิปไตยในโลกปัจจุบันถูกนำมาวางไว้ในกรอบวิวัฒนาการ การศึกษาพัฒนาการของประชาธิปไตยในฝรั่งเศส ซึ่งเป็นบ้านเกิดของมันจะแสดงให้เห็นว่าในขั้นตอนต่อมาของวิวัฒนาการประชาธิปไตย มันก็เป็นคำที่มีความหมายเหมือนกับเผด็จการทางทหารของนายพลเดอโกลล์ (General De Gaulle) (ค.ศ.1890-1970)

การศึกษาศาสนาโดยกระบวนการอนุมานซึ่งไม่อาจทำให้ได้รับผลที่ถูกต้องนั้นอาจจะทำให้เราสรุปว่าความคิดเรื่องพระเจ้าสามารถที่จะละทิ้งไปได้ เพราะประวัติศาสตร์ของศาสนาได้เสนอตัวอย่างของศาสนาพุทธซึ่งเป็นศาสนาที่ไม่มีพระเจ้าให้เราเห็นอยู่ ปัจจุบัน ได้มีการสนับสนุนความคิดที่ว่าศาสนาควรจะได้รับการศึกษา แต่เรื่องพระเจ้าในฐานะที่เป็นความเป็นไปได้ควรจะถูกแยกออกไป ผู้สนับสนุนเหล่านี้โต้แย้งว่าถึงแม้ศาสนาจะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการปลูกฝังวินัย แต่ความเชื่อในพระเจ้าไม่ควรจะถูกถือว่าเป็นเรื่อง



บังคับ พวกเขารู้สึกว่าศาสนาที่ไม่มีพระเจ้าก็รับใช้วัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ พวกเขายกเอาศาสนาพุทธขึ้นมาอ้างว่าในยุคเจริญก้าวหน้าปัจจุบัน รูปแบบของโครงสร้างทางศาสนาเช่นนั้นสอดคล้องกับความจำเป็นของสังคม สำหรับนักคิดเหล่านั้น สังคมกับวัตถุประสงค์ทางการเมืองและเศรษฐกิจในตัวของมันเองคือพระเจ้าของยุคสมัยใหม่ สมาคมศาสนาของพระเจ้าองค์นี้ซึ่งพระองค์ใช้แจ้งให้มนุษย์ได้ทราบถึงเจตนารมณ์ของพระองค์ เชื้อนและโรงงานคือสถานที่ที่เคารพสักการะพระองค์แทนที่จะเป็นมัสยิดและโบสถ์ (Julian Huxley, **Religion Without Revelation**)

การศึกษาศาสนาโดยวิธีการทางด้านวิวัฒนาการถือว่าศาสนาเป็นความก้าวหน้าจากความเชื่อในพระเจ้าไปยังการปฏิเสธพระเจ้า (นั่นคือศาสนาพุทธ) นักวิชาการที่ยึดถือทัศนะนี้ได้รวบรวมวัตถุดิบทั้งหมดที่ถือว่ามีมาจากศาสนาเป็นเวลาหลายสมัยขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นก็นำวัตถุดิบดังกล่าวมาเรียงลำดับตามการวิวัฒนาการแล้วตัดรายละเอียดที่อาจสร้างความสงสัยในความถูกต้องของมันโดยเจตนา

ตัวอย่างเช่น หลังจากการศึกษาค้นคว้าอย่างกว้างขวาง นักโบราณคดีและนักสังคมวิทยาได้ค้นพบว่าแนวความคิดเรื่องพระเจ้าได้เริ่มต้นขึ้นก่อนด้วยลัทธิการนับถือพระเจ้าหลายองค์ และค่อยๆพัฒนามาเป็นความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวตามลำดับ แต่ตามนักวิชาการเหล่านี้ วิวัฒนาการได้เปลี่ยนไปในลักษณะที่ถอยหลัง โดยการทำให้แนวความคิดเรื่องพระเจ้าองค์เดียวเกิดความสับสน แนวความคิดเรื่องพระเจ้าหลายองค์ตามความคิดของนักวิชาการเหล่านี้อย่างน้อยที่สุดก็มีคุณค่าบางอย่างในตัว ในขณะที่การให้ความศรัทธาในพระเจ้าที่แตกต่างกันนั้น ประชาชนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างกลมกลืนและยอมรับการมีอยู่ของพระเจ้าต่างๆในสังคมอื่น แต่หลักความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวนั้นปฏิเสธพระเจ้าอื่นๆและผู้ที่เกี่ยวข้องในพระเจ้าอื่นๆทั้งหมด ดังนั้น จึงก่อให้เกิดแนวความคิดเรื่อง “ศาสนาที่สูงส่งกว่า” ซึ่งในที่สุดก็ได้ทำให้เกิดสงครามไม่สิ้นสุดระหว่างกลุ่มและชาติ



ต่าง ๆ ดังนั้น แนวความคิดเรื่องพระเจ้าที่วิวัฒนาการมาในทางทิศทางที่ผิดนี้ จึงได้ขุดหลุมให้ตัวเองตามกฎของการวิวัฒนาการ (Julian Huxley, **Man in the Modern World**, p.112)

ความจริงแล้วแนวความคิดเรื่องพระเจ้าซึ่งเริ่มต้นด้วยความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวได้ถูกตัดทิ้งไปในลำดับวิวัฒนาการนี้ จากประวัติศาสตร์ที่รู้จักกันดี นูฮ์หรือโนอาห์เป็นนบีคนแรกที่เรียกร้องผู้คนให้มาศรัทธาในพระเจ้าองค์เดียว ยิ่งไปกว่านั้น “ความเชื่อในพระเจ้าหลายองค์” ก็ไม่ได้หมายถึงพระเจ้าแต่ละองค์มีอำนาจสูงสุดอย่างที่เข้าใจกันโดยทั่วไป ไม่มีชาติไหนที่เคยเป็นผู้บูชาพระเจ้ามามากมายหลายองค์ในความหมายที่ว่าชาตินั้นเชื่อในพระเจ้าหลายองค์ของนิกายเดียวกัน ความจริงแล้ว ลัทธิบูชาพระเจ้าหลายองค์หมายถึงการจัดลำดับชั้นที่มี “พระเจ้าสูงสุด” อยู่เบื้องบน และมีบริวารเป็นเทพต่าง ๆ ลดหลั่นกันมาตามลำดับชั้น ลัทธิบูชาพระเจ้าหลายองค์มักจะมีความคิดเรื่อง “พระเจ้าของเทพเจ้า” (God of gods) อยู่ด้วยเสมอ นี่แสดงให้เห็นว่าการอ้างเรื่องศาสนาเกิดมาจากการวิวัฒนาการนั้นไม่มีเหตุผลเพียงพอ

วิธีการของมาร์กซิสต์ต่อประวัติศาสตร์ก็ยิ่งหนักกว่านั้นอีก เพราะทฤษฎีของมาร์กซ์ถือว่าเงื่อนไขทางเศรษฐกิจเท่านั้นที่เป็นปัจจัยแท้จริงที่กำหนดชะตากรรมของมนุษย์ มาร์กซ์ถือว่าศาสนาเกิดขึ้นในยุคศักดินานิยมและทุนนิยม เนื่องจากระบบทั้งสองนี้เป็นระบบเผด็จการและกดขี่ขูดรีด แนวความคิดทางศีลธรรมและศาสนาซึ่งวิวัฒนาการมาภายใต้ระบบทั้งสองนี้ได้สะท้อนถึงสภาพแวดล้อมของมัน แนวความคิดทางศีลธรรมและศาสนาไม่ได้ต่างอะไรไปจากหลักความเชื่อที่ปลอบโยนและสนับสนุนการกดขี่ขูดรีด แต่ทฤษฎีนี้ในทางวิชาการแล้วไม่มีน้ำหนักใดๆ และก็ไม่มีประสบการณ์มายืนยันว่ามันถูกต้อง ทฤษฎีที่วางพื้นฐานอยู่บนการปฏิเสธเจตนารมณ์ของมนุษย์โดยสิ้นเชิงนี้ถือว่ามนุษย์เป็นผลผลิตของเงื่อนไขทางเศรษฐกิจเช่นเดียวกับขนมเค้กที่ผลิตในโรงงาน กล่าวคือ มนุษย์ได้ถูกหล่อหลอมขึ้นมาในโรงงานแห่งสภาพแวดล้อม มนุษย์ไม่ได้ทำอะไรด้วยความคิดเป็นอิสระ แต่ทำไปตามเงื่อนไข



ที่เขาต้องยอมรับ ถ้าหากนี่เป็นความจริงที่ไม่อาจโต้แย้งได้ เป็นไปได้อย่างไร สำหรับมาร์กซเองซึ่งเป็นผลผลิตของสังคมทุนนิยม จะปฏิบัติเงื่อนไขทางเศรษฐกิจที่เป็นอยู่ในสมัยของเขา ? ถ้าหากระบบเศรษฐกิจร่วมสมัยให้กำเนิดศาสนาแล้ว ทำไมจึงไม่เชื่อว่าลัทธิมาร์กซก็เป็นผลผลิตของเงื่อนไขเดียวกัน ด้วยตามเหตุผลที่กล่าวมา ? ถ้าหากจุดยืนในเรื่องศาสนาของมาร์กซถูกต้อง ทำไมจึงไม่ใช่จุดยืนนี้กับลัทธิมาร์กซเอง ? ดังนั้น ทฤษฎีนี้จึงไร้เหตุผล ไม่มีข้อพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์และเหตุผลมาสนับสนุน

ประสบการณ์ก็เปิดเผยให้เห็นถึงความคิดผิดๆของทฤษฎีนี้ ตัวอย่างของสหภาพโซเวียตที่ยึดถืออุดมการณ์นี้มาเป็นเวลา 65 ปี สามารถยืนยันให้เห็นถึงสิ่งที่เราพูดมาได้

มีการอ้างมาเป็นเวลานานแล้วว่า ขณะนี้เงื่อนไขทางวัตถุในสหภาพโซเวียตได้เปลี่ยนแปลงไป ระบบของการผลิต การแลกเปลี่ยนและการกระจายได้กลายมาเป็นแบบที่ไม่ใช่ทุนนิยม แต่หลังจากการเสียชีวิตของสตาลิน บรรดาผู้นำของรัสเซียก็ยอมรับเองว่าการปกครองของสตาลินเป็นเผด็จการและบีบบังคับ ประชาชนถูกกดขี่ขูดรีดในลักษณะเดียวกันกับที่เป็นอยู่ในระบบทุนนิยม หากแต่เพราะว่ารัฐบาลสามารถควบคุมหนังสือพิมพ์ไว้ได้ จึงทำให้สตาลินฉายภาพความเป็นเผด็จการและการกดขี่ขูดรีดของเขาให้โลกได้เห็นเป็นความยุติธรรม เนื่องจากหนังสือพิมพ์ยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลโดยสิ้นเชิง เราจึงต้องกล่าวว่าละครที่แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จในยุคสตาลินยังคงแสดงอยู่ในปัจจุบันภายใต้การโฆษณาชวนเชื่อ การประชุมสภาครั้งที่ 20 (กุมภาพันธ์ 1956) ของพรรคคอมมิวนิสต์รัสเซียได้เปิดโปงการกระทำอันเป็นเผด็จการของสตาลิน มันไม่น่าแปลกใจถ้าหากการประชุมสภาครั้งที่ 40 ของพรรคจะนำเอาความป่าเถื่อนของผู้สืบทอดอำนาจต่อจากเขามาตีแผ่ ประสบการณ์เก่าแก่เป็นเวลาคี่งศตวรรษนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าระบบการผลิตและการแลกเปลี่ยนไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับการกำหนดความคิดต่างๆ ถ้าหากความคิดของมนุษย์จะต้องยอมจำนนต่อระบบการผลิต และถ้าหากความคิด



ต่างๆเกิดขึ้นตามนั้นแล้ว รัฐคอมมิวนิสต์อย่างรัสเซียก็น่าที่จะเหินยั้งแนวโน้มนี้นไปสู่การกดขี่ขูดรีด ดังนั้น เหตุผลโต้แย้งของยุคใหม่โดยแท้จริงแล้วจึงเป็นการหลอกลวงในกรอบของการให้เหตุผลทางวิทยาศาสตร์ เป็นการนำเอาสิ่งที่ไม่สอดคล้องกันมาปะติดปะต่อ แน่نون ข้อเท็จจริงเหล่านี้ได้ถูกนำมาศึกษาโดย “วิธีการทางวิทยาศาสตร์” แต่ก็ไม่สามารถมาถึงผลลัพธ์ที่ถูกต้อง ยังมีปัจจัยจำเป็นอื่นๆที่จะต้องนำมาพิจารณาด้วย นั่นคือ ถ้าจะใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์แต่ใช้กับความจริงเพียงครึ่งหนึ่งและกับข้อมูลเพียงด้านเดียว และถึงแม้จะดูว่าเป็นความจริงใจจากจุดยืนทางด้านสติปัญญา มันก็ยังให้ผลที่ห่างไกลจากความถูกต้อง

สิ่งที่กล่าวต่อไปนี้เป็นตัวอย่างอันชัดเจนอย่างหนึ่งของประเด็นนี้ในสัปดาห์แรกของเดือนมกราคม ค.ศ. 1964 ได้มีการจัดประชุมสภาสากลของนักบูรพคดี (International Congress of Orientalists) ขึ้นที่เมืองนิวยอร์ก การประชุมครั้งนี้มีผู้เข้าร่วม 1,200 คน ในโอกาสนี้ นักบูรพคดีคนหนึ่งได้อ่านเอกสารฉบับหนึ่งซึ่งกล่าวว่าอนุสรณ์สถานมุสลิมหลายแห่งของอินเดียนั้นความจริงแล้วได้ถูกสร้างขึ้นโดยราชินีฮินดูหลายคน ไม่ใช่โดยบรรดาผู้ปกครองมุสลิม เอกสารชิ้นนี้อ้างว่าหอคอยกูตูปมินาร์ที่รู้จักกันว่าถูกสร้างขึ้นโดยสุลต่านกูตูปุดดิน อาเบก นั้น เดิมทีแล้วคือ “วิษณุทวาร” สัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระวิษณุถูกสร้างขึ้นโดยชาวมุทธา คุปตะ เมื่อ 2,300 ปีก่อน “กูตูปมินาร์” เป็นชื่อที่เรียกกันผิดๆเป็นแผนการของนักประวัติศาสตร์มุสลิมในยุคหลังเหตุผลโต้แย้งสำคัญในการสนับสนุนคำกล่าวอ้างนี้ก็คือหินที่ถูกใช้ในการก่อสร้างหอคอยกูตูปมินาร์เก่าแก่โบราณมากและการแกะสลักหินเหล่านั้นได้ถูกทำขึ้นก่อนยุคของกูตูปุดดิน อาเบก หลายศตวรรษ ในขั้นต้น ข้อโต้แย้งนี้เป็นวิทยาศาสตร์ตรงที่ว่าการค้นพบหินโบราณเช่นนั้นในโครงสร้างของหอคอยกูตูปมินาร์ แต่การศึกษาหอคอยนี้โดยการอ้างแต่เพียงหินที่นำมาก่อสร้างไม่สามารถที่จะสนับสนุนเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ได้อย่างแท้จริง เหนืออื่นใดก็คือปัญหานี้จะต้องมีการพิจารณาในด้านอื่นๆอีก ที่สำคัญที่สุดก็คือว่าหินเก่าแก่



จากซากปรักหักพังของอาคารโบราณต่าง ๆ ได้ถูกผู้ก่อสร้างนำมาใช้ในโครงสร้างใหม่ ๆ หลายแห่งซึ่งรวมทั้งมุสลิมด้วย สิ่งนี้เมื่อรวมกับการออกแบบทางสถาปัตยกรรมของหอคอยกุดุมินารุ เทคนิคในการวางหิน มัสยิดที่ยังไม่สมบูรณ์ในบริเวณหอคอย ซากร่องรอยที่ยังคงเหลือของหอคอยที่คู่กัน ผนวกกับหลักฐานทางประวัติศาสตร์ชิ้นอื่นๆ ในทำนองเดียวกันนี้ชี้ให้เห็นว่าสุลต่านกุดบุดดินเป็นผู้สร้างที่แท้จริง และแสดงให้เห็นว่าการยืนยันของพวกนักบูรพคดีนั้นผิดพลาดโดยสิ้นเชิง ทฤษฎีของพวกนักต่อต้านศาสนาก็ไม่มีอะไรดีไปกว่ากันแค่เพียงตัวอย่างดังกล่าวมาข้างต้น ในความพยายามที่จะแสดงเหตุผลทางวิทยาศาสตร์โดยจงใจอธิบายความหมายหินเก่าแก่บางก้อนอย่างผิดๆ โดยนำเสนอว่าความจริงครึ่ง ๆ กลาง ๆ บางอย่างและข้อเท็จจริงจำนวนมากที่ไม่เกี่ยวข้องกันจากมุมที่บิดเบือนนั้น ศัตรูของศาสนาอ้างว่าวิธีการศึกษาที่เป็นวิทยาศาสตร์ของพวกเขาได้ทำลายศาสนาไปแล้ว ในทางตรงกันข้าม ถ้าข้อมูลความเป็นจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้รับการศึกษาอย่างครบถ้วนและศึกษาจากแง่มุมที่ถูกต้อง ก็จะได้ข้อสรุปที่ตรงกันข้ามกันอย่างสิ้นเชิง

ความจริงแล้ว สัจจะของศาสนาได้รับการพิสูจน์โดยความจริงที่ว่า แม้แต่นักคิดผู้มีสติปัญญาเฉียบแหลมที่สุดก็เริ่มพูดสิ่งไร้สาระได้เมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะอ้างอิงศาสนา นักวิชาการส่วนใหญ่ที่มีชื่ออยู่ในลำดับของนักต่อต้านศาสนานั้นเป็นคนที่ฉลาดและมีความรู้มาก อัจฉริยะบุคคลเหล่านี้ได้เข้าไปสู่เวทีของการอภิปรายทางศาสนาพร้อมกับวิทยาศาสตร์ร่วมสมัยที่มีค่ามากที่สุด แต่เมื่อตัดสินใจจากการแสดงออกของอัจฉริยะบุคคลเหล่านี้ เรากลับแปลกใจว่าอะไรที่ไปทำลายความคิดของพวกเขาจนถึงกับได้ทำเอกสารอันไร้สติเช่นนั้นขึ้นมา การกระทำที่พวกเขาแสดงออกมาจากความรู้สึกนั้นสะท้อนให้เห็นถึงความลังเล ความขัดแย้ง การยอมรับความไม่รู้โดยปริยาย และการให้เหตุผลที่อย่างน้อยที่สุดก็กล่าวได้ว่าเป็นการให้เหตุผลแบบส่งเดช พวกเขาอ้างเสียสูงส่งบนเหตุผลที่หาแก่นสารไม่ได้โดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริง แน่นอน ข้อโต้แย้งของคนเหล่านี้จะต้องพังลงมาอย่างไม่มีปัญหา เพราะมันเป็นแค่เพียงข้อโต้แย้งที่



ได้รับการสนับสนุนจากคำพูด ข้อโต้แย้งที่มีความจริงเพียงนิดเดียวนั้นจะไม่สามารถดำรงอยู่ได้โดยข้อบกพร่องที่รุนแรงเช่นนั้น

ภาพของชีวิตและจักรวาลที่เกิดขึ้นในความคิดของเราเกี่ยวกับการยอมรับศาสนาเป็นสิ่งที่สวยงามและน่าเบิกบานมาก ในตัวของมันเองแล้ว นี่คือการยืนยันความจริงของศาสนาและการแสดงว่าทฤษฎีต่อต้านศาสนาเป็นความเท็จ มันสอดคล้องลงรอยกันกับความคิดของมนุษย์ในลักษณะเดียวกับจักรวาลทางวัตถุถูกสะท้อนออกมาในสูตรทางคณิตศาสตร์ ในทางตรงข้าม ภาพของความจริงที่เกิดขึ้นในความสอดคล้องกันกับปรัชญาต่อต้านศาสนานั้น ล้วนขัดกับความคิดจิตใจของมนุษย์โดยสิ้นเชิง เกี่ยวกับประเด็นนี้ เจ.ดับเบิลยู.เอ็น. ซุลลิแวน (J.W.N. Sullivan) ได้ยกคำพูดจากเบอร์ทรันด์ รัสเซลล์ (Bertrand Russell) ขึ้นมาอ้างซึ่งตรงกับประเด็นนี้ว่า :-

“คนผู้นั้นเป็นผลผลิตของสาเหตุที่ไม่มีการมองล่วงหน้าถึงเป้าหมายที่พวกเขา กำลังจะไป ต้นกำเนิดของเขา การเจริญเติบโตของเขา ความหวังและความกลัวของเขา ความรักและความเชื่อของคนผู้นั้น มิใช่อะไรนอกไปจากผลของการรวมกันโดยบังเอิญของอะตอมที่ไม่มีไฟ ไม่มีลัทธิบูชาวีรบุรุษ ไม่มีความคิดและความรู้สึกสามารถรักษาชีวิตบุคคลไว้เหนือหลุมฝังศพ ความพยายามของหลายยุคสมัย การเสียสละทั้งหมด แรงบันดาลใจทั้งหมด ความอัจฉริยะสูงสุดของมนุษย์ ถูกกำหนดไว้ว่าจะต้องหมดสิ้นไปในความตายอันกว้างใหญ่ไพศาลของระบบสุริยะ และวิหารทั้งหมดแห่งความสำเร็จของมนุษย์จะต้องถูกฝังไว้ภายใต้ซากของจักรวาลที่ถูกทำลาย สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเรื่องแน่นอนไม่มีปรัชญาที่ปฏิเสธมันสามารถจะต่อต้านได้” (J.W.N. Sullivan, **Limitations of Science**, p.175)

ตามแนวความคิดวัตถุนิยมที่ไม่มีศาสนา โอกาสของเราในชีวิตจะมีที่ไปด้วยความทุกข์โศกและความสิ้นหวัง การอธิบายความหมายของชีวิตตาม



แนวความคิดวัตถุนิยมยังปฏิเสธเกณฑ์ตัดสินที่ชัดเจนสำหรับตัดสินความดี ความชั่วอีกด้วย แนวความคิดนี้จะให้เหตุผลสนับสนุน การทิ้งระเบิดใส่มนุษย์ การใช้เครื่องบินไฟและการทำสงครามเคมีว่าเป็นความหายนะเพียงสองสาม อย่างของยุคสมัยใหม่ การกระทำเช่นนี้ไม่ถูกถือว่าการทำลายอันร้ายแรง เป็นเผด็จการหรือความก้าวร้าวเพียงสัตว์ ที่สำคัญก็คือมนุษย์นั้นอย่างไรก็ ต้องตายอยู่แล้วไม่ว่าทางใดก็ตาม ในทางตรงข้าม ความคิดทางศาสนา กลับให้แสงแห่งความหวัง ให้รัศมีแห่งความสุขและความหมายแก่ทั้งชีวิต และความตาย ดังนั้น มันจึงตอบสนองความต้องการทางด้านชีววิทยาของเรา เมื่อนักวิทยาศาสตร์เสนอทฤษฎีที่พบว่ามันสอดคล้องกับสูตรทางคณิตศาสตร์ เขาก็เชื่อมั่นว่าสิ่งที่เขาได้ค้นพบนั้นเป็นความจริง ในทำนองเดียวกัน เมื่อ แนวความคิดทางศาสนาพบเสียงสะท้อนที่กลมกลืนกันในจิตใจของมนุษย์ นั้นก็คือข้อพิสูจน์ว่ามันเป็นความจริงที่ธรรมชาติมนุษย์กำลังแสวงหา มันให้ความรู้สึกของความสมประสงค์สำหรับการยอมรับความจริง เอิร์ล เชสเตอร์ เร็กซ์ (Earl Chester Rex) นักคณิตศาสตร์ชาวอเมริกันคนหนึ่งกล่าวว่า :-

“ผมใช้หลักการที่ถูกยอมรับกันในวิทยาศาสตร์ที่กำหนดกฎการเลือกระหว่างทฤษฎีที่ขัดแย้งกันสองทฤษฎีหรือมากกว่านั้นตามหลักการนี้ ทฤษฎีที่อธิบายข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกันในลักษณะที่ง่ายที่สุดจะถูกนำมาใช้ นานมาแล้ว หลักการเดียวกันนี้ได้ถูกนำมาใช้เพื่อตัดสินระหว่างทฤษฎีของปโตเลมีหรือทฤษฎีโลกเป็นจุดศูนย์กลางกับทฤษฎีของโคเปอร์นิคัสที่อ้างว่าดวงอาทิตย์เป็นจุดศูนย์กลางของระบบสุริยะ ทฤษฎีของปโตเลมีนั้น มีความสับสนมากกว่าทฤษฎีของโคเปอร์นิคัส จนแนวความคิดที่ว่าโลกเป็นศูนย์กลางได้ถูกทิ้งไป” (The Evidence of God, p.179)

ผมยอมรับว่าเหตุผลโต้แย้งนี้จะไม่ถูกมนุษย์ถือว่าเป็นข้อพิสูจน์ที่โง่ แนวความคิดเรื่องพระเจ้าและศาสนาจะไม่มีวันเข้าไปอยู่ในกรอบความคิด แคบ ๆ ทางคณิตศาสตร์ของพวกเขาเป็นแน่ แต่ความไม่พอใจของพวกเขา



ไม่ใช่เพราะการขาดเหตุผลที่เหมาะสมเบื้องหลังศาสนา ไม่เลย เหตุผลที่แท้จริงที่ทำให้พวกเขาไม่พอใจก็คือความอคติของพวกเขาไม่พร้อมที่จะยอมรับเหตุผลทางศาสนา เซอร์ เจมส์ จินส์ (Sir James Jeans) ได้กล่าวไว้อย่างถูกต้องในตอนท้ายของหนังสือเรื่อง **Mysterious Universe** ของเขาว่า : “ความคิดสมัยใหม่ของเรามีความอคติอย่างหนึ่งที่ว่าเข้าข้างการอธิบายความจริงแบบวัตถุนิยม” (หน้า 189)

ในหนังสือเรื่อง **Witness** (พยาน) วิทแทคเคอร์ เชมเบอร์ส (Whittaker Chambers) ได้เล่าให้เราฟังถึงเรื่องที่เขารู้ถึงรูปใบหูของเธอขึ้นมาโดยบังเอิญ เขาคิดขึ้นมาว่าเป็นไปไม่ได้ที่รายละเอียดอันสลับซับซ้อนเช่นนั้นจะเกิดขึ้นมาโดยบังเอิญ มันจะต้องถูกสร้างขึ้นมาด้วยการวางแผนอย่างตั้งอกตั้งใจเท่านั้น แต่เขาได้ผลึกความคิดนี้ออกไปจากความคิดวิชาของเขา เพราะเขาตระหนักว่าขั้นตอนต่อไปในลำดับของตรรกะก็คือการออกแบบดังกล่าวย่อมแสดงถึงพระเจ้า ซึ่งเป็นแนวความคิดที่เขายังไม่พร้อมที่จะยอมรับ โทมัส เดวิด พาร์ค (Thomas David Park) นักเคมีวิจัยคนหนึ่งซึ่งเป็นอดีตประธานของฝ่ายเคมี สถาบันศึกษาค้นคว้าสแตนฟอร์ด ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า : “ผมรู้จักนักวิทยาศาสตร์ในบรรดาอาจารย์และเพื่อนร่วมศึกษาวิจัยหลายคนที่มีความคิดในทำนองเดียวกันนี้เกี่ยวกับความจริงที่ถูกสังเกตในวิชาเคมีและฟิสิกส์” (**The Evidence of God in an Expanding Universe**, edited by John Clover Monsma, New York, 1958, pp.73-74)

พวกนักวิทยาศาสตร์ของยุคใหม่เห็นพ้องต้องกันในทฤษฎีวิวัฒนาการ แนวความคิดนี้กำลังมีอิทธิพลในทุกสาขาทางวิทยาศาสตร์ทั้งหมด ได้มีการตั้งสัญลักษณ์ของการวิวัฒนาการอันน่าชวนเชื่อขึ้นมาแทนพระเจ้า ถ้าหากได้มีการบอกความจริง หลักคำสอนเรื่องการวิวัฒนาการทางด้านอวัยวะซึ่งแนวความคิดทางด้านวิวัฒนาการทั้งหมดได้ถูกขอยืมมา ก็ไม่ใช่อะไรนอกไปจากข้อสมมุติฐานที่ปราศจากหลักฐาน แต่นี่ไม่เพียงพอเท่านั้น นักวิทยาศาสตร์บางคน



ได้สารภาพอย่างเปิดเผยว่าถ้าพวกเขาเชื่อในแนวความคิดเรื่องการวิวัฒนาการ
นั้นก็เพราะพวกเขาไม่สามารถพบทางเลือกอื่น

เซอร์ อาร์เธอร์ คีธ (Sir Arthur Keith) นักกายวิภาคและโบราณคดี
ทางด้านกายภาพที่มีความเชี่ยวชาญในการศึกษาฟอสซิล (ค.ศ.1866-1955)
ได้กล่าวไว้ใน ค.ศ.1953 ว่า “การวิวัฒนาการยังไม่ได้รับการพิสูจน์และไม่
อาจพิสูจน์ได้ และที่เราเชื่อมั่นก็เพียงเพราะมีทางเลือกทางเดียวคือการสร้าง
อันพิเศษ และเป็นสิ่งที่ไม่อาจคิดได้” (*Islamic Thoughts*, December 1961)

ดังนั้น นักวิทยาศาสตร์จึงเห็นพ้องต้องกันในทฤษฎีวิวัฒนาการก็เพียง
เพราะว่าถ้าหากพวกเขาไม่ยอมรับมัน พวกเขาก็จะไม่มีอะไรเหลือไว้นอกไป
จากจะต้องเชื่อในเรื่องแนวความคิดเกี่ยวกับพระเจ้า

ผมยอมรับว่าผมไม่อาจที่จะให้ทำให้พวกนักวิชาการผู้มีใจอคติไปใน
ทางการใช้เหตุผลทางวัตถุจนไม่สามารถเปิดใจยอมรับข้อเท็จจริงที่เป็นหลักฐาน
ในตัวเองรู้สึกพอใจได้ ยอร์จ เฮอร์เบิร์ต บลาวด์ (George Herbert Blount)
นักฟิสิกส์ชาวอเมริกันให้เหตุผลถึงความมอดิตนี้ว่า :-

“ความเชื่อมั่นในการใช้เหตุผลของลัทธิปฏิเสธพระเจ้าและความขาดๆ
ห้วนๆของลัทธิปฏิเสธพระเจ้านั้น โดยปกติแล้วในตัวของมันไม่ได้เป็น
สาเหตุให้มนุษย์ยอมรับลัทธิการปฏิเสธพระเจ้าในทางปฏิบัติ ดูเหมือน
ว่ามันจะเป็นความหวาดระแวงภายในที่ว่า การยอมรับพระเจ้าจะทำให้
พวกเขาเสียเสรีภาพไป สำหรับนักวิชาการที่สนับสนุนเสรีภาพทาง
สติปัญญานั้นการคิดถึงเรื่องเสรีภาพที่ถูกจำกัดนั้นถือเป็นเรื่องน่ากลัว
โดยเฉพาะ” (*The Evidence of God*, p.130)

ในทำนองเดียวกัน แนวความคิดเรื่องการเป็นนบีก็ได้ถูกจูเลียน อักซ์ลีย์
อธิบายว่าเป็น “การแสดงออกถึงความเหนือกว่าซึ่งยอมรับไม่ได้” นั่นคือ การ
ยอมรับใครบางคนเป็นนบียกมาหมายถึงการยกฐานะคนผู้นั้นให้สูงส่งจนด้อยค่าของ
คนผู้นั้นกลายเป็นวณะของพระเจ้า ผลก็คือ มันเป็นการให้อำนาจแก่คนผู้นั้น



มีสิทธิ์ที่จะกำหนดเจตนารมณ์ของเขาแก่ผู้คน เป็นการให้สิทธิ์ที่จะทำให้คนยอมรับคำพูดของคนผู้นั้นว่าเป็นกฎหมาย แต่นั่นเป็นสิ่งที่หมายถึงการเป็นหนีและเมื่อมนุษย์เป็นสิ่งถูกสร้างและมีผู้สร้าง เขาจึงอยู่ในตำแหน่งของการเป็นบ่าวผู้นอบน้อมของพระเจ้าและไม่ใช้พระเจ้า ดังนั้น สถานการณ์เช่นนี้จะถูกเปลี่ยนแปลงหรือหลีกเลี่ยงบนพื้นฐานของแนวความคิดที่เป็นผลของความโง่เขลาหรือการอ้างเหตุผล โดยถือเอาความปรารถนาเป็นเกณฑ์ได้อย่างไร ?

เครสซี่ มอร์ริสัน (Cressy Morrison) ถามด้วยเหตุผลไว้ในหนังสือเรื่อง **Man Does not Stand Alone** ของเขาว่า : “มนุษย์จะต้องก้าวหน้าสักเพียงไหนก่อนที่จะจะตระหนักถึงการมีอยู่ของความปรีชาญาณอันสูงสุด จะเข้าใจถึงความดีของพระองค์ที่เราเกิดขึ้นมา จะเข้าไปมีส่วนอย่างเต็มที่ในชะตากรรมและดินรนเพื่อที่จะใช้ชีวิตไปตามกฎหมายสูงสุดที่เขาสามารถเข้าใจได้โดยไม่ต้องไปพยายามวิเคราะห์แรงจูงใจของพระเจ้า หรืออธิบายถึงคุณลักษณะของพระองค์ ?”

สรรพสิ่งทั้งหลายก็เป็นอย่างที่มีมันเป็นอย่างนี้ เราไม่สามารถเปลี่ยนความจริงอันมั่นคงได้ เราเพียงแต่ต้องยอมรับมันและคัดค้านต่อมัน ตอนนี ถ้าเราไม่ทำตัวเหมือนนกกระจอกเทศ หนทางที่ดีที่สุดของเราก็คือการเชื่อในความเป็นจริงมากกว่าที่จะไปปฏิเสธมัน โดยการปฏิเสธสัจธรรมจะทำให้มนุษย์เองนั้นแหละที่จะต้องขาดทุน การปฏิเสธความจริงของเขาจะไม่มีทางเปลี่ยนหรือทำร้ายหรือทำให้มันลดน้อยลงได้เลย สัจธรรมก็คือสัจธรรม





วิธีการโต้แย้ง



แนวการโต้แย้ง

ยุคสมัยใหม่กับศาสนาโดยพื้นฐานแล้วเป็นเรื่องของการปะทะกันระหว่าง การโต้แย้งโดยใช้เหตุผลกับการยอมรับวามะของพระเจ้าที่ถูกระทานมา ความ ทันสมัยถือว่าความเชื่อและคำสอนทางศาสนาไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐานที่เชื่อถือได้ เมื่อต้องผ่านการทดสอบโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์อันก้าวหน้า การจะเข้าใจ ความจริงในปัจจุบันนี้ต้องอาศัยการสังเกตและการทดลอง แต่เนื่องจากความเชื่อ ทางศาสนาเป็นเรื่องเกี่ยวกับการมีอยู่ของสิ่งที่เกินกว่าเหตุผล ดังนั้น มันจึงถูก ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าเป็นจริง ข้อโต้แย้งที่คนพวกนี้ชอบเอามาอ้าง นั้นวางพื้นฐานอยู่บนสมมุติฐานและการวินิจฉัย เมื่อเป็นเช่นนี้ ความเชื่อและ คำสอนทางศาสนาจึงได้ถูกประกาศว่าไม่มีพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ที่สามารถ ยอมรับได้ ที.อาร์. ไมล์ส (T.R. Miles) ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง **Religion and the Scientific Outlook** ว่า :-

“อาจกล่าวได้ว่านักอภิปรายแห่งอดีตได้ทำอะไรมากมายที่เปรียบ ได้กับการเขียนเช็คที่ไม่มีเงินพอในธนาคาร พวกเขาได้ใช้คำพูดโดย ไม่มี “เงินสด” สนับสนุนคำพูด พวกเขาไม่สามารถให้ “มูลค่าเงินสด” แก่คำพูดของตนเองในสถานการณ์ในเวลานั้น “สิ่งสูงสุดไม่สามารถ วิวัฒนาการและก้าวหน้า” เป็นประโยคที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ แต่ คำพูดนั้นเหมือนกับเช็คที่ไม่มีเงินสดและไม่สามารถขึ้นเงินได้”



ใครว่าพระเจ้าไม่มี

คำพูดนี้แสดงให้เห็นว่าคำกล่าวอ้างของศาสนานั้นไม่มีเหตุผล เพราะมันไม่ได้วางอยู่บนข้อโต้แย้งที่น่าเชื่อถือและไม่สามารถสาธิตได้ทางวิทยาศาสตร์ ศาสนาเป็นเรื่องอาณัติแห่งความเชื่ออันจำกัดและความจริงจะถูกถือว่าเชื่อถือได้ก็ต่อเมื่อมันอยู่นอกอาณัตินี้

แต่กรณีของการต่อต้านศาสนานี้ในตัวของมันเองแล้วไม่มีพื้นฐานความจริง เราจะต้องไม่ลืมว่าวิธีการสมัยใหม่ของการให้เหตุผลไม่ได้ยืนยันว่าสิ่งที่มีอยู่อย่างแท้จริงจะต้องสังเกตได้โดยตรงเท่านั้น การสันนิษฐานทางวิทยาศาสตร์ที่วางพื้นฐานอยู่บนการสังเกตโดยตรงนั้นเป็นผลของการทดลองทางวิทยาศาสตร์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม เราก็ไม่สามารถกล่าวว่าการทดลองทางวิทยาศาสตร์ถูกต้องเสมอทั้งนี้เพราะมันเป็นการทดลองอย่างหนึ่งเช่นเดียวกับที่เราไม่สามารถถือว่าสมมุติฐานทางวิทยาศาสตร์ผิดเพียงเพราะมันเป็นข้อสมมุติฐาน มันอาจจะผิดหรือถูกก็ได้

โรเบิร์ต มอริส เพจ (Robert Morris Page) นักฟิสิกส์ผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งได้ชี้ให้เห็นถึงประเด็นสำคัญว่า “การทดสอบสมมุติฐานนั้นเป็นเรื่องของการตั้งเงื่อนไขต่าง ๆ ที่ประกอบด้วยสมมุติฐานที่จะสร้างผลที่คาดไว้โดยการสันนิษฐานว่าข้อสมมุติฐานนั้นถูกต้อง” หลังจากนั้น เขาก็เล่าเรื่องที่ทำให้คำพูดนี้ชัดเจนขึ้นมาว่า :-

“ในตอนที่เราถูกสร้างด้วยไม้เพราะเชื่อกันทั่วไปว่าการจะทำให้เรือลอยอยู่ได้นั้น พวกเขาจะต้องสร้างด้วยวัตถุที่เบากว่าน้ำ ได้มีคนเสนอว่าเรือสามารถที่จะทำจากเหล็กก็ได้และก็ยังสามารถลอยน้ำได้ด้วย แต่ช่างเหล็กบางคนบอกว่าเรือที่สร้างมาจากเหล็กนั้นไม่สามารถลอยน้ำได้เพราะเหล็กจะไม่ลอยน้ำ และเขาก็พิสูจน์ให้เห็นโดยการโยนก้อนมวลลงไปในถังน้ำ การที่เขาสันนิษฐานว่าข้อสมมุติฐานนั้นไม่จริงได้ทำให้เขาไม่มีโอกาสทำการทดลองข้อสมมุติฐานที่อาจจะสร้างผลที่คาดคะเนไว้โดยข้อสมมุติฐานนั้น ถ้าเขาคิดว่าข้อสมมุติฐาน

นั่นเป็นจริง เขาก็น่าจะโยนแท่งเหล็กลงไปในถังน้ำแทนที่จะโยน
เกือบม้วนไป” (The Evidence of God, p.26)

ดังนั้น เราจะต้องระวังให้ดีถึงสิ่งที่ถูกบอกว่าเป็นการทดลองที่ถูกคิดว่าจะสร้างผลที่ถูกต้องอย่างที่เราหลีกเลี่ยงได้ทำไป

นอกจากนี้แล้ว เราจะต้องระวังการสังเกตที่ไม่สมบูรณ์และไม่เพียงพอด้วย ก่อนที่จะมีการพัฒนากล้องโทรทรรศน์กำลังสูงนั้น กล้องโทรทรรศน์ธรรมดาได้แสดงให้เห็นกลุ่มดาวในท้องฟ้าว่าเป็นมวลของแสงที่แตกกระจาย โดยการสังเกตเช่นนั้น ได้มีการเสนอทฤษฎีว่าเทหวัตถุในท้องฟ้านั้น ความจริงแล้วเป็นกลุ่มหมอกก๊าซที่กำลังก่อตัวกันเป็นดวงดาว แต่ต่อมา เมื่อมีการใช้กล้องโทรทรรศน์กำลังสูงส่องดูเทหวัตถุในท้องฟ้าอีกครั้งหนึ่งก็มีการสังเกตเห็นว่าสิ่งที่ปรากฏเป็นเหมือนหมอกส่องสว่างอยู่ในตอนแรกนั้นความจริงแล้วเป็นกาแล็กซีของกลุ่มดาวที่ถูกก่อตัวขึ้นโดยสมบูรณ์แล้ว แต่ที่เห็นเป็นหมอกก๊าซก่อนหน้านี้นั้นก็เพราะมันอยู่ห่างไกลจากโลกมาก

การพิสูจน์พระเจ้าโดยการสังเกตทางกล้องโทรทรรศน์เป็นสิ่งที่ไม่อาจเป็นไปได้ แต่จะต้องจำไว้ว่าเรามีเหตุผลยืนยันการมีอยู่ของพระองค์จากความหมายและแผนการออกแบบจักรวาลที่เราสามารถมองเห็น เคลาด์ เอ็ม. ฮาธาเวย์ (Claude M. Hathaway) นักออกแบบ “สมองไฟฟ้า” ของคณะกรรมการที่ปรึกษาแห่งชาติเพื่อนักบินอวกาศของสหรัฐฯ ที่แลงลีฟิลด์ ได้เขียนบทความไว้ชิ้นหนึ่งเรื่อง “The Great Designer” (นักออกแบบผู้ยิ่งใหญ่) ในบทความชิ้นนั้น เขาได้เขียนถึงเรื่องพื้นฐานที่มีเหตุผลของความเชื่อในพระเจ้าที่อยู่เหนือธรรมชาติ เขากล่าวว่า “การออกแบบต้องการนักออกแบบ” ในฐานะที่เป็นวิศวกร เขาได้เรียนรู้ที่จะประเมินระบบและเข้าใจถึงความยุ่งยากลำบากที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบที่จะต้องนำพลัง วัตถุ และกฎต่างๆของธรรมชาติมารวมกันในลักษณะที่จะทำให้เป็นไปตามเป้าหมายที่ต้องการกล่าวโดยสั้นๆ ก็คือ เขาเข้าใจถึงปัญหาของการออกแบบโดยการเผชิญหน้ากับปัญหาของการออกแบบ



“หลายปีมาแล้ว งานของผมคือการออกแบบคอมพิวเตอร์ไฟฟ้าที่จะ
แก้สมการอันสลับซับซ้อนในทฤษฎีสองมิติอย่างรวดเร็ว ปัญหานี้ได้รับ
การแก้โดยการนำเอาหลอดสุญญากาศ อุปกรณ์กลไกไฟฟ้าและวงจร
อันสลับซับซ้อนมารวมกัน และ “สมอง” อันสมบูรณ์ในตู้เอกสารที่มี
ขนาดเท่ากับตู้เปียโนขนาดใหญ่สามตัวรวมกันนี้ก็ยังคงถูกใช้โดยคณะ
กรรมการที่ปรึกษาแห่งชาติเพื่อนักบินอวกาศที่แลงลีฟิลด์ หลังจาก
ที่ทำงานด้านคอมพิวเตอร์นี้เป็นเวลาสักปีหรือสองปี และหลังจากที่
เผชิญและแก้ปัญหาการออกแบบที่เกิดขึ้น มันก็ไม่มีเหตุผลสำหรับ
ผมที่จะคิดว่าเครื่องมือชิ้นนั้นจะเกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น นอกเหนือไป
จากการที่ต้องอาศัยตัวแทนของผู้ออกแบบที่มีความเฉลียวฉลาด

ตอนนี้ โลกรอบตัวเราคือการรวมตัวกันอย่างกว้างใหญ่ไพศาลของ
การออกแบบ หรือระบบอันกว้างใหญ่มหึมาที่เป็นอิสระต่อกันแต่มี
ปฏิสัมพันธ์กัน มีความสลับซับซ้อนในรายละเอียดปลีกย่อยยิ่งกว่า
“สมองไฟฟ้า” ของผมมาก ถ้าหากคอมพิวเตอร์ของผมต้องการนัก
ออกแบบสักคนหนึ่งแล้วกลไกทางกายภาพ-เคมี-ชีวะของร่างกายผม
ที่เป็นส่วนที่เล็ก ๆ ที่สุดของจักรวาลอันไม่สิ้นสุด จะต้องใช้นักออกแบบ
เป็นจำนวนเท่าใด ?” (**The Evidence of God in an Expanding
Universe**, Edited by John Clover Monsma, p.144-45)

มันเป็นความสมบูรณ์เพียบพร้อมของการทำงาน และความประณีต
ของการออกแบบจักรวาลต่างหากที่ทำให้เราสรุปว่ามันจะต้องเป็นการสร้าง
สรรค์จากความคิดของพระเจ้า

การให้เหตุผลของเราไม่ได้พิสูจน์ถึงการมีอยู่ของพระเจ้าโดยตรง
แต่แน่นอน มันได้สร้างความคิดที่น่าเชื่อถือได้ที่จะเชื่อในพระเจ้า ประเด็นสำคัญ
ก็คือการสังเกตและการทดลองมิใช่แหล่งความรู้ที่สมบูรณ์ในตัวของมันเอง
ยิ่งไปกว่านั้นจะต้องยอมรับด้วยว่าประสบการณ์และการสังเกตโดยตรงของเรา



ตามลำพังนั้นยากที่จะทำให้ได้รับความรู้ที่สมบูรณ์ ตัวอย่างเช่น ถ้าหากมีการอ้างว่าน้ำมีจุลชีพอยู่มากมาย เราจะรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องขบถ แต่ทันทีที่เราเอากล้องจุลทรรศน์ส่องดูน้ำ เราก็มองเห็นว่ามันเป็นเช่นนั้นจริง ในทำนองเดียวกัน คำกล่าวอ้างที่ว่าโลกกลมจะต้องได้รับการสนับสนุนโดยภาพถ่ายจากกล้องถ่ายภาพของยานอวกาศ ไม่ใช่จากการสังเกตของมนุษย์

ในยุคปัจจุบันนี้เราได้เห็นการประดิษฐ์คิดค้นเครื่องมืออันสลับซับซ้อนจำนวนมากมายังทำให้เราสามารถทดลองและสังเกตรายละเอียดของสิ่งต่างๆ ได้มากกว่าเดิม แต่สิ่งต่างๆ ที่เครื่องมือเหล่านั้นสามารถทำให้เราสังเกตเห็นและมีประสบการณ์นั้นในตัวของมันเองแล้วเป็นเพียงสิ่งผิวเผินและไม่มีผลสำคัญ สิ่งที่สำคัญก็คือความคิดที่วางพื้นฐานอยู่บนสิ่งเหล่านั้นต่างหาก ความคิดหรือทฤษฎีต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาจากพื้นฐานของการสังเกตและการทดลองเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่ไม่อาจสังเกตเห็นได้ ถ้าจะมองว่าเป็นเรื่องของ การตั้งทฤษฎีวิทยาศาสตร์ทั้งหมดก็คือความพยายามที่จะอธิบายการสังเกตอะไรบางอย่าง ถึงแม้ทฤษฎีเหล่านั้นจะไม่ได้อยู่ภายใต้การสังเกตกระบวนการของการสังเกตและการทดลองก็บีบให้นักวิทยาศาสตร์เชื่อว่าความจริงเช่นนั้นเช่นนั้นอาจเป็นที่ยอมรับได้ว่าได้ถูกพิสูจน์แล้วว่าเป็นความจริง

แต่ผู้ต่อต้านศาสนาปฏิเสธว่าวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่พวกเขาใช้ในการปฏิเสธศาสนานั้น ผู้ศรัทธาอาจจะนำมาใช้ในการยืนยันความจริงได้ หลังจากนั้น ผู้ศรัทธาก็จะยอมรับเองว่าศาสนาเป็นเรื่องของเหตุผล มันเป็นการเหมือนกับนักกฎหมายที่มีความสามารถสำหรับการดำเนินคดี แต่ไม่ยอมให้นักกฎหมายที่มีความสามารถเช่นเดียวกันนี้เป็นฝ่ายโต้แย้ง ถ้าในกรณีฝ่ายหลังจะได้ประโยชน์จากระบบกฎหมาย ดังนั้น สมมุติว่าเรายอมรับคำจำกัดความของความจริงว่าเป็นสิ่งที่เราสามารถสังเกตและประสบได้โดยตรง คำกล่าวอ้างของพวกเขาต่อต้านศาสนาที่ว่าไม่มีพระเจ้า ไม่มีอำนาจของพระองค์เหนือทุกสิ่ง ก็จะมีเหตุผลเป็นที่ยอมรับได้ ถ้าหากพวกเขาสามารถพิสูจน์ว่าทุกสิ่งที่สังเกตเห็นได้ในจักรวาลได้ถูกสังเกตเห็นโดยพวกเขา และพวกเขา



ไม่เห็นพระเจ้า ไม่เห็นมลาอิกะฮ์ ไม่เห็นสวรรค์และนรก แต่ดังที่เห็นกันอยู่ พวกเขาไม่สามารถที่จะทำเช่นนั้นได้ แล้วพวกเขาไปเอาวิธีการหรือกระบวนการอะไรมาเป็นพื้นฐานสำหรับการโต้แย้งคัดค้านศาสนา? ไม่ว่าจะอะไรก็ตาม มันไม่ได้วางพื้นฐานอยู่บนการสังเกตศาสนาโดยตรง แต่มันวางพื้นฐานอยู่บนการอธิบายการสังเกตบางอย่าง ตัวอย่างเช่น การค้นพบแรงโน้มถ่วงที่ทำให้พวกเขาเชื่อว่าไม่มีพระเจ้าคอยเฝ้าดูแลจักรวาล ทั้งนี้เพราะมีกฎของแรงโน้มถ่วงที่จะอธิบายปรากฏการณ์นี้ เป็นที่เห็นได้ชัดเจนว่าการสังเกตที่เป็นพื้นฐานของทฤษฎีนี้มีใช้การไม่มีตัวตนของพระเจ้า นั่นคือ กล้องโทรทรรศน์ไม่อาจที่จะให้ข้อมูลแก่เราว่าจักรวาลนี้ปลอดจากสัญญาณใดๆของพระเจ้าแต่การอ้างว่าไม่มีพระเจ้านั้นมาจากการสังเกตเหตุการณ์อื่นๆ

ผมเชื่อว่าวิธีการให้เหตุผลโดยอาศัยการลงความเห็นและสมมุติใหม่ ถือว่าใช้ได้แล้วในการที่จะนำมาปฏิเสธศาสนานั้น ดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่ขัดกัน ความผิดไม่ได้อยู่ที่ในหลักการของเหตุผลที่นำมาใช้ แต่อยู่ที่การนำมันไปใช้ต่างหาก เมื่อถูกนำไปใช้อย่างถูกต้อง ผลที่ออกมาก็จะสร้างความสับสนให้แก่คนที่ต่อต้านศาสนา

นักวิทยาศาสตร์และนักวัตถุนิยมควรจะหยุดและคิดว่าพวกเขาไม่สามารถก้าวต่อไปข้างหน้าได้แม้แต่นิวเดียวหากไม่ใช่ถ้อยคำอย่างเช่น แรงพลัทธิธรรมชาติ กฎของธรรมชาติ เป็นต้น แต่มีใครสักคนใหม่ทีไรว่าแรงคืออะไรหรือธรรมชาติคืออะไร? อย่างมากที่สุดที่บรรดานักวิทยาศาสตร์สามารถทำได้ ก็คือการสร้างคำศัพท์ที่อ้างถึงสาเหตุที่มองไม่เห็น การเกิดขึ้นและปรากฏการณ์บางอย่างที่รู้บ้าง ไม่รู้บ้าง และไม่สามารถรู้ได้ ตัวอย่างเช่น อิเล็กตรอนเป็นสิ่งที่ไม่อาจสังเกตเห็นได้เพราะมันเล็กมากจนไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยกล้องจุลทรรศน์และไม่สามารถนำไปชั่งได้ด้วยตาชั่งใดๆ แต่ในโลกของวิทยาศาสตร์ การมีอยู่ของอิเล็กตรอนถือว่าเป็นความจริง นี่ก็เพราะถึงแม้จะไม่เห็นอิเล็กตรอน แต่เราก็มีประสบการณ์ถึงผลของมันครั้งแล้วครั้งเล่าและไม่สามารถหาคำอธิบายให้แก่มันได้นอกจากการมีอยู่ของระบบที่เหมือนกับระบบของอิเล็กตรอน



อิเล็กทรอนิกส์เป็นการสมมุติ แต่เนื่องจากพื้นฐานของการสมมุตินี้เป็นสิ่งที่สังเกต
เห็นได้โดยทางอ้อม วิทยาศาสตร์จึงต้องยอมรับว่ามันมีอยู่

แต่นักวิทยาศาสตร์ไม่สามารถที่จะให้คำอธิบายใดๆถึงความจริงภายใน
ของมันในลักษณะเดียวกับที่นักการศาสนาไม่สามารถอธิบายถึงตัวตนของ
พระเจ้า ทั้งนักวิทยาศาสตร์และนักการศาสนามีความเชื่ออย่างมีเดบอดในสาเหตุ
ที่ไม่อาจรู้ได้ของจักรวาล ดร.อเล็กซิส คาร์เรล (Dr. Alexis Carrel) กล่าวว่า
“จักรวาลทางคณิตศาสตร์คือเครือข่ายอันใหญ่โตมโหฬารของการคำนวณและ
ทฤษฎีที่ภายในนั้นไม่มีอะไรนอกไปจากสิ่งลอยๆที่ไม่อาจพูดได้ ซึ่งประกอบ
ด้วยสมการแห่งสัญลักษณ์” (Man the Unknown, p.15)

วิทยาศาสตร์ไม่สามารถอ้างว่าความจริงถูกจำกัดอยู่แค่เพียงสิ่งที่
ประสาทสัมผัสของเราสัมผัสได้โดยตรง เราสามารถมองเห็นได้ด้วยตาของ
เราเองว่าน้ำเป็นของเหลว แต่ความจริงแล้ว แต่ละโมเลกุลของน้ำซึ่งประกอบ
ไปด้วยไฮโดรเจน 2 อะตอมและออกซิเจน 1 อะตอม เป็นอะไรบางอย่างที่
เล็ดลอดไปจากเราเพราะอะตอมเหล่านี้เป็นสิ่งที่มองไม่เห็น แต่ความจริงที่
รับรู้ได้นั้นอยู่ไกลจากการเป็นแค่เพียงความจริงที่เราสามารถรู้ มีความจริงหลาย
อย่างที่เราสามารถรู้ได้ลึกมากกว่าแค่รู้ การจะรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นก็โดยการสรุป
ความเห็น เช่น เรา รู้จักน้ำโดยการที่มันปรากฏให้เราเห็น ถ้าผมตรวจสอบ
หยดน้ำผ่านทางกล้องจุลทรรศน์ ผมก็สามารถเข้าใจมันได้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่
แต่โดยการลงความเห็น ไม่ใช่โดยการสังเกตโดยตรงที่ผมสามารถเข้าใจความ
จริงว่าแต่ละโมเลกุลของน้ำนั้นประกอบด้วยไฮโดรเจน 2 อะตอม และออกซิเจน
1 อะตอม

ในหนังสือเรื่อง **Clearer Thinking** เอ.อี. แมนเดอร์ (A.E. Mander)
ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ตรงกับเรื่องนี้ว่า :-

“มันเป็นเรื่องดีที่จะคิดว่าถ้าเรามีประสาทต่างๆที่ทำให้เราสามารถรับรู้
สิ่งที่ไม่อาจรับรู้ได้โดยตรง เช่น ถ้าตาของเรามีพลังเหมือนกับกล้อง



จุลทรรศน์ เราก็จะสามารถเห็นแบคทีเรียได้ แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น เราก็ไม่สามารถจะเห็นช้าง เราก็จะต้องอ้างว่ามันมีอยู่

ในทำนองเดียวกัน ตอนนี้เรารับรู้ปรากฏการณ์ซึ่งเป็นความยาวคลื่นภายในขอบเขตบางอย่างถูกบันทึกไว้โดยประสาทการมองเห็นของเรา มีความจริงอีกนับล้านที่เรามองเห็นแต่ถ้าตาของเราถูกสร้างมาต่างไปจากนี้เพื่อให้มันเห็นความยาวคลื่นแทนความสั้นแล้วเราก็จะเห็นคลื่นวิทยุได้โดยตรงซึ่งในขณะนี้เรารู้ได้ก็โดยการลงความเห็นเท่านั้น แต่เนื่องจากเราไม่มีประสาทสัมผัสที่รับรู้ทุกส่วนของจักรวาลที่ตาของเรามองเห็นได้โดยตรง เราจึงได้แต่เพียงอ้างถึงมัน” (หน้า 48)

ต่อมา เขายังได้กล่าวอีกว่า :-

“ในบรรดาความจริงทั้งหมดในจักรวาลแห่งความจริง เราสามารถรู้ได้บางอย่างหรือเพียงไม่กี่อย่างเท่านั้นโดยประสาทสัมผัสของเรา แต่เราสามารถรู้ถึงสิ่งอื่นได้อย่างไร? โดยการลงความเห็นหรือการให้เหตุผล การลงความเห็นหรือการให้เหตุผล เป็นวิธีการคิดโดยเริ่มต้นจากบางสิ่งที่รู้ และจบลงโดยการกำหนดความเชื่อว่ามีความจริงบางอย่างที่เราไม่รู้อยู่ข้างในนั้น”

“เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่ามีความถูกต้องใดๆในกระบวนการความคิดที่เราเรียกว่า “การให้เหตุผล” ? เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าความเชื่อที่เราคิดขึ้นมาโดยการให้เหตุผลเป็นสิ่งถูกต้อง ?”

“คำตอบก็คือเราเริ่มต้นโดยการสมมุติฐานอย่างง่าย ๆ ว่าวิธีการให้เหตุผลของเราเชื่อถือได้ และมันสามารถนำเราไปสู่ข้อสรุปที่สอดคล้องกับความจริง เริ่มต้นตั้งแต่ความจริงที่รู้ได้โดยประสาทสัมผัส เราอาจจะให้เหตุผลแก่ข้อสรุปว่าความจริงบางอย่างถึงแม้ประสาทไม่อาจจะสัมผัสได้ แต่มันก็ยังมียู่ ดังนั้น เราจึงแน่ใจถึงความจริงที่เกิดขึ้นจากการลงความเห็นเช่นเดียวกับที่เราแน่ใจถึงความจริงที่



สามารถรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัส ถ้าหากว่าข้อมูลขั้นต้นของเราเป็นความจริงที่สามารถรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัส”

“วิธีการให้เหตุผลเช่นเดียวกันนี้้นำเราไปสู่ข้อสรุปต่าง ๆ นับพันอย่าง ตอนนี้มีมันเป็นไปได้อย่างสูงจนเราสามารถถือได้ว่ามันเป็นความเชื่อมั่นโดยการประมาณ” (หน้า 49)

“หลักการพื้นฐานนี้สามารถสรุปได้ในประโยคเดียว นั่นคือ กระบวนการให้เหตุผลเป็นสิ่งที่ใช้ได้ก็เพราะจักรวาลแห่งความจริงเป็นสิ่งที่มีความเป็นเหตุผล” (หน้า 50)

จักรวาลแห่งความจริงเป็นสิ่งที่สอดคล้องกลมกลืนกัน ความจริงทั้งหมดต่างประกอบกันขึ้นด้วยการจัดระเบียบและการดำเนินไปตามปกติอย่างน่าทึ่ง ดังนั้น วิธีการศึกษาใดๆที่ไม่นำความสอดคล้องและสมดุลในบรรดาความจริงไปสู่ความเชื่อมั่นจึงไม่อาจใช้ได้ แมนเดอร์ได้เน้นย้ำถึงประเด็นนี้ว่า:-

“ความจริงที่รับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสเป็นเพียงส่วนหนึ่งของจักรวาลแห่งความจริง มันเป็นเพียงองค์ประกอบเล็กๆ ของความจริงเท่านั้น ทั้งหมดที่เราได้โดยประสาทสัมผัสนั้นเป็นเพียงบางส่วนที่ไม่มีความหมายเลยเมื่อพิจารณาโดยตัวของมันเอง ต่อเมื่อเรารู้ถึงความจริงมากกว่านั้น มากกว่าที่เราสามารถรับรู้ได้โดยตรง เราจึงจะเริ่มค้นพบสัญญาณแรกหรือระเบียบ การดำเนินไปตามปกติและระบบในความจริงเหล่านั้น”

เขายกตัวอย่างง่าย ๆ ถึงประเด็นนี้ว่า :-

“เราอาจเห็นวานกตกลงมาจากบินไปชนสายโทรศัพท์ เราว่าการจะยกหินก้อนหนึ่งขึ้นมาจากพื้นนั้นต้องอาศัยแรงกล้ามเนื้อ เราคิดว่าดวงจันทร์กำลังโคจรผ่านท้องฟ้า เราว่าการเดินขึ้นภูเขาเหนื่อยกว่าการเดินลง สิ่งที่เราไม่เห็นอีกนับพันอย่างอาจไม่เกี่ยวข้องกัน หลัง



จากนั้น เราก็ลงความเห็นว่ามันเป็นเพราะกฎของแรงโน้มถ่วง ความจริงที่รับรู้ได้เหล่านี้ทั้งหมดเข้ากันได้กับความจริงที่ได้มาจากการลงความเห็น ดังนั้น เราจึงสามารถยอมรับระเบียบ การดำเนินไปตามปกติ ระบบในบรรดาสิ่งเหล่านั้น ความจริงที่รับรู้ได้นั้นโดยตัวของมันเองแล้วเป็นสิ่งที่ไม่ปกติ ไม่เกี่ยวข้องกันและสับสนอลหม่าน แต่ความจริงที่รับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสและความจริงที่เกิดจากการลงความเห็นรวมกันทำให้มีแบบแผนที่แน่นอนเกิดขึ้น

กล่าวกันว่าความจริงจะถูก “อธิบาย” เมื่อเราสามารถแสดงให้เห็นว่ามันเข้ากับระบบความจริงได้อย่างไร เมื่อเราสามารถยอมรับว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของระบบที่เกี่ยวข้องกันและดำเนินไปตามปกติอย่างมีระเบียบ” (หน้า 51)

นอกไปจากนี้แล้ว เขายังกล่าวอีกว่า :-

“อีกวิธีการหนึ่งของการพูดว่าเราได้อธิบายความจริงไปแล้ว ก็คือการพูดว่าเราได้ค้นพบความหมายของมันแล้ว หรือเราอาจพูดว่าเราอธิบายมันโดยการค้นพบสาเหตุและเงื่อนไขของการมีอยู่ของมัน ทั้งหมดนี้ก็มาสู่สิ่งเดียวกัน นั่นคือ เราได้นำความจริงนี้เข้ามาใส่ไว้ในแบบแผนที่แน่นอนของความจริง เรายอมรับว่ามันมีความจำเป็นต้องสัมพันธ์กับความจริงอื่นๆ และเราเชื่อมั่นว่าความจริงนี้เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของกฎจักรวาลบางอย่าง หรือส่วนหนึ่งของระเบียบจักรวาล” (หน้า 52)

ในตัวอย่างดังกล่าวข้างต้น กฎแรงโน้มถ่วงถึงแม้จะเป็นความจริงทางวิทยาศาสตร์ที่ถูกยอมรับกันแล้วก็เป็นสิ่งที่มองไม่เห็น สิ่งนี้นักวิทยาศาสตร์สังเกตเห็นด้วยตาของตัวเอง รับรู้ได้ว่ามันเป็นเรื่องของการรับรู้ทางประสาทรับความรู้สึกหรือคำนวณได้โดยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์นั้นมิใช่แรงโน้มถ่วงเอง แต่มันเป็นปรากฏการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นเป็นประจำโดยมีสาเหตุมาจากแรงโน้มถ่วงที่ทำให้พวกเขาต้องเชื่อว่ามีแรงบางอย่างอยู่ซึ่งอาจอธิบายได้ใน



รูปของคำว่ากฎแห่งแรงโน้มถ่วง

นิวตันเป็นคนแรกที่เรียกมันว่ากฎของแรงโน้มถ่วง และปัจจุบันมันถูกยอมรับว่าเป็นความจริงทางวิทยาศาสตร์ไปทั่วโลก ในจดหมายฉบับหนึ่งที่มีไปถึงเบนท์ลีย์ (Bentley) นิวตันได้ให้คำอธิบายถึงธรรมชาติของมันจากทัศนะที่ได้มาจากการสังเกตล้วนๆว่า :-

“มันเป็นเรื่องที่ไม่อาจเข้าใจได้ที่วัตถุที่ไม่มีชีวิต และไม่มีความรู้สึกจะใช้แรงดึงดูดสิ่งอื่นโดยไม่มีการติดต่อกันใดๆ (ที่มองเห็นได้) หรือโดยปราศจากสื่อกลางใดๆระหว่างมัน” (**Works of Bentley, Vol.III, p.221**)

สิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้เพราะมองไม่เห็นนั้น ปัจจุบันถูกยอมรับโดยไม่มีคำถามว่าเป็นความจริงทางวิทยาศาสตร์ ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น? คำตอบง่ายๆก็คือถ้าเรายอมรับมัน เราก็สามารถอธิบายสิ่งอื่นๆที่เราไม่สามารถคิดได้ ดังนั้น สิ่งที่มาตามก็คือ ความจริงอาจเป็นที่ยอมรับได้ว่าเป็นความจริงโดยไม่จำเป็นต้องอาศัยการสังเกตและการทดลอง แนวความคิดที่มองไม่เห็นซึ่งเชื่อมโยงการสังเกตต่างๆในความคิดของเรา และทำให้เราเห็นความจริงที่รู้ นั่นคือความจริงอย่างเดียวกัน แมนเดอว์กล่าวว่า :-

“การพูดว่าเราได้ค้นพบความจริงก็คือการกล่าวว่าเราได้ค้นพบความหมายของมัน หรือพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ เราอธิบายสิ่งหนึ่งโดยการรู้สาเหตุที่ทำให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นและเงื่อนไขของมัน ความเชื่อของเราส่วนใหญ่มีลักษณะเช่นเดียวกันนี้ ความจริงแล้ว มันเป็นคำพูดของการสังเกต” (หน้า 53)

หลังจากนั้น แมนเดอว์ก็เจาะปัญหาเรื่องความจริงที่ได้มาจากการสังเกตว่า :-

“เมื่อเราพูดถึงการสังเกต เรามักจะหมายถึงอะไรบางอย่างที่มากกว่าการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสล้วนๆ มันเป็นการรับรู้ทางประสาทสัมผัส

บวกกับการยอมรับ และการอธิบายความหมายในบางระดับ” (หน้า 56)

ดังที่จอห์น สจวร์ต มิลล์ (John Stuart Mill) พูดไว้ว่า : “เราอาจจะคิดเอาเองว่าเราเห็นหรือได้ยินสิ่งที่ในความเป็นจริงแล้วเราเพียงแต่อ้างถึงมัน ตัวอย่างเช่น ไม่มีอะไรที่เราารู้สึกได้โดยตรงมากกว่าความจริงในเรื่องระยะทางของวัตถุที่ห่างจากเรา สิ่งที่เรามองเห็นนั้นมิใช่อะไรมากไปกว่าวัตถุบางขนาดและเงาของสีบางระดับ”

มิลล์กล่าวต่อไปว่า : “มันมากเกินไปแม้แต่จะกล่าวว่า ‘ฉันเห็นน้องชายของฉัน’ เว้นเสียแต่เราจะยอมรับว่าคำพูดเช่นนั้น (คำพูดของการสังเกต) มีอะไรบางอย่างที่มากกว่าการรับรู้โดยประสาทสัมผัสล้วนๆ เพราะทุกสิ่งที่เรามองเห็นคือวัตถุของรูปร่างและสีบางอย่าง เราเปรียบเทียบสิ่งนี้กับการจดจำการปรากฏตัวของน้องชายของเรา หลังจากนั้น โดยการเปรียบเทียบและการอ้างถึงเท่านั้นที่เราอธิบายการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสใหม่และตัดสินใจว่าเรากำลังมองเห็นน้องชายของเรา”

“การให้เหตุผลทั้งหมดเกี่ยวข้องกับการยืนยันและการทดสอบทฤษฎี ทุกทฤษฎีที่ถูกยอมรับคือคำพูดของความจริงเกี่ยวกับความจริงอื่นๆอะไรก็ตามที่เราสรุปโดยการอ้างคือทฤษฎี ถ้าหากมันสอดคล้องกับความเป็นจริง มันก็ถูกต้อง แต่ถ้าหากไม่สอดคล้อง มันก็ผิด ทฤษฎีจะต้องสอดคล้องกับความจริงที่มันอ้างถึง และเมื่อนั้นแหละที่เราจะนำมันไปอ้างถึงความจริงที่ยังไม่รู้”

แมนเดอร์กล่าวว่า : “เราอาจพูดว่าการพบทฤษฎีเป็นเหมือนกับการค้นพบแบบแผนที่ความจริงอย่างใดอย่างหนึ่งและกฎทั่วไปที่ควบคุมมันจะเข้ากับมันได้ มันเป็นเหมือนกับการเอาชิ้นส่วนตัวต่อจิ๊กซอว์ชิ้นหนึ่งหรือสองชิ้นที่ขาดหายไปมาต่อให้ครบ เมื่อเรานำชิ้นตัวต่อที่มีอยู่ทั้งหมด (ความจริงที่รู้กันแล้ว) มาต่อเข้าด้วยกันทั้งหมด เราก็จะเห็นว่าชิ้นที่หายไปจะต้องเหมือนกับอะไรที่จะนำมาต่อให้ลงตัวได้พอดี” (หน้า 123)

บนพื้นฐานของหลักการนี้ นักวิทยาศาสตร์เห็นพ้องต้องกันถึงความ



จริงเรื่องการวิวัฒนาการของอวัยวะ แต่สำหรับแมนเดออร์ หลักความเชื่อนี้มีเหตุผลโต้แย้งหลายอย่างสนับสนุนที่อาจทำให้มันถูกถือว่าเป็น “ความแน่นอนโดยประมาณ” (**Clearer Thinking**, p.112-113)

ผู้เขียนเรื่อง **Science of Life** (วิทยาศาสตร์แห่งชีวิต) กล่าวว่า “ตอนนี้ไม่มีใครปฏิเสธความจริงเรื่องการวิวัฒนาการทางด้านร่างกาย นอกไปจากคนที่ไม่มีความรู้หรือมีอคติหรือคนที่เชื่อในเรื่องโซคลางไสยศาสตร์” ห้องสมุดโมเดิร์นฟ็อกเก็ตของนิวยอร์กได้พิมพ์หนังสือเรื่อง **Man and the Universe** (มนุษย์และจักรวาล) ออกมาหลายเล่มต่อเนื่องกัน ในเล่มที่ห้า หนังสือเรื่องนี้ได้รับรองหนังสือเรื่อง **The Origin of Species** (ต้นกำเนิดสายพันธุ์) ว่าเป็นงานสร้างยุคสมัย และชี้ว่าในบรรดาทฤษฎีการสืบเชื้อสายทั้งหมด งานชิ้นนี้ได้รับการคัดค้านทางด้านศาสนามากที่สุด แต่ได้รับการชมเชยทางด้านวิทยาศาสตร์มากที่สุด (**Philosophers of Science**, p.244)

จี.จี. ซิมป์สัน (G.G. Simpson) ยืนยันว่า “ทฤษฎีวิวัฒนาการเป็นความจริงที่ได้รับการพิสูจน์และสรุปแล้ว และไม่ใช่นิกผิ่นหรือเป็นทฤษฎีทางเลือกที่ถูกใช้เพื่อการศึกษาทางวิทยาศาสตร์” สารานุกรมบริตานิกา (1958) ยอมรับว่าวิวัฒนาการทางด้านร่างกายเป็นความจริง และกล่าวว่าหลังจากดาร์วินแล้ว ทฤษฎีนี้ได้รับการยอมรับในหมู่นักวิทยาศาสตร์และนักวิชาการ

อาร์.เอส. ลูลล์ (R.S. Lull) เขียนว่า : นับตั้งแต่สมัยของดาร์วินเป็นต้นมา การวิวัฒนาการได้เป็นที่ยอมรับกันมากขึ้น จนกระทั่งตอนนี้ในความคิดของคนที่ได้รับข่าวสารและมีความคิดนั้นไม่มีข้อสงสัยว่ามันเป็นวิธีการทางด้านเหตุผลเพียงอย่างเดียวในการอธิบายและเข้าใจการสร้าง อย่างไรก็ตาม เราไม่แน่ใจในเรื่องวิธีการปฏิบัติ แต่เราแน่ใจว่ากระบวนการได้เป็นไปตามกฎธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ ซึ่งบางอย่างเราไม่รู้ บางที่อาจไม่สามารถรู้ได้ด้วย (**Organic Evolution**, p.15)

เราสามารถประมาณความนิยมในทฤษฎีนี้ได้โดยความจริงที่ว่าใน



หนังสือหนา 700 หน้ ลูล้ไ้รวบรัดปฏิสเแนวความคิดเรื่องการสร้างชีวิตที่พิเศษไ้เพียงหน้กว่าๆขณะที่ส่วนอื่น ๆ ของหนังสือทั้งหมดไ้อุทิศไ้แก่แนวความคิดเรื่องการวิวัฒนาการทางด้นร่างกาย ในทำนองเดียวกัน สารานุกรมบริตานิกา (1958) ก็อุทิศหน้าหนังสือไ้เพียงไม่ถึงหนึ่งในสี่หน้าแก่แนวความคิดเรื่องการสร้างสรรค์ ขณะที่สิบสี่หน้าอุทิศไ้แก่แนวความคิดเรื่องวิวัฒนาการทางด้นร่างกาย ในที่นี้อีกเช่นกันที่วิวัฒนาการแห่งชีวิตไ้ถูกถือว่เป็นความจริงอย่างหนึ่งและไ้ถูกกล่วว่หลังจากดาร์วินแล้ว แนวความคิดนี้ไ้ได้รับการยอมรับในหมู่นักวิทยาศาสตร์และปัญญาชน

ตอนนี้เรามาสู่คำถามที่ว่ทฤษฎีนี้ซึ่งยังคงเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปนั้นไ้เป็นที่ปฏิบัติตามโดยผู้สนับสนุนมันหรือความถูกต้องของมันไ้ได้รับการทดลองแล้วหรือยัง ? เราจะต้องยอมรับว่จนถึงปัจจุบันนี้ยังไมไ้ได้มีการทำอะไรและไมมีทางเป็นไปได้ที่จะทำเช่นนั้นด้วย เหตุผลก็คือกระบวนการวิวัฒนาการที่ถูกเสนอขึ้นมานี้เกิดขึ้นในอดีตกาลอันยาวนาน และมันสลับซับซ้อนเกินกว่าที่จะอยู่ภายใต้การสังเกตและการทดลอง นี่คือ “วิธีการทางด้นเหตุผล” ของการอธิบายปรากฏการณ์แห่งการสร้างสรรค์ของลูล้

แล้วอะไรคือเหตุผลที่สนับสนุนการวิวัฒนาการทางด้นร่างกายที่ทำให้บรรดานักวิชาการในยุคสมัยใหม่ประกาศ “ความจริง” ของแนวความคิดนี้ ? ในที่นี้ ผมจะขอพูดถึงพื้นฐานเรื่องนี้ในบางประเด็น :-

1) การศึกษาชีวิตสัตว์แสดงไ้เห็นว่าสายพันธุ์ของสัตว์มีทั้งที่เด่นและด้อย นับตั้งแต่รูปแบบของชีวิตเซลล์เดียวไปจนถึงรูปแบบของชีวิตที่มีหลายพันล้านเซลล์ มันแตกต่างกันด้วยทางด้นคุณภาพในรูปของความสามารถของมัน

2) เมื่อการสังเกตในชั้นเริ่มต้นนี้ถูกนำมาเทียบเคียงกับซากฟอสซิลในพื้นที่โลกระดับต่าง ๆ ก็ปรากฏว่ลำดับการวิวัฒนาการมีอยู่ซึ่งตรงกับเวลา ที่มันปรากฏขึ้นมาในโลก ฟอสซิลของรูปแบบชีวิตที่อาศัยอยู่ในโลกเมื่อหลาย



ล้านปีก่อนหน้านี้ ถึงแม้ว่าจะถูกฝังอยู่ในโลกนั้นยังคงสืบหาร่องรอยได้ ฟอสซิลของรูปชีวิตเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าในยุคก่อนหน้านี้ สายพันธุ์ของสัตว์ที่มีชีวิตอยู่บนโลกเป็นสิ่งมีชีวิตแบบง่าย ๆ แต่ค่อย ๆ วิวัฒนาการขึ้นเป็นรูปแบบที่มีความสลับซับซ้อนและพัฒนาขึ้น นี่หมายความว่ารูปแบบปัจจุบันทั้งหมดของสิ่งมีชีวิตมิได้เกิดขึ้นในจุดหนึ่งของเวลา แต่รูปแบบของชีวิตได้เริ่มต้นอย่างง่าย ๆ ก่อนและหลังจากนั้นก็มีการพัฒนารูปแบบขึ้นมา

3) ลักษณะอีกอย่างหนึ่งของกระบวนการวิวัฒนาการก็คือ ถึงแม้จะมีความแตกต่างกันในสายพันธุ์ รูปแบบของชีวิตก็เห็นได้โดยสิ่งที่คล้ายกันหลายอย่างในระบบชีววิทยาของมัน ตัวอย่างเช่น ปลาเหมือนกับนก โครงกระดูกของม้าเหมือนกับของมนุษย์และอื่นๆในทำนองนี้ ดังนั้น สายพันธุ์ของชีวิตจึงสืบทอดมาจากครอบครัวเดียวกันที่มีบรรพบุรุษร่วมกัน

4) เป็นไปได้อย่างไรที่สายพันธุ์หนึ่งจะเกิดตามอีกสายพันธุ์หนึ่ง ? มีการเปลี่ยนรูปแบบร่างเกิดขึ้นกระนั้นหรือ ? เป็นที่เห็นได้ชัดเจนว่าการที่สัตว์ชนิดหนึ่งให้กำเนิดลูกมากมายหลายตัว แต่ลูกสัตว์ทั้งหมดก็มีจำเป็นต้องเหมือนกัน แต่ละตัวจะมีความแตกต่างกัน ความแตกต่างเหล่านี้พัฒนาขึ้นในรุ่นต่อไปและพัฒนามากขึ้นตามกระบวนการคัดเลือกทางธรรมชาติ หลังจากผ่านไปหลายแสนชั่วรุ่น ความแตกต่างนี้ก็เพิ่มขึ้นจนถึงขนาดที่ว่าแกะคอสั้นได้เปลี่ยนเป็นยีราฟคอยาว แนวความคิดนี้ถูกถือว่ามีสำคัญจนอัลเดน (Hulthane) และฮักซ์ลีย์ (Huxley) ผู้เขียนหนังสือเรื่อง **Animal Biology** (ชีววิทยาของสัตว์) ได้คิดคำว่า "Selection of Mutation" (การคัดเลือกสิ่งผิดแผกไปจากเดิม) ขึ้นมาในการเปลี่ยนแปลงโดยการวิวัฒนาการ

เกณฑ์ตัดสินที่สี่นี้เองที่ถูกยกมาอ้างเพื่อพิสูจน์แนวความคิดเรื่องการวิวัฒนาการ นั่นคือการสมมุติฐานหรือผลของมันไม่จำเป็นต้องอยู่ภายในประสบการณ์โดยตรงของเรา แต่การสังเกตเช่นนั้นได้ถูกสร้างเพื่อช่วยเราให้ลงความเห็นที่เป็นเหตุผลของความจริงแห่งสมมุติฐาน หรือพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือเพื่อยืนยันความจริงของความคิด



อย่างไรก็ตาม ผู้สนับสนุนทฤษฎีวิวัฒนาการก็ยังไม่ได้ทำการสังเกตหรือการทดลองใดๆบนพื้นฐานทางวัตถุของทฤษฎีนี้ ตัวอย่างเช่น พวกเขาไม่สามารถแสดงให้เห็นได้ในห้องทดลองว่าสิ่งที่ไม่มีชีวิตจะสามารถให้กำเนิดสิ่งที่มีชีวิตได้อย่างไร ? พื้นฐานอย่างเดียวกับที่พวกเขามีไว้สำหรับอ้างก็คือหลักฐานทางกายภาพแสดงว่าสิ่งที่ไม่มีชีวิตเกิดขึ้นก่อนที่สิ่งที่มีชีวิตจะมายังจักรวาล จากนั้นเอง พวกเขาก็ตกลงความเห็นที่ชีวิตเกิดขึ้นจากสิ่งที่ไม่มีชีวิตเหมือนกับทารกเกิดขึ้นจากครรภ์ของมารดา ในทำนองเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงของสายพันธุ์หนึ่งไปสู่อีกสายพันธุ์หนึ่งก็ยังไม่เคยมีใครพบเห็นหรือสังเกตได้ การทดลองเพื่อแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงจากแพะไปเป็นยีราฟก็ไม่สามารถกระทำได้ในสวนสัตว์ การลงความเห็นที่สายพันธุ์ของสัตว์ไม่ได้เกิดขึ้นโดยแยกจากกันนั้นเกิดขึ้นมาจากความเหมือนกันระหว่างสายพันธุ์และความแตกต่างกันที่เกิดขึ้นระหว่างลูกหลานเท่านั้น

ความเชื่อที่ว่าสติปัญญาได้พัฒนามาจากสัญชาตญาณ ก็หมายความว่ามนุษย์ได้วิวัฒนาการมาจากสัตว์ แต่ในความเป็นจริงแล้ว ไม่เคยมีใครเห็นสัญชาตญาณวิวัฒนาการมาเป็นสติปัญญา นี่เป็นการลงความเห็นที่วางพื้นฐานอยู่บนการศึกษาค้นคว้าทางด้านธรณีวิทยาที่แสดงให้เห็นว่าฟอสซิลของสัตว์ที่มีสัญชาตญาณนั้นได้ถูกพบได้ในดินชั้นล่าง ขณะที่สัตว์ที่มีความเฉลียวฉลาดถูกพบได้ในชั้นดินระดับสูง

ในเหตุผลเหล่านั้นทั้งหมด ตัวเชื่อมระหว่างสมมุติฐานกับความจริงเป็นเพียงความเห็นเท่านั้น มิใช่การทดลองหรือการสังเกต แต่บนพื้นฐานของการใช้เหตุผลลงความเห็นเช่นนั้นที่แนวความคิดเรื่องวิวัฒนาการในยุคสมัยใหม่ได้ถูกถือว่าเป็นความจริงทางวิทยาศาสตร์ นั่นคือ ในความคิดสมัยใหม่ ขอบเขตของความจริงทางวิชาการมิได้จำกัดอยู่แค่เพียงเหตุการณ์ต่างๆที่รู้จักได้โดยประสบการณ์ตรง แต่สิ่งที่เกิดขึ้นจากการทดลองและการสังเกตสามารถยอมรับได้เช่นเดียวกับความจริงทางวิทยาศาสตร์ที่ได้รับการพิสูจน์แล้วเช่นเดียวกับความจริงที่เราสามารถสังเกตได้โดยตรงและทางอ้อม



อย่างไรก็ตาม คำพูดนี้ก็ยังเป็นปัญหาที่ต้องโต้เถียง เซอร์ อาร์เธอร์ คีธ (Sir Arthur Keith) ที่เป็นผู้สนับสนุนอย่างแข็งขันในเรื่องการวิวัฒนาการทางด้านร่างกายไม่ได้ถือว่าทฤษฎีวิวัฒนาการเป็นความจริงที่ตั้งขึ้นโดยอาศัยการสังเกตหรือเป็นความจริงที่เกิดขึ้นจากการลงความเห็น แต่เป็น “หลักการขั้นพื้นฐานของการใช้เหตุผล” (**Revolt Against Reason**, p.112)

หนังสือสารานุกรมวิทยาศาสตร์ (Encyclopaedia on Science) อันมีชื่อเสียงได้อธิบายทฤษฎีดาร์วินว่าเป็นทฤษฎีที่วางพื้นฐานอยู่บน “การอธิบายโดยปราศจากการสาธิต”

ทำไมกระบวนการที่ไม่อาจสังเกตและไม่สามารถสาธิตให้เห็นได้ จึงถูกยอมรับว่าเป็นความจริงทางวิทยาศาสตร์ ? แมนเดอร์เขียนไว้ว่ามันเป็นเพราะ :-

- มันสอดคล้องกับความจริงที่รู้จักกันแล้ว
- มันทำให้นักวิทยาศาสตร์สามารถอธิบายความจริงอันมากมายมหาศาลที่ไม่สามารถอธิบายได้
- มันเป็นทฤษฎีที่ถูกสร้างขึ้นมาสอดคล้องกับความจริง (หน้า 112)

ถ้าหากการให้เหตุผลเช่นนี้ได้รับการถือว่าถูกต้องพอที่จะยืนยันการวิวัฒนาการทางด้านร่างกายว่าเป็นความจริงแล้ว สูตรเดียวกันนี้ก็สามารถนำไปใช้เพื่อยืนยันว่าศาสนาเป็นความจริง แต่มันดูเป็นเรื่องขัดกันที่นักวิทยาศาสตร์ยอมรับการวิวัฒนาการทางด้านร่างกายว่าเป็นความจริง ในขณะที่ปฏิเสธศาสนาว่าไม่มีพื้นฐานอยู่ในความเป็นจริง เป็นที่เห็นได้ชัดว่าการค้นพบของพวกเขาไม่เกี่ยวกับวิธีการให้เหตุผล แต่เป็นการสรุปเอา ถ้าหากสิ่งใดที่มีลักษณะทางกายภาพล้วนๆถูกพิสูจน์โดยวิธีการที่เห็นได้ นักวิทยาศาสตร์ก็จะยอมรับมันทันที แต่ถ้าหากสิ่งใดที่มีลักษณะทางด้านจิตวิญญาณได้รับการพิสูจน์เช่นนั้นบ้าง ก็จะถูกปฏิเสธ เพราะข้อสรุปนี้จะทำให้พวกเขาต้องเกิดความยุ่งยากทาง



ความคิด มันไม่สอดคล้องกับความคิดที่พวกเขาคิดไว้ กรณีของยุคสมัยใหม่กับศาสนานั้น หากจะพูดให้ชัดลงไปก็คือกรณีของการเอนเอียงของจิตใจ มิใช่กรณีของการให้เหตุผลทางวิทยาศาสตร์เป็นการเฉพาะ

จากที่กล่าวมาข้างต้น เป็นที่เห็นได้ชัดเจนว่ามันไม่เป็นการเหมาะสมที่จะถือว่าศาสนาเป็นสิ่งที่วางพื้นฐานอยู่บนความศรัทธาในสิ่งที่มองไม่เห็นด้านหนึ่ง และในอีกด้านหนึ่งกลับถือว่าวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งที่วางพื้นฐานอยู่บนการสังเกต มันจะต้องยอมรับว่าวิทยาศาสตร์ก็ไม่ต่างไปจากศาสนาที่ในที่สุดแล้วก็เป็นเรื่องของความศรัทธาในสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยเช่นกัน การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ที่วางพื้นฐานอยู่บนการสังเกตนั้นจะมีเหตุผลสนับสนุนต่อเมื่อมันพูดถึงปรากฏการณ์ภายนอกของธรรมชาติ แต่เมื่อมันจะต้องให้คำอธิบายความจริงในขั้นสุดท้ายที่จะตอบคำถามว่า “ทำไม ?” ไม่ใช่คำถามว่า “อย่างไร ?” วิทยาศาสตร์ก็ต้องยกเรื่องนี้ให้ศาสนาเพราะวิทยาศาสตร์ไม่สามารถตอบคำถามสำคัญนี้ได้ มันจะต้องกลับไปยังความเชื่อในสิ่งที่มองไม่เห็นซึ่งเป็นอะไรบางอย่างที่ศาสนาได้ถูกวิจารณ์ในระยะหลังๆ

ทัศนะของเซอร์ อาร์เธอร์ เอ็ดดิงตัน (Sir Arthur Eddington) ที่ว่า โด๊ะที่นักวิทยาศาสตร์ปัจจุบันกำลังทำงานอยู่นั้นความจริงแล้วเป็นชุดของโด๊ะที่แตกต่างกันสองชุด เป็นสิ่งที่อธิบายเรื่องนี้ได้ชัดเจน :-

“ผมลากเก้าอี้ของผมมายังโด๊ะทำงานสองตัวของผม โด๊ะสองตัวหรือ ?
ใช่แล้ว ! ทุกสิ่งมีภาพจำลองของมัน ผมคุ้นเคยกับโด๊ะเหล่านี้มาตั้งหลายปีแล้ว มันเป็นวัฏธรรมาวัฏหนึ่งของสภาพแวดล้อมที่ผมเรียกมันว่าโลก ผมจะอธิบายมันอย่างไรดี ? มันมีส่วนกว้าง มันมีความมันคง มันถูกทาสี ที่สำคัญคือมันเป็นสิ่งที่จับต้องได้ มันไม่พังเมื่อผมเอนหลังไป มันเป็นสิ่งของอย่างหนึ่ง

โด๊ะตัวที่สองเป็นโด๊ะทางวิทยาศาสตร์ โด๊ะทางวิทยาศาสตร์ของผมว่างเปล่าเสียส่วนใหญ่ ในความว่างเปล่านั้นเป็นกระแสไฟฟ้ามากมาย



ที่วิ่งกระจายด้วยความเร็วสูง แต่จำนวนของมันรวมกันมีไม่น้อยกว่ากองโต๊ะพันล้านตัว” (A.S. Eddington, **The Nature of Physical World**, Cambridge University Press, 1948, p.261)

ในทำนองเดียวกัน ทุกสิ่งมีด้านที่ไม่สามารถมองเห็นหรือสังเกตได้ แม้แต่กล้องจุลทรรศน์หรือกล้องโทรทรรศน์ แต่มันเป็นที่เข้าใจได้ด้วยคำพูดที่นักฟิสิกส์สร้างขึ้นมาเพื่อให้สอดคล้องกับทฤษฎีหนึ่งทฤษฎีใดของพวกเขาแน่นอน วิทยาศาสตร์อาศัยเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าสังเกตรูปแบบภายนอกของสิ่งต่างๆที่มีรายละเอียดเกินกว่าที่ตาเปล่าจะสามารถมองเห็น แต่มันไม่มีวันที่จะอ้างว่าสามารถสังเกตรูปแบบภายในของสิ่งต่างๆได้ วิทยาศาสตร์สังเกตปรากฏการณ์ภายนอกและสร้างความคิดเกี่ยวกับมันไปตามนั้น ส่วนในเรื่องการค้นพบความจริงขั้นสุดท้ายนั้น วิทยาศาสตร์จะเรียนรู้เกี่ยวกับความจริงที่ยังไม่เป็นที่รู้จักกันจากความจริงที่เป็นรู้จักกันแล้วเท่านั้น

เมื่อนักวิทยาศาสตร์คนหนึ่งพยายามที่จะเทียบเคียงความจริงที่สังเกตเห็นได้ในการสร้างสมมุติฐานการทำงาน ในขั้นต้น เขาก็จะใช้แนวความคิดที่เหมือนกับความเชื่อเพื่ออธิบาย จัดระเบียบและพูดถึงสิ่งที่เขาพบ ถ้าหากสมมุติฐานที่เกิดขึ้นจากแนวความคิดนี้กับความจริงที่สังเกตเห็นให้คำอธิบายที่เป็นเหตุผลน่าพอใจสำหรับทุกอย่างได้ มันก็ถูกถือว่าเป็น “วิทยาศาสตร์” และเชื่อถือได้ว่าเป็นความจริงที่ได้จากการสังเกต แต่เราก็ต้องคำนึงด้วยว่าบ่อยครั้งที่ความจริงที่มองไม่เห็นได้ถูกถือว่าเป็นความจริงเช่นกัน เพราะว่ามันไม่มีสมมุติฐานอื่นที่จะเสนอคำอธิบายที่มาของมันได้ เมื่อนักวิทยาศาสตร์พูดว่าไฟฟ้าหมายถึงการไหลของอิเล็กตรอน เขาไม่ได้หมายความว่าเขาเห็นอิเล็กตรอนไหลผ่านสายไฟฟ้าโดยการใช้กล้องจุลทรรศน์ เขาเพียงอธิบายสิ่งที่สังเกตเห็นจากความเคลื่อนไหวของสวิตช์ที่ทำให้หลอดไฟสว่าง พัดลมหมุนและโรงงานเริ่มทำงาน สิ่งที่เรารับรู้เป็นแค่เพียงปรากฏการณ์ภายนอกเท่านั้น มิใช่สิ่งที่กำลังอ้างถึง กล่าวโดยสั้นๆนักวิทยาศาสตร์เชื่อในการมีอยู่ของความจริงที่มองไม่เห็นหลังจากที่สังเกตเห็นการทำงานของมันเป็น หรือผลของมันที่มีต่อ



ปรากฏการณ์ที่สังเกตเห็นได้ แต่เราจะต้องไม่ลืมว่าความจริงทุกอย่างที่เรา
เชื่อนั้น ในตอนเริ่มต้นมักจะเป็นสมมุติฐานธรรมดาอย่างหนึ่ง การลงความ
เห็นว่ามันเป็นเช่นนั้นของเราต่างหากที่เชื่อมโยงสวิตช์และหลอดไฟเข้าด้วยกัน
ดังนั้น แม้จะยอมรับความสัมพันธ์ที่สังเกตได้ระหว่างสวิตช์และหลอดไฟแล้ว
ความจริงในเรื่องที่ว่าข้อสันนิษฐานทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับความสัมพันธ์นี้
เป็นจริงหรือไม่จริงจะยังคงเป็นที่สงสัยอยู่ !

ต่อมาภายหลัง ความจริงของมันได้ชัดเจนยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ เพราะมีข้อมูล
ความรู้มาสนับสนุนข้อสันนิษฐานนี้ จนกระทั่งเรารู้สึกว่าความเชื่อของเราได้รับการ
ยืนยันในที่สุด ถ้าหากความจริงที่ถูกค้นพบไม่สนับสนุนข้อสันนิษฐาน
เบื้องต้น เราก็คงทิ้งมัน

อะตอมเป็นตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นถึงความศรัทธาในสิ่งที่มองไม่เห็นของ
นักวิทยาศาสตร์ อะตอมไม่สามารถสังเกตเห็นได้ทางด้านกายภาพ แต่มันก็
เป็นความจริงที่ได้รับการพิสูจน์และเป็นที่ยอมรับกันแล้วโดยวิทยาศาสตร์
สมัยใหม่ นักวิชาการคนหนึ่งได้ให้คำจำกัดความทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ไว้
อย่างถูกต้องว่าเป็น “ภาพทางความคิดที่อธิบายกฎที่รู้จักกันอยู่แล้ว” ในทาง
วิทยาศาสตร์ ตัวตนของสิ่งที่เรียกว่า “ความจริงที่ได้ถูกสังเกตเห็น” มิได้เป็น
เช่นนั้น ในความหมายจริงๆ ของคำ มันเป็นเพียงการ “ตีความ” การสังเกต
บางอย่าง การสังเกตของมนุษย์แม้จะได้รับการช่วยเหลือจากเครื่องมือที่
ทันสมัยที่สุดก็ไม่อาจถือว่ามีคุณสมบัติที่สุด ดังนั้น การอธิบายความหมาย
ทั้งหมดที่วางพื้นฐานอยู่บนการสังเกตจึงมีความเกี่ยวข้องกัน และอาจเปลี่ยนแปลง
ไปตามการพัฒนาในเทคนิคของการสังเกต เจ. ดับเบิลยู. เอ็น. ซุลลิแวน
(J.W.N. Sullivan) ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง **The Limitations of Science**
(ข้อจำกัดของวิทยาศาสตร์) ของเขาว่า :-

“จากการสำรวจความคิดทางวิทยาศาสตร์อย่างคร่าว ๆ เป็นที่เห็นได้
ชัดว่าทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่แท้จริงนั้นหมายถึงข้อสันนิษฐาน
สำหรับการทำงานให้สำเร็จเท่านั้น มันเป็นไปได้สูงที่ทฤษฎีทาง



วิทยาศาสตร์ทั้งหมดอาจผิด สิ่งที่เรายอมรับนั่นคือสิ่งที่พิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นจริงภายในขอบเขตการสังเกตในปัจจุบันของเรา ดังนั้นความจริงในวิทยาศาสตร์คือเรื่องทางด้านการปฏิบัติ” (หน้า 158)

แต่กระนั้นก็ตาม นักวิทยาศาสตร์ก็ถือว่าข้อสันนิษฐานที่ให้คำอธิบายอย่างมีเหตุผลสำหรับความจริงที่สังเกตได้ของเขานั้นไม่ได้ด้อยไปกว่าความจริงทางวิชาการอื่นๆที่วางพื้นฐานอยู่บนการสังเกต การยืนยันของเขาก็ถือว่าข้อสันนิษฐานของเขาเป็นเรื่องของวิทยาศาสตร์เช่นเดียวกับความจริงที่สังเกตเห็นได้ นั่นก็เท่ากับความเชื่อในสิ่งที่มองไม่เห็น ความเชื่อในสิ่งที่มองไม่เห็นในฐานะที่เป็นกิจกรรมทางปัญญานั้นไม่ได้แตกต่างไปจากความเชื่อในความจริงที่สังเกตเห็นได้ มันไม่ใช่สิ่งที่เหมือนกับ “ความเชื่ออันมีเดบอด” หากแต่มันเป็น การอธิบายความจริงที่สังเกตเห็นได้อย่างดีที่สุด เช่นเดียวกับทฤษฎีแสงของนิวตัน ที่นักวิทยาศาสตร์ศตวรรษที่ 20 ปฏิเสธ เพราะคำอธิบายปรากฏการณ์ของแสงไม่เป็นที่น่าพอใจฉันใด เราก็ปฏิเสธทฤษฎีจักรวาลแบบวัตถุนิยมฉันนั้น เพราะมันไม่สามารถให้คำอธิบายปรากฏการณ์แห่งชีวิตและจักรวาลได้อย่างน่าพอใจ

แหล่งที่มาของความเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงมีอำนาจทุกอย่างนั้นก็เหมือนกับที่นักวิทยาศาสตร์ใช้เพื่อทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ของเขา ต่อเมื่อเราได้ศึกษาความจริงที่สังเกตเห็นได้แล้วเท่านั้นที่เราถึงได้สรุปว่าคำอธิบายที่ศาสนานำเสนอนั้นเป็นสัจธรรมชั้นสูงสุด สัจธรรมที่ยังไม่เคยมีการเปลี่ยนแปลงมาตั้งแต่ไหนแต่ไร แต่เมื่อพิจารณาถึงการสังเกตและการทดลองใหม่ๆแล้ว ทฤษฎีที่มนุษย์สร้างขึ้นมาทั้งหมดภายในไม่กี่ร้อยปีมานี้ก็ได้ถูกนำมาพิจารณากันใหม่ และหลายทฤษฎีได้ถูกทิ้งไปในการตรวจสอบ แต่ในทางตรงข้าม ศาสนาได้นำเสนอ สัจธรรมที่ยังมีความชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ ตามความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ การค้นพบที่สำคัญๆมากมายได้สนับสนุนและยืนยันสิ่งที่ศาสนานำเสนอ

ในบทต่อไปเราจะศึกษาแนวความคิดที่สำคัญของศาสนาจากจุดยืนนี้



4

ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์ พูดถึงพระเจ้า

หลักฐานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าต่อหน้าเราก็คือการสร้างสรรคของพระองค์ ธรรมชาติเอง และการศึกษาธรรมชาติของเราได้ยืนยันความจริงว่ามีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่เป็นผู้ทรงสร้างและยังคงดูแลรักษาจักรวาลนี้อยู่ด้วยความปรีชาญาณอันไม่สิ้นสุดของพระองค์ การเพิกเฉยหรือปฏิเสธความจริงนี้มีแต่จะทำให้เรายิ่งจมดิ่งอยู่ในความมืดและความชั่วที่จะติดตามมา

การเกิดขึ้นของจักรวาลด้วยการจัดระเบียบอันเลอเลิศและความหมายที่ไม่อาจวัดได้นั้น เป็นสิ่งที่ไม่สามารถอธิบายได้นอกไปจากว่ามันเกิดขึ้นโดยพระเจ้าผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงรอบรู้ไม่สิ้นสุด มากกว่าที่จะเกิดขึ้นโดยพลังมืดบอด

ในบรรดานักปรัชญาในยุคของเรานั้นมีคณกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นกลุ่มเล็กๆ ที่สงสัยในการมีอยู่ของทุกสิ่ง ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม คณกลุ่มนี้กล่าวว่าไม่มีมนุษย์และไม่มีจักรวาล ในลัทธิทำลาย (Nihilism) ของคณกลุ่มนี้ก็ปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้า

การไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าอาจเป็นประเด็นที่น่าพิจารณาในฐานะที่เป็นการฝึกใช้เหตุผล แต่มันไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับความจริง เมื่อเราคิด การคิดของเราก็คือหลักฐานที่แสดงถึงการมีอยู่ของเรา เดส์คาร์ตส์ (Descartes) นักปรัชญาชาวฝรั่งเศสผู้ยิ่งใหญ่ได้วางพื้นฐานปรัชญาของเขาบนความคิดที่ว่า : “ฉันคิด ดังนั้น ฉันจึงเป็น” และจากจุดนี้ เขาก็ลงความเห็นถึงการมีอยู่ของพระเจ้า



การรับรู้ทางประสาทสัมผัสของเราก็ทำให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการมีอยู่ภายนอกของสิ่งที่เป็นวัตถุ ตัวอย่างเช่น ในขณะที่เรากำลังเดินไปตามถนน ถ้าเราเดินไปเตะหินเข้า เราก็รู้สึกเจ็บ ประสบการณ์นี้ยืนยันความจริงว่านอกจากเราและภายนอกของเรายังมีอีกโลกหนึ่งที่มีเอกลักษณ์ของมันเป็นการเฉพาะ

ความจริงแล้ว ความคิดของเราก็รู้เห็นสิ่งต่างๆมากมายนับไม่ถ้วนผ่านทางความรู้สึกของเรา และความคิดของเราก็จดจำความรู้สึกต่างๆไว้ทุกขณะที่เราตื่นอยู่ การรับรู้เหล่านี้เป็นประสบการณ์ส่วนบุคคลที่ยืนยันแนวความคิดว่าโลกมีอยู่ ตอนนี้อย่าหากแนวโน้มทางปรัชญาของใครจะทำให้เราสงสัยเกี่ยวกับการมีอยู่ของจักรวาล นั่นก็เป็นกรณียกเว้นที่ไม่มีอะไรเกี่ยวกับประสบการณ์ของมนุษย์นับล้านๆคน มันอาจเป็นเพราะความพอใจส่วนตัวของเขาเองที่เขาได้ปิดหูปิดตาต่อความจริงเพื่อเป็นการให้เหตุผล เขาอาจทำให้เรายอมรับความคิดของเขา แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่มี การโต้แย้งที่ไร้เหตุผลต่อการมีอยู่ของสิ่งต่างๆที่ถูกยอมรับกันโดยทั่วไปนั้นเป็นเรื่องที่ไม่สมควรมาให้ความเห็นกันอีก นอกจากจะไม่ทำให้คนทั่วไปเข้าใจแล้ว มันไม่อาจที่จะได้รับความน่าเชื่อถือในโลกของการเรียนรู้อีกด้วย

นอกเหนือจากกลุ่มที่เชื่อว่าโลกนี้ชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าทำลายแล้ว การมีอยู่ของจักรวาลเป็นที่ยอมรับว่าเป็นความจริง ทันทีที่เรายอมรับการมีอยู่ของมัน เราก็พบว่าความเชื่อในพระเจ้าเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เพราะเราไม่อาจยอมรับความคิดที่ว่า การสร้างนั้นเกิดขึ้นมาจากสิ่งที่ไม่มี เมื่อทุกสิ่งที่ใหญ่หรือเล็กมีสาเหตุแล้ว เราจะเชื่อได้อย่างไรว่าจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้เกิดขึ้นโดยตัวของมันเองและไม่มีผู้สร้าง ? ในอัตชีวประวัติของเขา จอห์น สจ๊วต มิลล์ ได้เล่าว่าพ่อของเขาได้ทำให้เขาคิดมาตั้งแต่แรกว่าโลกเกิดขึ้นมาอย่างไรนั้นไม่มีใครรู้ คำถามที่ว่า “ใครสร้างฉันมา ?” ก็ไม่สามารถตอบได้ เพราะเราไม่มีประสบการณ์หรือความรู้ที่น่าเชื่อถือพอ และคำตอบที่ได้ก็มีแต่ถอยหลังไปสู่ความยุ่งยาก ทั้งนี้ เพราะมีคำถามเกิดขึ้นมาอีกว่า “ใครสร้างพระเจ้า ?”



นี่เป็นข้อโต้แย้งเก่าของพวกที่ปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้า สิ่งที่พวกเขาต้องการจะหมายถึงก็คือถ้าเรายอมรับว่ามีพระผู้ทรงสร้างจักรวาล เราก็จำเป็นจะต้องยอมรับพระผู้ทรงสร้างว่าเป็นผู้ทรงนิรันดร์ และเมื่อพระเจ้าถูกถือว่าเป็นผู้ทรงนิรันดร์ ทำไมจักรวาลจึงไม่ถูกถือว่าเป็นสิ่งนิรันดร์แทน ? ถึงแม้การสรุปเช่นนั้นจะไม่มี ความหมาย เพราะไม่มีลักษณะใดของจักรวาลที่ให้เหตุผลข้อสรุปที่ว่าจักรวาลเกิดขึ้นมาโดยตัวของมันเอง จนกระทั่งศตวรรษที่ 19 เหตุผลที่หลงผิดของพวกปฏิเสธพระเจ้าได้ถูกถือว่าเป็นเหตุผลที่น่าสนใจที่สุด แต่ตอนนี้ ด้วยการค้นพบกฎที่สองของเฮอร์โมไดนามิกส์ ข้อโต้แย้งนี้ใช้ไม่ได้ อีกต่อไปแล้ว เฮอร์โมไดนามิกส์เป็นสาขาของวิทยาศาสตร์ที่พูดถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพพลังงาน มันแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางด้านปริมาณระหว่างความร้อนและรูปแบบอื่นๆของพลังงาน ความสำคัญของการรักษาพลังงานถูกกล่าวไว้ในกฎแรกของวิชาเฮอร์โมไดนามิกส์

กฎเอนโทรปี (The Law of Entropy) เป็นกฎที่สองของวิชาเฮอร์โมไดนามิกส์ เพื่อที่จะเข้าใจกฎนี้ ขอให้เรายกตัวอย่างท่อนเหล็กที่ถูกเผาจนร้อนตรงปลายด้านหนึ่ง แต่ถูกปล่อยไว้ให้เย็นอีกปลายด้านหนึ่ง ความร้อนจะเริ่มไหลจากปลายที่ร้อนตามความยาวของท่อนเหล็กไปยังปลายที่เย็น และจะเป็นอยู่เช่นนั้นจนกระทั่งอุณหภูมิของท่อนเหล็กทั้งหมดเหมือนกัน การไหลของความร้อนจะเป็นไปในทางหนึ่งเสมอ นั่นคือจากที่ร้อนกว่าไปยังที่เย็นกว่า และการไหลนี้จะไม่เป็นไปในทิศทางตรงข้ามหรือแม้แต่ไหลไปตามบุญตามกรรม อีกตัวอย่างหนึ่งที่เหมือนกันก็คือก๊าซจะไหลไปยังสุญญากาศ หรือเคลื่อนจากจุดที่มีแรงกดสูงกว่าไปยังจุดที่มีแรงกดต่ำกว่าจนกระทั่งแรงกดของมันเท่ากัน เป็นไปไม่ได้ที่ก๊าซจะไหลในทางกลับกัน การสังเกตเห็นเช่นนี้ได้ทำให้เกิดพื้นฐานสำหรับกฎที่สองของเฮอร์โมไดนามิกส์ กฎนี้อาจกล่าวได้ว่า:- กระบวนการทางธรรมชาติหรือกระบวนการที่เกิดขึ้นเองโดยไม่มีการแทรกแซงจากภายนอกนั้นเป็นสิ่งที่ไม่อาจย้อนหลังได้ กระบวนการของการเคลื่อนที่ทางเดียวจะยังคงดำเนินอยู่ต่อไปจนกระทั่งถึงสภาวะของความสมดุล เอ็ดเวิร์ด



ลูเธอร์ เคซเซล (Edward Luther Kessel) นักสัตววิทยาชาวอเมริกันได้เขียนถึงเรื่องกฎเหล่านี้ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์ว่า :-

“วิทยาศาสตร์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าจักรวาลไม่สามารถที่จะเกิดขึ้นจากความไม่รู้จักจบ กฎแห่งเอ็นโทรปีกล่าวว่าความร้อนจะไหลอย่างต่อเนื่องจากส่วนที่ร้อนกว่าไปยังส่วนที่เย็นกว่า และการไหลนี้ไม่สามารถที่จะไหลย้อนกลับไปในทิศทางที่ตรงกันข้ามได้ เอ็นโทรปีคืออัตราส่วนของพลังงานที่ไม่มีอยู่ยกับที่มีอยู่ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าเอ็นโทรปีของจักรวาลกำลังเพิ่มขึ้นอยู่ ดังนั้น จักรวาลจึงเดินหน้าไปชั่วเวลาหนึ่งเมื่ออุณหภูมิทั่วจักรวาลเหมือนกันและจะไม่มีพลังงานที่เป็นประโยชน์อีก

หลังจากนั้นก็จะไม่มีกระบวนการเคมีและฟิสิกส์อีกต่อไป และชีวิตเองก็จะหยุดเกิดขึ้น แต่เพราะชีวิตยังคงดำเนินอยู่ต่อไป กระบวนการทางเคมีและฟิสิกส์ก็ยังคงก้าวหน้าต่อไป จึงเห็นได้ว่าจักรวาลของเราไม่สามารถที่จะเกิดขึ้นจากความไม่รู้จักจบสิ้น มิเช่นนั้น มันก็น่าจะหมดพลังงานและสิ้นสุดลงแล้ว ดังนั้น วิทยาศาสตร์จึงพิสูจน์ว่าจักรวาลของเรามีการเริ่มต้น และเมื่อเป็นเช่นนั้นมันก็พิสูจน์ถึงการมีพระเจ้าอยู่จริง เพราะอะไรก็ตามที่มีการเริ่มต้นนั้น มันไม่ได้เริ่มต้นโดยตัวของมันเอง แต่มันต้องการผู้ขับเคลื่อนเบื้องต้นแรกก่อน นั่นคือพระผู้ทรงสร้าง หรือพระเจ้านั่นเอง (**Evidence of God**, pp.50-51)

เจมส์ จีนส์ ได้แสดงทัศนะเช่นเดียวกันนี้ว่า :-

“ทัศนะทางวิทยาศาสตร์รุ่นเก่าก็คือเอ็นโทรปีของจักรวาลจะต้องเพิ่มขึ้นเรื่อยไปจนถึงจุดสูงสุดของมัน แต่มันยังไม่ถึงจุดนั้น เราไม่ควรที่จะไปคิดถึงมันถ้ามันมี มันยังคงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังนั้น มันจึงต้องมีการเริ่มต้น มันจะต้องเป็นสิ่งที่เราอาจอธิบายว่าเป็น “การสร้างสรรค์” ในเวลาหนึ่งซึ่งไม่ไกลจนหาที่สุดไม่ได้” (*The*



มีหลักฐานทางฟิสิกส์ประเภทนี้อีกมากมายที่พิสูจน์ว่าจักรวาลนี้ไม่ได้ดำรงอยู่ตลอดไป ในทางตรงข้าม ช่วงชีวิตของจักรวาลมีความจำกัด ตามหลักวิชาดาราศาสตร์ จักรวาลอยู่ในสภาพที่ขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากศูนย์กลางของจุดกำเนิดของมัน กาแล็กซีและเทหวัตถุทั้งหมดในท้องฟ้ากำลังเคลื่อนออกไปจากกันด้วยความเร็วสูง ปรากฏการณ์นี้สามารถอธิบายได้ถ้าเรานึกถึงเมื่อตอนเริ่มต้นที่เทหวัตถุทั้งหมดที่มีอยู่ในจักรวาลรวมตัวกัน แล้วหลังจากนั้นก็ปล่อยพลังงานของมันออกมา

โดยอาศัยการสังเกตต่าง ๆ ประเภทเดียวกันนี้ เป็นที่ถือกันโดยทั่วไปว่าจักรวาลได้เริ่มต้นมาประมาณ 5 พันล้านปีแล้ว ในทางทฤษฎีจักรวาลทั้งหมดได้ก่อตัวขึ้นมาโดยการระเบิดจากสภาพของความหนาแน่นสูงและอุณหภูมิสูง ทฤษฎีนี้เป็นที่รู้จักกันในชื่อว่าทฤษฎีการระเบิดครั้งใหญ่ (big bang) การยอมรับว่าจักรวาลมีช่วงอายุจำกัด และในขณะเดียวกันการปฏิเสธว่ามันไม่มีผู้สร้างนั้น ก็เหมือนกับการยอมรับว่าทัชมาฮาลไม่ได้มีอยู่เลย (สถานที่แห่งนี้ได้ถูกสร้างในกลางศตวรรษที่ 17) ขณะเดียวกันก็ปฏิเสธว่าไม่มีสถาปนิกหรือผู้สร้าง อีกทั้งยังกล่าวว่ามันงอกขึ้นมาโดยตัวของมันเองในวันหนึ่ง

การศึกษาในทางดาราศาสตร์แสดงให้เห็นว่าจำนวนดวงดาวในท้องฟ้านั้นมีจำนวนมากมายสุดคณานับเหมือนกับเม็ดทรายบนชายหาดของโลกเรา ดาวหลายดวงมีขนาดใหญ่กว่าโลกเรามากมาย บางดวงมีขนาดใหญ่จนถึงขนาดที่เอาโลกของเราใส่เข้าไปนับแสนใบแล้วยังมีที่เหลืออีก ดาวอีกหลายดวงใหญ่กว่าโลกนับล้านเท่า จักรวาลนี้ก็กว้างใหญ่ไพศาลจนเครื่องบินที่บินด้วยความเร็วสูงสุดเท่ากับแสง (นั่นคือ 186,282 ไมล์ต่อวินาที) ก็ยังต้องใช้เวลาประมาณ 10 พันล้านปีกว่าจะเดินทางได้รอบจักรวาล ถึงแม้จะมีขนาดมหึมาเช่นนั้น จักรวาลนี้ก็ไม่ได้หยุดนิ่ง แต่มันกำลังขยายตัวออกไปทุกทิศทางเอ็ดดิงตันประมาณว่าการขยายตัวนี้เป็นไปอย่างรวดเร็วจนทุก 1,300 ล้านปี ระยะทางทั้งหมดในจักรวาลนี้จะเพิ่มเป็นสองเท่า นั่นหมายความว่าถึงแม้



เครื่องบินในจินตนาการของเราจะเดินทางด้วยความเร็วของแสงก็จะไม่อาจบินรอบจักรวาลได้ เพราะมันจะไม่สามารถตามทันการขยายตัวที่ไม่สิ้นสุดนี้ การประเมินความกว้างใหญ่ไพศาลของจักรวาลนี้อาศัยทฤษฎีสัมพันธภาพของไอน์สไตน์ แต่เป็นแค่เพียงการเดาของนักคณิตศาสตร์ ในการที่จะบอกความจริง มนุษย์ยังต้องทำความเข้าใจความกว้างใหญ่ไพศาลของจักรวาล

ในท้องฟ้าที่ปราศจากฝุ่น เราสามารถเห็นดาว 5 พันดวงด้วยตาเปล่า แต่ถ้ามีกล้องโทรทรรศน์ธรรมดาช่วยในการมอง เราสามารถเห็นเพิ่มได้ถึง 2 ล้านดวง แต่ถ้าใช้กล้องโทรทรรศน์ขนาด 200 นิ้วบนภูเขาพาโลมาร์ในอเมริกา เราจะสามารถเห็นดาวได้นับพันล้านดวง แต่ถึงกระนั้นก็ตาม จำนวนดาวที่มองเห็นก็ยังเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนจริง จักรวาลเป็นสถานที่อันกว้างใหญ่ไพศาลไม่มีที่สิ้นสุดซึ่งมีดวงดาวจำนวนนับไม่ถ้วนโคจรรอบอย่างต่อเนื่องด้วยความเร็วสูงผิดปกติ ดาวบางดวงโคจรรอบตามลำพัง บางดวงก็โคจรเป็นหมู่ตั้งแต่สองดวงขึ้นไป ในขณะที่ดวงดาวอีกจำนวนมากจับตัวรวมกันเป็นหมู่ดาวในลำแสงที่ทะลุเข้ามาตามช่องหน้าต่างนั้น คุณอาจสังเกตเห็นละอองฝุ่นระยิบระยับนับล้านๆ เป็นจำนวนมากลอยล่องอยู่ ถ้าคุณสามารถขยายภาพเดี่ยวกันนี้ออกไปในระดับจักรวาล คุณก็จะได้ความคิดคร่าวๆ เกี่ยวกับการหมุนของดวงดาวทั่วจักรวาล ความแตกต่างเพียงอย่างเดียวก็คือละอองฝุ่นที่คุณเห็นในลำแสงนั้นลอยล่องกันอย่างสะเปะสะปะและอาจชนกัน แต่ดวงดาวขนาดใหญ่มหึมาที่โคจรรอบในจักรวาลด้วยระยะทางที่ห่างกันอย่างไม่อาจคำนวณได้นั้นจะโคจรไปตามวิถีของมันอย่างเป็นระเบียบเหมือนกับเรือที่แล่นห่างออกไปนับร้อยไมล์ในความกว้างใหญ่ไพศาลของมหาสมุทร จักรวาลทั้งหมดนี้ประกอบไปด้วยหมู่ดาวหรือกาแล็กซีนับไม่ถ้วนซึ่งทั้งหมดล้วนกำลังเคลื่อนไหวอยู่

ตัวอย่างที่ใกล้ที่สุดของการเคลื่อนไหวก็คือการโคจรรอบโลกของดวงจันทร์ซึ่งอยู่ห่างจากโลก 240,000 ไมล์ ดวงจันทร์จะโคจรรอบโลกในเวลา 29 1/2 วัน ในทำนองเดียวกัน โลกของเราซึ่งอยู่ห่างจากดวงอาทิตย์ 95 ล้านไมล์ก็หมุนรอบแกนของตัวเอง 1 พันไมล์ต่อชั่วโมง และใช้เวลาหนึ่งปี



เต็มในการโคจรรอบดวงอาทิตย์ นอกจากโลกแล้ว ในระบบสุริยะยังมีดาว
นพเคราะห์อื่นๆอีก 8 ดวง โคจรรอบดวงอาทิตย์ด้วยเช่นกัน ดาวพลูโตเป็น
ดาวที่อยู่ห่างไกลที่สุดโดยมีวิถีโคจร 75 ล้านไมล์ ดาวนพเคราะห์เหล่านี้
โคจรไปตามวิถีของมันพร้อมกับมีดวงจันทร์ 31 ดวงอยู่ในวงโคจรรอบมันไป
พร้อมกันด้วย นอกจากดาวนพเคราะห์ทั้ง 9 ดวงและดวงจันทร์ 31 ดวงนี้แล้ว
ยังมีกลุ่มของดาวเคราะห์น้อยอีก 30,000 กลุ่ม ดาวหางอีกหลายพันดวง และ
สะเก็ดดาวอีกนับไม่ถ้วนอยู่ในวงโคจร แนนอน ศูนย์กลางที่พวกมันโคจรอยู่
ก็คือดวงอาทิตย์ซึ่งเป็นดาวดวงหนึ่ง เส้นผ่าศูนย์กลางของมันมีความยาว
865,000 ไมล์ นั่นคือ 1.2 ล้านเท่าของโลก ดวงอาทิตย์เองก็มีได้หยุดนิ่งอยู่
กับที่ แต่มันหมุนไปพร้อมกับดาวเคราะห์และดาวเคราะห์น้อยของมันด้วย
ความเร็ว 600,000 ไมล์ต่อชั่วโมง ภายในระบบกาแล็กซีอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้
มีระบบเคลื่อนไหวที่รวมกันขึ้นมาเป็นกาแล็กซีอีกหลายพันระบบ กาแล็กซี
ก็เหมือนกับจานขนาดใหญ่ที่มีดาวนับไม่ถ้วนกำลังเคลื่อนไหวย้อย่างต่อเนื่อง
ทั้งโดยตามลำพังและเป็นกลุ่มเหมือนกับลูกข่างหลายลูกที่กำลังหมุนอยู่
กาแล็กซีเหล่านี้ก็หมุนอยู่อย่างต่อเนื่องเช่นกัน กาแล็กซีที่ไกลที่สุดซึ่งเป็นที่ตั้ง
ของระบบสุริยะของเรานั้นกำลังหมุนรอบแกนของตัวเองในลักษณะที่กว่าจะ
หมุนรอบตัวเองได้ต้องใช้เวลาถึง 200 ล้านปี

นักดาราศาสตร์ประมาณว่าจักรวาลนี้ประกอบด้วย 500 ล้านกาแล็กซี
แต่ละกาแล็กซีจะประกอบด้วยดาวที่มีแสงในตัวเองประมาณ 100,000 ดวง
กาแล็กซีที่ใกล้ที่สุดคือทางช้างเผือกซึ่งสามารถมองเห็นได้บางส่วนในตอน
กลางคืนมีพื้นที่ 100,000 ปีแสง ส่วนเราชาวโลกอยู่ห่างจากศูนย์กลางของ
กาแล็กซีนี้ 30,000 ปีแสง กาแล็กซีนี้เป็นส่วนหนึ่งของกาแล็กซีขนาดใหญ่
ที่ภายในนั้นมีอีก 17 กาแล็กซี คล้ายๆกับกาแล็กซีของเราเคลื่อนไหวย้อยู่ด้วย
เส้นผ่าศูนย์กลางของหมู่กาแล็กซีนี้คือ 2 ล้านปีแสง

ที่สำคัญก็คือในการเคลื่อนไหวยนี้ ยังมีการเคลื่อนไหวอีกประเภทหนึ่ง
เกิดขึ้นอยู่ นั่นคือจักรวาลทั้งหมดกำลังขยายตัวอยู่ในทุกทิศทางเหมือนกับ



ลูกโป่ง โดยการหมุนด้วยความเร็วที่เหลือเชื่อ 12 ไมล์ต่อวินาที ดวงอาทิตย์ของเราพร้อมกับดาวนพเคราะห์ในระบบสุริยะของมันกำลังถูกเหวี่ยงออกไปยังขอบนอกของกาแล็กซีของมันอย่างต่อเนื่อง ในทำนองเดียวกัน ในการโคจรรอบอย่างต่อเนืองนี้ ดาวทุกดวงก็กำลังเคลื่อนที่ออกไปไม่ทางใดก็ทางหนึ่งด้วยความเร็วที่สูงมาก บางดวงก็ด้วยความเร็ว 8 ไมล์ บางดวงก็ 33 ไมล์ และบางดวงก็ 84 ไมล์ต่อวินาที

ส่วนที่น่าทึ่งก็คือการเคลื่อนไหวนี้เป็นไปอย่างมีระเบียบและเป็นปกติ ไม่มีดาวดวงใดชนกันและความเร็วของดวงดาวก็ไม่มี การเปลี่ยนแปลงการโคจรของโลกรอบดวงอาทิตย์ยังคงเป็นปกติ ในทำนองเดียวกัน การหมุนรอบแกนของมันเองก็ยังเที่ยงตรงจนไม่มีข้อผิดพลาดแม้แต่วินาทีเดียวมาหลายศตวรรษแล้ว ดวงจันทร์ซึ่งเป็นบริวารของโลกก็เช่นกัน มันไม่ได้ห่างออกไปจากวงโคจรของมันเลยแม้แต่เท่าเส้นผม แม้แต่หาค่าที่ว่ามันถูกต้องเที่ยงตรงก็ยังมีความผิดพลาดเล็กน้อยในทุก 18 1/2 ปี แต่เทหวัตถุอื่นๆที่แผ่ขยายไปทั่วจักรวาลนั้นยังคงทำงานอย่างถูกต้องเที่ยงตรงเหมือนกันหมด

ตามการคำนวณทางดาราศาสตร์ปรากฏว่าระบบกาแล็กซีทั้งหมดที่ประกอบไปด้วยดาวนับล้านๆดวงที่หมุนอยู่นั้นได้เข้าไปในระบบกาแล็กซีอื่นโดยไม่เกิดการชนกันเมื่อต้องเห็นปรากฏการณ์อันน่าทึ่งเช่นนั้น สติปัญญาของมนุษย์ก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากจะต้องยอมรับว่านี่มิใช่ระบบที่ถูกจัดขึ้นมาโดยตัวเอง ในทางตรงกันข้าม มันจะต้องมีอำนาจอันยิ่งใหญ่ที่จัดระเบียบให้มัน และกำลังดูแลระบบต่างๆอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ไว้

ระเบียบวินัยที่พบได้ในระบบมหภาคนี้ก็มิอยู่ในระบบจุลภาคเช่นกัน จากการศึกษาวิจัยล่าสุด อะตอมเป็นสิ่งที่เล็กที่สุดของโลกที่รู้จักกัน มันเล็กมากจนเกินกว่าที่จะมองเห็นได้ด้วยกล้องจุลทรรศน์ที่มีพลังขยายมากที่สุด (กล้องจุลทรรศน์ที่พัฒนานำสุดนี้สามารถขยายภาพได้ถึง 100,000 เท่า) ในสายตาของมนุษย์นั้น อะตอมไม่มีอยู่ แต่น่าทึ่งมากที่ภายในสิ่งเล็กๆที่



เรียกว่าอะตอมนี้ก็มีระบบที่กำลังหมุนอยู่เหมือนกับระบบสุริยะของเรา (ตามทฤษฎีของโบห์ร) ระบบนี้ประกอบด้วยแกนกลางประจุบวกที่เรียกว่านิวเคลียส ล้อมรอบด้วยอิเล็กตรอนประจุลบหนึ่งหรือสองตัว ระหว่างทั้งสองนี้มีช่องว่าง ขนาดที่นำมหัสจรรย์ยิ่ง แม้แต่ในธาตุที่มีความหนาแน่นสูงอย่างเช่นตะกั่วซึ่งเราคิดว่าอะตอมของมันจะแน่นมากจนแม้แต่ประจุไฟฟ้า 1 ในพันล้านส่วนก็ยังแทบจะเข้าไปไม่ได้ นั่นก็ยังมีที่ว่าง การหมุนของอิเล็กตรอนรอบนิวเคลียสเร็วมากจนไม่สามารถติดตามได้ และมันปรากฏอยู่ทุกหนทุกแห่งในการโคจรของมัน ในหนึ่งวินาที อิเล็กตรอนหมุนเร็วถึง 1 พันล้านรอบ

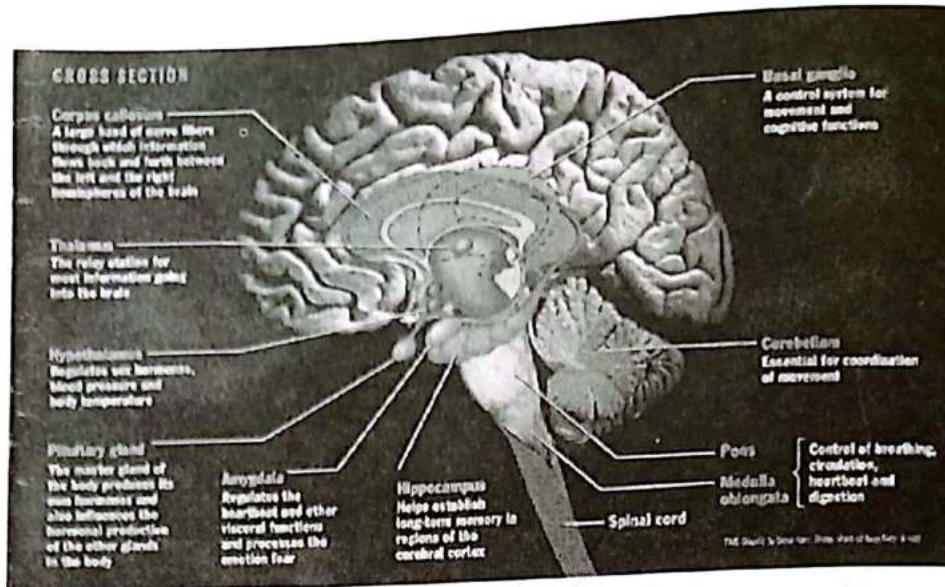
ถ้าวิทยาศาสตร์สามารถสันนิษฐานถึงการมีอยู่ของระเบียบที่ไม่อาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้โดยสิ้นเชิง และถ้าหากปราศจากการสันนิษฐานนั้นก็ไม้อาจที่จะอธิบายถึงการทำงานของอะตอมได้ แล้วทำไมเหตุผลเดียวกันนี้จึงไม่ถูกนำไปใช้เพื่อสันนิษฐานว่ามีผู้จัดระเบียบอยู่ และหากปราศจากผู้จัดระเบียบผู้นี้แล้ว การจัดระเบียบภายในอะตอมก็ไม่สามารถเป็นไปได้บ้าง ?

ที่นี่ ขอให้เราหันมายังชีวภาพของมนุษย์เพื่อที่จะดูว่าส่วนต่างๆของร่างกายทำงานประสานกันอย่างสลับซับซ้อนได้อย่างไร ?

สมอง : เป็นสำนักงานกลางที่ควบคุม กำกับ และประสานงานกิจกรรมต่างๆของอวัยวะทั้งหมดของร่างกาย มันรับข้อความจากแต่ละเส้นประสาท แปลข้อความเหล่านั้นและส่งคำตอบที่เหมาะสมไปยังอวัยวะที่เกี่ยวข้องเพื่อที่ร่างกายจะได้ตอบสนองอย่างเหมาะสม (เช่น กระโดดหลบรถยนต์ที่กำลังพุ่งเข้ามา) และเก็บข้อมูลทั้งหมดไว้ในเอกสารแห่งความจำ ลองนึกถึงการคุยตอบโต้กันทางโทรศัพท์ขนาดใหญ่ที่ผู้ชายผู้หญิงและเด็กทุกคนคุยในทุกวินาที และคุณพอจะนึกได้ถึงการจัดระเบียบอันสลับซับซ้อนอย่างไม่น่าเชื่อของสมอง

ในก้อนสมองสีขาวและสีเทามีเซลล์ประสาทนับพันล้านเซลล์ที่แต่ละเซลล์เป็นแบตเตอรี่ไฟฟ้าและตัวส่งโทรเลขเล็ก ๆ แต่ละเซลล์จะขยายออกเป็นเส้นประสาทที่ขยายไปยังทุกส่วนของร่างกาย เส้นประสาทส่วนหนึ่งจะวิ่ง

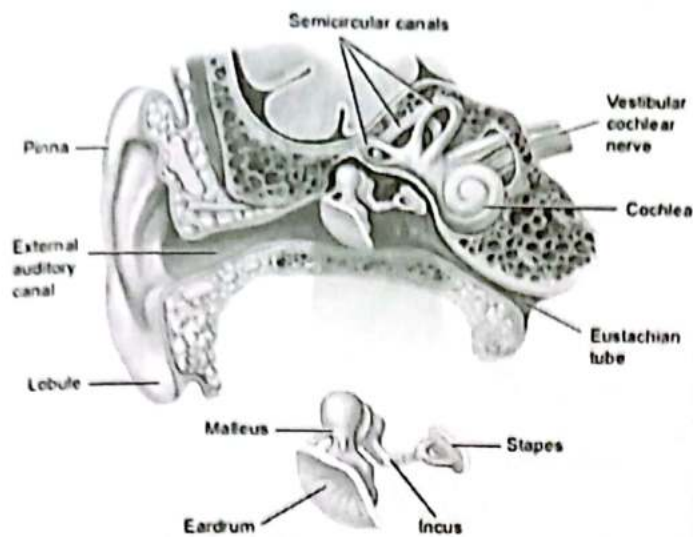




ไปตามช่องกลางในกระดูกสันหลังโดยบิดเข้าด้วยกันเป็นสายเคเบิลหนา โดยได้รับการป้องกันอย่างดีจากกระดูกสันหลัง เส้นประสาทเหล่านี้แหละคือเส้นทางที่ข่าวสารวิ่งไปวิ่งมาจากสมองด้วยอัตราความเร็วประมาณ 70 ไมล์ต่อชั่วโมงอย่างถูกต้อง มีระบบการถ่ายทอด มีตัวพัก (คอนเด็นเซอร์) มีตัวปิดเปิดที่ปล่อยให้มีการสื่อสารข้อความที่ไม่คาดคิดระหว่างสมองและเซลล์นับล้านที่มันควบคุมโดยไม่มีการสับสนหรือล่าช้า

สถานีวิทยุที่สลับซับซ้อนที่สุด ระบบโทรศัพท์ที่ทันสมัยที่สุดจะไม่ต่างอะไรไปจากกระป๋องปลาซาร์ดีนเมื่อเปรียบเทียบกับระบบประสาทอันสลับซับซ้อนของสมอง

หู : ก่อนหน้าที่มนุษย์จะค้นพบวิทยุ หูจะรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่รู้กันเกี่ยวกับการรับคลื่นเสียง หูของมนุษย์ประกอบด้วยกรวยที่ถูกดัดแปลงมาอย่างสวยงามเพื่อรับเสียง และมีแผ่นเนื้อที่ทำให้มันสามารถรู้ว่าเสียงมาจากไหน ? ภายในหูจะมีเส้นขนอ่อนและสารเหนียวที่ป้องกันแมลงและฝุ่นมิให้เข้าไปข้างใน เลย์ด้านในของกรวยมีเยื่อหูซึ่งอยู่ซึ่งสันเหมือนกับผิวของกลองเมื่อคลื่นเสียงกระทบมัน การสั่นสะเทือนจะถูกส่งผ่านและขยายโดยกระดูก 3 ชิ้นที่ถูกเรียกว่า ค้อน (hammer) โกลน (stirrup) และ ทัง (anvil) ซึ่งขนาดของมันจะถูกปรับเพื่อที่จะทำให้เกิดการขยายที่จำเป็น กระดูกเหล่านี้ไม่เคยโต

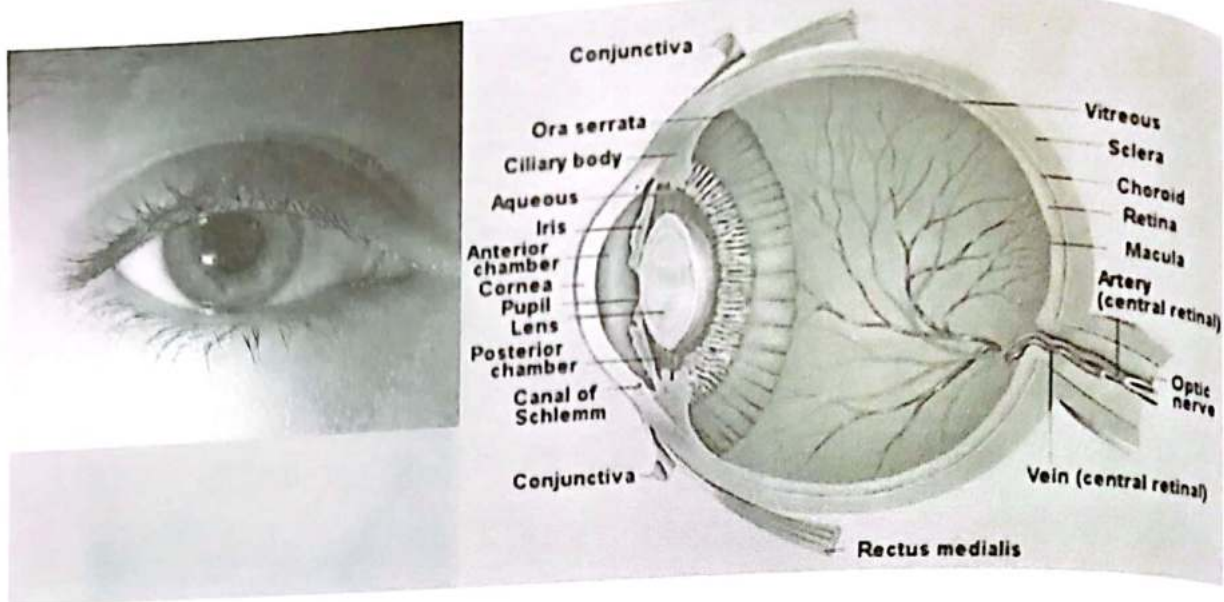


มันมีขนาดเดียวกันทั้งในทารกและในผู้ใหญ่

การสั่นสะเทือนที่ถูกขยายจะถูกกระดูกเหล่านี้นำไปยังเนื้อเยื่ออีกแผ่นหนึ่งซึ่งเหนือจากนั้นไปจะมีอวัยวะอันมหัศจรรย์แห่งการได้ยิน นั่นคือหูชั้นใน มันเป็นหลอดเล็กๆที่ขดม้วนเหมือนเปลือกหอยทากซึ่งเต็มไปด้วยของเหลวอย่างหนึ่ง ในนั้นจะมีพิณ 6,000 สาย ความยาวตั้งแต่ $1/20$ ไปจนถึง $1/2$ มิลลิเมตรแขวนอยู่ สายแต่ละเส้นจะสั่นไปตามความถี่เฉพาะของเสียง เพื่อให้หูจะสามารถได้ยินองค์ประกอบของเสียงที่แตกต่างกัน 6,000 ชนิด การสั่นของเส้นเสียงเหล่านี้จะถูกถ่ายทอดไปยังเซลล์ประสาท 18,000 เซลล์ที่ติดต่อเชื่อมโยงกับสมอง

ตา : เป็นสถานีโทรทัศน์ที่ทรงประสิทธิภาพที่สุดของโลก มันรับภาพที่เป็นสีอย่างไม่ผิดพลาดและส่งต่อไปยังสมองโดยไม่ผิดเพี้ยน ช่างถ่ายรูปสามารถเข้าใจถึงการทำงานของตาได้ดี เช่นเดียวกับกล้องถ่ายภาพ มันเป็นกล้องดำเล็กๆที่มีช่องแสงอยู่ข้างหน้าติดด้วยบานกระຈກไปร่งแสง ข้างหน้ากระຈກมีตัวปิดด้วยความเร็วที่ต่างกัน (ม่านตา) ด้านหลังมีเลนส์ที่ส่วนโค้งของมันถูกปรับอย่างต่อเนื่องโดยกล้ามเนื้ออัตโนมัติเพื่อที่ว่าอะไรก็ตามที่ถูกมองจะถูกจับภาพอย่างแม่นยำ กล้ามเนื้ออันทรงพลังขนาดใหญ่ 6 ชิ้นจะควบคุมการเคลื่อนไหวของตาและหันมันไปยังทิศทางที่ต้องการ

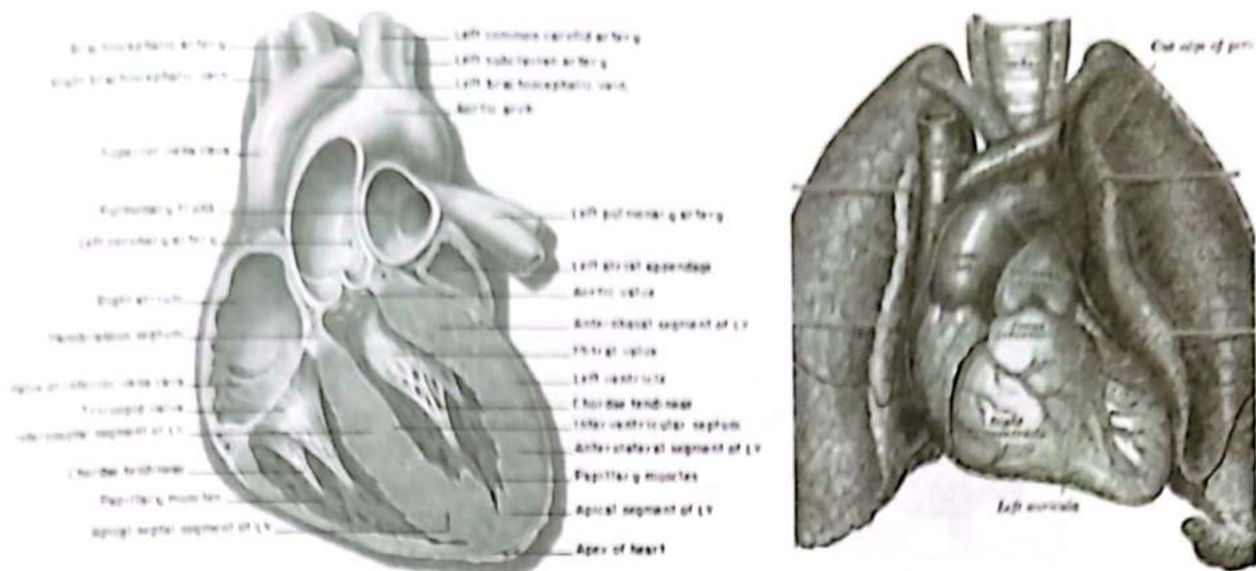




ส่วนที่บอบบางของเครื่องมืออันแม่นยำนี้จะถูกทำความสะอาดโดย
 หนังตาซึ่งเป็นตัวเช็ดกระจก และใช้ของเหลวทำความสะอาดที่ถูกซ่อนไว้โดย
 ต่อมน้ำตาและเทมันออกมาผ่านทางท่อหนึ่ง อุณหภูมิจะถูกรักษาไว้อย่าง
 คงที่โดยเนื้อเยื่อควบคุมความร้อนที่เรียกว่า “โครอยด์” (choroid) เหมือน
 กับห้องทดลองวิทยาศาสตร์ที่มีเครื่องมือประสิทธิภาพสูง จานรับภาพของตา
 เป็นม่านเล็กๆ ทางด้านหลังซึ่งเรียกว่า “เรตินา” จะรับภาพของสิ่งที่เรามองไป
 เรตินาสามารถมองเห็นภาพต่าง ๆ กัน 10 ภาพทุกวินาที หรือ 800,000 ภาพ
 ต่อหนึ่งวัน มันเร็วมากจนจุดของแสงที่แยกจากกัน 30,000 จุด สามารถที่
 จะถูกบันทึกไว้ได้บนผิวของมันเพียงหนึ่งตารางมิลลิเมตร (ขนาดของหัวตะปู
 ขนาดเล็ก) ภาพทั้งหมดเป็นภาพที่ชัดเจนทั้งสีและระดับต่าง ๆ และเส้นอันคมชัด
 ทั้งสามมิติอันเนื่องมาจากการจับภาพแบบแยกส่วนของทั้งสองตา

หัวใจ : เป็นอวัยวะชิ้นหนึ่งขนาดประมาณกำปั้น (ยาว 4 นิ้ว
 และกว้าง 2 1/2 นิ้ว) หนักอย่างมากไม่เกิน 8 ปอนด์ แต่มีเล็ก ๆ นี้
 สามารถทำงานได้อย่างมหัศจรรย์ มันทำหน้าที่สูบฉีดทั้งวันทั้งคืนตลอดชีวิต
 โดยไม่หยุดพักแม้แต่หนึ่งวินาที มันเต้นประมาณ 100,000 ครั้งต่อวัน และ
 ส่งเลือดประมาณหนึ่งแกลลอนหมุนเวียนไปทั่วร่างกายทุก 13 วินาที ใน
 หนึ่งวัน หัวใจสูบฉีดโลหิตปริมาณพอที่จะเต็มรถบรรทุกขนาดย่อมๆ ในหนึ่งปี



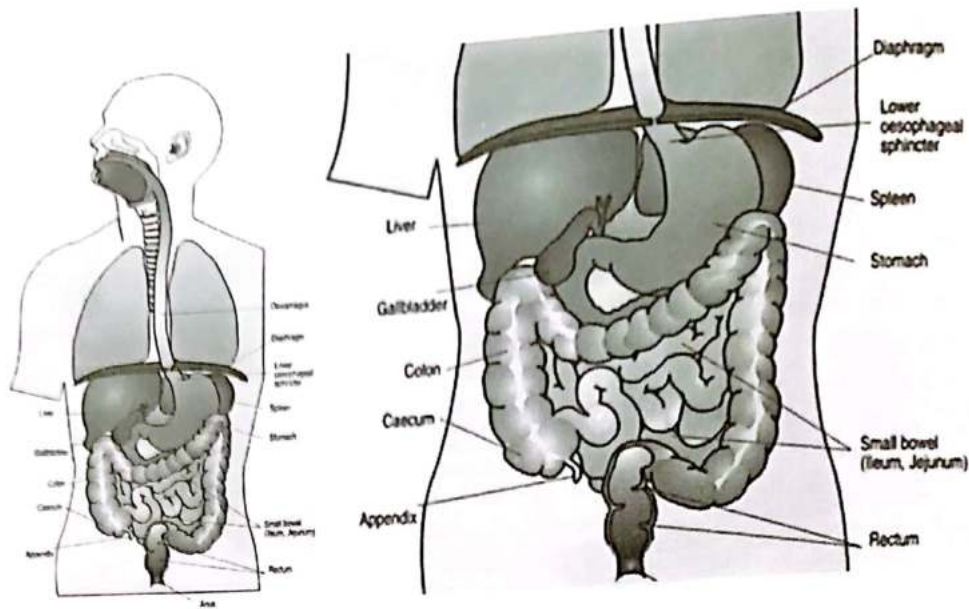


มันสามารถที่จะฉีดเลือดให้เต็มรทไฟขนาด 65 โบกี้ได้

หัวใจได้ถูกสร้างมาเป็นการเฉพาะเพื่อทำงานใหญ่ ผันของหัวใจถูกสร้างขึ้นมาจากใยกล้ามเนื้อที่เหนียวมาก และมันถูกหุ้มด้วยเนื้อเยื่อสองชั้น (pericardium) บรรจุของเหลวที่หล่อลื่นการทำงานอย่างต่อเนื่องของมัน การเต้นของหัวใจเกิดขึ้นในสองขั้นตอน คือการหดตัวของส่วนบนและหลังจากนั้นก็ส่วนล่างซึ่งทำให้แต่ละครึ่งของหัวใจได้หยุดพักในขณะที่อีกครึ่งหนึ่งเต้นภายในหัวใจถูกแบ่งออกเป็น 4 ห้อง สองห้องบนถูกเรียกว่า “อริเคิลส์” (auricles) ส่วนสองห้องล่างถูกเรียกว่า “เวนทริเคิลส์” (ventricles) เลือดจะไหลจากสองห้องบนไปยังสองห้องล่างเสมอ และการไหลทางเดียวของเลือดนี้ได้ถูกรักษาไว้โดยลิ้นปิดเปิดที่มีรูปร่างเหมือนร่มซึ่งคอยระวังการเปิดระหว่างห้องหัวใจสองชุดนี้

การย่อยอาหาร : ระบบย่อยอาหารสามารถมองได้เหมือนกับโรงงานที่อาหารถูกชิมด้วยลิ้น หลังจากนั้นก็ถูกบดด้วยฟัน คลุกเคล้าให้ขึ้นด้วยน้ำลาย และในที่สุด หลังจากที่ผ่านมาการระมัดระวังเพื่อหลีกเลี่ยงความผิดพลาดแล้ว ก็จะถูกส่งผ่านหลอดอาหารไปยังท้องซึ่งเป็นโรงงานทางเคมีที่มีการเปลี่ยนแปลงอันน่าทึ่งที่สุดเกิดขึ้น ในที่นี้ เซลล์นับล้านๆซึ่งเล็กเกินกว่าที่จะมองเห็นจะผลิตสารเคมีอันสลับซับซ้อนมาย่อยอาหารที่เรากินเข้าไปไม่ว่าจะเป็นเนื้อ



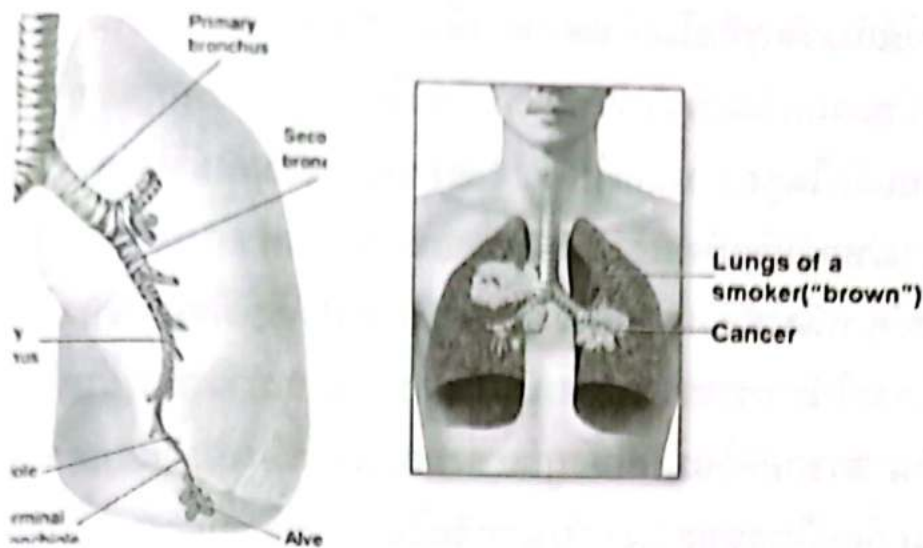


ผัก ข้าว หรือเนยให้เป็นสารที่เซลล์ของร่างกายเราสามารถดูดซับไปสร้างเนื้อและกระดูกของเรา การเปลี่ยนแปลงทางเคมีที่เกิดขึ้นนี้เป็นสิ่งมหัศจรรย์เกินกว่าความสามารถของห้องทดลองทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุดของเรา ในกระเพาะของเรามีหน่วยเคมีเล็กๆอยู่ 5 ล้านหน่วย อีก 40 ล้านหน่วยอยู่ในลำไส้ และอีกกว่า 3.5 พันล้านหน่วยอยู่ในตับ มันไม่เพียงแต่จะผลิตสารเคมีที่จำเป็นต่อการย่อยอาหารที่เราต้องการเท่านั้น แต่ยังช่วยรักษาโรคบางอย่าง เช่น อหิวาตกโรคและโรคบิดอีกด้วย ในขณะเดียวกัน ตับก็จะผลิตสารที่ช่วยร่างกายให้เผาไหม้อาหารบางอย่างที่เรากินเข้าไปเพื่อให้ความร้อนและพลังงานที่สิ่งมีชีวิตต้องการ ระบบย่อยอาหารไม่เพียงแต่จะเป็นโรงงานเท่านั้น แต่ยังเป็นแหล่งสร้างพลังงานด้วย

ปอด : ปอดเป็นอวัยวะที่นำโลหิตไปสู่อากาศที่สะอาด เพราะมันรู้มาก่อนที่เราจะรู้ความจริงว่าการทำให้เลือดบริสุทธิ์นั้นไม่มีอะไรดีไปกว่าการได้รับออกซิเจน

ในการหายใจแต่ละครั้ง อากาศจะถูกดึงเข้าไปในถุงอากาศเล็กๆ 1,500,000 ถุงในปอด ซึ่งถ้าหากเราคลี่มันออกก็จะครอบคลุมพื้นที่ 200 ตารางหลาหรือขนาดแปลงปลูกผักเล็กๆ ถุงที่เหมือนลูกโป่งเล็กๆนี้ถูกทำขึ้นจากเนื้อเยื่อบางๆที่ยืดหยุ่นซึ่งเปิดให้อากาศผ่านไปได้ แต่ป้องกันเลือดไว้มิให้ซึมเข้าไป





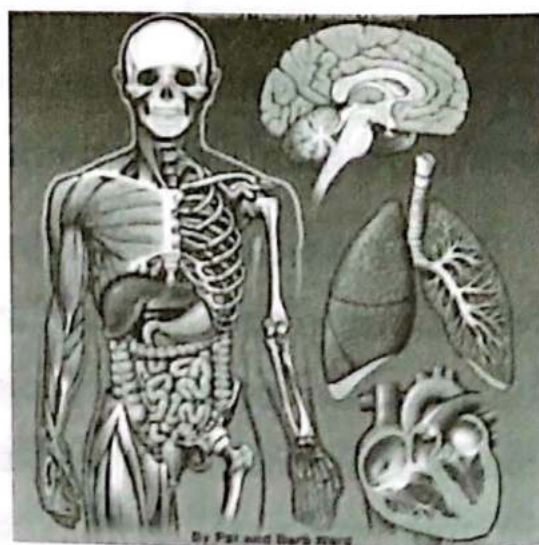
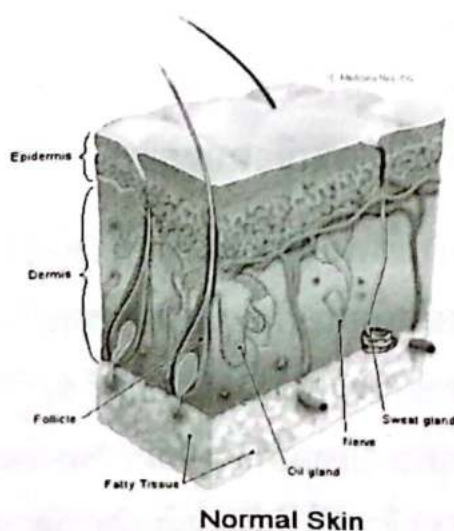
เลือดจะถูกนำไปสู่ปอดผ่านทางท่อเล็กๆที่บางดูเส้นผมจำนวน 50,000 ล้านท่อ ซึ่งรวมกันเป็นเครือข่ายภายนอกของลูกโป่งเล็กๆของปอด ในแต่ละวัน มันจะนำเลือดประมาณ 10,000 ลิตรเข้ามา ออกซิเจนจะถูกดูดเข้ามาโดยเซลล์เลือดแดง ในขณะที่ผลผลิตที่เสียของร่างกาย อย่างเช่น คาร์บอนไดออกไซด์และน้ำจะถูกเลือดปล่อยทิ้งออกมาโดยผ่านเข้าไปยังถุงอากาศเล็กๆและถูกหายใจออกมา

ตราบไคที่เด็กอยู่ในครรภ์ของแม่ ปอดของเขาจะไม่ทำงานและการไหลเวียนของเลือดจะถูกดันออกไปจากปอดโดยทางประตูพิเศษเล็กๆในหัวใจ ทันที่ที่เด็กเกิด เด็กก็จะส่งเสียงร้องออกมา การส่งเสียงร้องจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมหัศจรรย์ ถุงของปอดจะเปิดออกและอากาศก็จะไหลเข้าไปเต็มอยู่ข้างใน การไหลเวียนของเลือดก็จะถูกดึงเข้าไปสู่ปอด ซึ่งเหมือนกับเป็นการปิดประตูเล็กๆในหัวใจที่ก่อนหน้านี้ได้ดันเลือดออกไป

ผิวหนัง : พร้อมกับเครือข่ายของเส้นใยอ่อนไหวทั่วผิวของร่างกาย ก็เป็นสิ่งที่น่าทึ่งพอกๆกัน ทันที่ที่วัตถุร้อนสัมผัสกับผิวหนังของเราหรือแม้แต่เข้ามาใกล้มัน เซลล์รับความร้อนประมาณ 30,000 เซลล์ ก็จะรู้สึกและจะรายงานไปยังสมองทันที ในทำนองเดียวกัน มีเซลล์ที่เรียกว่า “คอรีดเซลล์” อีก 250,000 เซลล์ภายในผิวหนังของเราซึ่งทำให้สมองรับรู้ข่าวสารต่างๆ



ทันทีที่สัมผัสกับวัตถุที่เป็น หลังจากนั้น ร่างกายก็จะสั่นและเส้นเลือดในผิวหนังก็จะขยายออกเพื่อสร้างความร้อนในร่างกายที่สูญเสียไปขึ้นมาแทน เมื่อความร้อนจัดได้ถูกรายงานไปยังสมอง ต่อมเหงื่อ 3 ล้านต่อมก็จะถูกกระตุ้นให้ปล่อยของเหลวเป็นที่เราเรียกว่าเหงื่อออกมา ระบบประสาทจะถูกแบ่งออกเป็นส่วนต่างๆ หนึ่งในจำนวนนั้นจะเป็นสาขาอัตโนมัติที่เกี่ยวข้องกับการทำงานตอบสนองภายในร่างกายของเรา เช่น การย่อยอาหาร การมีเหงื่อออก หัวใจเต้น เป็นต้น สาขาอัตโนมัตินี้ยังถูกแบ่งย่อยออกเป็น 2 ระบบ นั่นคือระบบที่บังคับการเคลื่อนไหวของร่างกายนอกจิตใจ (sympathetic system) ที่ทำให้เกิดกิจกรรมและระบบที่ทำหน้าที่เป็นตัวหยุด ถ้าหากร่างกายของเราอยู่ภายใต้การควบคุมของระบบกระตุ้นให้ทำกิจกรรมอย่างเดียว หัวใจก็จะเต้นเร็วจนอาจเสียชีวิตได้ และถ้าร่างกายของเราถูกปล่อยให้ขึ้นอยู่กับระบบที่ทำหน้าที่เป็นตัวหยุด การเต้นของหัวใจก็อาจจะหยุดทันที ทั้งสองระบบนี้ทำงานประสานกันอย่างสมบูรณ์ เมื่อใดก็ตามที่ร่างกายของเราถูกกดดันและตึงเครียด ซึ่งทำให้จำเป็นต้องมีความเข้มแข็งมาต้านทาน ระบบที่บังคับการเคลื่อนไหวของร่างกายนอกจิตใจก็จะทำงาน ทำให้ปอดทำงานเร็วขึ้นและสูบฉีดสารอะดรีนาลีนไปทั่วระบบซึ่งจะทำให้ร่างกายได้รับพลังงานพิเศษ แต่ขณะที่เรากำลังนอนหลับ ระบบหยุดจะทำงานโดยการทำให้กิจกรรมทางด้านร่างกายของเราทั้งหมดหยุดการทำงาน



ในทั่วทั้งจักรวาลนี้มีตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงการจัดระเบียบอันล้ำเลิศมากมายสุดศดณานับเกินกว่าระบบเครื่องยนต์กลไกอันทันสมัยที่สุดที่มนุษย์สร้างขึ้น การลอกเลียนแบบธรรมชาติได้เริ่มถูกถือว่าเป็นเรื่องปกติของการค้นหาทางวิทยาศาสตร์ จนกระทั่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ ขอบเขตของวิทยาศาสตร์ได้ถูกจำกัดอยู่ที่การค้นพบพลังที่ไม่เป็นที่รู้จักกันในธรรมชาติและ การใช้ประโยชน์จากมัน แต่ตอนนี้ การศึกษาระบบอวัยวะต่างๆของธรรมชาติกำลังได้รับความสนใจเป็นพิเศษในแวดวงทางวิทยาศาสตร์ สาขานี้ของวิทยาศาสตร์ถูกเรียกว่า “ไบโอนิกส์” (bionics) ซึ่งเป็นศาสตร์ที่พยายามจะทำความเข้าใจถึงการทำงานของธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบของธรรมชาติเป็นรูปแบบทางเครื่องยนต์กลไกเพื่อที่จะแก้ปัญหามากมายสารพัดที่เกิดขึ้นในด้านวิศวกรรม

การลอกเลียนแบบระบบธรรมชาติในด้านเทคโนโลยีก็สามารถเห็นได้จากกล้องถ่ายภาพ ซึ่งความจริงแล้วก็คือการสร้างกลไกการทำงานของตาขึ้นมาใหม่ เลนส์ ตัวบังคับแสงในเลนส์และฟิล์มก็เหมือนกับชั้นภายนอกของลูกตานั้นคือม่านตาและเรตินานั้นเอง ไม่มีคนสติดีคนใดจะอ้างว่ากล้องถ่ายภาพเกิดขึ้นมาโดยบังเอิญ แต่ก็มีปัญญาชนอีกจำนวนไม่น้อยในโลกนี้ที่อ้างว่าตาเกิดขึ้นมาโดยบังเอิญ

ที่มหาวิทยาลัยมอสโกได้มีการพัฒนาเครื่องมือชิ้นหนึ่งขึ้นมาเพื่อตรวจจับและวัดการสั่นสะเทือนของเสียงอินฟราโซนิก เครื่องมือชิ้นนี้มีพลังมากกว่าเครื่องมือแบบเดิมถึงห้าเท่าซึ่งสามารถติดตามและรายงานการเคลื่อนที่เข้ามาของพายุล่วงหน้าได้ 12-15 ชั่วโมง อะไรที่ทำให้มีการคิดเครื่องมือนี้ขึ้นมา ? เรื่องนี้ต้องยกความดีความชอบให้แก่แมงกะพรุนที่ร่างกายของมันมีความอ่อนไหวเป็นอย่างสูงต่อการสั่นสะเทือนของเสียงอินฟราโซนิก วิศวกรเพียงแต่ลอกเลียนแบบพวกมัน ทำนองเดียวกัน เรดาร์ซึ่งเป็นเทคโนโลยีป้องกันที่สำคัญทางด้านการทหารก็เป็นการลอกแบบทางด้านกลไกการใช้คลื่นโซนิกของค้างคาวเพื่อชดเชยการมองเห็นของมัน



นี่เป็นแค่เพียงสองสามตัวอย่างจากหลายๆตัวอย่าง วิทยาศาสตร์
กายภาพและเทคโนโลยีนั้นความจริงแล้วได้รับความรู้จากธรรมชาติในหลาย
เรื่องสำหรับการพัฒนาแนวความคิดใหม่ๆ หลายปัญหาที่ยังคงเป็นปริศนาอีกกลับ
ต่อนักวิทยาศาสตร์มักจะได้รับการตอบปัญหาโดยธรรมชาติมาก่อนแล้ว แต่
สำหรับความคิดของมนุษย์ กล้องถ่ายรูปและระบบโทรสารไม่อาจที่จะเกิดขึ้นได้
มันเป็นเรื่องไม่อาจคิดได้ที่ระบบอันสลับซับซ้อนของจักรวาลจะเกิดขึ้นมาโดย
ไม่มีสติปัญญาสร้างสรรค์อยู่เบื้องหลัง มันเป็นการไร้เหตุผลสิ้นดีที่ไม่ยอมเชื่อว่า
มีผู้จัดระเบียบจักรวาลที่เป็นระบบ ความจริงแล้ว ความคิดของมนุษย์ไม่มีเหตุผล
ใดที่จะมาปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง จักรวาลมิใช่เป็นเพียงกองขยะ
ในทางตรงกันข้าม มันเต็มไปด้วยสิ่งที่มีความหมาย ความจริงนี้แสดงให้เห็น
อย่างชัดเจนว่ามีความคิดอันยิ่งใหญ่กำลังทำงานอยู่เบื้องหลังการสร้างสรรค์
และการดูแลจักรวาล มันเป็นไปได้ที่สิ่งใดจะมีความหมายในขณะที่จักรวาล
ไม่มีสติปัญญาอยู่เบื้องหลัง จักรวาลที่เกิดขึ้นมาโดยกระบวนการทางวัตถุที่
มีติดบอดไม่อาจที่จะแสดงถึงการเรียงลำดับ ระเบียบและความหมายได้ จักรวาล
เป็นการจัดระเบียบอันสมดุลง่ายๆอย่างมหัศจรรย์จนไม่อาจคิดได้ว่าระเบียบและ
ความสมดุลจะเกิดขึ้นมาโดยบังเอิญ ในหนังสือเรื่อง **Man Does Not Stand
Alone** (มนุษย์ไม่ได้ยืนอยู่เพียงลำพัง) เอ.เครสซี มอร์ริสัน (A.Cressy
Morrison) ได้ชี้ให้เห็นว่า :-

“มีเงื่อนไขจำเป็นหลายอย่างเหลือเกินสำหรับชีวิตที่จะเกิดขึ้นบนโลก
ของเราจนเป็นไปได้ทางคณิตศาสตร์ที่ทุกสิ่งจะเกิดขึ้นอย่างมีความ
สัมพันธ์ที่เหมาะสมโดยบังเอิญบนโลกนี้ในเวลาหนึ่ง ดังนั้น ในธรรมชาติ
จะต้องมีรูปแบบบางอย่างของการควบคุมอันฉลาดล้ำเลิศ ถ้าหากว่า
สิ่งนี้เป็นความจริงแล้วก็ต้องมีวัตถุประสงค์”

ในการสนับสนุนทัศนะนี้ เราขออ้างถึงเอกสารชิ้นหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้
ซึ่งเขียนโดยแฟรงค์ อัลเลน (Frank Allen) นักชีวฟิสิกส์ที่เชี่ยวชาญในเรื่อง
การมองเห็นภาพสี จักษุสรีรศาสตร์ และการเปลี่ยนรูปของดอม :-



“มักจะทำให้เห็นว่าจักรวาลทางวัตถุไม่จำเป็นต้องมีผู้ทรงสร้าง
อย่างไรก็ตาม การมีอยู่ของจักรวาลเป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้ การ
ตอบปัญหาต้นกำเนิดของจักรวาลอาจนำเสนอได้ 4 ประการดังนี้
คือ ประการแรก มันเป็นภาพลวงตา ซึ่งขัดกับที่กล่าวมาก่อนหน้านี้
ประการที่สอง มันเกิดขึ้นมาทันทีจากที่ไม่มีอะไร ประการที่สาม
มันไม่มีต้นกำเนิดที่มา แต่ได้เกิดขึ้นมานานจนหาเวลาไม่ได้ ประการ
ที่สี่ มันได้ถูกสร้างขึ้นมา

ทางออกแรกกล่าวว่าไม่มีปัญหาที่จะต้องแก้ นอกจากความนึกคิดทาง
ด้านอภิปรัชญาของมนุษย์ซึ่งบางครั้งได้ถูกถือว่าเป็นภาพลวงตา
แนวความคิดเรื่องภาพลวงตาได้ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีกครั้งในวิทยาศาสตร์
ทางด้านฟิสิกส์เมื่อเร็ว ๆ นี้โดยเซอร์ เจมส์ จินส์ (Sir James Jeans)
ผู้กล่าวว่าจากแนวความคิดของวิชาฟิสิกส์สมัยใหม่ “จักรวาลไม่
อาจยอมรับการนำเสนอทางด้านวัตถุ และผมคิดว่าเหตุผลก็คือมัน
ได้กลายเป็นเพียงแนวความคิดอย่างหนึ่งเท่านั้น” (**The Mysterious
Universe**, p.169) ดังนั้น เราจึงอาจกล่าวว่าภาพรถไฟที่เห็นเต็ม
ไปด้วยผู้โดยสารในจินตนาการ ข้ามแม่น้ำที่มีไซของจริงบนสะพาน
ที่ไม่ใช้วัตถุ ได้ก่อให้เกิดแนวความคิดขึ้นมา

แนวความคิดที่สองที่ว่าโลกแห่งวัตถุและพลังงานเกิดขึ้นมาเองจาก
ที่ไม่มีอะไร ก็เป็นเรื่องไร้เหตุผลเกินกว่าที่จะมาพิจารณา

แนวความคิดที่สามที่ว่าจักรวาลได้เกิดขึ้นมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ก็มีสิ่ง
หนึ่งที่สอดคล้องกับแนวความคิดเรื่องการสร้างสรรค์ นั่นคือวัตถุที่ไม่มี
ชีวิตกับพลังงานที่ถูกรวมเข้าไว้ด้วยกันหรือไม่ก็ผู้ทรงสร้างเป็นสิ่ง
นิรันดร์ แนวความคิดนี้ไม่มีความยุ่งยากในการคิด แต่กฎของวิชา
เทอร์โมไดนามิกส์ (ความร้อน) ชี้ว่าจักรวาลกำลังดำเนินไปสู่สภาพ
หนึ่ง เมื่อทุกอย่างจะไปอยู่ที่อุณหภูมิต่ำสุดเหมือนกันและไม่มีพลังงาน



หลงเหลืออยู่ หลังจากนั้น ชีวิตก็ไม่สามารถดำรงอยู่ได้ ในเวลาหนึ่ง
สภาพความไร้ระเบียบนี้อาจจะเกิดขึ้นมาแล้ว ดวงอาทิตย์และ
ดวงดาวที่ร้อน โลกกับความอุดมสมบูรณ์ของชีวิตเป็นหลักฐาน
อันสมบูรณ์ว่าต้นกำเนิดของจักรวาลได้เกิดมาแล้วในเวลาที่ได้ถูก
กำหนดไว้ ดังนั้น จักรวาลจะต้องถูกสร้างขึ้น ปฐมเหตุอันยิ่งใหญ่
อย่างหนึ่ง นั่นคือผู้ทรงสร้างอันทรงอำนาจ ทรงรอบรู้ และทรงนิรันดร์
จะต้องมีอยู่ และจักรวาลนี้เป็นผลงานของพระองค์

การปรับตัวของโลกให้แก่ชีวิตเป็นเรื่องยิ่งใหญ่เกินกว่าที่จะคิดว่าเป็น
ความบังเอิญ ประการแรก โลกเป็นลูกทรงกลมที่ลอยอยู่ในอวกาศ
อย่างเป็นอิสระและหมุนรอบตัวเองทุกวันบนแกนโลกซึ่งทำให้เกิด
กลางวันและกลางคืนและหมุนรอบดวงอาทิตย์เป็นเวลาหนึ่งปี การ
เคลื่อนไหวเหล่านี้และการเอนเอียงบนแกนโคจรรอบดวงอาทิตย์
ของมันก่อให้เกิดกลางวันที่ยาวในหน้าหนาว และกลางวันที่ยาวใน
หน้าร้อน สับเปลี่ยนกันระหว่างพื้นที่ขั้วโลกทั้งสอง และทำให้เกิด
ฤดูกาลต่าง ๆ (Encyclopaedia Britannica, Vol.1, p.954)

ดังนั้น พื้นที่ที่สามารถอาศัยอยู่ได้ของโลกจึงมีทั้งสองด้าน และโลก
ของเราก็มีชีวิตพืชหลากหลายมากกว่าโลกที่หยุดนิ่งอยู่กับที่

ประการที่สอง ชั้นบรรยากาศของก๊าซที่ให้ชีวิตอยู่รอดนั้นมีความสูง
อย่างเพียงพอ (ประมาณ 500 ไมล์) และหนาแน่นพอที่จะป้องกัน
โลกให้พ้นจากอันตรายของดาวตกประมาณ 20 ล้านดวงที่พุ่งเข้าสู่โลก
ทุกวันด้วยความเร็วประมาณ 30 ไมล์ต่อวินาที นอกจากนี้แล้ว ชั้น
บรรยากาศยังรักษาอุณหภูมิภายในขอบเขตที่ปลอดภัยสำหรับ
ชีวิต และนำไอน้ำจำนวนมากจากมหาสมุทรเข้ามาทำให้แผ่นดินโลก
ชุ่มฉ่ำ ซึ่งหากปราศจากสิ่งนี้แล้วแผ่นดินก็อาจกลายเป็นทะเลทรายที่
ปราศจากชีวิต ดังนั้น มหาสมุทรกับชั้นบรรยากาศจึงเป็นกงล้อที่สมดุล
ของธรรมชาติ



คุณสมบัติสำคัญ 4 ประการของน้ำ อันได้แก่พลังของมันในการดูดซับ ออกซิเจนปริมาณมหาศาลในอุณหภูมิต่ำ ความหนาแน่นของมันที่ อุณหภูมิ 4 องศาเซนติเกรด เหนือจุดเยือกแข็งซึ่งทำให้ทะเลและ แม่น้ำยังคงเป็นของเหลว ความหนาแน่นของน้ำแข็งที่น้อยกว่าน้ำซึ่ง ทำให้มันลอยอยู่บนผิวน้ำได้ และพลังของการปลดปล่อยความร้อน จำนวนมากขณะที่มันเย็นตัวรักษาชีวิตในมหาสมุทร ทะเลสาบ และแม่น้ำไว้ตลอดฤดูหนาวอันยาวนาน

แผ่นดินแห้งได้เป็นที่อยู่อันมั่นคงสำหรับชีวิตบนพื้นโลก ดินให้แร่ธาตุ ที่ชีวิตพืชผสมกลมกลืนและแปรสภาพไปเป็นอาหารที่จำเป็นสำหรับ สัตว์ การมีโลหะอยู่ใกล้ผิวโลกได้ทำให้ศิลปะแห่งอารยธรรมมีความ เป็นไปได้

แน่นอน อิสยาห์พูดถึงพระเจ้าไว้อย่างถูกต้องว่า : “พระองค์มิได้ ทรงสร้างมันไว้ให้ยุ่งเหยิง พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย” (อิสยาห์ 45:18)

ขนาดที่เล็กของโลกเมื่อเปรียบเทียบกับความกว้างใหญ่ไพศาลของ อวกาศบางครั้งก็น่าที่จะพูดถึง ถ้าหากโลกเล็กเหมือนกับดวงจันทร์ ที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางหนึ่งในสี่ของโลก แรงโน้มถ่วง (หนึ่งในหกของ โลก) ก็ไม่สามารถที่จะยึดชั้นบรรยากาศและน้ำไว้ได้ และอุณหภูมิ ก็จะรุนแรงเป็นอันตรายถึงชีวิต ถ้าหากโลกมีขนาดใหญ่กว่านี้เป็น สองเท่า โลกที่ใหญ่ขึ้นก็จะมีพื้นผิวมากกว่านี้เป็นสี่เท่าและมีแรง โน้มถ่วงเป็นสองเท่า ชั้นบรรยากาศก็就会有ความสูงลดลง และความ กดอากาศก็จะเพิ่มขึ้นจาก 15 เป็น 30 ปอนด์ต่อตารางนิ้ว ซึ่งเป็น อันตรายต่อชีวิต เขตหน้าหนาวจะเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย และบริเวณ ที่อยู่อาศัยก็จะลดลงอย่างน่ากลัว ประชาคมของผู้คนก็จะโดดเดี่ยว การเดินทางและการติดต่อสื่อสารก็จะยากหรือแทบเป็นไปไม่ได้



ถ้าหากโลกเรามีขนาดเท่าดวงอาทิตย์ แต่ยังคงรักษาความหนาแน่นไว้ แรงโน้มถ่วงก็จะเป็น 150 เท่า ชั้นบรรยากาศก็จะลดลงมีขนาดความสูงเพียง 4 ไมล์ การระเหยของน้ำก็ไม่อาจเป็นไปได้ และความกดก็จะสูงขึ้นเกินกว่า 1 ตันต่อตารางนิ้ว สัตว์ที่มีน้ำหนัก 1 ปอนด์จะมีน้ำหนัก 150 ปอนด์ และมนุษย์จะมีขนาดเล็กลงเท่ากระรอกชีวิตที่มีสติปัญญาไม่อาจเป็นไปได้สำหรับสิ่งถูกสร้างเช่นนั้น

ถ้าหากโลกถูกขยับออกไปไกลเป็นสองเท่าของระยะห่างจากดวงอาทิตย์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ความร้อนที่ได้รับก็จะลดลงเหลือหนึ่งในสี่ของจำนวนที่ได้รับในปัจจุบัน อัตราความเร็วในการโคจรก็จะเหลือเพียงครึ่งหนึ่ง ฤดูหนาวก็จะยาวนานเป็นสองเท่าและชีวิตก็จะถูกแช่แข็ง ถ้าหากระยะห่างของดวงอาทิตย์เหลือครึ่งหนึ่ง ความร้อนที่ได้รับก็จะเพิ่มขึ้นเป็นสี่เท่า อัตราความเร็วในการโคจรก็จะเป็นสองเท่า ฤดูต่างๆก็จะมีระยะเวลายาวเพียงครึ่งเดียว ถ้าหากการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เกิดขึ้น โลกก็จะร้อนเกินกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ได้ แต่ด้วยขนาดระยะห่างจากดวงอาทิตย์และอัตราความเร็วของการโคจร โลกจึงสามารถดำรงรักษาชีวิตไว้เพื่อให้มนุษย์ได้รับความสุขทางด้านร่างกาย สติปัญญาและจิตวิญญาณอย่างที่เป็นอยู่

ถ้าหากว่าในการเริ่มต้นชีวิตไม่มีการออกแบบแล้ว สิ่งมีชีวิตก็ต้องเกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่ตอนนี้ความบังเอิญหรือความเป็นไปได้ดังที่ถูกระบุเรียกกันคือทฤษฎีทางคณิตศาสตร์ที่ถูกนำไปใช้กับวัตถุแห่งความรู้ อันมากมายที่อยู่เกินกว่าความเชื่อมั่น ทฤษฎีนี้ทำให้เราต้องมีหลักการที่มีเหตุผลที่สุดสำหรับการใช้แยกความถูกต้องออกจากความผิด และเพื่อที่จะคำนวณความน่าจะเป็นของรูปแบบการเกิดเหตุการณ์บางอย่าง (หน้า 19-23)

การพูดส่งเดชถึงเรื่องการดำรงอยู่ของมนุษย์นั้นสามารถที่จะแก้ไขได้



อย่างง่ายดายหากได้มีการคิดว่าเมื่อโลกของเราเคลื่อนที่อยู่อย่างต่อเนื่องในอัตราความเร็วหนึ่งพันไมล์ต่อชั่วโมง (และถึงแม้ว่าเท้าของเราจะติดอยู่กับพื้นโดยห้อยหิ้วอยู่ในอวกาศ) เราควรจะถูกเหวี่ยงออกไปในอวกาศภายนอกเหมือนกับเม็ดทรายกระเด็นออกไปจากล้อจักรยานที่กำลังหมุนไต่ไหม ? แต่เรื่องเช่นนั้นก็ไม่ได้เกิดขึ้น เพราะแรงโน้มถ่วงของโลกและความกดของบรรยากาศร่วมกันยึดร่างกายของเราไว้อย่างปลอดภัยในตำแหน่งบนผิวโลก ปฏิกริยาสองฝ่ายนี้ทำให้เราตรึงอยู่กับผิวโลกได้ ไม่ว่าเราจะอยู่ในซีกโลกไหน แรงกดที่ชั้นบรรยากาศกดลงบนร่างกายมนุษย์คือ 15 1/2 ปอนด์ (ประมาณ 8 กิโลกรัม) ต่อตารางนิ้ว แต่เราไม่รู้สึกถึงผลของแรงกดอันหนักเช่นนั้น เพราะเลือดในร่างกายของเราก็มีแรงกดที่เท่ากันในทิศทางตรงกันข้าม

จากการสังเกตและศึกษาด้วยตัวเอง นิวตันจึงสรุปได้ว่าวัตถุทุกอย่างมีแรงดึงดูดร่วมกัน แต่เขาไม่มีคำตอบต่อคำถามที่ว่า “ทำไมวัตถุถึงดึงดูดกันและกัน ?” เขาเองสารภาพว่าไม่สามารถให้คำอธิบายใดๆในเรื่องนี้ได้เกี่ยวกับเรื่องนี้ เอ.เอ็น.ไวท์เฮด (A.N.Whitehead) นักคณิตศาสตร์และนักปรัชญาชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียงกล่าวว่า :-

“โดยการยอมรับความจริงข้อนี้ นิวตันได้แสดงถึงสัจธรรมทางปรัชญาอันยิ่งใหญ่ออกมา นั่นคือถ้าธรรมชาติเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิต มันก็ไม่สามารถให้คำอธิบายแก่เราเช่นเดียวกับคนตายไม่สามารถบอกเล่าเหตุการณ์ใดๆได้ คำอธิบายที่อาศัยเหตุผลและตรรกะทั้งหมดคือการบอกถึงวัตถุประสงค์อย่างหนึ่ง ในขณะที่จักรวาลที่ไร้ชีวิตนั้น ไม่สามารถพูดถึงการมีอยู่ของสรรพสิ่งได้” (The Age of Analysis, p.85)

สำหรับคำพูดของไวท์เฮด เราอาจจะซักถามเพิ่มเติมว่า ถ้าจักรวาลไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของความคิดอันชาญฉลาดแล้ว มันเป็นไปได้อย่างไรที่จักรวาลถึงเต็มไปด้วยสิ่งที่มีความหมาย ? โลกหมุนรอบตัวเองบนแกนของมันในเวลา 24 ชั่วโมง พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือมันกำลังหมุนบนแกนของมันใน



อัตราความเร็ว 1 พันไมล์ต่อชั่วโมง สมมุติว่าความเร็วของมันลดลงเป็น 200 ไมล์ต่อชั่วโมง ซึ่งเป็นไปได้ วันและคืนของเราก็จะยืดยาวออกไปเป็นสิบเท่า ของเวลาในปัจจุบัน ความร้อนของฤดูร้อนจะแผดเผาทำให้พืชผักบนโลกนี้กลายเป็นถ้ำถ่านในระหว่างเวลากลางวัน และสิ่งใดก็แล้วแต่ที่รอดชีวิตจากความร้อน ก็จะสิ้นส้านด้วยความหนาวเย็นอันรุนแรงระหว่างเวลากลางคืนอันยาวนาน แค่การเปลี่ยนแปลงสภาพอย่างหนึ่งก็จะนำมาซึ่งการทำลายล้างทันที การเปลี่ยนแปลงอีกอย่างหนึ่งก็จะมีผลอย่างเดียวกัน ดวงอาทิตย์ซึ่งขณะนี้ เป็นแหล่งที่มาของชีวิตเราอาจกลายเป็นความหายนะอันน่าสะพรึงกลัวได้ถ้าหากว่า ยกตัวอย่าง ระยะทางระหว่างดวงอาทิตย์และโลกประมาณ 95 ล้านไมล์ ถูกลดลงเหลือเพียงครึ่งเดียว ความร้อนบนผิวโลก 12,000 องศาฟาเรนไฮท์ จะทำให้กระดาษลุกขึ้นเป็นเปลวไฟ ในทางตรงข้าม ถ้าหากระยะห่างเพิ่มขึ้นเป็น สองเท่า ผิวโลกก็จะเย็นเฉียบจนเกินกว่าที่ชีวิตใดจะอยู่รอดได้ ดาวที่มีขนาดใหญ่กว่าดวงอาทิตย์หมื่นเท่าจะทำให้โลกทั้งหมดร้อนเหมือนเตา การเอียงของโลกโดยทำมุม 23 องศาในอวกาศเป็นหนึ่งในบรรดาสิ่งมหัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ สำหรับมนุษย์ เพราะมันเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดฤดูกาลโดยการทำให้ส่วนใหญ่ของโลกเป็นที่อยู่อาศัยได้และทำให้มีชีวิตพืชหลากหลาย ถ้าหากแกนของโลกตั้งตรง ขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้ก็จะมีดตลอด ใต้น้ำจากมหาสมุทรก็จะเดินทางขึ้นเหนือและผิวของโลกก็จะถูกปกคลุมด้วยธารน้ำแข็ง หรือไม่ก็ทะเลทรายอย่างใด อย่างหนึ่งซึ่งจะทำให้ชีวิตบนโลกไม่อาจอยู่รอดได้ เราอาจจะจินตนาการต่อไป อย่างไม่สิ้นสุดถึงสภาพทางกายภาพอื่นๆที่สามารถจะทำให้การมีอยู่ของมนุษย์ สิ้นสุดลงหรือถูกทำลายก็ได้ ดังนั้น มันจึงเป็นเรื่องที่ไม่อาจคิดได้ว่าสภาพ อันสมบูรณ์สำหรับมนุษย์ที่จะอยู่บนโลกนี้เกิดขึ้นมาโดยตัวของมันเอง และ ไม่มีที่มาจากการดลบันดาลของพระเจ้า

ถ้าเราคิดว่าสภาพเป็นอย่างไรในตอนที่มีโลกเกิดขึ้น มันก็ยิ่งมหัศจรรย์ กว่านั้นอีกที่ชีวิตสามารถเกิดขึ้นได้ ไอแซค อาซิมอฟ (Isaac Asimov) ได้ วาดภาพของการกำเนิดสรรพสิ่งไว้อย่างน่ากลัว เขาเขียนเพื่อเป็นการแก้ไข



ความคิดก่อนหน้านั้นไว้ในตอนต้นศตวรรษนี้ว่า :-

“ปัจจุบัน นักวิทยาศาสตร์มีความเชื่อมั่นว่าโลกและดาวดวงอื่นไม่ได้เกิดขึ้นจากดวงอาทิตย์ แต่เกิดขึ้นจากอนุภาคจำนวนมากมายที่มารวมกันในเวลาเดียวกับที่ดวงอาทิตย์กำลังถูกก่อตัวขึ้น โลกไม่เคยอยู่ในอุณหภูมิของดวงอาทิตย์ แต่มันร้อนขึ้นโดยพลังงานจากการชนกันของอนุภาคที่ทำให้มันเกิดขึ้น มันร้อนพอที่มวลเล็กๆ ของมันไม่สามารถถึงชั้นบรรยากาศหรือไอน้ำเอาไว้ได้

พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ โลกที่ถูกก่อตัวขึ้นมาใหม่ไม่มีชั้นบรรยากาศและมหาสมุทร แล้วมันมาจากไหน ?

มีน้ำ (และก๊าซ) เกิดขึ้นในการรวมตัวอย่างหลวมๆ กับวัตถุคล้ายหินที่ก่อตัวขึ้นเป็นส่วนแข็งๆ ของโลก เนื่องจากส่วนที่เป็นของแข็งรวมตัวเข้าด้วยกันแน่นยิ่งขึ้นภายใต้การดึงของแรงโน้มถ่วง ส่วนภายในของมันจึงร้อนขึ้นเรื่อยๆ ไอน้ำและก๊าซจึงถูกบีบให้ออกมาเป็นฟองจากสารของมันที่รวมตัวอยู่กับหิน

ฟองก๊าซที่ก่อตัวและรวมตัวกันนี้ได้ทำให้โลกใบเล็กต้องสั่นสะเทือนด้วยการเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ส่วนความร้อนที่หาทางระบายออกมาก็ทำให้เกิดภูเขาไฟระเบิดอย่างรุนแรง เป็นเวลาไม่รู้กี่ปีทีน้ำไม่ได้ตกมาจากฟ้า แต่ไอน้ำได้พุ่งออกมาจากเปลือกโลกและหลังจากนั้นก็ควบแน่น มหาสมุทรจึงเกิดขึ้นจากข้างล่าง ไม่ใช่จากข้างบน

สิ่งที่นักภูมิศาสตร์ถกเถียงกันในตอนนี้ก็ต่ออัตราที่มหาสมุทรก่อตัว นั่นคือไอน้ำระเหยออกมาภายในเวลาพันล้านปีหรือน้อยกว่านั้น มหาสมุทรจึงมีขนาดใหญ่เท่าปัจจุบันนับตั้งแต่ชีวิตเริ่มต้น ? หรือว่ากระบวนการนี้เป็นไปอย่างช้ามากจนมหาสมุทรเติบโตขึ้นผ่านระยะเวลาทางธรณีวิทยาและยังเติบโตอยู่ ?



คนที่ถือว่ามหาสมุทรเกิดขึ้นมาก่อนหน้านี้และมีขนาดคงที่มาเป็นเวลานานแล้วได้ชี้ว่าทวีปต่าง ๆ ดูเหมือนจะมีลักษณะเหมือนเดิม ไม่เห็นว่าทวีปต่าง ๆ จะมีขนาดใหญ่กว่านี้ ในอดีตเมื่อมีการคิดว่ามหาสมุทรมีขนาดเล็กกว่านี้มาก

ในทางตรงข้าม คนที่กล่าวว่ามหาสมุทรเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องได้ชี้ว่าการระเบิดของภูเขาไฟแม้แต่ในปัจจุบันก็ได้หลั่งไอน้ำจำนวนมากเข้าไปในอากาศ ไอน้ำที่มาจากหินชั้นลึก ไม่ใช่จากมหาสมุทร นอกจากนี้ก็ยังมีภูเขาหัวล้านได้ทะเลในมหาสมุทรแปซิฟิกซึ่งครั้งหนึ่งเคยอยู่ที่ระดับมหาสมุทร แต่ตอนนี้กลับอยู่ลึกลงไปหลายร้อยฟุต” (Please Explain, pp.64-65)

จะเป็นอะไรก็ตาม ถ้าหากมหาสมุทรจะลึกไปกว่านี้อีกสักสองสามฟุต มันก็จะดูดซึมคาร์บอนไดออกไซด์และออกซิเจนที่มีอยู่ และจะไม่มีพืชพันธุ์ชนิดใดสามารถรอดชีวิตอยู่บนผิวโลกได้ ถ้าหากอากาศในชั้นบรรยากาศหนาแน่นน้อยกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน สะเก็ดดาวจำนวน 20 ล้านชิ้นที่พุ่งมายังโลกทุกวันด้วยอัตราความเร็วประมาณ 30 ไมล์ต่อวินาที ก็จะมีพุ่งลงมาทั่วโลกเผาไหม้ทุกสิ่งที่สามารถติดไฟและทำให้ผิวโลกเป็นรูปพรุนไปทั่ว ความร้อนอย่างเดียวของสะเก็ดดาวที่เดินทางด้วยความเร็วกว่า 90 เท่าของกระสุนปืนก็เพียงพอแล้วที่จะทำลายสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแออย่างมนุษย์ แต่เนื่องจากชั้นบรรยากาศมีความหนาแน่นที่เหมาะสม มนุษย์จึงได้รับการป้องกันจากสะเก็ดดาวจำนวนมากมายมหาศาลและน่าสะพรึงกลัวเหล่านี้ ความหนาแน่นนี้ก็เหมาะสมสำหรับรังสีเหนือสีม่วงที่จะมาถึงโลกในสัดส่วนที่จะทำให้เกิดการเจริญเติบโตของพืชพันธุ์ ทำลายแบคทีเรียที่เป็นอันตรายและสร้างวิตามินที่ผิวหนังจะดูดซึมไปจากแสงแดดได้โดยตรงหรือโดยทางอ้อมจากสิ่งที่สามารถกินได้โดยผ่านทางระบบย่อยอาหาร เป็นเรื่องมหัศจรรย์อย่างยิ่งที่มนุษย์ได้รับประโยชน์จากสิ่งเหล่านี้ในอัตราที่เหมาะสมต่อความต้องการของเรา



ขอยกออกซิเจนเป็นตัวอย่าง ออกซิเจนเป็นแหล่งที่มาของชีวิตและไม่สามารถจะหาจากที่ไหนได้นอกไปจากในบรรยากาศ แต่ถ้าหากว่ามันมีถึง 50% ของบรรยากาศหรือมากกว่านั้นแทนที่จะมี 21% อย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ความสามารถในการทำให้วัตถุทุกอย่างบนผิวโลกติดไฟก็จะมีสูงจนหาว่าต้นไม้ต้นหนึ่งเกิดติดไฟขึ้นมา ป่าทั้งหมดก็จะระเบิดลุกเป็นไฟทันทีในทำนองเดียวกัน ถ้าหากอัตราส่วนของออกซิเจนในบรรยากาศต่ำแค่ 10% ชีวิตก็อาจจะต้องปรับตัวเป็นเวลาหลายศตวรรษ และอารยธรรมของมนุษย์ก็จะไม่อยู่ในรูปแบบนี้ และถ้าออกซิเจนทั้งหมดได้ถูกวัตถุทุกอย่างที่มีอยู่บนผิวโลกดูดซึมไปหมด สัตว์ก็ไม่อาจมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ได้

พร้อมกับออกซิเจน ก๊าซไฮโดรเจน คาร์บอนไดออกไซด์และคาร์บอนในรูปแบบที่เป็นอิสระของมันและที่อยู่ในรูปของส่วนผสมต่างๆก็เป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่สุดของชีวิต ความจริงแล้ว มันเป็นพื้นฐานที่ชีวิตของเราวางอยู่ด้วย ไม่เคยมีโอกาสมันแต่หนึ่งในร้อยล้านที่สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะรวมตัวกันในสัดส่วนที่เอื้อประโยชน์เช่นนี้บนดาวดวงอื่นในระยะเวลาหนึ่งเวลาใด เราจะต้องถามตัวเราเองว่าเป็นไปได้อย่างไรที่ก๊าซซึ่งเคลื่อนที่อย่างอิสระจะก่อตัวกันเองขึ้นเป็นส่วนประกอบและยังคงเป็นอยู่เช่นนั้นในบรรยากาศในอัตราส่วนอันเหมาะสมที่ทำให้ชีวิตดำรงอยู่ได้ มอร์ดัน ไวท์ (Morton White) นักฟิสิกส์คนสำคัญได้กล่าวว่า “วิทยาศาสตร์ไม่มีคำอธิบายใดๆสำหรับความจริงเหล่านี้ และการที่จะมาบอกว่ามันเป็นความบังเอิญก็เท่ากับการปฏิเสธคณิตศาสตร์” (The Age of Analysis, p.33)

เราต้องยอมรับว่ามีความจริงอันน่าสะพรึงกลัวอีกมากมายทั้งในโลกนี้และในจักรวาลที่ไม่อาจอธิบายได้เว้นเสียแต่เราจะยอมรับการแทรกแซงของความคิดที่อยู่เหนือธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น ความหนาแน่นของน้ำแข็งมีน้อยกว่าน้ำ เพราะว่าเมื่อมันแข็งตัว ปริมาตรของมันก็เพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบกับมวลของมัน ด้วยเหตุนี้ น้ำแข็งจึงลอยอยู่เหนือน้ำแทนที่จะจมลงสู่ก้นทะเลสาบ



และแม่น้ำ และค่อย ๆ ก่อตัวเป็นมวลของแข็งบนผิวของน้ำ มันจะก่อตัวเป็นชั้นเพื่อรักษาน้ำข้างใต้ไว้ให้มีอุณหภูมิเหนือจุดเยือกแข็ง ดังนั้น ปลาและชีวิตสัตว์ทะเลอื่นๆ จึงยังคงอยู่รอดได้ตลอดฤดูหนาว และเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาถึง น้ำแข็งก็จะละลายอย่างรวดเร็ว ถ้าหากน้ำไม่มีธรรมชาติเช่นนี้ เราทั้งหมดโดยทั่วไปและประชาชนในประเทศแถบหนาวโดยเฉพาะก็จะต้องเผชิญหายนะภัยอันรุนแรง ดังนั้น คุณสมบัติของน้ำจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งยวดสำหรับชีวิต

ในโลกของการปลูกไม้สวนก็มีตัวอย่างมากมายของธรรมชาติที่ช่วยเหลือมนุษย์ ในสองทศวรรษแรกของศตวรรษนี้มีโรคทำลายลูกเกาลัดซึ่งมีสาเหตุมาจากเชื้อพาโธเจน เอ็นโดเธีย (pathogen Endothia) แพร่กระจายไปทั่วพื้นที่ป่าของสหรัฐฯ อย่างรวดเร็วจนเป็นที่รู้สึกกันโดยทั่วไปว่าบริเวณที่ถูกทำลายจะไม่มีต้นไม้ขึ้นมาเติมได้อีกแล้ว นี่เป็นเรื่องที่น่าเศร้ามากเพราะต้นเกาลัดให้สิ่งที่เป็นประโยชน์มากมาย เช่น ท่อนไม้ที่มีคุณภาพดี เนื้อไม้ เปลือกไม้ ลูกเกาลัด นี่ยังไม่รวมถึงเรื่องร่มเงาของมัน นอกจากนี้แล้วมันยังมีคุณสมบัติพิเศษที่สามารถปลูกบนแนวภูเขาที่แทบไม่มีดินเลยหรือในหุบเขาที่มีดินอุดมสมบูรณ์ก็ได้ คุณสมบัติอันโดดเด่นของต้นเกาลัดอเมริกันทำให้มันเป็นราชาของป่า และไม่มีพืชพันธุ์ใดๆ มาเทียบได้จนกระทั่งเอ็นโดเธียจากเอเชียได้มาถึงในราวปี 1900 ตอนนั้นมันเกือบจะสูญพันธุ์ไปหมดแล้ว แต่ช่องโหว่ในป่าก็ค่อย ๆ มีต้นไม้ขึ้นในที่สุด ตอนนี้มีต้นทิวลิปที่นั่นคอยให้มีแสงเพียงพอสำหรับสายพันธุ์ที่ต้องการแสงแดดเพื่อการเติบโต ตอนนั้น ต้นไม้เหล่านี้เป็นพืชส่วนน้อยของป่า มีบางครั้งเท่านั้นที่จะพัฒนาขึ้นมาเป็นต้นไม้สูงที่มีค่า แต่ตอนนี้ต้นเกาลัดจะมีขึ้นแทบทุกที่ที่มีการปลูกต้นทิวลิป ต้นของเกาลัดจะมีเส้นผ่าศูนย์กลางเพิ่มขึ้น 1 นิ้วและสูง 6 ฟุตต่อปี เนื้อไม้ก็มีคุณสมบัติดี เราจะพูดทั้งๆ ที่มีสติอยู่ว่าแผนการของธรรมชาตินี้เป็นเพียงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญกระนั้นหรือ ?

ในศตวรรษนี้ก็มีวิกฤติของความแตกต่างทางธรรมชาติอย่างหนึ่งเกิดขึ้นในออสเตรเลีย เมื่อต้นกระบองเพชรบางสายพันธุ์ได้เติบโตอย่างกว้างขวาง



เป็นแนวป้องกันทุ่งหญ้า เครสซี่ มอร์ริสัน (Cressy Morrison) เขียนว่า :-

“กระบองเพชรไม่มีแมลงศัตรูในออสเตรเลียและไม่ซาก็เริ่มเติบโตอย่างมหัศจรรย์ กระบองเพชรเติบโตแพร่ขยายออกไปจนกระทั่งมันได้ปกคลุมพื้นที่เท่ากับประเทศอังกฤษ ลามไปถึงที่อยู่อาศัยในเมืองและหมู่บ้าน ทำลายฟาร์มของผู้คนจนไม่สามารถเพาะปลูกได้ ไม่มีวิธีการใดๆที่มนุษย์เคยค้นพบจะสามารถหยุดยั้งการแพร่ขยายของมันได้ ดังนั้น ออสเตรเลียจึงตกอยู่ในอันตรายจากกองทัพต้นกระบองเพชรที่รุกรานเข้ามาอย่างเงิบเขียบและไม่สามารถควบคุมได้ นักก็ฏวิทยาได้เดินทางไปทั่วโลกและในที่สุดก็พบมดชนิดหนึ่งที่อาศัยต้นกระบองเพชรเป็นอาหารแต่เพียงอย่างเดียวโดยไม่กินสิ่งอื่นใดและไม่มีศัตรูในออสเตรเลีย จึงได้นำมาปล่อยให้กินอย่างอิสระ ดังนั้น มดชนิดนี้ได้ปราบกระบองเพชรจนหยุดแพร่กระจายไปแล้ว” (Man Does Not Stand Alone, pp.78-79)

แผนการควบคุมอันยิ่งใหญ่ดังที่พบได้ในธรรมชาติเช่นนั้นจะเป็นไปได้ไหมหากปราศจากการวางแผนอย่างจริงจัง ?

ลองพิจารณาถึงความเที่ยงตรงแน่นอนทางด้านคณิตศาสตร์อันยิ่งใหญ่ในจักรวาลดูก็ได้ แม้แต่วัตถุที่ไม่มีชีวิตก็ไม่ได้ดำเนินไปตามบุญตามกรรมในทางตรงกันข้าม มันกลับ “เชื่อฟัง” กฎแห่งธรรมชาติที่ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นส่วนไหนของโลกในเวลาใดก็ตามที่คำนวณว่าจะมีความหมายผิดเพี้ยนไปจาก “ส่วนผสมที่ประกอบด้วยไฮโดรเจน 11.1% และออกซิเจน 88.9%” เมื่อใดก็ตามที่นักวิทยาศาสตร์ในห้องทดลองทำให้น้ำในแก้วทดลองร้อนขึ้นจนเดือด เขาก็รู้โดยไม่ต้องใช้เทอร์โมมิเตอร์ว่าอุณหภูมิของน้ำเดือดก็คือ 100 องศาเซนติเกรด ตราบใดที่ความกดอากาศคือ 760 มิลลิเมตรของปรอท ถ้าหากความกดน้อยกว่า 760 มิลลิเมตร จุดเดือดก็จะน้อยกว่า 100 องศาเซนติเกรด ซึ่งทำให้ใช้พลังงานน้อยในการทำให้น้ำเดือดกลายเป็นไอ ในทางตรงข้าม ถ้าความกดอากาศมากกว่า 760 มิลลิเมตร จุดเดือดก็จะสูงกว่า 100



องศาเซนติเกรด ไม่ว่าจะทำการทดลองกี่ครั้งก็ตามด้วยความกดอากาศเท่าเดิม
เราก็สามารถทำนายถึงจุดเดือดของน้ำได้ทุกครั้ง ถ้าหากว่าไม่มีระบบและการ
จัดการอยู่ในการทำงานของน้ำและพลังงาน มันก็จะไม่มีพื้นฐานสำหรับการ
ศึกษาค้นคว้าและการประดิษฐ์ทางวิทยาศาสตร์ชีวิตในห้องทดลองวิทยาศาสตร์
หากไม่มีกฎทางธรรมชาติที่ตายตัวก็จะหาความแน่นอนอะไรไม่ได้ มันจะกลายเป็น
ชีวิตที่เต็มไปด้วยความไม่แน่นอนและความสงสัยซึ่งมีแต่จะทำให้การค้นหา
ทางวิทยาศาสตร์ประสบความล้มเหลว โทมัส พาร์คส (Thomas Parks)
นักเคมีคนหนึ่งได้เขียนว่า :-

“สิ่งแรกอย่างหนึ่งที่นักศึกษาเคมีปีแรกเรียนก็คือระบบที่พบในวัตถุ
ระบบนี้ได้ถูกอธิบายและจำแนกไว้แตกต่างกัน แต่โดยปกติแล้ว เรา
ให้ความเชื่อถือเมนเดลีฟ นักเคมีชาวรัสเซียแห่งศตวรรษที่แล้วกับ
ตารางแบ่งธาตุ (periodic table) ของเรา ไม่เพียงแต่ตารางนี้จะช่วย
ในการศึกษาวัตถุธาตุที่รู้จักกันและสารประกอบของมันเท่านั้น แต่
มันยังให้แรงกระตุ้นที่จะศึกษาค้นคว้าวัตถุธาตุที่ยังไม่มีการค้นพบ
อีกด้วย การมีอยู่ของมันได้ถูกยืนยันไว้โดยช่องว่างในการจัดเตรียม
ตารางอย่างเป็นระบบ

นักเคมีปัจจุบันยังคงใช้ตารางแบ่งธาตุช่วยในการศึกษาปฏิกิริยา
และคาดคะเนคุณสมบัติของสารประกอบที่ยังไม่เป็นที่รู้จักหรือ
สารประกอบใหม่ สิ่งที่เราปรารถนาประสบความสำเร็จก็คือการยืนยัน
ต่อความจริงที่ว่าระบบอันสวยงามมีอยู่ในโลกที่ปราศจากชีวิต

แต่ระบบที่เราเห็นอยู่รอบตัวเรามีใช้อำนาจที่เลวร้าย หากแต่มันเต็มไปด้วย
ด้วยความกรุณา ซึ่งเป็นสิ่งยืนยันถึงความปรีชาญาณของพระผู้เป็นเจ้า
เช่นเดียวกับกฎที่ไม่อาจเปลี่ยนรูปของธรรมชาติ ลองดูรอบๆตัวเรา
ตัวอย่างเช่น น้ำ จากน้ำหนักสูตร 18 เราทำนายว่ามันจะเป็นก๊าซ
ในอุณหภูมิและความกดปกติ แอมโมเนีย ด้วยน้ำหนักสูตร 17 คือ



ก๊าซที่อุณหภูมิ 33 องศาเซนติเกรดในความกดอากาศ ไฮโดรเจน
ซัลไฟด์ซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับน้ำโดยตำแหน่งในตารางธาตุ
และด้วยน้ำหนักสูตร 34 คือก๊าซที่อุณหภูมิ 59 องศาเซนติเกรด
การที่น้ำเกิดขึ้นเป็นของเหลวในอุณหภูมิปกติเป็นสิ่งที่ทำให้เราต้อง
หยุดคิด” (**Evidence of God**, pp.74-75)

“ในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ.1999 จะมีสุริยุคราสที่เห็นได้อย่างสมบูรณ์
ที่คอร์นวอลล์”

นี่มิใช่การคาดคะเนที่อาศัยการคาดเดา แต่เรารู้จากการคำนวณที่
อาศัยการสังเกตการทำงานของระบบสุริยะ เราถือเอาว่าดวงดาวสุดคณานับ
ที่เราเห็นอยู่ในท้องฟ้าซึ่งเหมือนกับจุดของแสงเป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบอัน
กว้างใหญ่ไพศาลที่ไม่เปลี่ยนแปลง แต่ “จุดของแสง” เหล่านี้ ความจริงแล้ว
คือลูกกลมขนาดมหึมาที่ลอยอยู่ในความกว้างใหญ่ไพศาลของอวกาศ และ
เคลื่อนไหวในวงโคจรที่ถูกกำหนดไว้ด้วยความถูกต้องสมบูรณ์จนสามารถ
ทำนายได้อย่างถูกต้องแม่นยำได้ในทุกเวลามานานแล้ว นับตั้งแต่หยดน้ำเล็กๆ
ไปจนถึงดาวขนาดมหึมาสุดจะจินตนาการนั้น ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ
ทั้งหมดคือระบบและการจัดระเบียบอันมหัศจรรย์ที่ประจักษ์ต่อสายตาของเรา
พฤติกรรมของวัตถุเหล่านั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจนเราสามารถที่จะสร้าง
กฎบนพื้นฐานของสิ่งเหล่านี้ได้

ทฤษฎีแรงโน้มถ่วงของนิวตันได้อธิบายการเปลี่ยนแปลงทางด้าน
ดาราศาสตร์ใหม่ทั้งหมด ก่อนหน้านั้น เอ.ซี. อาดัมส์ (A.C. Adams) และ
ยู. ลีเวอร์เรียร์ (U. Leverrier) ได้พบเหตุผลที่พวกเขาสามารถทำนายการมี
อยู่ของดาวเคราะห์ดวงหนึ่งซึ่งยังไม่ได้ถูกค้นพบ และตั้งคำทำนายของสอง
นักดาราศาสตร์นี้ ในคืนหนึ่งของเดือนกันยายน ค.ศ.1846 เมื่อกล้องโทรทรรศน์
ที่หอดูดาวที่เบอร์ลินได้ถูกหันไปยังจุดที่คนทั้งสองได้คำนวณไว้ ก็ได้มีการ
สังเกตเห็นดาวดวงหนึ่งมีอยู่ในระบบสุริยะจริง ๆ มันเป็นดาวเคราะห์ที่ตอนนี
เราเรียกว่า “ดาวเนปจูน”



มันจะไม่เป็นการไร้เหตุผลเอามากๆหรือที่จะเชื่อว่าความถูกต้องแม่นยำทางคณิตศาสตร์ในจักรวาลได้พัฒนาขึ้นมาโดยตัวของมันเอง ? ความลึกล้ำทางสติปัญญา และความหมายที่พบได้ในจักรวาลซึ่งเป็นสิ่งน่าใคร่ครวญนี้ก็คือมันมีศักยภาพที่มนุษย์สามารถนำมาใช้ได้เมื่อใดก็ตามที่มีความจำเป็นเกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น ในโตรเจน มนุษย์และสัตว์อาจหิวตายถ้าหากอาหารของเราไม่มีสารประกอบไนโตรเจน อากาศที่เราหายใจเข้าไปแต่ละครั้งมีไนโตรเจน 78% แต่พืชทางโภชนาการจะไม่เติบโตหากปราศจากการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างไนโตรเจนและดิน และมีเพียงสองทางเท่านั้นที่ไนโตรเจนจะสามารถผสมกับดินเพื่อให้มันเป็นปุ๋ยได้ ทางหนึ่งก็คือโดยกระบวนการแบคทีเรียที่อาศัยอยู่ในรากของพืช เช่น ถั่วต่าง ๆ ดูดซึมไนโตรเจนเข้าไปและเปลี่ยนมันเป็นสารประกอบของไนโตรเจน เมื่อพืชแห้งลง บางส่วนของสารประกอบนี้จะถูกสะสมไว้ในดิน อีกรูปแบบหนึ่งของไนโตรเจนคือกรดไนตริกซึ่งเกิดขึ้นตามธรรมชาติในบรรยากาศเมื่อเกิดฟ้าแลบ การทำงานของพลังงานไฟฟ้าบนชั้นบรรยากาศซึ่งแยกโมเลกุลไนโตรเจนและออกซิเจนออกจากกันจะปล่อยให้อะตอมอิสระสร้างไนตริกออกไซด์และไนโตรเจนไดออกไซด์ขึ้นมา และสารประกอบไนโตรเจนนี้ได้ถูกนำลงมายังพื้นดินโดยฝน จำนวนของไนเตรทที่ได้รับจากไนโตรเจนโดยวิธีการนี้ตามการคำนวณของเราคือ 5 ปอนด์ต่อผืนดิน 1 เอเคอร์ทุกปี จำนวนนี้เท่ากับโซเดียมไนเตรท 30 ปอนด์ (Lyon, Buckman and Brady, **The Nature and Properties of Soils**)

ที่มาทั้งสองแหล่งนี้ยังไม่เพียงพอต่อการตอบสนองความต้องการไนโตรเจนของมนุษย์ เพราะผืนดินที่เพาะปลูกครั้งแล้วครั้งเล่าเป็นระยะเวลานานนั้นในที่สุดก็จะขาดไนโตรเจน ดังนั้น จึงต้องมีการปลูกพืชหมุนเวียนเนื่องจากจำนวนประชากรได้เพิ่มขึ้นและการเพาะปลูกอย่างหนักในตอนต้นศตวรรษที่แล้วมา จึงเริ่มรู้สึกกันว่าสารประกอบไนโตรเจนกำลังขาดแคลน และมนุษย์ก็ดูเหมือนว่าจะต้องประสบกับความอดอยากเป็นระยะเวลายาวนาน แต่เป็นเรื่องน่าแปลกมากที่ในเวลาอันวิฤติเช่นนั้น เราได้ค้นพบวิธีการเตรียม



สารประกอบนี้จากอากาศ หนึ่งในบทความต่างๆเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้บรรยายถึง การสร้างฟ้าแลบและฟ้าผ่าเทียมขึ้นมาในบรรยากาศ พลังไฟฟ้าประมาณ 300,000 แรงม้าได้ถูกนำมาใช้เพื่อสร้างปรากฏการณ์นี้ และดังที่ได้คำนวณไว้ ในโตรเจนจำนวนหนึ่งได้ถูกสร้างขึ้น ด้วยสติปัญญาที่พระเจ้าประทานมา มนุษย์ได้ก้าวไปข้างหน้าอีกขั้นหนึ่ง เป็นเวลาถึงหนึ่งหมื่นปีหลังจากรุ่งอรุณ ประวัติศาสตร์มนุษยชาติที่ได้มีการคิดวิธีการต่างๆที่จะเปลี่ยนก๊าซไนโตรเจน ให้เป็นปุ๋ย การประดิษฐ์คิดค้นนี้ได้ทำให้มนุษย์อยู่ในฐานะที่จะผลิตส่วนที่จำเป็น ของโภชนาการของมนุษย์เอง หากปราศจากสิ่งนี้แล้ว มนุษย์ก็อาจจะต้องตาย เพราะความหิวโหย เป็นเรื่องน่าทึ่งที่จะคิดว่านี่เป็นครั้งแรกตลอดประวัติศาสตร์ ของโลกที่มนุษย์ได้ค้นพบการแก้ปัญหาเรื่องการขาดแคลนอาหารได้ตรงเวลา เมื่อกำลังจะเกิดหายนะภัยต่อเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ ยังมีอีกมากมายหลายสิ่ง ในจักรวาลที่แสดงให้เห็นถึงความปรีชาญาณและวัตถุประสงค์ของพระเจ้า แต่ทั้งหมดที่ถูกเปิดเผยขึ้นมาโดยการค้นหาทางวิทยาศาสตร์ยังเหมือนกับ ไม่มีอะไรเลยเมื่อเปรียบเทียบกับความจริงอีกมากมายที่ยังรอการค้นพบอยู่และ มนุษย์ไม่สามารถที่จะหาอะไรมาสาธยายความโปรดปรานและความปรีชาญาณ ของพระองค์ได้หมด

ถ้าหากจะเอาต้นไม้ทั้งหมดในโลกนี้มาเป็นปากกาและมหาสมุทร ที่มีอีกเจ็ดมหาสมุทรมาเป็นหมึกเติมให้เต็ม วળนะของอัลลอฮ์ก็ยังไม่หมด แท้จริง อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอำนาจ และผู้ทรงปรีชาญาณ (กุรอาน 31:27)

ใครก็ตามที่พยายามศึกษาจักรวาลจะยอมรับความจริงว่าถ้อยคำ ดังกล่าวจากคัมภีร์กุรอานไม่เป็นการเกินเลยความจริงแต่อย่างใด

ก่อนหน้านี้ เราได้พูดถึงการจัดระเบียบอันมหัศจรรย์ ความหมาย และวิทย์ปัญญาอันล้ำเลิศที่ปรากฏให้เห็นในจักรวาล ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวก ที่ต่อต้านศาสนาจะยอมรับว่าสิ่งเหล่านี้คือความจริง แต่คนพวกนี้ก็ยังคิดที่จะ



หาทางตีความไปต่างๆนาๆ พวกเขาไม่คิดว่ามีผู้จัดการและผู้ดูแลอยู่ในจักรวาล ในทางตรงข้าม พวกเขาถือว่าชีวิตบนโลกและการมีอยู่ของจักรวาลเป็นเพียง สิ่งที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ดังที่ ที.เอช. ฮักซลีย์ (T. H. Huxley) กล่าวว่า :-

“สิ่งหกตัวที่กระโดดขึ้นไปบนพิมพ์ดีดเป็นเวลานับล้านๆปี เพื่อที่จะเขียนหนังสือทั้งหมดในพิพิภพอันอังกฤษ ถ้าเราตรวจสอบหน้าสุดท้ายที่สิ่งตัวหนึ่งตัวใดได้พิมพ์ออกมาและพบว่ามันบังเอิญพิมพ์บทกวีของเชกสเปียร์ เราก็จะถือว่ามันเป็นความบังเอิญที่มีความหมาย แต่ถ้าเราดูกระดาษนับล้านแผ่นที่สิ่งพิมพ์ออกมานับหลายล้านปี เราก็อาจแน่ใจว่าจะได้พบคำกลอนของเชกสเปียร์ในกระดาษใบหนึ่งเป็นผลผลิตของการเล่นโดยบังเอิญ ในทำนองเดียวกัน ดาวนับล้านๆดวงที่กำลังโคจรไปอย่างสะเปะสะปะในอวกาศนับเป็นเวลานับล้านๆปีจะต้องพบกับความบังเอิญทุกอย่างและมีโอกาสน้อยมากที่จะเกิดความบังเอิญชนิดพิเศษที่ทำให้ระบบดวงดาวเกิดขึ้น” (Quoted by Sir James, **The Mysterious Universe**, pp.3-4)

แต่เซอร์ เฟรด ฮอยล์ (Sir Fred Hoyle) นักฟิสิกส์ผู้ยิ่งใหญ่ร่วมสมัยคนหนึ่งของเราถามว่าเป็นไปได้ไหมที่ความบังเอิญขนาดใหญ่เช่นนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ และคำตอบก็คือไม่ ดังที่เขาได้เขียนไว้ในหนังสือเรื่อง **The Intelligent Universe** ของเขาว่า :-

“จักรวาลดังที่นักดาราศาสตร์กล่าวไว้จะไม่ใหญ่พอที่จะเออลิงมาเขียน แม้แต่จากหนึ่งจากงานของเชกสเปียร์ หรือจุพิมพ์ดีดให้พวกลิง และไม่จำเป็นต้องมีตะกร้าขยะไว้สำหรับกระดาษเสียที่พวกลิงพิมพ์ออกมา”

จนกระทั่งปัจจุบันนี้ วิทยาศาสตร์ของเราไม่เคยพูดอะไรถึง “ความบังเอิญ” ที่ทำให้ปรากฏการณ์อันยิ่งใหญ่ที่มีความหมายและถาวรเช่นจักรวาลเกิดขึ้น แน่หนอน มันอาจมีอะไรบางอย่างที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญซึ่งอธิบายธรรมชาติ



บางอย่าง เช่น บางครั้ง ลมได้พัดเอาเกสรจากดอกกุหลาบสีแดงไปผสมกับ
พื้นรังไข่รับเรณูเกสรของดอกกุหลาบสีขาว การผสมข้ามสีนี้ได้ทำให้เกิดดอก
กุหลาบสีชมพูขึ้น แต่ความบังเอิญเช่นนั้นเป็นเพียงเหตุการณ์เล็กๆอย่างหนึ่ง
ในการมีอยู่ทั้งหมดของดอกกุหลาบ การมีอยู่อย่างต่อเนื่องของดอกกุหลาบ
ภายใต้เงื่อนไขเฉพาะในจักรวาลนี้และการปรับตัวอย่างมหัศจรรย์ของมันกับ
ระบบทางกายภาพทั้งหมดของโลกไม่อาจเป็นที่เข้าใจได้อย่างสมบูรณ์เพียง
เพราะไปอ้างว่าสิ่งเหล่านี้มาจากการพัดของลม คำว่า “ความบังเอิญ” เป็นหน้า
หนึ่งของความจริง แต่ในฐานะที่เป็นการอธิบายถึงการเกิดขึ้นของจักรวาล
และกระบวนการของมันแล้ว มันเป็นเรื่องไร้เหตุผลสิ้นดี ศาสตราจารย์ เอ็ดวิน
คอนคลิน (Edwin Conklin) นักชีววิทยาที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตันกล่าวว่า
“ความเป็นไปได้ที่ชีวิตจะมีต้นกำเนิดมาจากความบังเอิญนั้นเปรียบได้กับความ
เป็นไปได้ของพจนานุกรมที่ไม่มีการตัดทอนเกิดขึ้นจากการระเบิดในโรงพิมพ์”
(The Evidence of God, p.174)

กล่าวกันว่าการอธิบายถึงการเกิดขึ้นและการทำงานของจักรวาลด้วย
การอ้างถึง “ความบังเอิญ” มิใช่แค่เพียงการเดาสุ่มส่งเดชอย่างเดียว แต่มัน
เป็นการอาศัย “กฎของความบังเอิญทางด้านคณิตศาสตร์ล้วนๆ” ตามคำพูด
ของเซอร์ เจมส์ จินส์ ในหนังสือเรื่อง **Mysterious Universe**, หน้า 3 ผู้เขียน
ได้เขียนว่า : “ตอนนี้ ความบังเอิญหรือความเป็นไปได้ดังที่เรียกกันนั้น เป็น
ทฤษฎีทางคณิตศาสตร์ที่ได้รับการพัฒนาในขั้นสูงซึ่งได้ถูกนำมาใช้กับขอบเขต
อันกว้างขวางของความรู้ที่อยู่เหนือความมั่นใจอย่างสมบูรณ์ ทฤษฎีนี้ทำให้
เรามีหลักการที่จะนำมาใช้แยกความจริงออกจากความเท็จ และใช้คำนวณ
ความน่าจะเป็นที่เกิดขึ้นของเหตุการณ์รูปแบบใดๆก็ได้” (หน้า 23)

ถึงแม้เราจะทักท้วงเอาว่าวัตถุในรูปแบบหยาบๆเกิดขึ้นพร้อมกันใน
จักรวาล และถือว่าสายโซ่แห่งกิริยาและปฏิกิริยาเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการสร้างสรรค์
(ถึงแม้ว่าการสันนิษฐานเช่นนั้นจะไม่มีเหตุผลก็ตาม) เราก็ไม่มีคำอธิบายที่
เพียงพอสำหรับการเกิดขึ้นของจักรวาล เควาะห์ร้ายสำหรับผู้ต่อต้านศาสนา



วิชาคณิตศาสตร์ที่จัดเตรียมกุญแจทองคำของกฎแห่งความบังเอิญนั้น ไม่ยอมรับว่าความบังเอิญเป็นสาเหตุที่มาของจักรวาลที่มีอยู่ในปัจจุบัน เพราะในการคำนวณอายุและมิติของโลกเรา วิทยาศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่าความบังเอิญไม่สามารถที่จะอธิบายความจริงได้ เครสซี มอร์ริสัน ได้เขียนไว้ในบทที่ว่าด้วยความไม่เหมือนสิ่งใดของโลกเราในหนังสือเรื่อง **Man Does Not Stand Alone** ของเขาว่า :-

“คุณลองเอาเหรียญเพนนีสิบเหรียญมาเขียนตัวเลข 1 ถึง 10 แล้วเอามันใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงของคุณและเขย่ามัน หลังจากนั้นให้คุณพยายามหยิบมันออกมาทีละเหรียญตั้งแต่ 1 - 10 แล้วใส่เหรียญแต่ละเหรียญกลับไปในกระเป๋าของคุณอีกครั้งหนึ่งหลังจากที่หยิบออกมา

โอกาสของคุณในการหยิบเหรียญหมายเลข 1 ออกมาคือ 1 ถึง 10 โอกาสของคุณในการหยิบได้หมายเลข 1 และ 2 ต่อเนื่องจากเลขหนึ่งคือ 1 ใน 100 โอกาสของคุณที่จะหยิบเหรียญหมายเลข 1, 2 และ 3 ต่อเนื่องกันก็จะเป็น 1 ใน 1,000 และโอกาสของคุณที่จะหยิบเหรียญหมายเลข 1, 2, 3 และ 4 ต่อเนื่องกันก็จะเป็น 1 ใน 10,000 ไปเช่นนี้เรื่อยจนกระทั่งโอกาสที่คุณจะหยิบเหรียญหมายเลข 1 ถึงหมายเลข 10 ต่อเนื่องกันก็จะถึงตัวเลขที่เหลือเชื่อคือ 1 ในหมื่นล้าน นี่เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าตัวเลขที่ทวีขึ้นนั้นขัดแย้งกับความบังเอิญ”

เซอร์ เฟรด ฮอยล์ ก็ปฏิเสธความคิดที่ว่าชีวิตสามารถเริ่มต้นมาจากการบวนการของความบังเอิญเช่นกัน :-

“ลองนึกถึงคนตาบอดที่พยายามจะแก้ปัญหาคูรัสของรูบิค (Rubik Cube) โอกาสที่เขาจะหมุนให้ทุกหน้ามีสีตรงกันหมดนั้นประมาณ 50,000,000,000,000,000,000 ต่อ 1 ตัวเลขนี้ก็พอๆกันกับ



การที่โปรตีน 200,000 ตัวในร่างกายของเราจะวิวัฒนาการขึ้นมา โดยความบังเอิญ”

ตอนนี้ ลองจินตนาการดูว่าถ้าหากชีวิตเกิดขึ้นมาโดยความบังเอิญ เพียงครั้งเดียว มันจะต้องใช้เวลานานเท่าใด ? แฟรงค์ อัลเลน (Frank Allen) นักชีวฟิสิกส์ กล่าวว่า :-

“โปรตีนเป็นส่วนประกอบที่จำเป็นของเซลล์ที่มีชีวิตทั้งหมด และ มันประกอบด้วยธาตุ 5 ตัวด้วยกัน นั่นคือ คาร์บอน, ไฮโดรเจน, ไนโตรเจน, ออกซิเจนและซัลเฟอร์ กับ 40,000 อะตอมในโมเลกุล ที่อยู่ภายใน เนื่องจากในธรรมชาติมีธาตุทางเคมี 92 ชนิดกระจายอยู่ ทั่วไป โอกาสที่ธาตุทั้งห้าตัวนี้จะเข้ามารวมตัวกันเป็นโมเลกุล ปริมาณ ของธาตุที่จะต้องเขย่าอย่างต่อเนื่องและระยะเวลาที่จำเป็นเพื่อให้ กระบวนการนี้เสร็จสิ้นสามารถคำนวณได้ ชาร์ลส ยูยีน กูเย (Charles Eugene Guye) นักคณิตศาสตร์ชาวสวิสคนหนึ่งได้ทำการคำนวณดู และพบว่าโอกาสที่จะเป็นเช่นนั้นคือ 10^{160} ต่อ 1 หรือ 1 ครั้งใน 10^{160} ครั้ง นั่นคือ 10 คูณตัวมันเอง 160 ครั้ง ตัวเลขนี้ใหญ่ เกินกว่าที่จะนับได้ จำนวนของธาตุที่จะถูกเขย่าเข้าด้วยกันเพื่อสร้าง โมเลกุลของโปรตีน 1 โมเลกุลก็ต้องมากกว่าที่มีอยู่ในจักรวาลเป็น หลายล้านเท่า การจะเกิดเช่นนั้นบนโลกอย่างเดียวก็น่าจะต้องอาศัย เวลาพันล้าน (10^{243}) ปี

โปรตีนถูกสร้างขึ้นจากสิ่งๆที่เรียกว่ากรดอะมิโนที่เป็นห่วงโซ่ยาว ประกอบเข้าด้วยกันถ้าหากเกิดการผิดพลาดมันก็จะไม่ช่วยรักษาชีวิต และอาจจะเป็นพิษ ศาสตราจารย์ เจ.บี. ลีธส์ (J.B. Leathes) ชาว อังกฤษได้คำนวณว่าตัวเชื่อมในสายโซ่ของโปรตีนง่าย ๆ ตัวหนึ่ง สามารถรวมเข้าด้วยกันในหลายล้านทาง (10^{48}) มันเป็นไปได้ ที่ความบังเอิญเหล่านี้จะสร้างโมเลกุลหนึ่งของโปรตีนขึ้นมา



“แต่โปรตีนเป็นสารเคมีที่ไม่มีชีวิต มันจะมีชีวิตขึ้นมาก็ต่อเมื่อชีวิต
อันเร้นลับได้เข้าไปในมัน มีแต่พระเจ้าผู้ที่สามารถเห็นล่วงหน้าว่า
โมเลกุลนั้นสามารถเป็นที่ยู่ของชีวิต สามารถสร้างมันขึ้นมาได้และ
ทำให้มันมีชีวิต” (**Evidence of God**, pp.23-24)

ในความพยายามที่จะคำนวณอายุของจักรวาลทั้งหมด วิทยาศาสตร์ได้
กำหนดตัวเลขไว้ที่ 50 พันล้านปี แม้แต่ช่วงเวลาอันยาวนานเช่นนั้นก็สั้นเกิน
ไปสำหรับโมเลกุลโปรตีนที่จะเกิดขึ้นในลักษณะของความบังเอิญ

“เมื่อเราเอากฎของความบังเอิญมาใช้กับความเป็นไปได้ของเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นในธรรมชาติ เช่น การก่อตัวของโมเลกุลโปรตีนจากธาตุต่าง ๆ ถึงแม้
เราจะให้ระยะเวลา 3 พันล้านปี สำหรับอายุของโลกหรือมากกว่านั้น มันก็ไม่มี
เวลาพอที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น” (**The Evidence of God**, p.160)

มีหลายหนทางที่อายุของโลกอาจคำนวณได้จากจุดที่มันแข็งตัว วิธี
การที่ดีที่สุดคือการอาศัยการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพในธาตุกัมมันตรังสี
เนื่องจากการแผ่รังสีออกมาอย่างต่อเนื่องหรือการเสื่อมสลายของอนุภาคไฟฟ้า
มันจะค่อย ๆ แปรสภาพเป็นธาตุที่ไม่มีกัมมันตรังสี เช่นการแปรสภาพของ
ยูเรเนียมเป็นตะกั่วซึ่งเป็นประโยชน์ต่อเรา เป็นที่พิสูจน์กันแล้วว่าอัตราของ
การเปลี่ยนสภาพนี้ยังคงเป็นเช่นเดิมโดยไม่คำนึงว่าอุณหภูมิจะร้อนจัดเพียง
ใดหรือความกดจะหนาแน่นแค่ไหนก็ตาม ในทำนองนี้ เราสามารถคำนวณ
กระบวนการแตกตัวของยูเรเนียมภายใต้หินว่าดำเนินมาเป็นเวลานานเท่าใด
แล้วโดยการตรวจสอบตะกั่วที่เกิดมาจากมัน และเนื่องจากยูเรเนียมได้เกิด
ขึ้นได้ชั้นหินบนเปลือกโลกนับตั้งแต่มันแข็งตัว เราสามารถคำนวณจุดเวลา
ที่หินแข็งตัวจากอัตราการแตกตัวของยูเรเนียมได้

ในหนังสือเรื่อง **Human Destiny** (ชะตากรรมของมนุษย์) เลอ คองต์
ดูนิว (Le Comte Du Nouy) ได้ให้รายละเอียดการวิเคราะห์ปัญหานี้ว่า :-

“มันเป็นไปไม่ได้เพราะความสลັบซับซ้อนอันมากมายของปัญหาที่



จะวางพื้นฐานสำหรับการคำนวณที่จะทำให้เราสามารถพิสูจน์ความเป็นไปได้ของการปรากฏชีวิตบนโลกนี้โดยทันที” (หน้า 33)

ปริมาณของสารที่จำเป็นสำหรับความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นนั้นก็เกินกว่าที่จะคิด มันอาจเป็นโลกที่รังสีของมันร้อนแรงจนแสงของมันใช้เวลา 10^{82} ปี ที่จะครอบคลุมระยะทางนี้ ปริมาณนี้อาจจะมากกว่าปริมาณของจักรวาลทั้งหมด รวมทั้งกาแล็กซีที่ไกลที่สุดซึ่งแสงของมันใช้เวลาเพียง 2 ล้านปี (2×10^6) ที่จะมาถึงเรา กล่าวสั้นๆก็คือ เราจะต้องจินตนาการถึงปริมาณของมันมากกว่าจักรวาลของไอน์สไตน์หลายแสนล้านเท่า (หน้า 34)

ความเป็นไปได้ที่จะเกิดโมเลกุลหนึ่งโดยความบังเอิญและการผันผวนของความร้อนตามปกติในทางปฏิบัตินั้นยังคงเป็นศูนย์ ความจริงแล้วถ้าเราสมมุติให้มีการชน 500 ล้านล้านครั้ง (5×10^{14}) ต่อวินาที ซึ่งตรงกับขนาดความถี่แสง (ความยาวคลื่นอยู่ระหว่าง 0.4 และ 0.8 ไมครอน) เราจะพบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว เวลาที่จำเป็นในการสร้างโมเลกุลในปริมาณทางวัตถุที่เท่ากับปริมาณของโลกเราคือประมาณ 10^{243} พันล้านปี (หรือ 1 ตามด้วยศูนย์ 243 ตัว) (หน้า 34)

แต่เราต้องไม่ลืมว่าโลกเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อ 2 พันล้านปี และชีวิตได้ปรากฏขึ้นประมาณ 1 พันล้านปีเมื่อโลกได้เย็นลง (1×10^9 ปี) (หน้า 34)

ชีวิตเองก็ไม่ใช่อะไรนอกไปจากสิ่งที่ก่อเกิดสิ่งมีชีวิตขึ้นมา โมเลกุลหนึ่งก็ไม่มีประโยชน์อะไร แต่โมเลกุลอย่างเดียวกันนับร้อยล้านโมเลกุลเป็นสิ่งจำเป็น เราจำเป็นต้องมีตัวเลขที่มากกว่านี้เพื่ออธิบายการเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องของโมเลกุลอย่างเดียวกันนี้ซึ่งความเป็นไปไม่ได้ยิ่งเพิ่มมากขึ้นไปอีก

มันเป็นไปไม่ได้โดยสิ้นเชิงที่จะอธิบายปรากฏการณ์เกี่ยวกับชีวิตโดยอาศัยวิทยาศาสตร์ การพัฒนาและวิวัฒนาการของมัน เว้นเสียแต่ว่า



รากฐานของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่จะถูกโยนทิ้งไป มันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถอธิบายได้ (หน้า 35)

เรากำลังพบช่องโหว่ในความรู้ของเรา ระหว่างสิ่งมีชีวิตกับสิ่งไม่มีชีวิต มีช่องว่างที่เราไม่สามารถเชื่อมโยงได้ (หน้า 36)

กฎของความบังเอิญไม่สามารถนำมาใช้หรืออธิบายความจริงว่า คุณสมบัติของเซลล์เกิดขึ้นจากการร่วมมือกันของความสลับซับซ้อน และไม่ได้เกิดมาจากความซับซ้อนที่ไม่มีระเบียบของก๊าซที่ผสมกัน การเปลี่ยนถ่าย การสืบต่อเนื่องและการประสานกันอย่างต่อเนื่องนี้ "ไม่มีอยู่ในกฎความบังเอิญของเรา" (หน้า 37)

การคำนวณดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าอย่างน้อยที่สุดกระบวนการแข็งตัวของหินได้เกิดขึ้นมาเป็นเวลา 1,400 ล้านปีแล้ว การประมาณการนี้ อาศัยการศึกษาหินที่รู้กันว่าเก่าแก่ที่สุดบนโลกของเรา เจ.ดับเบิลยู.ซุลลิแวน (J.W. Sullivan) ได้ถือว่าโลกมีอายุ 2 พันล้านปี ซึ่งเป็นการประมาณอย่าง กลางๆโดยการคิดของเขาเอง เมื่อโมเลกุลโปรตีนที่ไม่มีชีวิตหนึ่งโมเลกุล ต้องอาศัยเวลานับพันล้านปีเพื่อพัฒนาแบบเป็นไปตามยถากรรม เราจะต้อง ถามตัวเราเองว่าสัตว์นับแสนชนิดที่ร่างกายพัฒนาเต็มที่แล้ว และพืชพันธุ์อีก มากกว่าสองแสนชนิดจะเกิดขึ้นมาบนผิวโลกได้อย่างไรภายในระยะเวลาสั้นๆ แค่ 2 พันล้านปี และเป็นไปได้อย่างไรที่สมาชิกในแต่ละสายพันธุ์จะแพร่ลูก ออกหลานและแพร่ขยายไปทั่วแผ่นดินและมหาสมุทร ? เป็นเรื่องคิดได้ไหม ที่ภายในระยะเวลาสั้นๆเช่นนั้น สิ่งมีชีวิตอันประเสริฐอย่างมนุษย์จะสามารถ วิวัฒนาการจากสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำและเป็นไปโดยความบังเอิญ ?

ทฤษฎีวิวัฒนาการวางพื้นฐานอยู่บนการเปลี่ยนรูปโดยบังเอิญใน ระหว่างสายพันธุ์ต่างๆแต่การเปลี่ยนรูปนี้ก็ยากที่จะเกิดขึ้น ในหนังสือเรื่อง **Mathe-matical Analysis of the Evolution Theory** (การวิเคราะห์ทฤษฎีวิวัฒนาการโดยทางคณิตศาสตร์) พาทาน (Patan) ได้แสดงให้เห็นว่ามัน



จะต้องใช้เวลาประมาณ 1 ล้านชั่วรุ่นที่จะทำให้ประชากรหนึ่งมีการเปลี่ยนรูปร่างแน่นอน แม้จะให้เวลามากมาย มันก็เป็นเรื่องยากที่จะเห็นสัตว์สมัยใหม่อย่างเช่นม้าจะวิวัฒนาการจากบรรพบุรุษที่เหมือนหมาที่ขามีห้านิ้ว (The Evidence of God, p.117)

การวิเคราะห์นี้ได้ถูกทำขึ้นเพียงเพื่อเปิดโปงให้เห็นถึงความไร้เหตุผลของทฤษฎี “ความบังเอิญ” ไม่มีอะตอมหรือโมเลกุลใดสามารถเกิดขึ้นได้โดยบังเอิญ ไม่ว่ามันจะต้องใช้เวลานานเท่าใด ทฤษฎีการเกิดขึ้นโดยบังเอิญก็เป็นไปไม่ได้ ไม่เพียงแต่จากทัศนะทางคณิตศาสตร์เท่านั้น แต่จากจุดยืนของสามัญสำนึกอีกด้วย ในฐานะที่เป็นทฤษฎีหนึ่ง มันไม่มีน้ำหนักใดๆเลย

ดร.แอนดรูว์ คอนเวย์ ไอวี (Dr. Andrew Conway Ivy) นักสรีรศาสตร์ชาวอเมริกันได้เขียนว่า : “การเชื่อว่าสายโซ่แห่งสาเหตุนี้ไม่ได้มาจากสิ่งใดและเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ถือเป็นเรื่องไร้สติยิ่งกว่าการเชื่อว่าคุณสามารถได้แผนที่โลกโดยการสาดน้ำในแก้วลงไปในพื้นหลายเท่า” (หน้า 239)

อาจมีการถามว่าพื้น แรงโน้มถ่วงของโลก น้ำและแก๊วมาจากไหนเพื่อที่จะทำให้เกิดความบังเอิญนี้ ?

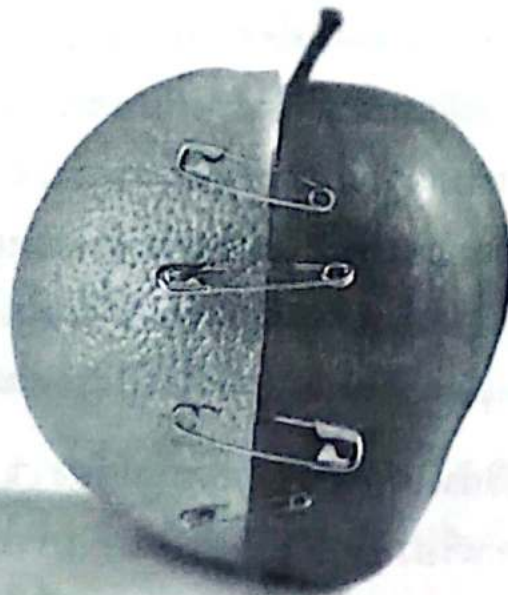
เฮคเคิล (Haeckel) นักชีววิทยาผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งได้อ้างว่า : “เอาอากาศ น้ำ วัตถุเคมีและเวลามาให้ผม และผมจะสร้างมนุษย์ขึ้นมาคนหนึ่ง” คำกล่าวอ้างนี้หมายความว่าพระเจ้าไม่จำเป็นสำหรับการกระทำเช่นนั้น แต่โดยการยอมรับการมีอยู่ก่อนของมนุษย์ หมายถึงตัวเขาเองและเงื่อนไขทางวัตถุที่จำเป็นสำหรับความสำเร็จในโครงการของเขา เขาจึงได้แสดงถึงความคิดโง่ๆเช่นนั้นออกมาโดยไม่เจตนา

ดร.มอร์ริสันได้กล่าวไว้อย่างถูกต้องว่า : “ขณะที่พูดเช่นนั้น เฮคเคิลได้มองข้ามปัญหาเรื่องยีนและชีวิต ในการทำให้มนุษย์เกิดขึ้นนั้น ก่อนอื่นเขาจะต้องมีอะตอมที่มองไม่เห็น หลังจากที่ย่อยอะตอมเหล่านั้นอย่างเป็นระเบียบแล้ว เขาจะต้องสร้างยีนและนำชีวิตเข้าไปในยีน แต่ถึงกระนั้น ความ



เป็นไปได้ของการสร้างโดยบังเอิญก็มีแค่หนึ่งในสิบล้าน แต่ถึงแม้จะสมมุติว่า
เขาประสบผลสำเร็จ เขาก็ไม่อาจเรียกมันว่า “ความบังเอิญ” ในทางตรงกันข้าม
เขาจะถือว่ามันเป็นผลผลิตจากสติปัญญาของเขาเอง” (**Man Does Not
Stand Alone**, p.87)

เราจะขอยกคำพูดของยอร์จ เอิร์ล เดวิส (George Earl Davis)
นักฟิสิกส์ชาวอเมริกันมาสรุปในเรื่องความเชื่อว่า : “ถ้าจักรวาลสามารถสร้าง
ตัวของมันเองขึ้นมาได้แล้ว มันก็ต้องมีอำนาจของผู้ทรงสร้าง นั่นคือพระเจ้า
และเราจะต้องสรุปว่าจักรวาลคือพระเจ้า ดังนั้น การมีอยู่ของพระเจ้าย่อมต้อง
เป็นที่ยอมรับ แต่ในรูปแบบพิเศษของพระเจ้าที่เป็นทั้งสิ่งเหนือธรรมชาติและ
วัตถุ ผมเลือกที่จะคิดถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้างจักรวาลที่เป็นวัตถุ” (**The Evidence
of God**, p.71)





ข้อโต้แย้งเรื่อง... ชีวิตหลังความตาย

หนึ่งในหลักคำสอนที่สำคัญที่สุดของศาสนาก็คือเรื่องความเป็นจริงของชีวิตในโลกหน้า กล่าวคือ หลังความตาย มนุษย์จะจากโลกอันไม่จีรังนี้ไป และในวันแห่งการตัดสิน มนุษย์ก็จะเข้าไปสู่อีกโลกหนึ่งซึ่งเป็นโลกนิรันดร์ โลกปัจจุบันนี้เป็นเพียงสถานที่แห่งการทดสอบที่มนุษย์จะถูกทดสอบตลอดชีวิตของเขา เมื่อเวลาสำหรับการชำระบัญชีมาถึง พระเจ้าก็จะทำลายโลกนี้และแทนที่ด้วยโลกที่ถูกสร้างขึ้นมาในอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งแตกต่างไปจากโลกนี้อย่างสิ้นเชิง หลังจากนั้น มนุษย์ทั้งหมดจะถูกทำให้ฟื้นขึ้นและจะถูกนำมาปรากฏตัวต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าเพื่อรับการตัดสิน หลังจากนั้น พวกเขาาก็จะได้รับรางวัลหรือการลงโทษตามความดีและความชั่วของพวกเขาในโลกนี้

ตอนนี้เราจะตรวจสอบแนวความคิดนี้จากจุดยืนต่าง ๆ และตัดสินว่าการเชื่อในความเป็นไปได้นี้เป็นเรื่องถูกหรือผิด



ความเป็นไปได้

คำถามแรกที่เกิดขึ้นมาก็คือการเกิดขึ้นของชีวิตหลังความตายในระบบปัจจุบันของจักรวาล มีเหตุการณ์หรือตัวบ่งชี้อะไรหรือไม่ที่สนับสนุนทัศนะของเรา ?

สิ่งแรกที่แนวความคิดเรื่องโลกอื่นแสดงไว้ก็คือว่ามนุษย์และจักรวาล



ในรูปแบบปัจจุบันไม่ใช่สิ่งจริง จากความรู้ทั้งหมดของมนุษย์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ความจริงข้อนี้เป็นสิ่งที่ไม่อาจโต้เถียงได้ เราทุกคนรู้โดยไม่มีข้อสงสัยว่าความตายเป็นชะตากรรมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้สำหรับทั้งมนุษย์และจักรวาล

ความต้องการอันยิ่งใหญ่ที่สุดของบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อในโลกหน้าก็คือการแปลงโลกนี้ให้เป็นสวรรค์แห่งความสุขอันนิรันดร์ มีการศึกษาค้นคว้าถึงสาเหตุของความตายเพื่อที่จะได้นำมาเตือนล่วงหน้าและหาทางป้องกันไม่ให้มนุษย์ตาย แต่การศึกษาค้นคว้ายังกล่าวก็ประสบความล้มเหลว และยังทำให้ผู้ศึกษาค้นคว้าแปลกใจว่าความตายที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงนี้เป็นอย่างไร ?

ทำไมความตายจึงเกิดขึ้น ? มีการยกคำอธิบายถึงสาเหตุของความตายประมาณสองร้อยอย่าง เช่น การเสื่อมโทรมทางอวัยวะในร่างกาย การสิ้นอายุขัยของอวัยวะ การตีบตันของเส้นเลือด แบคทีเรียในลำไส้ปล่อยสารพิษแพร่ไปทั่วร่างกายและอื่นๆ อีกสารพัด

แนวความคิดเรื่องการเสื่อมโทรมของร่างกายดูเหมือนว่าจะถูกต้อง เพราะเครื่องจักร, รองเท้า, เสื้อผ้าและสิ่งอื่นๆ ที่เป็นวัตถุจะเสื่อมโทรมไปตามกาลเวลา จึงเป็นไปได้ที่ร่างกายของเราจะเสื่อมโทรมไปด้วยเช่นกันไม่ช้าก็เร็วเหมือนกับเสื้อผ้า แต่วิทยาศาสตร์สนับสนุนทัศนะเรื่องการเสื่อมโทรมของร่างกายเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น เพราะร่างกายมนุษย์แตกต่างไปจากเสื้อผ้าเครื่องจักรหรือก้อนหินเป็นอย่างมาก ร่างกายดูเหมือนกับแม่น้ำที่ไหลมาเป็นเวลาหลายพันปีและยังคงไหลเรื่อยไปอยู่ในลักษณะเช่นนั้นจนถึงปัจจุบันเราจะพูดได้หรือไม่ว่าแม่น้ำสายหนึ่งเก่าแก่หรือหยุดนิ่งไปแล้ว ? ดร.คาร์ล ลินุส พอลลิ่ง (Dr. Carl Linus Pauling) นักเคมีชาวอเมริกันคนหนึ่งซึ่งได้รับรางวัลโนเบลทางด้านเคมีถึงสองครั้งในปี 1954 และ 1962 ได้ชี้ว่าโดยทางทฤษฎีมนุษย์ถูกหล่ออยู่ในเบ้าหลอมอันนิรันดร์ เซลล์ในร่างกายของมนุษย์ก็เหมือนกับเครื่องจักรที่กำจัดข้อบกพร่องของมันเองออกไปโดยอัตโนมัติ แต่ถึงกระนั้นก็ตาม มนุษย์ก็ยังแก่และตาย



แต่ขอให้เราทบทวนเรื่องความตายไว้ชั่วขณะและหันมาดูชีวิต ร่างกายของเรายังคงสร้างสิ่งใหม่ขึ้นมาอยู่ตลอดเวลา โมเลกุลของอัลบูเมนที่อยู่ภายในเซลล์ของเรายังคงถูกสร้าง ถูกทำลายและถูกสร้างขึ้นมาใหม่อย่างต่อเนื่อง เซลล์ต่างๆ ก็เช่นกัน (ยกเว้นเซลล์ประสาท) ได้ถูกทำลายเป็นปกติ และมีเซลล์ที่ถูกสร้างขึ้นมาใหม่เข้ามาทดแทน ประมาณกันว่าเลือดในร่างกายมนุษย์ถูกเปลี่ยนใหม่ภายในชั่วระยะเวลาสั้นๆ ประมาณ 4 เดือน และภายในสองสามปี อะตอมทั้งหมดในร่างกายของมนุษย์ได้ถูกทดแทนใหม่ นั่นเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่ามนุษย์เหมือนกับแม่น้ำมากกว่าแค่โครงสร้างของเนื้อหนังและกระดูก พุดสั้นๆ ก็คือร่างกายของมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงอยู่อย่างต่อเนื่อง เมื่อเป็นเช่นนั้น แนวความคิดทั้งหมดที่ว่าร่างกายแก่และเสื่อมโทรมก็ถูกมองว่าไม่มีเหตุผลในความจริง ลองพิจารณาในสถานการณ์ปกติ สาเหตุทางอ้อมของการตาย เช่น การบาดเจ็บ ข้อบกพร่องผิดพลาดต่างๆ เส้นโลหิตตีบตัน การสูญเสียเนื้อเยื่อ เป็นต้น โดยทั่วไปแล้วสิ่งเหล่านี้จะได้รับการจัดการที่ละเอียดละน้อยโดยกระบวนการของร่างกายเอง (บางครั้งด้วยการช่วยเหลือของแพทย์) แต่ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม พอถึงเวลาแล้วก็ต้องถูกทำลายโดยไม่มีสาเหตุของความตาย เป็นเรื่องปกติมากในชีวิตที่ความตายจะเกิดขึ้น แล้วความบาดเจ็บ ความบกพร่องจะถูกถือว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้ร่างกายตายได้อย่างไร ? นี่ดูเหมือนจะหมายความว่าสาเหตุของความตายไม่ได้อยู่ที่ลำไส้ เส้นเลือดหรือหัวใจ แต่ที่ไหนสักแห่ง

อีกคำอธิบายหนึ่งกล่าวว่าเซลล์ประสาทคือสาเหตุของความตาย เพราะมันไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยตลอดชีวิตและไม่เคยถูกทดแทน ดังนั้นจำนวนเซลล์ประสาทในร่างกายมนุษย์จึงลดลงทุกปีและส่งผลกระทบต่อระบบประสาททั้งหมดอ่อนลง ถ้าหากเป็นการถูกต้องที่จะพูดว่าระบบประสาทเป็นจุดอ่อนของร่างกายมนุษย์ ในทางกลับกันก็เป็นการถูกต้องที่จะพูดว่าร่างกายที่ไม่มีระบบประสาทเลยจะสามารถมีชีวิตรอดอยู่ได้นานที่สุด

แต่การเฝ้าสังเกตไม่สนับสนุนทัศนะนี้ เป็นเรื่องจริงที่ต้นไม้ซึ่งไม่มี



ระบบประสาทมีชีวิตรอดได้นานกว่ามนุษย์ และความจริงแล้วต้นไม้เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่รอดนานที่สุดในบรรดาชีวิตพืช แต่ชาวสาลีซึ่งไม่มีระบบประสาทก็มีอายุเพียงหนึ่งปี และตัวอะมีบามีระบบประสาทน้อยนิดก็มีชีวิตอยู่ได้แค่เพียงครึ่งชั่วโมง ตัวอย่างเหล่านี้ดูเหมือนจะมีความหมายตรงข้าม นั่นคือสัตว์ที่อยู่ในสายพันธุ์ที่สูงขึ้นไปและมีระบบประสาทที่สมบูรณ์ควรจะมียูยืนยาวกว่า แต่นั่นก็ไม่ใช่อีก เพราะสัตว์ที่มีวิวัฒนาการต่ำอย่างเช่น จระเข้, เต่า และปลา คือสิ่งมีชีวิตที่อยู่อ่อดนานที่สุด

ดังนั้น การศึกษาค้นคว้าที่ทำขึ้นมาเพื่อแสดงให้เห็นว่าความตายไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งแน่นอนจึงประสบความสำเร็จพอสมควรโดยสิ้นเชิง ความจริงยังคงเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิมว่าวันหนึ่งมนุษย์ทั้งหมดจะต้องตาย มนุษย์ไม่อาจหลีกเลี่ยงความตายได้ ดร.อเล็กซิส คาร์เรล (Dr.Alexis Carrel) ชาวฝรั่งเศส ผู้ได้รับรางวัลโนเบลได้ทำการศึกษาเรื่องเนื้อเยื่อและได้พูดถึงปัญหานี้ว่า :-

“มนุษย์จะไม่เหนื่อยหน่ายในการแสวงหาความอมตะ เขาจะไม่พบความสำเร็จ เพราะเขาถูกกฎบางอย่างของร่างกายควบคุมอยู่ เขาอาจสำเร็จในการหน่วงเวลาโดยอาศัยมาตรการบางอย่าง แต่เขาไม่อาจกำจัดความตายได้” (Man the Unknown, p.173)

ความวิปริตผิดปกติในการจัดระเบียบของจักรวาลที่เป็นอยู่ในปัจจุบันซึ่งก่อให้เกิดภัยพิบัติเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นช่วง ๆ คือตัวบ่งบอกถึงมหาภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นเวลาหนึ่งในอนาคต

แผ่นดินไหวคือปรากฏการณ์บนพื้นโลกที่เตือนเราล่วงหน้าถึงการเกิดขึ้นของวันสิ้นโลก ความจริงแล้ว ภายในของโลกรวาลนี้ประกอบไปด้วยหินหลอมละลายที่พวยพุ่งออกมาเป็นครั้งคราวผ่านทางปากปล่องภูเขาไฟในรูปของลาวา บางครั้งการสั่นสะเทือนของโลกอย่างรุนแรงก็ทำให้เราสามารถรู้สึกได้ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นจากการหดตัวของโลกเนื่องจากกระบวนการเย็นตัวซึ่งดำเนินมาเป็นเวลานานนับหลายแสนปีแล้ว บ่อยครั้งที่การเลื่อนตัวของผิวโลกเป็นไปอย่าง

รุนแรงและแผ่นดินไหวที่ติดตามมาก็เหมือนกับการโจมตีของธรรมชาติต่อมนุษย์ โดยไม่บอกกล่าวและธรรมชาติก็เป็นฝ่ายชนะเสมอ “เมื่อเรานึกถึงว่าแค่เพียงเปลือกหินบางๆเปรียบเหมือนผิวแอปเปิลแยกเราออกจากหินหลอมละลายสีแดงภายในโลกของเรา เราก็ไม่แปลกใจเลยว่าคนที่อาศัยอยู่บนผิวโลกจะนึกถึง “นรกทางกายภาพ” ที่อยู่ใต้เท้าไม้ และทะเลสีครามอันสงบ (George Gamow, *Biography of the Earth*, p.82)

แผ่นดินไหวดังกล่าวเกิดขึ้นแทบทุกวันโดยมีความรุนแรงต่างระดับกัน บางพื้นที่ดูเหมือนว่าจะถูกแผ่นดินไหวมากกว่าที่อื่น แผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นในมณฑลเซินสีของประเทศจีน เป็นแผ่นดินไหวที่รุนแรงและมีอำนาจทำลายล้างมากที่สุดเท่าที่มีการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ มันเกิดขึ้นในค.ศ. 1556 และคร่าชีวิตมนุษย์ไปกว่า 800,000 คน ในทำนองเดียวกัน ในวันที่ 1 เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1755 ได้มีภูเขาไฟระเบิดอย่างรุนแรงในโปรตุเกสซึ่งทำลายเมืองลิสบอนลงทั้งหมด ในระหว่างที่เกิดแผ่นดินไหวไม่ถึง 6 นาที ผู้คนกว่า 30,000 คนได้เสียชีวิตและอาคารทั้งหมดได้ถูกทำลาย มีการคำนวณกันว่าแผ่นดินไหวครั้งนี้ทำให้พื้นที่ขนาดสี่เท่าของยุโรปต้องสั่นสะเทือน แผ่นดินไหวที่มีความรุนแรงเช่นเดียวกันนี้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งในแคว้นอัสสัมเมื่อปี ค.ศ. 1877 ซึ่งถูกถือว่ามีความรุนแรงเป็นอันดับ 5 แต่แผ่นดินไหวครั้งนี้ทำให้ตอนเหนือของแคว้นอัสสัมทั้งหมดต้องได้รับการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงและทำให้เส้นทางแม่น้ำพรหมบุตรต้องเปลี่ยนทิศทางและทำให้ยอดเขาเอเวอเรสต์ถูกยกขึ้นสูงกว่าเดิมอีก 100 ฟุต

ความจริงแล้ว แผ่นดินไหวคือสิ่งเตือนเล็กๆให้นึกถึงวันแห่งการฟื้นคืนชีพ เมื่อโลกถูกแยกออกจากกันด้วยการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง เมื่อเปลือกโลกชั้นบนแตกออกและสิ่งที่อยู่ข้างในถูกพ่นออกมา เมื่อเมืองต่างๆที่เต็มไปด้วยชีวิตผู้คนถูกทำให้กลายเป็นเถ้าถ่านภายในไม่กี่นาที เมื่อโลกเต็มไปด้วยซากศพเหมือนซากฝูงปลาที่ถูกชัตมาเกยชายหาด มนุษย์ก็จะได้เห็นว่าตัวเองนั้นทำอะไรไม่ได้เลยต่อหน้าธรรมชาติ สิ่งที่น่าหวาดกลัวเกี่ยวกับแผ่นดิน



ไหวและภูเขาไฟระเบิดก็คือความจริงที่ว่าไม่มีใครสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ว่ามันจะเกิดขึ้นเมื่อใดและที่ไหน ? และเมื่อมันเกิดขึ้น มันก็จะเกิดในช่วงพริบตาโดยไม่มีเวลาให้ใครได้หนีหรือไม่ก็ให้เวลาเพียงน้อยนิด วันแห่งการฟื้นคืนชีพก็เกิดขึ้นกับเราแบบฉับพลันเช่นเดียวกับแผ่นดินไหว ภัยพิบัติทางธรรมชาติอันน่ากลัวดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความสามารถของพระเจ้าที่จะทำลายโลกนี้เมื่อใดก็ได้

แม้แต่เหตุการณ์อันน่ากลัวกว่านี้ก็เกิดขึ้นในจักรวาลนอกโลกของเรา ในห้วงอวกาศอันกว้างไม่มีที่สิ้นสุดนั้น ดาวนับแสนล้านดวงกำลังหมุนเหมือนกับลูกข่างและโคจรด้วยความเร็วที่สุดจะจินตนาการ แม้แต่จรวดที่เร็วที่สุดของเราก็ไม่อาจไล่ตามมันทัน ดวงดาวเหล่านี้อาจเปรียบได้เหมือนกับเครื่องบินทิ้งระเบิดนับจำนวนล้านๆลำที่บรรทุกระเบิดเต็ม และบินมาเป็นเวลานานนับแสนๆปี อาจจะชนกันทันทีเมื่อใดก็ได้ การศึกษาในทางดาราศาสตร์ได้ยืนยันว่านี่เป็นสิ่งที่อาจเกิดขึ้นได้ มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่มันจะชนกัน (แต่สิ่งที่น่าแปลกใจก็คือว่ามันไม่ชนกัน) ระบบสุริยะของเราอาจเป็นผลของการชนกันของดวงดาวก็ได้ ถ้าเราสามารถมองเห็นภาพการชนกันอย่างมหัศจรรย์ขนาดนั้น วันแห่งการฟื้นคืนชีพก็ไม่ใช่สิ่งที่เป็นไปได้ ผู้ศรัทธาในแนวความคิดเรื่องชีวิตหลังความตายถือว่าเวลาหนึ่งจะต้องมาถึงเมื่อพลังแห่งการทำลายซึ่งมีอยู่ในจักรวาลได้ก่อตัวขึ้นเป็นพลังขนาดมหึมา สิ่งที่ถูกปกปิดไว้ในวันนี้จะเปิดเผยขึ้นมาเองในวันรุ่งขึ้น และการมาถึงของวันแห่งการฟื้นคืนชีพก็จะเป็นความจริง วันนี้เราเข้าใจว่ามันเป็นไปได้ แต่พรุ่งนี้ เราจะได้เห็นว่ามันเป็นความจริง

ทันทีที่วันสุดท้าย (วันกียามะฮฺ) ได้ถูกยอมรับว่าเป็นไปได้ คำถามที่สองที่จะต้องถูกถามก็คือ “มีชีวิตหลังความตายหรือไม่ ?” คำตอบที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้มีแนวโน้มไปในทางปฏิเสธ เพราะเราคุ่นเคยอยู่กับการคิดถึงชีวิตในรูปของวัตถุที่เห็นได้เป็นรูปเป็นร่าง เราคิดถึงชีวิตที่พัฒนาเมื่อทุกสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดถูกจัดเตรียมไว้ในระบบหนึ่งแล้ว ดังนั้น เราจึงคิดถึงความตายว่าเป็นการทำลายระบบนั้นซึ่งเป็นการลบล้างความเป็นไปได้ที่จะมีชีวิตหลังความตาย



ที.อาร์.ไมล์ส (T.R.Miles) ถือว่าแนวความคิดเรื่องการฟื้นคืนชีพเป็นความจริงทางสัญลักษณ์ และปฏิเสธที่จะยอมรับแนวความคิดเรื่องนี้ตามตัวอักษร :-

“สำหรับผมแล้ว ดูเหมือนว่ามีสิ่งดีสำหรับการยอมรับคนที่มีประสบการณ์หลังความตายว่าเป็นเรื่องจริงซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ว่าจริงหรือเท็จ โดยประสบการณ์ เรื่องยากอย่างเดี๋ยวก็คือไม่มีทางใดที่จะค้นพบคำตอบที่ถูกต้องได้ จนกว่าเราจะตาย แน่นอน การคาดคะเนเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ตัวอย่างเช่น มันอาจมีการโต้แย้งว่า ตามวิชาประสาทวิทยา การรับรู้ของร่างกายเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อสมองยังคงทำงานเป็นปกติ และหลังจากที่ตายไปแล้ว สมองก็หยุดทำงาน การรับรู้เช่นนั้นก็ไม่อาจเป็นไปได้” (T.R. Miles, **Religion And The Scientific Outlook**, p.206)

แต่มีข้อสมมุติฐานอื่นๆบางอย่างที่บ่งบอกว่าการแตกสลายของอนุภาคทางวัตถุในร่างกายไม่ได้ทำให้ชีวิตสิ้นสุดลง และข้อสมมุติฐานเหล่านี้ก็มีน้ำหนักเราควรพร้อมที่จะยอมรับว่าชีวิตมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นเป็นอิสระซึ่งถึงแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงในอนุภาคทางวัตถุ มันก็ยังคงอยู่รอด เป็นที่รู้กันว่าร่างกายของมนุษย์ประกอบด้วยธาตุบางอย่างที่ถูกเรียกว่าเซลล์ซึ่งเป็นหน่วยพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต เซลล์ประกอบด้วยอนุภาคเล็กๆที่มีโครงสร้างสลับซับซ้อนมาก มนุษย์ถูกสร้างขึ้นจากเซลล์นับล้านล้านเซลล์ มันเหมือนกับก้อนอิฐเล็กๆที่ถูกก่อขึ้นมาเป็นโครงสร้างมนุษย์ แต่ในขณะที่อิฐของจริงยังคงมีสภาพเหมือนเดิมตั้งแต่การสร้าง เซลล์มนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา นี่คือนั่นที่รู้จักกันว่าการเปลี่ยนแปลงภายในร่างกายของเรา (metabolism)

เมื่อเครื่องจักรทำงาน มันก็จะค่อยๆเสื่อมสภาพ ในทำนองเดียวกันเครื่องจักรทางร่างกายของเราก็อยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรมลงอย่างต่อเนื่อง ก้อนหินของร่างกายเสื่อมสลายและถูกทำลายไปตลอดเวลาในชีวิตประจำวันของเรา แต่เราทดแทนการสูญเสียนี้โดยการกินอาหารเข้าไป ทันทีที่มีการย่อย

มันก็จะมีเซลล์รูปแบบต่างๆที่จะมาสร้างความสมดุลให้แก่ความบกพร่องทางร่างกาย ความจริงแล้ว ร่างกายของเราเป็นการประกอบขึ้นของเซลล์ที่อยู่ในกระบวนการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา มันเหมือนกับแม่น้ำใหญ่สายหนึ่งที่มีน้ำเต็มอยู่เสมอ แม้จะไม่มีน้ำก็ยังคงเหมือนเดิม ทุกครั้งที่น้ำเก่าถูกทดแทนด้วยน้ำใหม่ ถึงบรรจุก็น้ำก็ยังคงเหมือนเดิม แต่น้ำได้ถ่ายเทออกไป

ร่างกายของเรามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาจนมาถึงเวลาที่ก่อนหิน (เซลล์) ทั้งหมดในร่างกายของเราได้เสื่อมสลายไปและถูกแทนด้วยเซลล์ใหม่ ในระหว่างที่เป็นเด็ก กระบวนการนี้เป็นไปอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม พอมาถึงวัยหนึ่ง กระบวนการนี้ก็จะช้าลงทีละวัน โดยเฉลี่ยแล้ว ตลอดอายุขัย เซลล์ในร่างกายทั้งหมดจะถูกเปลี่ยนใหม่ในทุกสิบปี กระบวนการของความตายและการแตกสลายของร่างกายยังคงดำเนินไปอย่างต่อเนื่องในขณะที่มนุษย์ภายในยังคงอยู่ในรูปเดิม ตลอดทุกขั้นตอนของชีวิต เขาคิดถึงตัวเองว่าเป็นคนเดียวกับที่เขาเป็นในอดีตเหมือนเดิม ทั้งๆที่ความจริงแล้วไม่มีส่วนไหนของตา, หู, จมูก, มือ, ขา, ผม, เล็บ ยังคงเหมือนเดิม

ตอนนี้ถ้าหากมนุษย์ที่อยู่ภายในร่างกายตายไปพร้อมกับการตายของร่างกาย เขาก็จะต้องถูกทำให้เล็กลงหรือหมดไปในทางใดทางหนึ่งโดยการที่เซลล์ของเขาเข้ามาทดแทน แต่ก็มีได้เป็นเช่นนั้น เขายังคงแตกต่างและเป็นอิสระจากร่างกายและยังรักษาเอกลักษณ์ของเขาไว้ถึงแม้ว่าจะตายและร่างกายผุพังไปแล้ว มนุษย์ก็เหมือนแม่น้ำสายหนึ่ง และตัวตนของมนุษย์ก็เหมือนกับเกาะที่อยู่ therein โดยไม่ได้รับผลกระทบจากการไหลของเซลล์อย่างไม่หยุดหย่อน นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมนักวิทยาศาสตร์จึงได้ถือว่าชีวิตหรือตัวตนของมนุษย์เป็นหน่วยอิสระที่ยังคงเป็นอยู่อย่างเดิมถึงแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง เขายืนยันว่า “ตัวตนเป็นสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงในความเปลี่ยนแปลง” ตอนนี้ถ้าหากว่าความตายหมายถึงการสิ้นสุดของร่างกาย เราก็อาจจะกล่าวว่าเมื่อใดก็ตามที่มีการเปลี่ยนแปลงของเซลล์ทั้งหมดในร่างกาย มนุษย์ก็ตายจริงในทุกครั้ง และถ้าเราเห็นเขาเคลื่อนไหวไปมาโดยมีชีวิต เขาก็ได้ถูกฟื้นคืนชีพ



ขึ้นมาจริง ๆ แล้ว นั่นคือ คนแก่อายุห้าสิบปีจะประสบความตายมาแล้วอย่างน้อยที่สุดห้าครั้งภายในช่วงชีวิตสั้น ๆ ของเขา ถ้ามนุษย์ไม่ประสบความตายทางร่างกายห้าครั้งในช่วง 10 ปี เราจะให้เหตุผลอย่างไรในการเชื่อว่าในท้ายที่สุดแล้วเขาจะหยุดมีชีวิต ?

คนที่เห็นว่าเหตุผลนี้ไม่อาจยอมรับได้ (และปรัชญาสมัยใหม่ก็คัดค้านแนวความคิดเรื่องวิญญาณเป็นหน่วยอิสระ) จะยืนยันว่าจิตใจหรือตัวตนภายในที่ถูกเรียกว่ามนุษย์นั้น ความจริงแล้วไม่ได้เป็นอิสระแต่ประการใด มนุษย์เป็นเพียงผลของการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างร่างกายกับโลกภายนอก ความรู้สึกและความคิดทั้งหมดในมนุษย์พัฒนามาตามกระบวนการทางวัตถุเช่นเดียวกับการเสียดสีระหว่างโลหะสองชิ้นทำให้เกิดความร้อน เซอร์ เจมส์ จินส์ มีความเห็นว่าจิตสำนึกเป็นเพียงการทำงานอย่างหนึ่งหรือกระบวนการหนึ่ง และนักปรัชญาร่วมสมัยก็ถือว่าจิตสำนึกมิใช่อะไรมากไปกว่าการตอบสนองทางประสาทต่อสิ่งกระตุ้นภายนอก ตามแนวความคิดนี้ ทันทีที่มนุษย์เสียชีวิต นั่นคือ เมื่อเขาสิ้นสลายทางด้านชีววิทยา ก็ไม่มีปัญหาเรื่องการอยู่รอดของเขา เพราะศูนย์กลางประสาทที่ปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอกและสร้างการสนองตอบที่เราเรียกว่า “ชีวิต” ไม่มีอยู่อีกแล้วหลังความตาย การมองแนวความคิดเรื่องชีวิตหลังความตายในทัศนะนี้ ดูเหมือนว่าจะไม่มีเหตุผลและไม่สัมพันธ์กับความจริง

ตรงจุดนี้ ผมอยากจะชี้ให้เห็นว่าถ้าหากนี่คือทั้งหมดในการมีอยู่ของมนุษย์ เราก็น่าจะอยู่ในฐานะที่จะสร้างมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีจิตสำนึกขึ้นมาได้ ปัจจุบัน เรามีความรู้สูงมากเกี่ยวกับวัตถุธาตุต่างๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นร่างกายของมนุษย์ ธาตุเหล่านี้ทั้งหมดสามารถหาได้อย่างมากมายภายใต้ผิวโลกและในบรรยากาศ เราสามารถตรวจสอบรายละเอียดระบบภายในของร่างกายด้วยกล้องจุลทรรศน์และเราก็รู้ว่าโครงกระดูก เส้นเลือด เส้นใยต่างๆ ถูกสร้างขึ้นมาอย่างไร ? ยิ่งไปกว่านั้น เรายังมีศิลปินผู้เชี่ยวชาญอีกมากมายที่สามารถเลียนแบบร่างกายมนุษย์ให้สมบูรณ์ได้ ถ้าหากผู้ที่ต่อต้านแนว



ความคิดเรื่องจิตวิญญาณมีความเชื่อมั่นว่าทัศนะของพวกเขาถูกต้อง พวกเขา
ก็ต้องพิสูจน์ให้เห็นโดยการสร้างร่างกายของมนุษย์ขึ้นมา โดยให้ร่างกาย
เหล่านั้นอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มันได้รับสิ่งกระตุ้นที่ถูกต้อง และหลังจากนั้น
ก็แสดงให้เห็นว่าร่างกายเหล่านี้เริ่มเคลื่อนไหวและพูดตอบสนองต่อ
สภาพแวดล้อมอย่างไร ? ความจริงง่าย ๆ ที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถสร้าง
มนุษย์ขึ้นมา และความจริงที่ว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถจุดประกายชีวิต
เข้าไปในก้อนเนื้อได้ ก็น่าจะเพียงพอแล้วที่จะทำให้พวกเขาเชื่อว่าชีวิตมีอะไร
ที่มากกว่าการเปลี่ยนรูปและการรวมกันของเซลล์

ส่วนในเรื่องของตัวเราเองกับความเป็นไปได้ของการมีชีวิตหลังความ
ตายนั้น เราจะต้องมองปัญหานี้จากมุมมองที่ว่า การมีความศรัทธาในแนว
ความคิดนี้มีวัตถุประสงค์อะไร ? ศาสนาที่ชัดเจนว่าชีวิตมิใช่ดังที่นิทเช่ได้กล่าว
ไว้ว่าเป็นวัฏจักรอันมีจุดบอดและไร้ความหมาย ความตายและการฟื้นคืนชีพ
เหมือนกับนาฬิกาทรายที่ถูกเททรายออกครึ่งแล้วครึ่งเล่าโดยไม่มีวัตถุประสงค์
ใด แต่ในทางตรงข้าม มันเป็นเวลาแห่งการทดสอบสำหรับมนุษยชาติทั้งหมด
และหลังจากชีวิตนี้แล้วก็เป็นเวลาของการตอบแทนรางวัลหรือการลงโทษ
ดังนั้น วัตถุประสงค์ของความเชื่อในหลักคำสอนทางศาสนาก็เพื่อสร้างความ
เข้มแข็งให้แก่สายใยทางศีลธรรมของสังคมโดยการปลูกฝังความกลัวพระเจ้า
ขึ้นในตัวบุคคลที่ประกอบขึ้นมาเป็นมนุษย์

การเกิดขึ้นของชีวิตหลังความตายมีความน่าเชื่อถือเป็นอย่างสูง
เมื่อเราพบอย่างน่าประหลาดใจว่าการกระทำในชีวิตประจำวันของมนุษย์แต่ละ
คนกำลังถูกบันทึกไว้ทันทีที่ทั่วจักรวาลตลอดเวลา บุคลิกของมนุษย์แสดงตัวเอง
ออกมาในสามทางด้วยกัน คือ เจตนา คำพูดและการกระทำ การแสดงออก
ทั้งสามอย่างนี้กำลังถูกเก็บรักษาไว้อย่างครบถ้วน ทั้งหมดได้ถูกจารึกไว้บน
ฉากรังสีในลักษณะที่สามารถนำกลับมาแสดงให้เห็นได้อีกอย่างถูกต้อง
สมบูรณ์ทันที ไม่มีรายละเอียดชีวิตของใครบนโลกนี้จะยังคงเป็นความลับ
มันเป็นไปได้ที่จะรู้ว่าใครเลือกที่จะเดินตามแนวทางของพระเจ้า และใครที่



เลือกปฏิบัติตามชาตาน ใครที่ได้รับแรงบันดาลใจจากพุทธสววรรค์และใครที่
เดินตามแนวทางแห่งความชั่ว

เนื่องจากเราจะลืมนึกถึงความคิดต่าง ๆ ที่ผ่านเข้าไปในจิตใจของเรา เราจึง
คิดว่ามันได้ถูกลบออกไปจากความทรงจำของเราแล้ว อย่างไรก็ตาม เมื่อเรา
ฝันถึงเหตุการณ์บางอย่างที่ถูกลืมนานแล้ว หรือเมื่อใครบางคนที่เกิดอาการ
จิตไม่ปกติเริ่มเปิดเผยเรื่องเกี่ยวกับอดีตเมื่อครั้งก่อน มันก็เป็นหลักฐานที่แสดง
ให้เห็นว่าความทรงจำของมนุษย์ไม่ได้จำกัดอยู่แค่เพียงส่วนที่รู้สึกได้ เราอาจ
จะไม่รู้ถึงหน่วยความจำบางอย่างของมนุษย์ แต่อย่างไรก็ตาม มันก็มีอยู่ การ
ทดลองต่าง ๆ ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าความคิดทั้งหมดของเราได้ถูกเก็บรักษาไว้ตลอด
ไปในรูปแบบที่มันเกิดขึ้นครั้งแรก และถึงแม้เราต้องการจะลบมัน แต่
เราก็ไม่สามารถทำลายมันไปจากความทรงจำของเราได้ การตรวจสอบหลาย
ครั้งได้เปิดเผยให้เห็นว่าบุคลิกของมนุษย์ไม่ได้มีพื้นฐานเพียงในส่วนที่เป็น
จิตสำนึกของสมองเท่านั้น ในทางตรงข้าม ยังมีส่วนสำคัญอื่นๆของบุคลิกภาพ
ของมนุษย์ที่อยู่ต่ำกว่าระดับของจิตสำนึก พรอยด์ขนานนามส่วนนี้ว่าจิตใต้สำนึก
(subconscious) บุคลิกของมนุษย์เป็นเหมือนกับภูเขาน้ำแข็งที่ยอดของมัน
เพียงหนึ่งในเก้าส่วนของปริมาณทั้งหมดโผล่ให้มองเห็นได้เหนือผิวน้ำมหาสมุทร
ในขณะที่อีกแปดส่วนที่เหลือจมอยู่ในน้ำซึ่งมองไม่เห็น ในส่วนที่มองไม่เห็น
หรือจิตใต้สำนึกนี้เองที่ความคิดและเจตนาทั้งหมดของเราได้ถูกเก็บไว้ (New
Introductory Lectures on Psycho-Analysis, (London, The Hogarth
Press, Ltd., 1949), p.239.

ทฤษฎีจิตใต้สำนึกนี้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปในด้านจิตวิทยา นี่เป็น
การให้ความน่าเชื่อถือแก่ความคิดที่ว่าความคิดดีหรือความคิดชั่วทุกอย่างที่
มาจากจิตใจนั้นถูกฝังอยู่ในจิตของมนุษย์ (human psyche) เวลาที่ผ่านมา
หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ไม่ทำให้มันมีการเปลี่ยนแปลง กระบวนการของการ
บันทึกความคิดนี้เป็นไปอย่างอิสระและไม่คำนึงว่ามนุษย์จะชอบหรือไม่ชอบ



อย่างไรก็ตาม พรอยด์ก็ไม่สามารถบอกถึงวัตถุประสงค์ของธรรมชาติในการรับเอาความเจ็บปวดอันยิ่งใหญ่เช่นนั้นไว้เพื่อที่จะรักษากันที่กเจตนาของเราและผลของมันภายในจิตได้สำนึก ดังนั้น เขาจึงรู้สึกจำเป็นที่จะต้องเชิญพวกนักปรัชญามาคิดถึงเรื่องนี้ แต่เมื่อเราดูปรากฏการณ์ที่เกี่ยวกับแนวความคิดเรื่องชีวิตหลังความตายแล้ว เราก็ตกใจได้ทันทีถึงความหมายของมัน มันแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการเกิดขึ้นของชีวิตหลังความตายมีความเป็นไปได้อย่างมาก นั่นคือเวลาที่มนุษย์ทุกคนจะต้องเผชิญหน้ากับบันทึกการกระทำที่ถูกต้องและสมบูรณ์ของตัวเอง ตัวตนของเขาจะเป็นหลักฐานยืนยันความคิดและเจตนาที่นำทางเขาในขณะที่มีชีวิตอยู่ในโลก

“เราได้สร้างมนุษย์ขึ้นมา และเรารู้ถึงการกระชับอันชั่วร้ายทุกอย่างที่เกิดขึ้นมาในจิตใจของเขา เราอยู่ใกล้ชิดกับเขายิ่งกว่าเส้นเลือดคอของเขาเสียอีก” (กุรอาน 50 : 16)

ที่นี่ ขอให้เรามาพิจารณาว่าอะไรเกิดขึ้นกับคำพูดของมนุษย์ ?

“ไม่ว่าเขาจะกล่าวถ้อยคำใดออกมาก็ไม่เว้นที่จะมีผู้เฝ้าติดตามพร้อมที่จะบันทึกมันลงไป” (กุรอาน 50 : 18)

ไม่ว่าคำพูดของเขาจะหวานหรือขมขื่น จริงหรือเท็จ ดีหรือชั่ว ทุกคำพูดกำลังถูกบันทึกไว้แล้วในจักรวาลและมนุษย์จะต้องรับผิดชอบต่อคำพูดเหล่านั้น เพราะบันทึกนี้จะถูกนำมาใช้ยืนยันในวันแห่งการตัดสิน

เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์เคลื่อนไหวลิ้นของเขาเพื่อพูดอะไรออกมา การเคลื่อนไหวนี้ก็จะทำให้เกิดคลื่นในอากาศเช่นเดียวกับที่หินตกลงไปในน้ำทำให้น้ำกระเพื่อม ถ้าหากคุณเอากระดิ่งไฟฟ้าห่อไว้ในเหยือกแก้วแล้วสูบเอาอากาศออกจากเหยือกนั้นจนกระดิ่งไฟฟ้าอยู่ในสุญญากาศและเดินกระแสไฟฟ้าเข้าไป กระดิ่งจะสั่น แต่เสียงของกระดิ่งแทบจะไม่ได้ยิน เพราะว่าคลื่นเสียงจากกระดิ่งที่สั่นไม่สามารถผ่านสุญญากาศมายังหูของเราได้ เสียงที่เราจะได้ยินนั้นเป็นเสียงที่ผ่านไปตามสายที่นำคลื่นไฟฟ้าและมันเบามากจนแทบไม่อาจรู้ได้ ต่อเมื่อ



คลื่นสามารถผ่านอากาศได้อย่างอิสระมาชนเยื่อแก้วหูของเราเท่านั้น เครื่องมือฟังเสียงจึงจะสามารถจับมันได้และส่งต่อมายังสมองซึ่งทำให้เราสามารถเข้าใจสิ่งที่เราได้ยิน ไม่ว่ามันจะเป็นเสียงการสั่นของกระดิ่ง เสียงนกร้องหรือเสียงพูด

ได้เป็นที่พิสูจน์กันแล้วว่าเมื่อคลื่นเสียงเมื่อถูกสร้างขึ้นมาแล้วมันยังคงอยู่ตลอดไปในบรรยากาศ ถึงแม้ว่าเทคโนโลยีของเรายังไม่ก้าวหน้าพอที่จะสามารถจับเสียงนี้มาเปิดใหม่ได้ แต่วิทยาศาสตร์ก็กระโดดก้าวหน้าไกลจนในเวลาไม่นานนักเราจะสามารถทำเช่นนั้นได้จริงๆ ในทางทฤษฎีเป็นที่ยอมรับว่าเรามีวิธีการทางด้านฟิสิกส์ที่จะฟังเสียงที่เกิดขึ้นในยุคโบราณได้เช่นเดียวกับที่เราได้รับเสียงที่ถูกส่งมาจากสถานีกระจายเสียงและทำให้เราได้ยินทางวิทยุ อุปสรรคต่อการจับเสียงจากยุคโบราณมีความยุ่งยากน้อยกว่าการแยกเสียงบุคคลออกจากเสียงที่ปะปนกันในเวลาหนึ่งเวลาใดเสียอีก ความยุ่งยากลำบากนี้ก็เกิดขึ้นในการกระจายเสียง มีสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งทั่วโลกที่ออกอากาศพร้อมกันด้วยความเร็วถึง 100,086 ไมล์ต่อวินาที เราอาจคิดว่าเสียงที่ได้รับจะมีความสับสนและไม่สามารถเข้าใจได้เพราะความเร็วจำนวนอันมากมายและการแพร่กระจายของมัน แต่มันไม่เป็นเช่นนั้น เพราะสถานีวิทยุเหล่านั้นต่างออกอากาศรายการของคนด้วยความยาวคลื่นที่ต่างกัน บางสถานีก็ออกอากาศคลื่นสั้น บางสถานีก็ใช้คลื่นยาว เราเพียงแค่ปรับวิทยุของเราให้รับคลื่นนั้นได้ก็สามารถฟังรายการที่เราต้องการได้โดยไม่มีเสียงอื่นๆมารบกวน

เทคนิคในการแยกเสียงยังคงได้รับการพัฒนาอยู่ แต่ความจริงที่เทคนิคต่าง ๆ ซึ่งเครื่องส่งและรับวิทยุนำมาใช้เพื่อแยกเสียงที่สร้างขึ้นมานั้นเป็นตัวอย่างชี้ว่าในวันข้างหน้า เราจะสามารถได้ยินเสียงที่เกิดขึ้นมาตามธรรมชาติโดยแยกจากกันได้ หลังจากนั้น เราก็จะมีหลักฐานขั้นแรกของประวัติศาสตร์มนุษยชาติทุกยุคโดยสื่อของเสียงที่ถูกสร้างขึ้นมาในเวลานั้น เมื่อความเป็นไปได้เช่นนั้นเป็นที่ยอมรับ มันก็เป็นที่น่าสนใจที่ว่าคำพูดของมนุษย์ได้ถูกบันทึกไว้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ในธรรมชาติ ทุกคนจะถูกเรียกไปรับผิดชอบสำหรับการกระทำของตัวเอง



ในตอนที่ดีตนายกรัฐมนตรีของอิหร่านได้ถูกกักกันตัวไว้นั้น เจ้าหน้าที่ได้นำเครื่องบันทึกเสียงมาแอบซ่อนไว้ในห้องของเขาเพื่อบันทึกถ้อยคำที่เขาพูดออกมาเพื่อนำไปใช้เป็นหลักฐานมัดตัวเขาในศาล ในทำนองเดียวกันมลาอิกะฮ์ที่มองไม่เห็นของพระเจ้าซึ่งเฝ้าติดตามมนุษย์ทุกคนบนผิวโลกนี้ก็กำลังบันทึกความคิด คำพูดและการกระทำของเขาไว้บนแผ่นบันทึกในจักรวาลอย่างครบถ้วนถูกต้องและไม่ผิดพลาด

การกระทำของเราถูกบันทึกไว้อย่างไร ? การศึกษาทางวิทยาศาสตร์ได้แสดงให้เห็นอย่างน่าประหลาดใจว่าการกระทำของเราทุกอย่างไม่ว่าจะในที่ลับหรือในที่แจ้ง ในความสว่างหรือในความมืดจะอยู่ในบรรยากาศในรูปของภาพถ่าย ภาพถ่ายเหล่านี้อาจจะถูกนำมาใช้เมื่อใดก็ได้เพื่อเปิดเผยความลับในส่วนลึกที่สุดของชีวิตทั้งหมด

การศึกษาเมื่อเร็ว ๆ นี้แสดงให้เห็นว่าวัตถุทุกอย่างจะปล่อยคลื่นความร้อนของมันออกมาอย่างต่อเนื่อง (ถ้าหากว่าบริเวณโดยรอบมีอุณหภูมิต่ำ) ไม่ว่ามันจะเป็นในความมืดหรือในแสงสว่าง ในขณะที่เคลื่อนไหวหรือในเวลาพักผ่อน ตัวอย่างเช่น สมมุติว่าหลังจากนั่งในห้องนี้ เขียนเรื่องนี้แล้ว ผมลุกขึ้นและออกไปจากห้อง คลื่นความร้อนที่ออกมาจากร่างกายของผมขณะที่อยู่ในห้องก็จะยังคงอยู่ที่นั่น ด้วยการใช้เครื่องวัดไอความร้อนที่ใช้กันอยู่ในอังกฤษและสหรัฐฯ ภาพถ่ายที่สมบูรณ์ของผมสามารถที่จะถูกบันทึกไว้ได้ เนื่องจากเครื่องมือนี้ทำงานโดยอาศัยรังสีอินฟราเรดซึ่งสามารถทะลุทะลวงเข้าไปในความมืดได้ มันจึงไม่ใช่เรื่องสำคัญว่าจะถ่ายภาพในความสว่างหรือในความมืดอย่างไรก็ตาม เครื่องถ่ายภาพความร้อนที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันก็มีความสามารถที่จะบันทึกคลื่นความร้อนที่ปล่อยออกมาก่อนหน้านั้นเพียงไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ ในสหรัฐฯ มีการนำเสนอใจเกี่ยวกับการนำเอาเครื่องถ่ายภาพความร้อนมาใช้ในการแก้ปัญหาลึกลับอย่างหนึ่ง นั่นคือ มีคนเห็นเครื่องบินลำหนึ่งซึ่งไม่แสดงตัวเองบินรอบนครนิวยอร์ก หลังจากนั้นก็หายลับ



ไปในทันใด เจ้าหน้าที่จึงเกิดความสงสัยและได้นำเครื่องถ่ายภาพความร้อนมาใช้ถ่ายภาพ จากการศึกษาภาพที่ถ่ายได้ ทำให้เจ้าหน้าที่รู้ถึงรูปแบบของเครื่องบินลำนั้น (Reader's Digest, November, 1960)

หนังสือพิมพ์ “อินดูสถาน ไทมส์” ในกรุงนิวเดลี ได้พูดถึงเรื่องนี้ว่า ในอนาคตอันใกล้นี้ เราจะสามารถดูประวัติศาสตร์ได้บนจอ และมันก็เป็นไปได้ ที่ความจริงอันแปลกประหลาดจะถูกเปิดเผยออกมาเช่นเดียวกับที่มันจะมีการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดเกี่ยวกับอดีตทั้งหมดของเราอย่างขนานใหญ่

การประดิษฐ์คิดค้นและผลของสิ่งประดิษฐ์เหล่านี้ แสดงให้เราเห็นว่าการกระทำของเราสามารถที่จะถูกบันทึกไว้ได้ในจักรวาลเช่นเดียวกับการแสดงของนักแสดงถูกบันทึกไว้บนแผ่นฟิล์มโดยกล้องถ่ายภาพยนตร์ที่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วและคมชัด ไม่ว่าคุณจะทำร้ายใครบางคนหรือช่วยคนยากจนหรือร่วมมือกับคนชั่ว ไม่ว่าคุณจะอยู่ในแสงสว่าง เคลื่อนไหวหรือหยุดนิ่ง การกระทำของคุณทั้งหมดกำลังถูกบันทึกไว้บนจอแห่งจักรวาล นี่เป็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นทุกวินาทีของทุกนาทียของทุกชั่วโมง ไม่มีอะไรที่จะไปหยุดยั้งมันได้

เมื่อเรื่องราวใดถูกบันทึกไว้บนแผ่นฟิล์ม มันก็สามารถถูกนำมาฉายซ้ำได้อีกบนจอแม้สถานที่นั้นจะอยู่ห่างไกลมากมายเพียงใดก็ตาม ผู้คนจะเฝ้าดูมันเหมือนกับตัวเองอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย ในทำนองเดียวกัน ภาพรายละเอียดการทำดีหรือทำชั่วของมนุษย์ทั้งหมดในโลกนี้ ก็สามารถมาฉายอยู่ต่อหน้าเขาได้ในวันแห่งการฟื้นคืนชีพจนเขาเองต้องอุทานด้วยความประหลาดใจว่า : “นี่มันบันทึกอะไรกันนี้ ! ไม่มีการกระทำอะไรของเราที่ไม่ได้ถูกบันทึกไว้เลย ไม่ว่าจะเรื่องเล็กน้อยหรือเรื่องใหญ่โต” (กุรอาน 18 : 49)

จากที่กล่าวมาข้างต้นก็เป็นที่ยืนยันว่าบัญชีการกระทำอันครบถ้วนสมบูรณ์ของแต่ละคนกำลังถูกบันทึกไว้โดยไม่มีการขาดตกบกพร่อง ทุกความคิดที่ออกมาจากจิตใจและทุกคำพูดที่เรากล่าวออกมาจะถูกรักษาไว้ตลอดไป เราถูกติดตามด้วย “กล้อง” โดยไม่มีความมืดหรือแสงสว่างส่งผลกระทบ



และมันยังคงบันทึกชีวิตของเราอยู่ต่อไปโดยไม่มีการสะดุดหยุดชะงัก

สิ่งที่เกิดขึ้นก็เหมือนกับชะตากรรมของคนขับรถที่ฝ่าฝืนกฎจราจร โดยไม่รู้ว่าการเคลื่อนไหวของเขากำลังถูกเฝ้าติดตามอย่างใกล้ชิดโดยกล้องโทรทัศน์วงจรปิด ผู้ทำผิดประเภทนี้คนหนึ่งเป็นคนขับรถสามล้อเครื่องที่จอดรถของตัวเองไว้ในเขตห้ามจอดในเดลีในตอนต้นปี 1980 ในเวลานั้น ระบบตรวจจับนี้ยังใหม่อยู่ ดังนั้น เขาจึงไม่คิดว่าเขากำลังถูกเฝ้าดูอยู่ เมื่อเขาถูกตำรวจตักเตือน เขาพยายามที่จะเสแสร้งว่าเขาเพียงจะให้ผู้โดยสารลงจากรถและเขากำลังจะไปต่อ ดังนั้น ตำรวจจึงนำตัวเขาไปหาสารวัตรทันทีในห้องควบคุม ซึ่งที่นั่นการเคลื่อนไหวของเขาได้ถูกบันทึกไว้หมดตั้งแต่การจอด (โดยไม่มีผู้โดยสาร) การแวะพูดคุยกับเพื่อน และการสนทนากับตำรวจที่เขาพยายามจะปฏิเสธว่าไม่ผิด แน่นอน เมื่อเขาเห็นภาพที่ถูกบันทึกไว้ เขาก็ไม่มีอะไรมาแก้ตัวได้

การบันทึกทางจักรวาลก็เช่นกัน แต่มันไม่ได้ทำเป็นพักๆมันเป็นกระบวนการบันทึกตลอดเวลา และมันไม่ได้แค่บันทึกการกระทำภายนอกของเราเท่านั้น แต่ยังบันทึกถึงสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของเราด้วย ปรัชญาการณัณนำทึงนี้สามารถอธิบายได้เพียงเพื่อเป็นหลักฐานยืนยันหรือคัดค้านบุคคล ซึ่งจะถูกนำไปใช้ในศาลของพระเจ้าในวันแห่งการตัดสิน ตอนนี้ ถ้าหากความจริงที่เห็นอยู่หน้ทงั้ ยังไม่สามารถทำให้มนุษย์เชื่อว่าตัวเขาจะต้องรับผิดชอบในวันแห่งชะตากรรมนั้นแล้ว ก็ไม่รู้ว่าจะใช้อะไรที่ทำให้ตาของเขามองเห็นได้



แนวความคิดเรื่องชีวิตหลังความตายในฐานะสิ่งจำเป็น

ก่อนหน้านี้ เราได้พูดถึงถึงแนวความคิดเรื่องชีวิตหลังความตายเพื่อให้แน่ใจว่าการเกิดขึ้นของชีวิตหลังความตายที่ศาสนายืนยันไว้นั้นเป็นไปได้หรือไม่ในระบบจักรวาลที่เป็นอยู่ของเรา และก็เป็นทีพิสูจนั้กันจนน่าพอใจแล้วว่ามันจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ตอนนี้ขอให้เราดูว่าแนวความคิดนี้เป็นสิ่งจำเป็นหรือไม่ในโลกปัจจุบันของเรา



ประการแรก ขอให้เราพูดถึงกันในด้านจิตวิทยา เคนนิงแฮม (Kenningham) ได้เขียนอธิบายไว้ในหนังสือเรื่อง **Plato's Apology** (คำขอโทษของพลาโต) ของเขาว่า หลักความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายเป็น “อวิชา”

นักจิตวิทยาทุกยุคสมัยของยุคปัจจุบันก็มีทัศนะเช่นเดียวกันนี้ พวกเขาถือว่ามนุษย์คิดที่จะหาโลกสำหรับตัวเองซึ่งเป็นโลกที่เขาจะได้รับเสรีภาพและความสุขตามที่เขาใฝ่ฝันโดยไม่มีข้อจำกัดและความยากลำบากของโลกปัจจุบัน นักจิตวิทยาเหล่านี้กล่าวว่าด้วยแนวโน้มเช่นนี้ในตัวมนุษย์ทำให้เกิดแนวความคิดเรื่องชีวิตที่สองขึ้นมา พวกเขายืนยันว่าหลักความเชื่อนี้เป็นผลมาจากความคิดที่อยากจะได้อะไรที่ตัวเองต้องการ เป็นความปรารถนาที่อยากจะมีความสุขตามที่ตัวเองจินตนาการ พวกเขาบอกว่ามีใครบ้างที่ไม่อยากจะเข้าไปในโลกแห่งความฝันอันสมบูรณ์หลังความตาย ? พวกเขาบอกว่าความจริงมิใช่เช่นนั้นและไม่มีโลกเช่นนั้นอยู่ อย่างไรก็ตาม เราจะต้องมองความปรารถนาที่จะเข้าสวรรค์ของมนุษย์ และแรงกระตุ้นที่จะเข้าไปในสวรรค์หลังความตายว่าเป็นหลักฐานทางจิตวิทยาชิ้นหนึ่งที่สนับสนุนแนวความคิดเรื่องชีวิตหลังความตาย ถ้าหากความกระหายน้ำชี้ให้เห็นถึงการมีน้ำจืด ความปรารถนาโลกที่ดีกว่าก็แสดงให้เห็นว่าโลกเช่นนั้นมียู่และเกี่ยวข้องโดยตรงกับชีวิตของเรา ประวัติศาสตร์เป็นพยานถึงความจริงในเรื่องนี้ว่าความปรารถนาที่จะมีโลกที่ดีกว่านั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์ยืนยันมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

ตอนนี้ ดูเหมือนว่ามีอะไรบางอย่างที่ฝังใจมนุษย์อยู่โดยทั่วไปและในรูปแบบที่ชักชวนอยู่ตลอดด้วย ความจริงนี้โดยตัวของมันเองแล้วชี้ให้เห็นว่าโลกที่ดีกว่าอีกโลกหนึ่งจะต้องมีอยู่ ดังนั้น มันจึงเป็นเรื่องน่าประหลาดที่จะไม่ถือว่าเรื่องนี้เป็นความจริง

ผมเองก็ไม่เข้าใจบรรดาผู้ที่มองข้ามเรื่องการเมืองของความต้องการอันแรงกล้าทางด้านจิตใจเช่นนั้น เป็นไปได้อย่างไรที่พวกเขาบอกเหตุผลที่สนับสนุนเรื่องชีวิตหลังความตายว่าเป็นสิ่งที่ใช้ไม่ได้ ? ถ้าหากความปรารถนา



ที่จะมีโลกที่ดีกว่าเป็นเพียงผลของสภาพแวดล้อมบางอย่าง ทำไมมันถึงได้ตรงกันกับแรงบันดาลใจของมนุษย์อย่างสมบูรณ์เล่า ? เราจะอ้างอะไรอย่างอื่นที่ยังคงเป็นอยู่เช่นนั้นในความรู้สึกของมนุษย์มาตลอดนับพันๆปีได้ไหม ? ความคิดเรื่องชีวิตหลังความตายได้ถูกปลูกฝังลึกอยู่ในจิตใจของมนุษย์มาตั้งแต่มนุษย์เกิดขึ้นแล้ว

ความปรารถนาหลายอย่างของมนุษย์ยังคงไม่เป็นจริงในโลกนี้ เขาใฝ่ฝันอยากจะมีชีวิตนิรันดร์ในโลกนี้ แต่ทุกสิ่งต้องสิ้นสุดโดยความตาย เป็นเรื่องน่าหัวเราะแต่ไหนที่หากมนุษย์คนหนึ่งใช้ความพยายามและประสบการณ์ของตัวเองทำงานจนกระทั่งความสำเร็จมารออยู่ที่หน้าประตูแล้ว จู่ๆเขาก็หายออกไปจากฉากของชีวิต สถิติเกี่ยวกับนักธุรกิจที่ประสบผลสำเร็จในลอนดอนอายุระหว่าง 45 - 65 ปี แสดงให้เห็นว่าเมื่อคนเหล่านี้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและมีรายได้อย่างน้อยที่สุดปีละ 1 แสนรูปี เกิดหัวใจวายตายลงโดยทิ้งธุรกิจที่กำลังรุ่งเรืองให้แก่คนอื่น แล้วไง ? วินวูด รีด (Winwood Reade) ได้แสดงความเห็นว่า :-

“มันเป็นคำถามสำหรับเราที่จะพิจารณาในตอนนี่ว่าเรามีความสัมพันธ์ส่วนบุคคลกับอำนาจสูงสุดหรือไม่ ? มีโลกอื่นอีกไหมที่เราจะได้รับการตอบแทนสำหรับสิ่งที่เราได้ทำไป ? นี่มิได้เป็นปัญหาใหญ่ทางด้านปรัชญาเท่านั้น แต่มันเป็นคำถามในทางปฏิบัติที่สุดสำหรับเรา เป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ที่สำคัญที่สุดสำหรับเรา ชีวิตนี้สั้นและความสุขของมันก็น้อย เมื่อเราได้รับสิ่งที่ต้องการ มันก็ใกล้เวลาตายแล้ว ถ้าหากสามารถแสดงให้เห็นว่าการใช้ชีวิตในลักษณะบางอย่างจะทำให้ได้รับความสุขอันเป็นนิรันดร์ ก็ไม่มีใครออกไปจากคนไร้สติ หรือคนบ้าเท่านั้นที่จะไม่ใช้ชีวิตในลักษณะเช่นนั้น” (Winwood Reade, **The Martyrdom of Man**, London, 1948, p.414)

แต่นักเขียนคนเดียวเท่านั้นปฏิเสธการเรียกร้องอันยิ่งใหญ่นี้จากธรรมชาติ



บนพื้นฐานของความสงสัยเล็กน้อยๆ :-

“มันดูเหมือนทฤษฎีที่มีเหตุผลราบไฉที่เราไม่ตรวจสอบมันอย่างใกล้ชิด และทราบไฉที่เราไม่ทำตามข้อเสนอแนะของมันอย่างสมบูรณ์ แต่เมื่อเราทำเช่นนั้น เราก็พบว่ามันนำเราไปสู่ความไร้เหตุผล ดังที่เราจะพิสูจน์ให้เห็นโดยเร็ว วิญญาณของคนปัญญาอ่อนที่ไม่ต้องรับผิดชอบต่อบาปจะได้เข้าสวรรค์ วิญญาณของคนอย่างเกอเธ่และรุสโซ่อยู่ในอันตรายของไฟนรก ดังนั้น การเกิดมาเป็นคนปัญญาอ่อนจึงดีกว่าที่จะเกิดมาเป็นเกอเธ่หรือรุสโซ่ นั่นเป็นเรื่องไร้สติสินดี”

การปฏิเสธของเขาก็เหมือนกับการปฏิเสธของลอร์ด เคลวิน (Lord Kelvin) ที่ยอมรับผลการศึกษาค้นคว้าของแมกซ์เวลล์ ลอร์ด เคลวินยืนยันว่า หากเขาไม่สามารถที่จะพัฒนาหุ่นจำลองทางกลไกของอะไรก็ตามที่อยู่ภายใต้ข้อพิจารณาทางวิทยาศาสตร์ เขาก็ไม่สามารถยืนยันความเข้าใจของเขาได้ นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมเขาไม่ยอมรับทฤษฎีแม่เหล็กไฟฟ้าของแสงของแมกซ์เวลล์ เพราะมันไม่สามารถที่จะนำมาใส่ในกรอบทางวัตถุของเขาได้นั่นเอง ปัจจุบัน ความคิดเช่นนั้นดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องไร้เหตุผลไปแล้ว ในโลกของฟิสิกส์ เจ. ดับเบิลยู. เอ็น. ซุลลิแวน (J.W.N. Sullivan) เขียนไว้ว่า : “ที่สำคัญทำไมเราจึงคิดว่าธรรมชาติจะต้องเป็นสิ่งที่สามารถหล่อหลอมได้ในโรงงานโดยวิศวกรของศตวรรษที่ 19 ?” (**The Limitations of Science**, p.9)

เพื่อเป็นการตอบโต้การสบประมาทแนวความคิดเรื่องโลกหน้าของ วินูด รีด ผมอยากจะกล่าวว่า : “ที่สำคัญ นักปรัชญาจากศตวรรษที่ 20 มีสิทธิ์อะไรที่จะไปคิดว่าโลกภายนอกจำเป็นจะต้องสอดคล้องกับความเชื่อของเขาเอง ?”

วินูด รีด ไม่สามารถเข้าใจความจริงง่ายๆว่าสิ่งที่เป็นจริงนั้นมันได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ปรากฏอยู่ภายนอก ในทางตรงข้าม สิ่งที่อยู่ภายนอกเองนั้นขึ้นอยู่กับสิ่งที่มันเป็นจริง ความสำเร็จของเราอยู่ที่การยอมรับและการทำตามความจริง



มากกว่าการที่จะไปمينเฉย ปฏิเสธหรือต่อต้านมัน เมื่อมันเป็นเรื่องจริงที่ว่าจักรวาลนี้มีพระเจ้าองค์หนึ่งและเป็นความจริงที่ว่าเราทั้งหมดจะต้องไปปรากฏต่อหน้าพระองค์เพื่อรับการพิพากษา มันก็เป็นหน้าที่ของแต่ละคนและทุกคนไม่ว่าจะเป็นรูสโซหรือคนธรรมดาจะต้องศรัทธาในพระเจ้า วินวูด รีด ไม่แนะนำว่ารูสโซและเกอเธ่ควรจะโน้มรับความจริง ในทางตรงข้าม เขาหวังจะให้ความจริงปรับตัวเองไปตามพวกเขา และเมื่อความจริงไม่พร้อมที่จะหลอมตัวเองไปตามความคิดของเขา เขาก็ปฏิเสธความจริงที่เห็นอยู่ทนโท่ว่าเป็นเรื่องไร้สาระ มันเป็นเรื่องไร้เหตุผลเหมือนกับการถือว่าการป้องกันความลับทางทหารเป็นเรื่องไร้สาระ เพราะเรื่องนี้สามารถที่จะมอบหมายให้ทหารธรรมดาที่ได้รับควมไว้วางใจอย่างสูงได้ ในขณะที่นักวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกันคนสำคัญอย่างโรเซนเบิร์กและภรรยาของเขาต้องถูกลงโทษประหารชีวิตด้วยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้าเพราะการส่งความลับทางด้านการทหารไปให้รัสเซีย (1953) ความยุติธรรมคือความจริง และนั่นคือสิ่งที่กฎหมายเกี่ยวข้องไม่ว่าผลที่ออกมาจะรุนแรงอย่างไร ในทำนองเดียวกัน แผนการของพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ทั่วไปในจักรวาลก็เกี่ยวข้องกับความยุติธรรมของพระเจ้า และแสดงตัวออกมาในหลายทางซึ่งอาจดูว่ารับไม่ได้หรือไม่อาจเข้าใจได้ แต่อย่างไรก็ตาม เราก็คงจะต้องเข้าใจและยอมรับว่ามันเป็นความจริงสูงสุดและเป็นความจริงที่ไม่อาจโต้เถียงได้

มันเป็นความจริงที่คนเห็นคุณค่าน้อย แต่เป็นความจริงที่มีความสำคัญมาก ดังที่เราู้กัน ในทั้งโลกนี้ มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตเพียงอย่างเดียวที่มีแนวความคิดเรื่อง “วันพรุ่งนี้” มนุษย์ไม่เหมือนสิ่งมีชีวิตอื่นตรงความคิดเกี่ยวกับอนาคตและไม่เพียงแต่ต้องการที่จะทำให้ชีวิตในอนาคตของเขาดีขึ้นเท่านั้น แต่ยังดำเนินการตามนั้นด้วย กิจกรรมทางสมองของมนุษย์มีความละเอียดอ่อนและซับซ้อนยิ่งกว่าสัญชาตญาณที่ทำให้สัตว์ นก และแมลงเตรียมการสำหรับอนาคต ตัวอย่างเช่น มดจะเก็บอาหารไว้สำหรับฤดูหนาว และนกกระจาบทำรังเมื่อจะมีลูก กิจกรรมเหล่านี้เกิดขึ้นไม่ใช่เพราะการคิดการณ์ล่วงหน้า หากแต่เป็นผลของแรงบังคับทางสัญชาตญาณซึ่งไม่มีเรื่องจิตสำนึกและความคิดเข้ามาเกี่ยว



ข้อเลย การคิดถึง “วันพรุ่งนี้” และวางแผนเพื่อวันพรุ่งนี้ต้องอาศัยความสามารถทางด้านความคิดซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของมนุษย์เท่านั้น ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดได้รับความสามารถประเภทนี้

ถ้าหากว่าไม่มี “วันพรุ่งนี้” สำหรับมนุษยชาติ อารยธรรมก็ไม่มีวันที่จะพัฒนาได้อย่างที่เป็นอยู่นี้ เพราะแนวความคิดเรื่อง “วันพรุ่งนี้” ได้ถูกเชื่อมโยงไว้กับความต้องการชีวิตอนาคตที่ดีกว่าอย่างแยกไม่ออก การไม่มีแนวความคิดนี้จะเป็นการขัดแย้งกันต่อหน้าธรรมชาติ มนุษย์มีความต้องการชีวิตที่ดีกว่าพอกันกับความต้องการที่จะหนีผลที่ไม่น่าพอใจของความล้มเหลวหรือหนีจากสภาพเลวร้ายทั่วไป และเมื่อสังคมมีความมั่นคงรุ่งเรืองแล้วความฉวิลาหานี้ก็จะหายไป ตัวอย่างเช่น ทาสโรมันได้ยอมรับนับถือศาสนาคริสต์เป็นจำนวนมากเพราะศาสนาคริสต์เสนอสวรรค์อันบรมสุขในชีวิตหลังความตายให้แก่พวกเขา ถ้าหากคนเหล่านี้ไม่เป็นทาส พวกเขาก็อาจจะยังคงเป็นพวกบูชาเทวรูปและผีसानางไม้อยู่ต่อไป ดังนั้น จึงเป็นที่รู้สีกว่า ด้วยความก้าวหน้าที่เกิดขึ้นในวิทยาศาสตร์ มนุษย์จะมีความสุขมากขึ้นและเจริญมั่งคั่งมากขึ้นจนแนวความคิดเรื่องชีวิตที่สองซึ่งเป็นชีวิตที่ดีกว่าจะจางหายตายไปตามธรรมชาติในที่สุด

อย่างไรก็ตาม ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีตลอดระยะเวลาสี่ร้อยปีที่ผ่านมาไม่แสดงให้เห็นว่าเป็นเรื่องจริง ลัทธิทุนนิยมอันเป็นปรากฏการณ์ทางเศรษฐกิจที่เดินคู่มากับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีได้กุมชะตากรรมคนธรรมดาไว้ในอ้อมมือ ลดฐานะช่างฝีมือลงมาเป็นเพียงเครื่องจักรและผันความมั่งคั่งจากพวกกรรมกรมาสู่มือนักอุตสาหกรรม คนที่ครั้งหนึ่งเคยภาคภูมิใจในทักษะของตัวเองได้กลายมาเป็นเพียงแรงงานที่ไม่สามารถควบคุมชะตากรรมของตัวเองได้และไม่มีหวังที่จะเห็นชีวิตที่ดีกว่า หนังสือเรื่อง “**Das Kapital**” (ทุน) โดยคาร์ล มาร์กซได้นำเสนอภาพอันน่าสะพรึงกลัวของการกดขี่ขูดรีดมวลชนที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 18 และ 19 ไว้ นักสังคมนิยมต้องใช้เวลาตลอดหนึ่งศตวรรษในการต่อสู้กว่าที่สถานการณ์จะดีขึ้น อย่างไรก็ตาม



การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นก็เป็นเพียงผิวเผิน คนงานปัจจุบันได้ค่าจ้างที่สูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับคนรุ่นก่อน แต่ในเรื่องความมั่งคั่งของความสุขที่แท้จริงแล้วเขายากจนกว่ามากจนไม่อาจวัดได้ อารยธรรมและเทคโนโลยีสมัยใหม่อาจเสนอผลประโยชน์ทางด้านวัตถุบางอย่างแก่มนุษย์ แต่มันไม่สามารถนำความสงบสุขทางจิตใจมาให้เขาได้ เบลค (Blake) ได้อธิบายถึงมนุษย์ในอารยธรรมสมัยใหม่ไว้อย่างเหมาะสมเจาะว่า :

“รื้อรียบบนทุกใบหน้าที่ผมพบ เป็นรื้อรอยแห่งความอ่อนแอ รื้อรอยแห่งความทุกข์”

เบอร์ทันด์ รัสเซลล์ ได้กล่าวไว้อย่างตรงไปตรงมาว่า “สัตว์มีความสุขตราบใดที่มันมีสุขภาพดีและมีพอกิน เราก็รู้สึกว่ามันควรจะมีความสุข แต่ในโลกสมัยใหม่ พวกเขาไม่มีความสุข อย่างน้อยที่สุดก็ส่วนใหญ่” (*Conquest of Happiness*, p.93)

นักท่องเที่ยวในนิวยอร์กตื่นตาที่ได้เห็นตึกกระฟ้าสูง 1,250 ฟุต อย่างเช่นตึกเอ็มไพร์สเตทซึ่งสูงจนอุณหภูมิของชั้นบนต่ำกว่าอุณหภูมิของชั้นล่างเป็นอย่างมาก เมื่อคุณขึ้นไปและลงมา คุณแทบจะไม่เชื่อว่าคุณได้ขึ้นไปถึงยอดตึกแล้วเพราะการเดินทางใช้เวลาเพียงสามนาทีในลิฟต์ หลังจากได้เห็นอาคารอันน่าตื่นใจและศูนย์การค้าที่ทันสมัยแล้ว นักท่องเที่ยวได้เข้าไปในคลับซึ่งที่นั่นเขาพบผู้หญิงและผู้ชายเต้นรำด้วยกันตามเสียงดนตรี “พวกเขาช่างมีความสุขเสียนี้กระไร !” เขาอุทาน แต่ยังไม่ทันที่จะพูดอะไรออกมาอีก ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งดูไม่เบิกบานก็โผล่ออกมาจากกลุ่มนักเต้นรำและมานั่งที่เก้าอี้ข้างๆเขา เธอยิงคำถามใส่เขาอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ยว่า “ฉันดูน่าเกลียดใช่ไหม ?” “ไม่เลย ผมไม่คิดเช่นนั้น” “ดิฉันไม่เห็นมีอะไรน่าดึงดูด” “คุณดูดีสำหรับผม” “ขอบคุณค่ะ แต่คุณรู้ไหมว่าคนหนุ่มได้หยุดขอนัดเที่ยวแล้ว ชีวิตจึงน่าเบื่อเหลือเกิน”

มนุษย์ในยุคสมัยใหม่ได้กลายเป็นเพียงเงาของตัวเองต่อนานี้ของ



เขาไปแล้ว ความก้าวหน้าในวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาจทำให้เขามีความ สะดวกสบายหลายอย่าง เช่น การเดินทาง ห้องสมุด ความบันเทิง เป็นต้น แต่ความจริงแล้ว ผู้คนไม่มีความสุขในจิตใจ โรงงานเทคโนโลยีขนาดใหญ่ได้ถูก ตั้งขึ้นมา แต่ก็มีความไม่สงบในหมู่คนงาน นี่คือสุดยอดแห่งโศกนาฏกรรมของ สี่ร้อยปีแห่งวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ดังนั้น ทำไมเราจะต้องเชื่อว่าวิทยา- ศาสตร์และเทคโนโลยีจะประสบความสำเร็จในการสร้างโลกใหม่แห่งสันติภาพ และความสุขที่มนุษย์ไขว่คว้าหามาโดยตลอด ?

ตอนนี้ ขอให้เราพิจารณาถึงปัญหานี้จากทัศนะทางศีลธรรมดูบ้าง สภาพเสื่อมทรามที่เป็นอยู่ในโลกปัจจุบันนี้ทำให้จำเป็นต้องมีชีวิตหลังความตาย ประวัติศาสตร์ทั้งหมดของมนุษย์จะไม่มี ความหมายเลยถ้าหากแนวความคิดนี้ ได้ถูกลบออกไป

ธรรมชาติของมนุษย์เป็นไปในลักษณะที่เราแบ่งแยกระหว่างความดี และความชั่ว ระหว่างความยุติธรรมและความไม่ยุติธรรม ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใด นอกจากมนุษย์มีความรู้สึกทางศีลธรรมนี้ แต่ในโลกนี้ของมนุษย์นี้เองที่เราพบว่า สัญชาตญาณนี้กำลังถูกทำลาย มนุษย์เองที่กดขี่ขูดรีดเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ปล้น เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ทำร้ายเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน พุดสั้นๆก็คือมนุษย์กดขี่ข่มเหง มนุษย์ด้วยกันเองโดยวิธีการต่างๆ แม้แต่กระทั่งฆ่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง ในขณะที่สัตว์เองยังไม่ฆ่าสมาชิกในเผ่าพันธุ์ของมัน หมาป่าไม่เคยกินหมาป่าด้วยกัน แต่มนุษย์ได้กลายเป็นหมาป่าต่อเผ่าพันธุ์ของเขาเอง ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่า ประวัติศาสตร์ได้เคยแสดงให้เห็นประกายแห่งความจริงและความยุติธรรมบ้าง เป็นบางโอกาส ซึ่งเป็นสิ่งที่ได้รับการยกย่อง แต่ประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่ของ มนุษย์กลับบอกเล่าเรื่องราวแห่งความโหดร้าย ความอยุติธรรม การกดขี่ขูดรีด และการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ทำให้หัวใจปวดร้าว คนที่ศึกษาประวัติศาสตร์ ลึกๆจะรู้สึกผิดหวังที่เห็นว่าความจริงของชีวิตอันยากเย็นไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับ อุดมคติอันสูงส่งที่ถูกตั้งไว้บูชาในความสำนึกของเราเลย ข้อสังเกตของนัก ปรัชญา นักประวัติศาสตร์และนักเขียนนามกระเดื่องต่อไปนี้สอดคล้องกับสิ่งที่



เราได้กล่าวมา

วอลแตร์ : ประวัติศาสตร์ก็มีใช้อะไรมากไปกว่าภาพของอาชญากรรมและความรันทด

เฮอเบิร์ต สเปนเซอร์ : ประวัติศาสตร์ก็เป็นเพียงคำนิทานที่ไร้ประโยชน์

นโปเลียน : ประวัติศาสตร์ทั้งหมดเป็นอีกชื่อหนึ่งสำหรับเรื่องราวที่ไม่มีความหมาย

เอ็ดเวิร์ด กิบบอน : ความจริงแล้ว ประวัติศาสตร์เป็นอะไรที่มากกว่าการบันทึกอาชญากรรม ความโง่เง่าและความเคราะห์ร้ายของมนุษยชาติเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เฮกเซล : สิ่งเดียวที่ประชาชนและรัฐบาลได้เรียนรู้จากการศึกษาก็คือว่าพวกเขาไม่ได้เรียนรู้อะไรจากประวัติศาสตร์

ยอร์จ เบิร์นฮาร์ด ชอว์ : เราเรียนรู้จากประวัติศาสตร์ว่าเราไม่รู้อะไรจากประวัติศาสตร์เลย

เราจะต้องถามตัวเราเองว่าการแสดงอันยิ่งใหญ่ของมนุษยชาตินี้เป็นไปเพียงเพื่อนำเสนอเรื่องราวอันน่าสะพรึงกลัวและหลังจากนั้นก็จบลงตลอดไปใช่ไหม ? ธรรมชาติของเราไม่เห็นด้วยกับความคิดอันนี้อย่างแน่นอน ความสำนึกเรื่องความยุติธรรมที่ฝังลึกอยู่ในจิตใจของมนุษย์ต้องการให้ชะตากรรมของโลกเราเป็นอย่างอื่น จะต้องใช้เวลาหนึ่งเมื่อความจริงและความเท็จจะเป็นที่รู้กันว่ามันเป็นอย่างไร ? จะต้องใช้เวลาที่ผู้กดขี่ต้องถูกเรียกไปสอบสวนและผู้ถูกกดขี่จะต้องได้รับการชดใช้ความเดือดร้อนของพวกเขา ความต้องการความยุติธรรมนี้ได้ถูกปลูกฝังอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์จนมันไม่ใช่เรื่องแปลกในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ความขัดแย้งกันระหว่างธรรมชาติของมนุษย์และเรื่องราวเหตุการณ์ต่างๆแสดงให้เห็นว่ามีช่องว่างอยู่ช่องหนึ่งที่จำเป็นต้อง



ถมให้เต็ม ความแตกต่างระหว่างสิ่งที่จะเกิดกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงนั้นๆชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีขั้นตอนอื่นๆของชีวิตที่จะต้องเกิดขึ้น ช่องว่างนี้ร้องเรียกหาเวลาในโลกนี้จะถูกนำไปสู่ความสมบูรณ์ ผมแปลกใจว่าผู้คนเห็นด้วยกับปรัชญาของฮาร์ดีได้อย่างไรที่ถือว่าโลกนี้เป็นสถานที่แห่งความโหดร้ายทารุณและการกดขี่และยังไม่อาจเข้าใจว่าบางสิ่งที่ไม่ได้เกิดขึ้นในปัจจุบันสามารถที่จะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ได้ทั้งๆที่เหตุผลและตรรกะต้องการเช่นนั้น

“ถ้าหากไม่มีวันแห่งการพิพากษาแล้ว ใครจะลงโทษทรรราชเหล่านี้?” บ่อยครั้ง ขณะที่อ่านหนังสือพิมพ์ คำถามนี้เกิดขึ้นมาในใจของเรา หนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นกระจกสะท้อนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกวันต่อวันได้รายงานถึงเรื่องการลักพาตัวและการฆาตกรรม การทำร้ายและการต้อยดี การลักขโมย การย่องเบา การปล้นและการโฆษณาชวนเชื่อที่แฝงไปด้วยผลประโยชน์ หนังสือพิมพ์เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงวิธีการที่ผู้ปกครองกดขี่พลเมืองของตนเองและชาติหนึ่งรุกรานอีกชาติหนึ่งในนามของสิ่งที่เรียกว่าผลประโยชน์แห่งชาติได้อย่างไร ดังนั้น หนังสือพิมพ์จึงวาดให้เห็นถึงการแสดงของคนชั้นสูงและผลที่คนสามัญได้รับ การสังหารหมู่ทางด้านเชื้อชาติ, เผ่าพันธุ์ การก่อความวุ่นวาย การปล้นและการสังหารหมู่ผู้บริสุทธิ์ของผู้ที่อยู่ในอำนาจมีมากมายอย่างเหลือเชื่อ ความรุนแรงอันน่าสยดสยองเกิดขึ้นทั่วทุกที่เป็นเรื่องปกติ ความเสียหายที่เกิดในระหว่างการปกครองของผู้คนที่คิดแต่จะสร้างภาพให้ประชาชนเห็นว่าตัวเองเป็นผู้สร้างคุณประโยชน์ให้แก่มนุษยชาติและเป็นศาสดาแห่งสันติภาพนั้นเป็นเรื่องน่าละอายจนแม้แต่สัตว์อย่างเช่น เสือ, หมาป่าและหมูป่ายังดูเป็นมนุษย์มากกว่าเสียอีกเมื่อเปรียบเทียบกับกัน สิ่งดังกล่าวนั้นเกิดขึ้นเป็นปกติทั่วไป และเป็นไปในลักษณะที่มีการจัดการอย่างดีมาเป็นเวลานาน บางครั้งมันเกิดขึ้นอย่างโจ่งแจ้งกลางวันแสกๆ จนทุกคนสามารถเห็นได้ ถึงกระนั้นก็ตาม มันก็ไม่ได้ถูกกล่าวไว้ในหนังสือพิมพ์ของโลก และการโฆษณาเท็จก็สามารถป้องกันบทสรุปสุดท้ายในหน้าประวัติศาสตร์โลกได้อย่างง่ายดาย โลกนี้ถูกสร้างมาเพียงเพื่อเป็นเวทีสำหรับละครแห่งความเท็จ ความชั่ว ความดูร้ายและการ



โครงการอันน่าขยะแขยงนี้หรือ ? ผู้กดขี่ไม่ต้องรับผิดชอบและผู้รับเคราะห์ไม่ต้องได้รับการชดใช้ใช่ไหม ? เราจะต้องเผชิญความจริงว่าถ้าหากโลกมองเช่นนั้น ก็แสดงว่าโลกจะต้องมีอะไรผิดปกติเป็นแน่ โลกเรายังไม่สมบูรณ์ยังไม่เสร็จ แต่เวลาหนึ่งจะมาถึงเมื่อโลกนี้ถูกทำให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์

ทีนี้ขอให้เราหันมาดูเรื่องนี้จากอีกมุมหนึ่ง นับตั้งแต่อดีตกาลที่ผ่านมา มีปัญหาเกิดขึ้นมาว่าเราจะทำให้คนอยู่ในร่องรอยแห่งความจริงและความยุติธรรมได้อย่างไร ? ถ้าหากคนกลุ่มหนึ่งมีอำนาจทางการเมืองเข้มแข็งมันก็เป็นไปได้ที่คนอยู่ใต้อำนาจจะไม่ก่อความเสียหายขึ้นเพราะกลัวการลงโทษ อย่างไรก็ตามระบบนี้ก็ไม่ได้ให้ข้อจำกัดแก่ผู้มีอำนาจหน้าที่ แล้วคนที่อยู่ในอำนาจจะถูกนำไปสู่หนทางแห่งความยุติธรรมได้อย่างไร ? ถึงแม้จะมีการสร้างกฎหมายและกองทัพตำรวจขึ้นมา แต่เป็นไปได้อย่างไรที่จะควบคุมประชาชนในทุกสถานที่และทุกเวลาที่ตำรวจและกฎหมายไปไม่ถึง ? ถ้าหากจะมีการรณรงค์ให้ประชาชนเชื่อตาม มันก็ไม่อาจทำให้คนที่ได้รับประโยชน์จากการทุจริตละเว้นจากการแสวงหาผลประโยชน์ในทางมิชอบหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตัวเองได้ การขอร้องนั้นมักจะไม่มีผลต่อคนหูหนวก แม้แต่ความกลัวถูกลงโทษในโลกนี้ก็ไม่สามารถยับยั้งอาชญากรรมและการทุจริตได้เพราะทุกคนรู้ดีว่าความเท็จ การดิดสินบน อิทธิพลที่ไม่ชอบธรรมและการเชื่อเชื่อยอย่างอื่น ๆ เช่น การยึดเงินใต้โต๊ะจะได้รับชัยชนะในที่สุด ความเชี่ยวชาญในกลเม็ดเช่นนี้ทำให้ผู้ทุจริตแทบไม่กลัวการดำเนินคดีและการถูกลงโทษเลย

ถ้าหากจะยับยั้งมนุษย์จากการทุจริตได้อย่างเป็นผลสำเร็จ มันก็ต้องอาศัยตัวของเขาเอง นั่นคือแรงจูงใจภายในซึ่งจะทำได้ดีที่สุด ในกรณีของคนที่มีสัตย์สุจริตนั้น เจตนาของเขาจะมั่นคง เข้มแข็งด้วยความเชื่อในเรื่องการตอบแทนในชีวิตหลังความตาย ในขณะที่คนอ่อนแอทางศีลธรรมจะพบว่าตัวเองกำลังเดินไปสู่เส้นทางแห่งคุณธรรมที่คับแคบและตรง โดยความกลัวว่าจะถูกลงโทษหลังความตาย แรงจูงใจเหล่านี้จะเข้มแข็งและมีผลมากกว่ามาตรการภายนอกที่สร้างขึ้นมามาก นี่เป็นสิ่งที่ใช้ได้กับทุกคนไม่ว่าจะเป็น



ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงหรือผู้ที่ได้การบังคับบัญชา ไม่ว่าจะในที่มืดหรือในที่สว่าง ไม่ว่าจะในที่ลับหรือในที่สาธารณะ ทันทีที่ใครคิดถึงความจริงว่าวันพรุ่งนี้ เขาจะต้องไปยืนต่อหน้าพระเจ้าในวันแห่งการชำระบัญชี และพระเจ้าผู้ทรงเฝ้าดูเขาอยู่ตลอดเวลาจะทำการตัดสินในวันนั้นจริง ๆ เขาก็จะมีจิตใจมั่นคงที่จะทำแต่ความดีและอดกลั้นการทำความชั่ว โดยอาศัยความเชื่อทางศาสนาที่สำคัญที่สุดนี้ แมทธิว เฮลส์ (Matthew Hales) นักนิติศาสตร์คนสำคัญของศตวรรษที่ 17 จึงให้ความเห็นว่า : “การพูดว่าศาสนาเป็นสิ่งหลอกลวงก็คือการยกเลิกข้อผูกมัดทั้งหมดที่สังคมพลเรือนได้ถูกรักษาไว้” (อ้างโดย Julian Huxley, **Religion without Revelation**, p.115)

แนวความคิดเรื่องชีวิตหลังความตายยังมีความหมายมากเมื่อมองจากมุมนี้ แม้แต่ผู้ไม่ศรัทธาที่ปฏิเสธความคิดเรื่องวันตัดสินว่าเป็นความจริงที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ก็จำต้องถูกบทเรียนของประวัติศาสตร์บีบให้ยอมรับว่า ถ้าเราปฏิเสธแนวความคิดเรื่องชีวิตหลังความตายแล้ว มันก็ไม่มีสิ่งยับยั้งอะไรที่แข็งแกร่งพอจะควบคุมมนุษย์และทำให้เขารักษากฎแห่งความยุติธรรมไว้ได้ อิมมานูเอล คานท์ (Immanuel Kant) นักปรัชญาคนสำคัญชาวเยอรมันได้ปฏิเสธความเชื่อในเรื่องการมีอยู่ของพระเจ้าโดยให้เหตุผลว่าไม่มีข้อพิสูจน์ที่เพียงพอ เนื่องจากศาสนาต้องวางพื้นฐานอยู่บนเหตุผลทางด้านการปฏิบัติของความรู้สึกทางศีลธรรม ไม่ใช่บนตรรกะของเหตุผลทางทฤษฎี ดังนั้น คัมภีร์ไบเบิลหรือวาทะที่พระเจ้าประทานมาจะต้องถูกตัดสินโดยคุณค่าของมันสำหรับศีลธรรม และตัวมันเองไม่สามารถที่จะเป็นผู้ตัดสินกฎศีลธรรม” (Will Durant, **The Story of Philosophy**, 1955, p.279)

ในทำนองเดียวกัน วอลแตร์ (Voltaire) ก็ไม่เชื่อในความจริงที่อยู่เหนือวัตถุ แต่ในทัศนะของเขากียังกล่าวว่า :-

“แนวความคิดเรื่องพระเจ้าและชีวิตในโลกหน้าเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะมันทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดความรู้สึกทางศีลธรรม สำหรับ



เขาแล้ว แค่แนวความคิดเรื่องพระเจ้าและชีวิตในโลกหน้าก็สามารถสร้างบรรยากาศแห่งศีลธรรมที่ดีได้ หากไม่มีความเชื่อเช่นนี้ เราก็ไม่มีแรงจูงใจอะไรสำหรับการทำดี การดูแลรักษาระเบียบทางสังคมไว้ก็แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย” (Windelband, **History of Philosophy**, p.496)

พวกที่ยึดถือทัศนะที่ว่าชีวิตหลังความตายเป็นเพียงการสันนิษฐานควรจะพิจารณาว่าถ้าหากความคิดในเรื่องนี้เป็นเพียงการสันนิษฐานจริงๆ ทำไมเราถึงได้พบว่าความคิดนี้จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ไม่อาจขาดได้ ทำไมหากไม่มีแนวความคิดเช่นนี้ เราไม่สามารถที่จะมีระเบียบทางสังคมที่แท้จริงได้ ? ทำไมถ้าหากแนวความคิดนี้หมดไปจากความคิดของมนุษย์ โครงสร้างทางสังคมทั้งหมดของชีวิตจึงพังทลาย ? มีความคิดใดที่จะมีความสำคัญต่อชีวิตเช่นนี้หรือ ? ในจักรวาลนี้มีตัวอย่างของสิ่งที่คิดว่าไม่มีอยู่และดูเป็นเรื่องใหญ่ในชีวิตมนุษย์สักตัวอย่างหนึ่งไหม ? แนวความคิดเรื่องชีวิตหลังความตายซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างระบบที่ยุติธรรมและความเท่าเทียมกันของชีวิตแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามันเป็นสัจธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและเป็นสิ่งสากลที่สุดในบรรดาสัจธรรมทั้งหมด มันไม่เป็นการเกินไปที่จะกล่าวว่าแนวความคิดเรื่องชีวิตหลังความตายเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับมาตรฐานที่กำหนดขึ้นมาโดยอาศัยการสังเกตหรือความชำนาญ

ในอีกจุดยืนหนึ่ง ชีวิตหลังความตายอาจมองดูได้ว่าเป็นผลของ “ความต้องการโดยทั่วไป” ในบทที่แล้วได้มีการพูดถึงการมีอยู่ของพระเจ้าในจักรวาลไปแล้ว และเป็นที่ชัดเจนว่าการศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์และการใช้เหตุผลต้องการให้เราเชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงสร้างและผู้ทรงดูแลจักรวาลตอนนี้ ถ้าหากมีพระเจ้าอยู่ ความสัมพันธ์ของพระองค์กับมนุษยชาติก็ควรจะมีปรากฏให้เห็น แต่สำหรับโลกปัจจุบันนี้ เราต้องยอมรับว่าความสัมพันธ์นี้ไม่มีปรากฏให้เห็นเลย บรรดาผู้นำของเราอาจจะคุยโวถึงการปฏิเสธศาสนาและยังคงเป็นผู้นำอยู่ได้ในขณะที่ผู้รับใช้แนวทางของพระเจ้าได้รับการดูถูกเหยียดหยาม



และกิจกรรมของพวกเขาถูกระงับประกาศว่าผิดกฎหมาย แต่เรายังไม่เคยพบ
ฟ้าผ่าลงมาจากสวรรค์หรือสัญญาณใดๆที่แสดงถึงความไม่พอใจของพระองค์
มีหลายคนี่พูดจาถากถางศาสนาอย่างเปิดเผยโดยกล่าวว่า “เราได้ไปดวงจันทร์
มาแล้วโดยจรวด แต่เราไม่พบพระเจ้าเลย” ไม่มีสายฟ้าฟาดลงมายังพวกคน
เหล่านั้น มีสถาบันมากมายที่ทำงานเพื่อการเผยแพร่อุดมการณ์วัตถุนิยมและ
ก็ได้รับการช่วยเหลือและการยกย่องจากทั้งในประเทศและนอกประเทศเพื่อ
ให้การกิจของคนพวกนี้ประสบความสำเร็จ ในทางตรงข้าม คนที่เผยแผ่คำสอน
และศาสนาอันมีเกียรติของพระเจ้ากลับถูกพวกนักวิชาการร่วมสมัยขนานนาม
ว่าเป็นพวกปฏิกิริยาและพวกพื้นฟูอดีต ถ้าหากคนพวกนี้ต้องถูกอุปเปหิต่าง
สังคมเป็นการลงโทษที่เลวที่สุดก็ถือว่าโชคดีแล้ว พระเจ้าแสดงความโกรธ
อะไรออกมาบ้าง ? หลายชาติเจริญรุ่งเรืองและตกต่ำ การปฏิวัติเกิดขึ้นและ
ก็หมดไปเหมือนกับฟ้าร้องและภัยพิบัติทางธรรมชาติก็เกิดขึ้นเป็นปกติ แต่
ไม่มีที่ไหนในโลกนี้ที่ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษยชาติเป็นไปด้วยดี
ดังนั้น จึงมีคำถามเกิดขึ้นมาว่าเราควรจะเชื่อในพระเจ้าหรือไม่ ? ถ้าเราเชื่อ
ในพระเจ้า เราจะต้องเชื่อในชีวิหลังความตายด้วย เพราะเรานึกไม่ออกว่า
ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าจะเป็นไปในรูปใด ?

ดาร์วินยอมรับพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกนี้ แต่การอธิบายความหมายชีวิต
ของเขาไม่ได้พิสูจน์ถึงการมีอยู่ของความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้าผู้ทรงสร้างกับ
มนุษย์ นอกจากนั้นแล้ว การอธิบายความหมายของเขาก็ไม่ได้บอกถึงเรื่อง
ความจำเป็นที่จะต้องมีชีวิตหลังความตายหรือวันแห่งการตัดสินที่ความสัมพันธ์
ระหว่างพระเจ้าผู้ทรงสร้างกับมนุษย์จะกลายเป็นความจริง ผมมองไม่ออกว่า
ดาร์วินคิดจะถมช่องว่างนี้ในการอธิบายความหมายทางด้านชีววิทยาของเขา
ได้อย่างไร ? การที่มีพระเจ้าแห่งจักรวาลโดยไม่มีความสัมพันธ์กับโลกนี้
ดูเป็นเรื่องผิดวิสัยที่เกินกว่าจะคิดได้ เป็นเรื่องที่ไม่อาจคิดได้และไร้เหตุผล
สันติที่ความเป็นพระเจ้าของพระองค์เหนือมนุษยชาติไม่ได้ถูกเปิดเผยให้เรา
ได้รับรู้ หรือจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาลได้ถูกสร้างมาและจะสิ้นสุดลงโดย



ไม่รู้ถึงลักษณะของอำนาจที่อยู่เบื้องหลังมัน

หัวใจของเราร้องออกมาว่าวันแห่งการฟื้นคืนชีพกำลังจะเกิดขึ้นเหมือนกับเด็กทารกในครรภ์ที่กำลังจะคลอดออกมา ในทำนองเดียวกัน การใช้เหตุผลก็จะนำเราไปสู่ทัศนะที่ว่าวันแห่งการฟื้นคืนชีพกำลังจะมาถึงแล้วและอาจจะระเบิดขึ้นมาบนโลกนี้ในขณะนี้ก็ได้

“พวกเขาถามเจ้าว่า ‘เมื่อใดเวลาแห่งการฟื้นคืนชีพจะมาถึง ?’ จงกล่าวเถิด ‘ความรู้ในเรื่องนี้อยู่ที่พระผู้อภิบาลของฉันเท่านั้น ไม่มีผู้ใดที่สามารถจะบอกถึงเวลานั้นได้นอกจากพระองค์ มันหนักอึ้งอยู่บนชั้นฟ้าและแผ่นดิน และมันจะมายังพวกเจ้าโดยฉับพลัน’” (กุรอาน 7 : 187)



หลักฐานจากการสังเกต :

เพื่อที่จะสรุปการพูดถึงเรื่องนี้ เราจะต้องถามตัวเราเองว่ามีหลักฐานอะไรที่สังเกตได้ในการที่จะสนับสนุนแนวความคิดเรื่องชีวิตโลกหน้า ในความเป็นจริงแล้ว หลักฐานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของชีวิตหลังความตายก็คือชีวิตปัจจุบันของเราเอง ซึ่งเราจะต้องเชื่อ ถึงแม้เราจะไม่ยอมรับว่ามีชีวิตหลังความตายอยู่แต่ทำไมเราไม่ยอมรับ ? มันน่าจะเห็นได้ชัดเจนแล้วว่าถ้าชีวิตเป็นไปได้ในครั้งหนึ่ง มันก็สามารถที่จะเกิดขึ้นได้อีกเป็นครั้งที่สอง ไม่มีอะไรเป็นเรื่องน่าแปลกเกี่ยวกับเรื่องการที่ประสบการณ์ของชีวิตปัจจุบันของเราจะเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ไม่มีอะไรที่ไร้เหตุผลไปกว่าการยอมรับการเกิดขึ้นของปัจจุบันแต่กลับปฏิเสธความเป็นไปได้ที่สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งในอนาคต

มนุษย์สมัยใหม่มีความขัดแย้งในตัวเอง เขาแน่ใจว่าพระเจ้าต่าง ๆ ที่เขาได้สร้างขึ้น (เช่น กฎของธรรมชาติ ความบังเอิญ เป็นต้น) สามารถทำให้เกิดเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่กลับเชื่อว่าพระเจ้าของศาสนาไม่สามารถที่จะทำให้โลกปัจจุบันนี้เริ่มต้นขึ้นใหม่ได้ การอธิบายว่าโลกปัจจุบัน



และลักษณะต่างๆของมันทั้งหมดเกิดขึ้น “โดยบังเอิญ” นั้น เซอร์ เจมส์ จินส์ ได้สรุปแนวความคิดนี้ว่า : “ไม่เป็นที่น่าประหลาดแต่ประการใด ถ้าโลกของเราเริ่มต้นมาจากความบังเอิญบางอย่าง ถ้าจักรวาลอยู่รอดได้เป็นเวลานาน ความบังเอิญที่คิดไว้ก็น่าที่จะเกิดขึ้น” (**Modern Scientific Thought**, p.3)

หลักความเชื่อเรื่องวิวัฒนาการของอวัยวะยืนยันว่าทุกสายพันธุ์ของสัตว์ได้วิวัฒนาการมาจากสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำอย่างเดียวกัน ดาร์วินกล่าวว่า ยีราฟปัจจุบันก็มีต้นกำเนิดเหมือนกับสัตว์สี่เท้าอื่นๆ แต่ในช่วงระยะเวลาอันยาวนาน มันได้พัฒนาโครงสร้างคอที่ยาวขึ้นมาหลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยๆอย่างต่อเนื่อง ตรงประเด็นนี้ ดาร์วินสังเกตว่า : “มันทำให้ผมเห็นจนแทบจะเชื่อแน่ว่า(ถ้าหากกระบวนการตามที่ต้องการดำเนินไปเป็นระยะเวลายาวนาน) สัตว์สี่เท้าอาจจะเปลี่ยนเป็นยีราฟได้” (**Origin of Species**, p.169)

หลังจากนั้นก็เป็นที่เห็นได้ว่าใครก็ตามที่พยายามจะเสนอคำอธิบายชีวิตและจักรวาลไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจะต้องยอมรับว่าสถานการณ์บางอย่างเป็นต้นกำเนิดที่มาจากสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น และลำดับเหตุการณ์เช่นเดียวกันนี้ ก็อาจเกิดขึ้นได้อีก ความจริงแล้ว จากทัศนะของเหตุผล ชีวิตที่สองเป็นสิ่งที่เป็นไปได้มากเท่ากับชีวิตปัจจุบันของเราและนี่เป็นสิ่งที่จะต้องยอมรับไม่ว่าจะคิดว่าใครเป็นผู้สร้างจักรวาลนี้ ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม ผู้นั้นสามารถที่จะทำให้ลำดับเหตุการณ์เช่นเดียวกันนี้เกิดขึ้นได้อีกครั้งหนึ่ง ถ้าเราเลือกที่จะปฏิเสธเราก็จะต้องปฏิเสธการมีอยู่ของชีวิตปัจจุบันด้วย ทันทันทีที่เรายอมรับชีวิตแรกเราก็ไม่มีเหตุผลอะไรเหลือไว้สำหรับการปฏิเสธชีวิตที่สอง

ในการพูดถึงเรื่องทีกล่าวนำข้างต้น การศึกษาค้นคว้าทางด้านจิตวิทยาได้แสดงให้เห็นไปแล้วว่าความคิดทั้งหมดยังคงถูกเก็บรักษาไว้ในเซลล์ความจำซึ่งเป็นส่วนจิตใต้สำนึกของสมองมนุษย์ได้อย่างไร ? นี่เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าจิตใจของมนุษย์ไม่ได้ก่อตัวขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายที่อนุภาคของมันมีการเปลี่ยนแปลงทุกๆสองสามปี ลองพิจารณาถึงความจริงที่ว่าถึงแม้



เวลาจะผ่านไปเป็นร้อยปี ก็ไม่ปรากฏว่ามีความเลือนราง ไม่มีการหลอกหลอน หรือความผิดพลาดเกิดขึ้นในบันทึกที่ถูกเก็บรักษาไว้ในระดับจิตใต้สำนึก ถ้าหากความทรงจำเกี่ยวข้องกับร่างกายแล้ว ขอถามว่ามันอยู่ที่ไหน ? ส่วนไหนของร่างกายที่มันครอบครองอยู่ และเมื่ออนุภาคของร่างกายค่อยๆ หายไปภายในสองสามปี ทำไมความทรงจำจึงไม่หายไปด้วย ? มีการบันทึกอะไรบ้างที่ยังอยู่ในสภาพเดิมเมื่อแผ่นบันทึกมันแตกออกเป็นชิ้นๆ ? การศึกษาทางด้านจิตวิทยานี้แสดงให้เห็นว่าจริง ๆ แล้วตัวตนของมนุษย์มิใช่ร่างกายที่เสื่อมสลายและตายไป ในทางตรงข้าม มีอะไรบางอย่างที่เหนือไปกว่าร่างกายซึ่งไม่อยู่ภายใต้ความตายหรือการเสื่อมสลาย เป็นสิ่งที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงและเป็นอิสระและยังคงมีต่อเนื่องไป

ส่วนในเรื่องของชีวิตปัจจุบันนั้น การทำงานทางด้านจิตสำนึกของเราทั้งหมดอยู่ภายใต้กฎของเวลาและสถานที่ โลกหน้านั้นอยู่เกินการนึกคิดของเราตามทฤษฎีของฟรอยด์ ถ้าหากเรามีชีวิตทางด้านสติปัญญาที่เป็นอิสระจากกฎเหล่านี้ ก็จะสามารถยืนยันความจริงได้ว่าชีวิตนี้จะยังคงต่อเนื่องไปแม้หลังจากตายไปแล้ว และเรา仍将รอดชีวิตถึงแม้ว่าจะตายแล้วก็ตาม ความตายของเราเป็นผลทางตรรกะของกฎแห่งเวลาและสถานที่ ตัวตนที่แท้จริงของเราหรือในคำพูดของฟรอยด์คือจิตสำนึกของเราเป็นอิสระอย่างสิ้นเชิงจากกฎเหล่านี้ นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมความตายจึงไม่มีผลต่อมัน ? ความตายมีผลต่อเฉพาะร่างกายที่ต้องสลายของเราเท่านั้น จิตสำนึกที่เป็นตัวตนที่แท้จริงยังคงรอดอยู่แม้มนุษย์จะตายไปแล้ว สมมุติว่ามีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นในชีวิตของผมเมื่อ 25 ปีที่แล้ว หรือมีความคิดหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นมาในจิตใจเป็นเวลานานพอๆ กันหลุดไปจากความทรงจำของผม แต่วันหนึ่ง ผมก็นึกถึงเหตุการณ์หรือความคิดนั้นได้หรือเกิดฝันถึงมัน นักจิตวิทยาก็จะอธิบายว่ามันได้ถูกเก็บรักษาไว้เหมือนเดิมในส่วนลึกของจิตใต้สำนึกของผม ตรงนี้จึงเกิดมีคำถามขึ้นมาว่าความจำอยู่ที่ไหน ? ถ้าหากมันถูกเก็บไว้บนเซลล์เหมือนกับเสียงได้ถูกเก็บไว้บนแผ่นเสียง มันก็ไม่สามารถจะอยู่ตลอดไปได้เพราะเซลล์เหล่านั้นอาจจะ



แตกสลายไปจนไม่เหลืออยู่ในเวลาที่นึกขึ้นได้ ดังนั้น บันทึกทางจิตใต้สำนึกนี้
ถูกรักษาไว้ที่ไหนภายในร่างกายของเรา ?

นี่เป็นหลักฐานที่ชัดเจนของธรรมชาติจากการสังเกตซึ่งแสดงให้เห็นว่า
นอกเหนือไปจากร่างกายที่มองเห็นเป็นตัวเป็นตนแล้ว ยังมีสิ่งที่มองไม่เห็น
ซึ่งไม่ตายไปกับการตายของร่างกายด้วย

ผลของการศึกษาค้นคว้าทางด้านการสะกดจิต ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของ
จิตวิทยาที่ศึกษาความสามารถเหนือธรรมชาติของมนุษย์ได้ยืนยันรับรอง
ถึงการมีอยู่ของชีวิตหลังความตายในระดับที่สังเกตได้ สิ่งที่น่าสนใจที่สุดก็คือ
การศึกษานี้ไม่เพียงแต่ยืนยันการอยู่รอดเท่านั้น แต่ยังยืนยันการอยู่รอดของ
ตัวตนที่เรารู้จักก่อนการตายด้วย

สถาบันแรกที่ทำการศึกษาค้นคว้าในด้านนี้ได้ถูกก่อตั้งขึ้นมาใน
อังกฤษใน ค.ศ.1882 และยังคงมีอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ภายใต้ชื่อ “สมาคม
เพื่อการศึกษาทางด้านสะกดจิต” (Society for Psychical Research) ใน
ค.ศ.1889 สถาบันแห่งนี้ได้เริ่มทำงานอย่างจริงจัง โดยการติดต่อคน 17,000
คน เพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาจากคนเหล่านั้นและขอความช่วยเหลือในการ
ศึกษาทางด้านนี้ ประเทศอื่นๆอีกหลายประเทศก็ทำตาม และโดยอาศัยการ
ทดลองด้วยวิธีการต่างๆก็เป็นที่เห็นว่าแม้หลังจากที่ร่างกายตายไปแล้ว ตัวตน
ของมนุษย์ก็ยังคงอยู่รอดในรูปแบบอันลึกลับบางอย่าง ในหนังสือเรื่อง **“Human
Personality and its Survival of Bodily Death”** (ตัวตนของมนุษย์และ
การรอดพ้นจากความตายทางร่างกาย) เอฟ.ดับเบิลยู. เอช.ไมเออร์ส (F.W.H.
Myers) ได้เล่าย้อนถึงเมื่อตอนที่ครั้งหนึ่งบริษัทท่องเที่ยวได้บันทึกคำสั่งของ
เขาขณะที่นั่งอยู่ในห้องโรงแรมเซนต์โยเซฟในรัฐมิสซูรี ขณะนั้นเขารู้สึกว่า
ใครบางคนได้มานั่งที่ด้านขวาของเขา เมื่อหันไปอย่างรวดเร็ว เขาก็เห็นอย่าง
ชัดเจนว่าคนผู้นั้นคือน้องสาวของเขาที่เสียชีวิตไปเมื่อเก้าปีที่แล้ว หลังจากนั้น
ภาพน้องสาวของเขาก็หายไป เขาตกใจกับเหตุการณ์นี้มากจนแทนที่จะเดินทาง



ต่อไป เขาได้ขึ้นรถไฟขบวนต่อไปเดินทางกลับเซนต์หลุยส์บ้านเกิดเมืองนอนของเขาทันที เมื่อถึงที่นั่น เขาได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ญาติฟัง เมื่อเขามาถึงจุดที่กล่าวว่าเขาได้เห็นรอยขีดสีแดงบนด้านขวาของหน้าของน้องสาวของเขา แม่ของเขาก็ยืนตัวสั่นขึ้นมาทันที แม่ของเขาสารภาพว่าหลังจากที่ลูกสาวเสียชีวิต นางได้ทำให้ใบหน้าของลูกสาวมีรอยขีดโดยบังเอิญและรู้สึกเจ็บปวดมาก ที่เห็นรอยขีดนี้จนนางได้เอาแปรงฝุ่นมาทาไว้เพื่อมิให้ใครเห็นและไม่บอกใครให้รู้

มีเหตุการณ์ที่ถูกบันทึกไว้มากมายซึ่งยืนยันถึงการอยู่รอดของตัวตนหลังจากที่ร่างกายตายไป เราไม่สามารถเหมาเหตุการณ์เหล่านี้ว่าเป็นภาพลวงได้ ลองพิจารณาถึงเรื่องรอยขีดบนใบหน้าของเด็กผู้หญิงที่มีแต่แม่และเด็กผู้หญิงที่เสียชีวิตเท่านั้นที่รู้ ไม่มีบุคคลที่สามมีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ เหตุการณ์ในทำนองนี้ไม่มีแต่เฉพาะที่ยุโรปและอเมริกาเท่านั้น แต่เนื่องจากการสืบสวนในครั้งหลังได้ทำกันที่สองทวีปนี้เท่านั้น เราจึงจำเป็นต้องอ้างอิงถึงเรื่องนี้เพื่อใช้เป็นหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ ถ้าหากคนในประเทศของเรากล้าพอที่จะออกมาศึกษาเรื่องนี้ก็จะมีหลักฐานที่เชื่อถือได้เป็นจำนวนมากกว่านี้

ซี.เจ. ดูคาสเซ (C.J. Ducasse) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องราวประเภทนี้อีกตอนหนึ่งว่า : -

“หลักฐานที่ได้จากการสังเกตอีกอย่างหนึ่งซึ่งแสดงถึงการอยู่รอดของชีวิตก็คือการติดต่อสื่อสารโดยคนที่ถูกเรียกว่า “ออโตเมติสต์” มีผู้ชายหรือผู้หญิงหลายคนที่อวัยวะในการแสดงออก เช่น มือที่ถือปากกาหรืออวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงทำงานโดยอัตโนมัติ นั่นคือ เขียนหรือพูดคำที่ไม่ใช่การแสดงออกถึงความคิดที่มีอยู่ในจิตสำนึกในเวลานั้นหรือเป็นความรู้ที่พวกเขา มีอยู่ แต่ปรากฏว่ามันเป็นความคิดและความรู้ของอีกคนหนึ่งที่อ่านมัน โดยปกติแล้ว พวกออโตเมติสต์จะอยู่ในอาการเนนิ่งเหมือนคนเข้าฌานในตอนนั้น แต่มีหลายกรณีที่ไม่เป็นเช่นนั้น และขณะที่เขากำลังสนทนากับใครบางคนที่อยู่ที่นั่น มือของเขาก็จะเขียนเรื่องอื่นๆอย่างยืดยาวโดยที่เขาไม่รู้อะไรเลย



จนกระทั่งเขอ่านมันหลังจากนั้น การติดต่อสื่อสารจะได้รับโดยตรงหรือไม่ก็โดยสื่อบางอย่างที่มองไม่เห็นซึ่งเรียกกันว่า “การควบคุม” ของออโตเมติสต์จากคนที่ตายไปแล้วและวิญญาณยังคงรอดจากความตาย ในหลายกรณี การติดต่อสื่อสารเช่นนั้นก็มีหลักฐานมากมายที่จะทำให้ใครจดจำเอกลักษณ์ของบุคคลที่อ้างว่าเป็นพี่น้องของเขาซึ่งเขาสามารถติดต่อได้ก็ต่อเมื่ออาศัยคนที่สามเป็นสื่อกลางหรือโดยโทรศัพท์” (C.J. Ducasse, **A Philosophical Scrutiny of Religion**, p.407-408)

นักวิชาการร่วมสมัยส่วนใหญ่ยังคงลังเลที่จะยอมรับหลักฐานจากการศึกษาทางด้านการสะกดจิต ซี.ดี. บรอด (C.D. Broad) ได้เขียนว่า :-

“ถ้าตัดเรื่องข้อยกเว้นอันน่าสงสัยในการศึกษาค้นคว้าทางด้านการสะกดจิตแล้ว ก็ไม่มีวิทยาศาสตร์สาขาอื่นพิสูจน์แม้แต่เรื่องความเป็นไปได้ของชีวิตหลังความตาย” (**Religion, Philosophy and Psychical Research**, London, 1953), p.235.

ข้อโต้แย้งนี้ดูไม่มีเหตุผลเช่นเดียวกับการกล่าวว่า “การคิด” เป็นปรากฏการณ์ที่น่าสงสัย เพราะนอกจากมนุษย์แล้ว เราไม่สามารถที่จะวางสิ่งใดในจักรวาลไว้ภายใต้การสังเกตที่ยืนยันปรากฏการณ์ของ “การคิด” ได้ เนื่องจากการอยู่รอดหรือการสูญสิ้นไปของชีวิตหลังความตายเป็นปัญหาทางด้านจิตวิทยาล้วนๆ ดังนั้น หลักฐานใดๆที่จะนำมาสนับสนุนหรือโต้แย้งจะต้องเป็นหลักฐานที่มาจากวิชาจิตวิทยาเท่านั้น การหาคำยืนยันจากกฎระเบียบอื่นๆของวิทยาศาสตร์จะไม่มี ความหมายเหมือนกับการหันไปหาวิชาพฤกษศาสตร์หรือวิชาฟิสิกส์เพื่อที่จะเข้าใจความสามารถภายในของมนุษย์ที่จะคิด แม้แต่การศึกษาส่วนต่างๆของร่างกายก็ไม่สามารถที่จะนำมาใช้ยืนยันหรือปฏิเสธแนวความคิดนี้ได้ เพราะหลักความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายไม่ได้พูดถึงการอยู่รอดของปัจจุบันและร่างกายที่เป็นวัตถุ แต่พูดถึงเรื่องวิญญาณซึ่งถึงแม้ว่าจะอาศัยอยู่ในร่างกายก็เป็นสิ่งที่มีความเป็นอิสระของมันอยู่



นักวิชาการหลายคนที่ตรวจสอบหลักฐานจากการศึกษาค้นคว้าทางด้านการสะกดจิต จำต้องยอมรับว่าชีวิตหลังความตายเป็นเรื่องจริง ซี.เจ. ดูคาสเซอศาสตราจารย์วิชาปรัชญาที่มหาวิทยาลัยบราวน์ได้ทำการวิเคราะห์แนวความคิดนี้ทางด้านปรัชญาและจิตวิทยาแล้ว เขาไม่เชื่อในเรื่องนี้ในแง่ที่ว่าศาสนาได้นำเสนอเรื่องนี้ แต่เขาก็ยังถือว่านอกไปจากคำสอนของศาสนาแล้ว หลักฐานที่มีอยู่ทำให้เราต้องยอมรับการอยู่รอดของชีวิตหลังความตาย หลังจากทำการศึกษาและตรวจสอบในด้านการสะกดจิตแล้ว เขาก็ให้ข้อสังเกตว่า :-

“คนที่มีความคิดความอ่านและมีความรู้บางคน หากศึกษาหลักฐานที่เก็บกันมาหลายปีในเรื่องวิญญาณ ในที่สุดจะต้องสรุปว่าอย่างน้อยที่สุดในบางกรณีทฤษฎีเรื่องการอยู่รอดยังคงมีเหตุผลฟังได้ในบรรดาคนเหล่านี้ที่อยากจะเอ่ยถึงก็คือ อัลเฟรด รัสเซล วอลเลซ (Alfred Russel Wallace), เซอร์ วิลเลียม คрукส์ (Sir William Crookes), เอฟ.ดับเบิลยู. เอช. ไมเออร์ส (F.W.H. Myers), ซีซาร์ ลอมโบรโซ (Cesare Lombroso), คามิล แฟลมมาเรียน (Camille Flammarion), เซอร์ โอลิเวอร์ ลอดจ์ (Sir Oliver Lodge), ดร.ริชาร์ด ฮอดจสัน (Dr. Richard Hodgson), นางเฮนรี ซิดจ์วิก (Mrs. Henry Sidgwick) และศาสตราจารย์ไฮสลอป (Professor Hyslop) ซึ่งเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงทั้งสิ้น

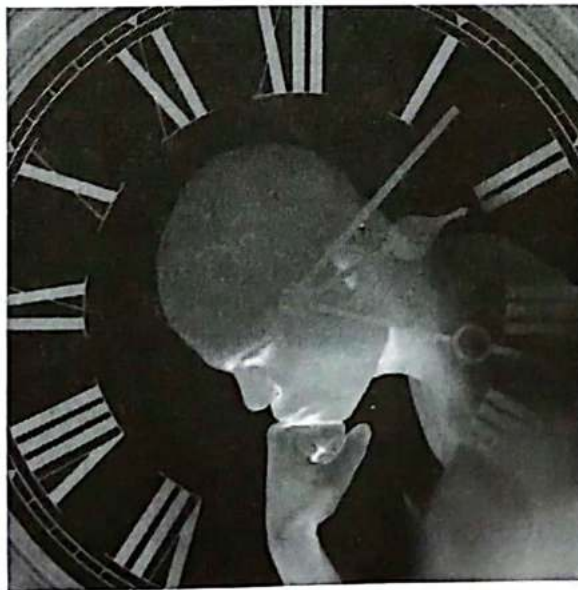
นี่เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าความเชื่อในชีวิตหลังความตายที่หลายคนเห็นว่าเป็นเรื่องยากในการยอมรับว่าเป็นหลักความเชื่อที่สำคัญทางศาสนาไม่เพียงแต่จะเป็นจริงเท่านั้น แต่ยังสามารถพิสูจน์จากการสังเกตและหาเหตุผลได้ และถ้าเป็นเช่นนั้น แทนที่จะสร้างนักเทววิทยาศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของชีวิตหลังความตาย เราก็สามารถหาข้อมูลที่เป็นจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้

ในกรณีเช่นนั้น สิ่งที่ได้รับจากข้อมูลนี้จะกลายเป็นประโยชน์มากกว่า



ที่จะไม่เป็น เพราะงานสองอย่างซึ่งเป็นงานที่ศาสนาจะต้องทำนั้น
ไม่ได้เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ” (A Philosophical Scrutiny of Religion,
p.412)

หลังจากที่เดินทางอย่างยาวไกลไปสู่การยอมรับชีวิตหลังความตายว่า
เป็นความจริงแล้ว มันก็ดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกที่จะไม่ยอมรับแนวความคิดของ
ศาสนาในเรื่องปรากฏการณ์นี้ มันอาจเปรียบได้กับชาวบ้านโง่ๆที่ตึงตันดีอัน
ปฏิเสธว่าการสนทนาระหว่างคนสองคนที่อาศัยอยู่ห่างกันนับเป็นพันไมล์เป็น
สิ่งที่ไม่อาจเป็นไปได้ แม้ในตอนที่เราหมุ่นหมายเลขโทรศัพท์ของญาติของเขา
เองที่อยู่ไกลออกไปแล้วส่งหุโทรศัพท์ให้เขาสนทนาที่เขาคิดว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อ
เขาก็ตอบว่า “โอ้ย ! ที่พูดอยู่นั้นไม่จำเป็นต้องใช้ญาติของผมนักก็ได้ มันอาจเป็น
เครื่องกลอะไรสักอย่างหนึ่งก็ได้” ตรงเรื่องเกี่ยวกับความเชื่อนั้น เราสามารถ
จูงม้ามายังน้ำได้ แต่เราไม่สามารถทำให้มันดื่มน้ำได้





ส่งยืนยันการเป็นนบี

หลักความเชื่อทางศาสนาขั้นพื้นฐานประการที่สองก็คือแนวความคิดเรื่องนบี ตลอดยุคสมัยที่ผ่านมา พระเจ้าได้ส่งเจตนาธรรมณ์ของพระองค์ผ่านมาทางคนที่มีคุณธรรมอันสูงส่งซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกมาจากมนุษย์เพื่อเป็นนบีของพระองค์ เนื่องจากไม่มีสิ่งเชื่อมโยงที่มองเห็นได้ระหว่างพระเจ้ากับผู้นำศาสนของพระองค์ การอ้างว่าได้รับการดลใจจากพระเจ้าจึงมักจะถูกสงสัย ทั้งๆที่เรื่องนี้เป็นความจริง เมื่อเราเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ในลักษณะนี้ซึ่งเราได้รับรู้มาแล้ว

เสียงต่าง ๆ เกิดขึ้นอยู่รอบตัวเราซึ่งไม่สามารถดักฟังได้ทางโสตประสาท ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะความถี่ของมันต่ำหรือสูงเกินไป หรือไม่ก็เพราะมันเบาจนเยื่อรับเสียงในหูของเราไม่สามารถรับได้ แต่เราก็มารู้ว่าเสียงเป็นสิ่งที่มียู่จริง เพราะตอนนี้เรามีเครื่องดักฟังที่ไวต่อการรับเสียงมากจนสามารถบันทึกการเคลื่อนไหวแม้แต่ของแมลงวันที่กำลังบินอยู่ไกลออกไปนับเป็นไมล์ราวกับว่ามันกำลังบินหึ่ง ๆ อยู่ที่อยู่หูของเรา แม้แต่การชนกันของรังสีคอสมิกก็สามารถที่จะบันทึกเสียงไว้ได้ เครื่องมือประเภทนี้มีอยู่ทั่วไปในปัจจุบัน แต่การได้ยินเสียงเช่นนั้นอาจเป็นไปได้สำหรับคนที่ได้รับแค่เพียงประสาทสัมผัสทั้งห้าที่ธรรมชาติให้มา ถ้าเขายังไม่รู้เรื่องความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่

ความสามารถเช่นนั้นมิได้จำกัดอยู่แค่เครื่องยนต์กลไกเท่านั้น การศึกษาชีวิตของสัตว์เปิดเผยให้เราได้ทราบว่าพวกมันก็ได้รับความสามารถเช่น



เดียวกันนี้จากธรรมชาติเช่นกัน ตัวอย่างเช่น สุนัขที่จู่โจมไวสามารถได้กลิ่นสัตว์ตัวหนึ่งหลังจากที่มันได้จากสัตว์ตัวนั้นมาเป็นเวลานานแล้ว ความสามารถพิเศษของสุนัขในการติดตามโดยการดมกลิ่นจึงถูกนำมาใช้ในการติดตามสืบสวนอาชญากรรม กุญแจที่ขโมยเปิดไว้ได้ถูกยื่นให้สุนัขดม หลังจากนั้น สุนัขก็ถูกปล่อยไปในท่ามกลางฝูงคน สุนัขตัวนั้นสามารถที่จะเอาตัวคนผิดมาได้ โดยการใช้ประสาทดมกลิ่นชั้นสูงของมัน ในทำนองเดียวกัน มีสัตว์หลายชนิดที่สามารถได้ยินเสียงที่อยู่ต่ำหรือเหนือระดับการได้ยินตามปกติของมนุษย์ได้

การศึกษาค้นคว้าได้ทำให้เราทราบว่าสัตว์ที่ถูกถือว่าติดต่อสื่อสารกันทางจิตนั้นจะส่งสัญญาณที่หูของมนุษย์ไม่สามารถได้ยินออกมา สัตว์ตัวเล็กๆ อย่างเช่น ผีเสื้อกลางคืนตัวเมียสามารถส่งสัญญาณที่ตัวผู้สามารถตอบรับได้ถึงแม้ว่าจะอยู่ห่างไกลออกไป จิ้งหรีดตัวผู้จะถูปีกของมันเพื่อสร้างเสียงที่สามารถได้ยินไปไกลถึงครึ่งไมล์ในตอนกลางคืนโดยการสั่นสะเทือนอากาศถึง 600 ตัน นี่คือวิธีการที่จิ้งหรีดเรียกหาคู่ของมัน ตัวเมียจะตอบสัญญาณในลักษณะที่เป็นเสียงร่นลับโดยไม่มีเสียง แต่ตัวผู้ก็จะได้รับสัญญาณนั้นและพยายามที่จะไปหาคู่ของมันโดยไม่ผิดตัว ได้มีการค้นพบแล้วว่าความสามารถในการได้ยินของตั๊กแตนทั่วไปนั้นละเอียดอ่อนจนสามารถได้ยินแม้กระทั่งการเคลื่อนไหวที่เบาที่สุดของอนุมูลของอะตอมไฮโดรเจน

มีตัวอย่างประเภทนี้อีกมากมายที่แสดงให้เห็นว่าวิธีการติดต่อสื่อสารที่ไม่สามารถมองเห็นและไม่สามารถได้ยินนั้นมีอยู่จริง ๆ ซึ่งจะรับได้ก็โดยสัตว์ที่มีความสามารถสูงกว่ามนุษย์ เมื่อเรายอมรับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเช่นนี้แล้ว ก็ไม่น่าเป็นเรื่องลึกลับสำหรับใครบางคนที่ยืนยันว่าเขาได้สาส์นจากพระเจ้าที่คนธรรมดาทั่วไปไม่ได้ยิน เมื่อมีเสียงที่เครื่องยนต์กลไกเท่านั้นที่จะสามารถติดตามตรวจสอบและบันทึกได้ และมีข้อความบางอย่างที่ถูกถ่ายทอดออกไปมีสัตว์บางประเภทที่มีประสาทการได้ยินพิเศษเท่านั้นที่รับรู้ได้ ทำไมมันจึงเป็นเรื่องแปลกที่พระเจ้าจะติดต่อส่งสาส์นของพระองค์ให้แก่ใครบางคนเป็นการเฉพาะโดยที่คนอื่นไม่สามารถรับรู้ได้ ? ความจริงก็คือการติดต่อ



สื่อสารที่ไกลเกินกว่าการสังเกตและประสบการณ์ของเราเช่นนั้นก็คือรูปแบบการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งที่สูงและละเอียดอ่อนเกินกว่าที่ประสาทปกติของเราจะสามารถรับได้

การศึกษาเรื่องโทรจิตและการรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้เปิดเผยให้เรารู้ว่ามนุษย์บางคนสามารถติดต่อกับคนอื่นได้โดยไม่ต้องใช้การพูด การได้ยินและการใช้เครื่องช่วยเหลือใดๆ ศักยภาพนี้มีอยู่ในตัวมนุษย์ถึงแม้จะอยู่ในรูปแบบพื้นฐานก็ตาม ดร.อเล็กซิส คาร์เรล (Alexis Carrel) กล่าวว่า :- “พรมแดนทางด้านจิตวิทยาของแต่ละคนในสถานที่และเวลานั้นเป็นเรื่องที่สมมุติกันขึ้นมาเองชัดๆ” (Man the Unknown, p.242)

ลองนึกถึงการที่นักสะกดจิตสามารถทำให้คนที่อยู่ได้อำนาจของเขาตกอยู่ใต้ภวังค์โดยไม่ต้องใช้สื่อกลางใดๆ เขาสามารถทำให้คนที่ถูกสะกดจิตหัวเราะหรือร้องไห้หรือทำตามที่เขาต้องการ และเขายังสามารถสื่อความคิดบางอย่างไปยังจิตใจของคนที่ถูกสะกดจิตได้ด้วย มันเป็นกิจกรรมที่นักสะกดจิตและผู้ที่ถูกสะกดจิตติดต่อกันโดยสายสัมพันธ์ที่มองไม่เห็น ไม่มีใครอื่นนอกไปจากคนสะกดจิตและคนที่ถูกสะกดจิตเท่านั้นที่สามารถรู้สึกถึงผลของการสะกดจิต แล้วเป็นไปได้อย่างไรที่การติดต่อในลักษณะเช่นนี้ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์จะเป็นเรื่องเกินกว่าที่เราจะคิดได้ ? หลังจากที่ยอมรับการมีอยู่ของพระเจ้าและได้สังเกตหรือมีประสบการณ์เกี่ยวกับการติดต่อทางโทรจิตในชีวิตของมนุษย์แล้ว เราก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะมาปฏิเสธการดลใจของพระเจ้า

ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1950 เจ้าหน้าที่แคว้นบาวาเรียได้ทำเรื่องฟ้องนายฟรอนเทอร์ สโตรเบล นักสะกดจิตคนหนึ่งในข้อหาขัดจังหวะรายการวิทยุด้วยโทรจิตขณะที่กำลังแสดงศิลปะของเขาที่โรงแรมริจนาในเมืองมิวนิค สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือนายสโตรเบลได้เลือกเอาไฟขึ้นมาใบหนึ่งแล้วยื่นให้แก่ผู้ชมคนหนึ่งและขอให้เขาจดลักษณะของไฟใบนั้นไว้โดยไม่ต้องบอกให้เขาหรือคนอื่นได้รู้ หลังจากนั้น นักสะกดจิตผู้นี้ก็ได้อ้างว่าถึงแม้จะ 모르เลขและลักษณะของไฟ



เขาก็จะถ่ายทอดรายละเอียดของไฟไปยังผู้ประกาศคนหนึ่งที่กำลังอ่านข่าวอยู่ที่วิทยุสมัครในเวลานั้น ไม่กี่วินาทีต่อมา ผู้ชมก็ประหลาดใจที่ได้ยินผู้ประกาศคนนั้นกล่าวด้วยเสียงตะกุกตะกักว่า “โรงแรมริจนา ไฟต์วีกิน” ผู้ชมที่ร่วมมือในการทดลองนี้ยืนยันว่ามันเป็นสิ่งที่เขาคิดไว้ในใจแล้ว

เสียงตื่นตกใจของผู้ประกาศเป็นหลักฐาน แต่เขาก็อ่านข่าวต่อไปขณะเดียวกัน ผู้ฟังจำนวนหลายร้อยคนก็ได้โทรศัพท์ไปยังสถานีวิทยุเพื่อถามว่ามีอะไรผิดปกติเกิดขึ้น คนเหล่านี้รู้ว่าคำพูดเหล่านี้ไม่มีอยู่ในเนื้อหาของข่าวและหลายคนก็กล่าวหาว่าคนอ่านข่าวเมาเหล้า จึงได้มีการไปตามแพทย์มาตรวจสอบทันที และหลังจากการตรวจสอบแล้วก็พบว่าคนไข้ที่เป็นผู้อ่านข่าวนั้นอยู่ในสภาพที่กระวนกระวายอย่างรุนแรง เขาได้บอกแพทย์ว่าขณะที่เขาอ่านข่าวอยู่นั้น เขารู้สึกปวดหัวรุนแรงขึ้นมาจับพลันและต่อมาก็ไม่สามารถจำสิ่งที่เขาอ่านได้

ตอนนี้ ถ้าหากมนุษย์ได้รับอำนาจทางจิตที่สามารถติดต่อกับคนอื่นซึ่งทำให้เขาสามารถถ่ายทอดความคิดจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งได้โดยไม่ต้องอาศัยตัวเชื่อมที่มองเห็นระหว่างคนทั้งสองซึ่งอยู่ห่างไกลกัน ทำไมการติดต่อสื่อสารเช่นเดียวกันนี้จากพระเจ้าแห่งจักรวาลจึงถูกถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่อาจคิดได้ ? จากการแสดงให้เห็นถึงความสามารถของมนุษย์นี้ มันก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะเข้าใจว่าการติดต่อกันระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าเป็นไปได้อย่างไร ? โดยไม่ต้องมีสื่อกลางที่มองเห็น และความคิดสามารถถ่ายทอดจากคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่งได้อย่างไร ? โดยไม่มีการสูญหายหรือบิดเบือนรูปแบบอันสมบูรณ์ของการติดต่อเช่นนั้นเป็นที่รู้จักกันโดยเฉพาะว่า “วะฮีย์” (การเปิดเผยให้รู้) ในศัพท์ทางศาสนา โดยสาระสำคัญแล้ว การวะฮีย์ คือการโทรจิตทางจักรวาลประเภทหนึ่ง

หลักฐานของความเป็นจริงในเรื่องนี้มีให้เห็นอย่างชัดเจนจากนิสัยการอพยพของนกที่โยกย้ายจากส่วนหนึ่งของโลกไปยังอีกส่วนหนึ่งตามเส้นทาง



ที่ได้ถูกกำหนดไว้อย่างดีเพื่อหาแหล่งอาหารที่สมบูรณ์กว่าและชีวิตที่ดีกว่า หลังจากนั้นก็เดินทางกลับมายังที่เก่าอีกครั้งหนึ่งเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงของ ฤดูกาล ผิดกับมนุษย์ที่ต้องการข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำเกี่ยวกับเส้นทาง และจุดหมายปลายทางก่อนที่จะออกเดินทาง แต่นกจะบินไปตามเส้นทางบิน ที่ตัดตรงข้ามผืนน้ำตรงจุดที่แคบที่สุดเพื่อยุ่เหนือผืนดินมากที่สุดสู่จุดหมาย ปลายทางของมัน ไม่มีหลักฐานใดๆแสดงว่าการที่นกจะทำเช่นนี้จะต้องมีการ เก็บข้อมูลข่าวสาร หรือการแลกเปลี่ยนความคิดใดๆเกิดขึ้น ดังนั้น เราจะ ต้องสันนิษฐานว่าสิ่งที่ชี้นำนกเหล่านั้นมาจากแหล่งภายนอก ดังเช่นที่คัมภีร์ กุรอานได้บอกว่า พระเจ้าได้ดลใจให้ผึ้ง (16: 68) ซึ่งทำให้การดำเนิน ชีวิตของมันมีการจัดระเบียบอย่างดี นกไม่เหมือนมนุษย์ที่จะต้องทำการ ศึกษาค้นคว้าและตรวจสอบข้อมูลข่าวสาร ถ้าหากมนุษย์ถูกปฏิเสธไม่ให้เข้า ถึงข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่สะสมมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ หรือเข้าถึง สถานที่ที่ทำให้การแลกเปลี่ยนความคิดเป็นความจริง เขาก็ไม่อาจที่จะทำ สิ่งใดได้สำเร็จ ตัวอย่างเช่น เป็นที่สงสัยว่าโคลัมบัสจะล่องเรือไปทางตะวันตก ใน ค.ศ.1492 โดยหวังว่าจะพบอินเดียหรือไม่ถ้าหากเขาไม่ได้รับอิทธิพล ทางความคิดเกี่ยวกับโลกกลมซึ่งถูกนำมาเผยแพร่โดยการแปลผลงานของ อัลอิรียี นักภูมิศาสตร์และนักวิทยาศาสตร์ชาวอาหรับ (ค.ศ.1100-1165) เป็นภาษาละติน อิรียีได้ความคิดนี้มาจากแนวความคิดของอารินชาวอินเดีย หลังจากนั้น ประสบการณ์ของโคลัมบัสก็ได้เพิ่มพูนความรู้ให้แก่คนรุ่นต่อมา และมีการเรียนรู้เพิ่มขึ้นตลอดเวลาจนกระทั่งวิชาภูมิศาสตร์ได้มาถึงจุดก้าวหน้า ในปัจจุบัน ถ้าหากกัปตันคนหนึ่งมีความเชื่อมั่นจะเดินเรือจากฝั่งหนึ่งของ มหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไปยังอีกฝั่งหนึ่ง หรือนักบินจะทำการบินข้ามหลายทวีป เขาก็ต้องอาศัยประสบการณ์ที่สะสมกันมานานนับศตวรรษ

นกไม่มีแหล่งความรู้หรือวิธีการติดต่อสื่อสารกับประสบการณ์เหล่านั้น พวกมันไม่แลกเปลี่ยนความคิดกันอย่างที่มนุษย์ทำ ไม่มีนกตัวไหนสามารถ รวบรวมและบันทึกประสบการณ์ไว้ในรูปหนังสือเพื่อเป็นแนวทางให้แก่ตัวที่



จะมาต่อจากมัน แต่ถึงกระนั้นก็ตาม นักเหล่านี้ก็ยังสามารถเดินทางอันยาวไกลได้เช่นเดียวกับมนุษย์ที่จะต้องอาศัยความถูกต้องและเศรษฐกิจช่วยเหลือนกเคลื่อนที่จากแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งอย่างถูกต้องแม่นยำเหมือนกับจรวดที่ขึ้นสู่อวกาศโดยการอาศัยวิทยุบังคับ

แผนที่ในหน้าต่อไปนี้แสดงให้เห็นการเดินทางข้ามทวีปของนกจากประเทศรัสเซียและยุโรปที่หนาวกว่าไปยังภูมิภาคที่อุ่นกว่าในอาฟริกาและเอเชีย ในระหว่างการเดินทางอันยาวไกลนี้ มันได้บินข้ามทะเลสาบแคสเปียน ทะเลดำ และทะเลเมดิเตอร์เรเนียน สามทะเลเป็นอย่างน้อย มันไม่ได้บินกันอย่างสะเปะสะปะตามบุญตามกรรมหรือโดยไม่รู้ แต่มันบินไปตามเส้นทางที่สั้นที่สุดเหนือทะเลโดยไม่มีคามผิดพลาด โดยการบินในลักษณะเช่นนั้นมันสามารถใช้เวลาน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เหนือน้ำทะเลที่มันไม่สามารถบินลงมาหาอาหารและแวะพักได้ ลองดูแผนที่นี้จากทางด้านขวาไปซ้าย นกฝูงแรกจากยุโรปมาถึงทะเลสาบแคสเปียน หลังจากนั้นก็บินอ้อมโดยรอบและแยกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งไปทางเทือกเขาคอเคซัส อีกกลุ่มหนึ่งบินไปตามเทือกเขาคอเคซัส ทั้งสองกลุ่มมาถึงเอเชียและบินลงตรงจุดหมายที่พวกมันต้องการ เส้นทางเดิมนี้อีกเช่นกันที่นกใช้เมื่อพวกมันมาถึงที่ทะเลดำ ที่นั่นมันเริ่มแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งบินไปตามฝั่งตะวันตกและอีกกลุ่มหนึ่งบินไปทางตะวันออก มันบินต่อไปจนกระทั่งมาถึงภูมิภาคเอเชีย นกฝูงที่สามเดินทางไปไกลถึงบุลกาเรีย หลังจากนั้นก็เปลี่ยนเส้นทางไปยังตุรกีและตามชายฝั่งของปาเลสไตน์ เลบานอนและซีเรียเพื่อที่จะไปถึงสุเอซ ซึ่งจากที่นั่นมันได้เข้าไปในอียิปต์ หลังจากนั้นก็เดินทางมุ่งหน้าสู่อาฟริกา นกฝูงที่สี่บินไปยังกรีซตามความยาวของประเทศที่ช่วยให้มันมุ่งหน้าลงได้ พวกนกได้บินลงมาถึงกรีซและเกาะครีตขณะที่ข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียนตรงจุดที่แคบที่สุดทางภูมิศาสตร์ จะเห็นได้ว่านกจะใช้เส้นทางนี้เพื่อที่จะใช้เวลาน้อยที่สุดเหนือทะเล นกฝูงที่ห้าบินไปยังอิตาลี หลังจากนั้นก็สู่ซิซิลีแล้วบินลงใต้เหนือแผ่นดินและข้ามช่องแคบของทะเลเพื่อไปถึงฝั่งทะเลตอนเหนือของอาฟริกา นกฝูงที่หก





แผนที่ : แสดงเส้นทางการอพยพของนก



ใครว่าพระเจ้าไม่มี

154

บินไปยังฝรั่งเศส หลังจากนั้นก็ไปยังสเปนแล้วข้ามช่องแคบญิบรอลตาซึ่งเนื้อที่
แผ่นดินของคาบสมุทรไอบีเรียและชายฝั่งอาฟริกาห่างกันเพียงสิบไมล์เท่านั้น
จากนั้น มันก็เข้าไปถึงอาฟริกาตะวันตก

มีอะไรบางอย่างที่ไม่ปกติเกี่ยวกับการบินเหล่านี้ นักศึกษาเกี่ยวกับนก
คนหนึ่งเขียนว่า : “นกได้วิวัฒนาการวิธีการเดินทางอย่างมีประสิทธิภาพสูง
เหนือระยะทางอันยาวไกลด้วยการประหยัดพลังงานอย่างมาก” (*Encyclo-
paedia Britannica*, Vo;. 12, p.179)

แต่ความคิดของนกต่ำกว่าความคิดของมนุษย์ และพวกมันก็ไม่มีทาง
ที่จะได้รับความช่วยเหลือจากวิทยาศาสตร์สาขาต่างๆ นอกจากนี้แล้วก็ไม่มี
หลักฐานใดๆ ที่ว่านกเหล่านี้ได้รับความสามารถโดยกระบวนการวิวัฒนาการ
เราจะอธิบายปรากฏการณ์อันน่าทึ่งนี้ได้อย่างไร ? จากการตรวจสอบเรื่องนี้อย่าง
ละเอียดก็มีข้อสันนิษฐานที่เป็นไปได้ 2 ประการเท่านั้น ประการแรกก็คือ
นกเหล่านี้มีความรู้เรื่องภูมิศาสตร์ของยุโรป เอเชียและอาฟริกา แผ่นดินและ
ทะเลอย่างสมบูรณ์แล้วซึ่งเป็นความคิดที่เกิดจากการคาดเดาล้วนๆ โดยไม่มี
การศึกษาวิจัยใดๆ ประการที่สอง มันได้รับการบอกทางอย่างต่อเนื่อง โดยการ
ควบคุมทางไกลที่มองไม่เห็นเหมือนกับที่จรวดไม่มีคนขับ ถูกบังคับด้วยการ
ควบคุมทางวิทยุ

ข้อสันนิษฐานที่สองนี้ใกล้เคียงกับความจริงและทำให้แนวความ
คิดเรื่องการดลใจ (วะฮีย์) เป็นที่เข้าใจได้ในทางศาสนา พุดง่าย ๆ ก็คือ มัน
หมายความว่าพระเจ้าได้ประทานทางนำของพระองค์มายังมนุษย์โดยวิธีการ
ที่มองไม่เห็น เพื่อให้เขาได้รู้ว่าอะไรที่จะต้องทำและอะไรที่เขาต้องไม่ทำ ไม่มี
การติดต่อกันให้เห็นระหว่างพระเจ้านับมนุษย์ในตอนที่มีการดลใจให้รู้เกิดขึ้น
แต่ถ้าเราพิจารณาชีวิตของสัตว์อื่นๆ โดยเฉพาะชีวิตของนกที่อพยพ เราก็
จะเห็นได้ชัดเจนว่าการชี้ทางที่มีอยู่ในลักษณะของการดลใจนั้นไม่ได้เกิดขึ้น
การบินของนกเหล่านี้ไม่มีคำอธิบายที่ถูกต้องอื่น ๆ นอกไปจากว่ามันได้รับ



การบอกทางจากภายนอก เมื่อไม่มีสาเหตุที่รู้จักกันในตัวของนก เราก็จำเป็นต้องถือว่าประสาทอันน่าทึ่งในเรื่องเวลาและทิศทางของมันต้องมาจากภายนอก ข้ออ้างของนบีที่ว่าท่านได้รับการชี้ทางโดยที่ไม่มีใครมองเห็นจากพระเจ้า ก็เป็นเรื่องที่พิเศษไปจากปกติอย่างแน่นอน แต่การชี้ทางที่ไม่อาจมองเห็นนั้น ไม่ควรจะถูกมองว่าเป็นเรื่องแปลกในจักรวาลปัจจุบันที่มีตัวอย่างเช่นนั้นมากมาย เช่น ปลาแซลมอนและปลาไหลที่สามารถเดินทางครึ่งโลกกลับไปยังถิ่นกำเนิดของมันเพื่อที่จะวางไข่

เมื่อเรายอมรับความเป็นไปได้ของการ دلใจจากพระเจ้าแล้ว เราก็จะต้องพิสูจน์ว่ามีความจำเป็นใด ๆ ใหมสำหรับพระเจ้าที่จะต้องแสดงตนต่อมนุษย์คนใดคนหนึ่งเพื่อที่จะให้นำศาสนาของพระองค์ไปยังมนุษยชาติส่วนอื่นๆ ที่เหลืออยู่ ? หลักฐานที่ชัดเจนที่สุดถึงเรื่องนี้ก็คือความจริงที่ว่าคำสอนที่นบีนำมาหรือสัจธรรมเป็นสิ่งจำเป็นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์ นับแต่ไหนแต่ไรมา มนุษย์ได้พยายามแสวงหาความจริง แต่เขาก็พบว่าหากไม่มีใครช่วย เขาก็ไม่อาจทำได้ มนุษย์พยายามที่จะเข้าใจว่าจักรวาลคืออะไร ? ชีวิตเริ่มต้นขึ้นมาได้อย่างไรและจุดสุดท้ายของมันจะเป็นอย่างไร ? มนุษย์หาทางที่จะเข้าใจธรรมชาติที่แท้จริงของชีวิตและความชั่ว และวิธีการจะควบคุมมนุษยชาติ มนุษย์ต้องการรู้ว่าจะจัดระเบียบชีวิตอย่างไรเพื่อที่ความสัมพันธ์ของมนุษย์ในทุกด้านจะเป็นที่ยอมรับและสามารถเติบโตได้อย่างสมดุล ? เท่าที่ผ่านมา ความพยายามของมนุษย์ที่จะหาคำตอบให้ปัญหาเก่าแก่นี้ต้องประสบความล้มเหลวมาโดยตลอด การหาความรู้อันมากมายเกี่ยวกับโลกวัตถุนั้นยังใช้เวลา น้อยกว่ามากเมื่อเปรียบเทียบกับและสาขาย่อยต่างๆของการเรียนรู้ทางด้านโลก วัตถุก็ยังขยายออกไปมากขึ้น แต่ในเรื่องศาสตร์ของมนุษย์แล้ว ความพยายามอันยาวนานของมนุษย์ที่ชาญฉลาดที่สุดก็ยังไม่สามารถที่จะกำหนดได้แม้แต่เรื่องพื้นฐานที่สุดในสาขานี้ อะไรที่จะเป็นข้อพิสูจน์อันยิ่งใหญ่ว่าเราต้องการความช่วยเหลือและการชี้ทางจากพระเจ้า ? หากปราศจากสิ่งนี้แล้ว เราก็ไม่อาจมาถึงหลักการขั้นพื้นฐานที่เราจะนำมาใช้ในการดำเนินชีวิตได้ เราไม่



สามารถเข้าใจว่าศาสนามีวัตถุประสงค์อะไร และเราจะไม่มีวันค้นพบว่าอะไรคือสัจธรรมสูงสุด ?

มนุษย์สมัยใหม่ได้ยอมรับว่าชีวิตยังคงเป็นความเร้นลับอันยิ่งใหญ่ที่ยังไม่สามารถหาคำตอบได้ อย่างไรก็ตาม เขาก็เชื่อมั่นว่าวันหนึ่งเขาจะเปิดเผยมันออกมา แต่สมองที่ยังคิดถึงศาสตร์แห่งมนุษย์ก็ยังคงค้นหาความจริงต่อไป พวกเขาเดินทางไปในโลกแห่งความนึกคิดของพวกเขาเอง ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะสภาพแวดล้อมปัจจุบันที่ถูกพัฒนาขึ้นมาโดยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไม่ได้มองว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิต ดังนั้น จึงยากที่จะยอมรับการเฉลียวใจของพระเจ้า วิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับวัตถุมีความเจริญก้าวหน้าอย่างมหาศาล แต่วิทยาศาสตร์ที่พูดถึงมนุษย์นั้นยังคงอยู่ในสภาพหยาบๆ ดร.อเล็กซิส คาร์เรล ชาวฝรั่งเศสผู้ได้รับรางวัลโนเบล กล่าวว่า :-

“หลักการของการปฏิวัติฝรั่งเศส วิสัยทัศน์ของมาร์กซและเลนินใช้เฉพาะกับมนุษย์ที่เป็นนามธรรมเท่านั้น จะต้องตระหนักกันให้เป็นที่ชัดเจนว่ากฎของความสัมพันธ์ของมนุษย์นั้นยังไม่ใช่ที่รู้จักกันสังคมวิทยาและเศรษฐศาสตร์เป็นศาสตร์ที่คิดกันขึ้นมาเอง นั่นคือ เป็นวิทยาศาสตร์กำมะลอ” (Man the Unknown, p.37)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าวิทยาศาสตร์ได้พัฒนาก้าวหน้าไปมากในสมัยปัจจุบัน แต่มันก็ไม่ได้ช่วยคลายความสับสนของมนุษย์ ในหนังสือเรื่อง **Limitations of Science** (ข้อจำกัดของวิทยาศาสตร์) เจ.ดับเบิลยู.เอ็น. ซูลลิแวนได้ชี้ว่าจักรวาลที่อยู่ในกระบวนการค้นคว้าโดยวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันนี้เป็นเรื่องเร้นลับที่สุดในประวัติศาสตร์ทั้งหมดของการคิดทางด้านสติปัญญา และถึงแม้ว่าความรู้เรื่องธรรมชาติในปัจจุบันของเราจะมากกว่าในยุคก่อนหน้านี้นี้ก็ยังไม่เพียงพอ เพราะไม่ว่าเราจะหันไปทางไหน เราจะเผชิญกับความคลุมเครือและความขัดแย้ง ความพยายามโดยวิทยาศาสตร์ทางวัตถุในอันที่จะค้นหาความลับของชีวิตเป็นความล้มเหลวอย่างน่าสงสาร จนมันทิ้งความคิดที่อัดอั้นไว้ให้แก่เราในที่สุดว่า



มนุษย์ยังไม่ได้ค้นพบมัน ถ้าหากความจริงแห่งชีวิตยังคงไม่เป็นที่รู้จักกันอยู่ต่อไปแล้ว เราจะทำหน้าที่ในฐานะบุคคลและในฐานะสังคมได้เป็นที่น่าสนใจอย่างไร? ความรู้สึกของเราเรียกร้องต้องการให้เราารู้เรื่องนี้ สถิติปัญญาซึ่งเป็นส่วนที่ประเสริฐที่สุดของมนุษย์ก็อยากรู้เรื่องนี้ไม่สิ้นสุด ระบบทั้งหมดของชีวิตกำลังเสื่อมลงอย่างรวดเร็ว และหากไม่มีมัน ก็ไม่อาจมีการเปลี่ยนแปลงที่ดีเกิดขึ้นได้ แต่กระนั้นก็ดูเหมือนว่ายังไม่มีคำตอบสำหรับความลึกลับอันยิ่งใหญ่นี้ มันเป็นความจำเป็นอันรีบด่วนที่สุดในยามนี้ แต่มันเป็นสิ่งที่เราไม่สามารถได้มันมาโดยตัวของเราเอง สภาพเช่นนี้ไม่ใช่ข้อพิสูจน์ที่เพียงพอหรือว่ามนุษย์มีความต้องการการเปิดเผยความจริงจากพระเจ้า ?

ความจำเป็นที่จะต้องรู้เรื่องความจริงของชีวิตและความรู้นี้ยังคงไม่มีการค้นพบคือสิ่งที่ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าความรู้นี้จะต้องมาจากแหล่งภายนอก เช่นเดียวกับที่ความร้อนและแสงสว่างในรูปของรังสีดวงอาทิตย์ได้มาจากธรรมชาติ ทันทีที่เรายอมรับทั้งความเป็นไปได้และความจำเป็นของการเปิดเผยความจริงจากพระเจ้า เราจะต้องเชื่อมั่นให้ได้ว่าคนที่อ้างตัวเป็นนบีนั้นเป็นผู้ได้รับวณะของพระเจ้าโดยแท้จริงหรือไม่? เราเชื่อว่าพระเจ้าได้เลือกนบีนี้นมาเป็นจำนวนมากมาย อย่างไรก็ตาม ในบทนี้ เราจะพูดแต่เฉพาะคำกล่าวอ้างเป็นนบีของมุฮัมมัด การยืนยันการเป็นนบีของท่าน หมายถึงการยืนยันบรรดานบีนี้นทั้งหมดที่มาก่อนหน้าท่าน เพราะแทนที่จะปฏิเสธคำกล่าวอ้างของนบีนี้นผู้มาก่อนหน้าท่าน นบีมุฮัมมัดกลับยืนยันด้วยความบริสุทธิ์ใจว่านบีนี้นเหล่านั้นเป็นนบีที่แท้จริง ในฐานะที่เป็นนบีนี้นคนสุดท้ายของการมีนบีสืบทอดต่อกันมาอย่างยาวนาน ท่านยังคงเป็นนบีนี้นสำหรับประชากรยุคปัจจุบันและสำหรับประชากรในอนาคตจากทัศนะทางด้านการปฏิบัติ การรอดพ้นหรือการถูกลงโทษของมนุษยชาติจึงขึ้นอยู่กับ การยืนยันหรือการปฏิเสธการเป็นนบีของท่าน

นบีมุฮัมมัดเกิดในตอนเช้าของวันที่ 29 สิงหาคม ค.ศ.570 ในมักกะฮ แต่เมื่อท่านบรรลุนิติภาวะ 40 ปี ท่านถึงได้ประกาศว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกท่านให้เป็นนบีนี้นคนสุดท้าย พระองค์ได้ประทานสาส์นของพระองค์แก่ท่านและได้



มอบหมายให้ท่านทำหน้าที่นำสาส์นของพระองค์ไปยังมนุษยชาติทั้งมวล ใครก็ตามที่เชื่อฟังท่านก็จะได้รับรางวัลตอบแทน และใครก็ตามที่ไม่เชื่อฟังจะประสบความหายนะ

คำเรียกร้องนี้มีความเกี่ยวข้องกับเราในปัจจุบันเช่นเดียวกับในสมัยของนบี นีมีโซเสียงที่จะฟังกันอย่างฉิวเฟิน เพราะมันเรียกร้องให้เราต้องคิดกันอย่างลึกซึ้ง หากคิดแล้ว ถ้าเราพบว่ามันเป็นความเท็จ เราก็มีเสรีภาพที่จะคัดค้านได้ แต่ถ้าเราพบว่ามันเป็นความจริง เราจะต้องยอมรับมันอย่างหมดหัวใจ

ตามความคิดสมัยใหม่ การจะยอมรับความคิดใดๆว่าเป็นความจริงทางวิทยาศาสตร์จะต้องอาศัย 3 ขั้นตอน นั่นคือ การตั้งข้อสมมุติฐาน การสังเกต และการพิสูจน์ว่าเป็นจริง ในขั้นแรก ความคิดหรือการสันนิษฐานจะเกิดขึ้นในจิตใจ หลังจากนั้นมันก็จะถูกเฝ้าสังเกตและเมื่อการสังเกตยืนยันว่ามันเป็นจริง การสันนิษฐานนั้นก็จะถูกยอมรับว่าเป็นความจริงที่ได้รับการพิสูจน์แล้ว

ตามระบบนี้ คำกล่าวอ้างเป็นนบีของมุฮัมมัดวางอยู่ต่อหน้าเราในฐานะเป็น “การสันนิษฐาน” และเราจะต้องดูว่าการสังเกตยืนยันคำกล่าวอ้างนี้หรือไม่ ? ถ้าการสังเกตยืนยันเข้าข้างเรา การสันนิษฐานนี้จะต้องได้รับสถานะเป็นความจริงที่ได้รับการพิสูจน์เสียก่อน เราถึงจะยอมรับมัน

ขอให้เราดูว่าจะต้องสังเกตอะไรเพื่อที่จะยืนยันข้ออ้างที่เป็น “การสันนิษฐาน” ของนบีมุฮัมมัด ? พุดอีกอย่างหนึ่งก็คือมีปรากฏการณ์ภายนอกอะไรที่จะเป็นตัวกำหนดว่าท่านเป็นศาสนทูตของพระเจ้า ? มีคุณสมบัติอะไรที่อยู่ในตัวของศาสนทูตและคุณสมบัติเหล่านั้นไม่สามารถที่จะอธิบายได้ยกเว้นในความหมายของการเป็นนบีของพระเจ้า ? คนที่อ้างว่าตัวเองเป็นนบีจำเป็นต้องมีคุณสมบัติพิเศษสองประการ

ประการแรกก็คือ เขาจะต้องเป็นมนุษย์ในอุดมคติที่สมบูรณ์ แน่นนอนคนที่ถูกเลือกมาจากมนุษยชาติทั้งหมดเพื่อให้มีความสัมพันธ์พิเศษกับพระเจ้า เพื่อนำเอาแนวทางการดำเนินชีวิตมาเปิดเผยเพื่อที่ชีวิตของมนุษยชาติทั้งมวล



จะได้รับการปฏิรูปนั้นจะต้องเป็นบุคคลที่มีความประเสริฐที่สุดในบรรดามนุษย์ด้วยกัน คนผู้นั้นจะต้องมีความสมบูรณ์เพียบพร้อมในตัวเองทุกอย่าง และถ้าชีวิตของเขามีอุดมคติดังกล่าวนั้น ก็เป็นหลักฐานเพียงพอที่จะยืนยันความถูกต้องของสิ่งที่เขากล่าวอ้าง ถ้าหากการพูดของเขาไม่มีเหตุผล อุดมคติที่เขาเผยแพร่สั่งสอนก็จะไม่ฝังอยู่ในตัวตนของเขาจนถึงขั้นสมบูรณ์ขนาดนั้น และเขาก็จะไม่แตกต่างอะไรไปจากมนุษย์ทั้งหมดในทางด้านศีลธรรม

ประการที่สอง สาส์นที่เขานำมาจะต้องเพียบพร้อมไปด้วยความจริงที่เกินกว่าคนธรรมดาจะไปถึง หรือจะหวังได้ก็แต่เฉพาะจากคนที่แหล่งข้อมูลของเขาคือพระเจ้าแห่งจักรวาล

นี่คือเกณฑ์ตัดสินที่เราจะใช้ตัดสินคำกล่าวอ้างเป็นนบี

ในเรื่องเกณฑ์ตัดสินประการแรกนั้น ประวัติศาสตร์ได้ยืนยันความจริงว่านบีมุฮัมมัดเป็นบุคคลที่มีลักษณะพิเศษ มีหลายคนที่จะพูดในทางที่เสียหายอันเนื่องมาจากความดีอันด้นทุรัง แต่ใครก็ตามที่ศึกษาความจริงอย่างรอบด้านและไม่มีอคติจะยอมรับว่าชีวิตของนบีเป็นแบบอย่างจากทัศนะทางด้านศีลธรรม

มุฮัมมัดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบีเมื่อท่านมีอายุขึ้นปีที่ 41 ก่อนที่จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบีนั้นชีวิตของท่านเปี่ยมไปด้วยลักษณะทางศีลธรรมอันสูงส่งจนท่านได้รับฉายาว่า “อัศ-ซิดดีก อัล-อะมีน” หรือ “ผู้ที่พูดความจริงและไว้วางใจได้” ทัวทั้งแผ่นดินที่ท่านอาศัยอยู่นั้นให้การยกย่องท่านอย่างสูง ผู้คนถือว่าท่านเป็นคนที่ซื่อสัตย์ที่สุดและไม่สามารถที่จะพูดโกหกได้

ห้าปีก่อนที่จะเริ่มต้นปฏิบัติการกิจการเป็นนบี พวกกุเรชในมักกะฮ์ได้ตัดสินใจที่จะบูรณะกะอับะฮ์หลังจากที่เกิดน้ำท่วมฉับพลันและทำให้รากฐานกะอับะฮ์ทรุดจนกำแพงร้าว งานบูรณะได้เริ่มต้นขึ้นและมีการสร้างกำแพงใหม่ขึ้นมาแทนกำแพงเก่า แต่เมื่อมาถึงเวลาที่จะต้องนำหินดำไปติดตั้งไว้ยังที่เดิมบนกำแพงด้านตะวันออก พวกกุเรชก็เกิดความขัดแย้งกันว่าใครควรจะได้รับ



เกียรติให้นำเอาหินดำไปติดตั้งยังที่เดิม ? การช่วงชิงกันเพื่อให้ได้เกียรตินี้มา ดำเนินไปอย่างเข้มข้นจนเกือบจะเป็นสงครามกลางเมืองครั้งใหม่ ความขัดแย้งนี้ดำเนินไปเป็นเวลา 4-5 วัน แต่แล้ว อนุอุมัยยะฮ์ ลูกของมุฮัมมัดเราะฮ์ อัลมัคซูม ก็เสนอแนะแก่พวกมักกะฮ์ว่า “ขอให้คนแรกที่เข้ามายังกะอับะฮ์ในวันพรุ่งนี้เข้า เป็นผู้ตัดสินความขัดแย้งของเราดีกว่า” และคนแรกที่ผ่านประตูเข้ามาก็คือ มุฮัมมัด เมื่อพวกคนเหล่านั้นเห็นท่าน พวกเขายิ่งได้ตะโกนว่า “นั่นไง อัล-อะมีน เรารอฟังการตัดสินของท่าน”

เรารู้ว่าไม่มีใครในประวัติศาสตร์ที่ชีวิตของท่านยังคงเป็นหนังสือที่เปิดให้อ่านต่อหน้าผู้คนของท่านมาเป็นเวลา 40 ปี โดยไม่มีเรื่องเสียหายให้ถูกโจมตีเลย

ประสบการณ์ในการได้รับการเปิดเผยสัจธรรม (วะฮีย์) จากพระเจ้า เกิดขึ้นในถ้ำฮิรอ มันเป็นเหตุการณ์ที่น่าตื่นตะลึงที่คุณไม่เคยประสบมาก่อน ด้วยความตกใจกลัวจนตัวสั่น ท่านมุ่งหน้ากลับบ้านทันที ท่านเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นให้นางเคาะดีญะฮ์ภรรยาของท่านฟังในขณะที่ยังตัวสั่นสะท้าน นางได้ปลอบโยนท่านไม่ให้รู้สึกกลัวและทำให้ท่านเกิดความมั่นใจ โดยกล่าวว่า “ขอสาบานด้วยพระเจ้า พระองค์จะไม่ทอดทิ้งท่าน ท่านพูดความจริง ท่านช่วยเหลือคนยากจน ช่วยคนที่สิ้นหวัง ท่านทำดีต่อญาติของท่าน ท่านเป็นผู้ที่พูดความจริง และซื่อสัตย์ ท่านตอบแทนความชั่วด้วยความดี และท่านให้ผู้คนในสิ่งที่พวกเขาพึงพึงได้”

เมื่อมุฮัมมัดนำสาส์นแห่งอิสลามไปบอกอนุอุมัยยะฮ์ของ ท่าน อนุอุมัยยะฮ์ ไม่ยอมรับโดยกล่าวว่า “ฉันไม่อาจจะทิ้งศาสนาของพ่อฉันได้” แต่อะลีผู้เป็นลูกของอนุอุมัยยะฮ์นั้นตอบรับสาส์นของท่านเป็นอย่างดี ในหนังสือเรื่อง **The Ideal Prophet** (นบีในอุดมคติ) ความว่า กะมาลุดดีน ได้บันทึกคำพูดของอนุอุมัยยะฮ์ว่า “เอาเถอะลูก เขา (มุฮัมมัด) จะไม่เรียกร้องเจ้าไปสู่สิ่งใด นอกไปจากสิ่งที่ดี ดังนั้น เจ้ามีอิสระที่จะไปตามเขา” (หน้า 211)



หลังจากได้รับมอบหมายภารกิจจากพระเจ้า ท่านนบีมุฮัมมัดก็ได้เรียกคนของท่านมารวมกันเป็นครั้งแรกใกล้ภูเขาเศาะฟาก่อนที่จะบอกกล่าวคนของท่านถึงเรื่องสาส์นที่ท่านนำมา ท่านได้ถามคนเหล่านั้นว่า “พวกท่านเห็นว่าฉันเป็นคนอย่างไร ?” พวกเขาตอบพร้อมกันว่า “เราไม่เคยเห็นสิ่งใดนอกไปจากความจริงในตัวท่าน”

บันทึกทางประวัติศาสตร์อันโดดเด่นชัดเจนของชีวิตท่านนบีมุฮัมมัดก่อนหน้านี้ที่จะได้รับแต่งตั้งให้เป็นนบี เป็นสิ่งที่ไม่มีใครเหมือนในประวัติศาสตร์ และเป็นสิ่งที่ไม่มีกี นักปรัชญา นักคิดหรือนักเขียนสามารถจะกล่าวอ้างความเสียหายได้

เมื่อมุฮัมมัดประกาศตนเป็นนบี พวกมักกะฮ์ที่รู้จักคุณงามความดีของท่านยากที่จะปฏิเสธท่านว่าเป็นคนโกหกหรือคนหลอกลวงได้ เพราะมันเป็นการขัดกันอย่างสิ้นเชิงกับการใช้ชีวิตของท่านมาจนถึงขณะนั้น สาส์นที่ท่านนำมาได้ถูกถือว่าเป็นบทกวี เป็นผลของความผิดปกติทางจิตใจหรือถูกมนต์สะกด ในขณะที่บางคนถือว่าท่านถูกวิญญูณชั่วสิงสถิต ศัตรูของท่านได้กล่าวร้ายท่านด้วยสิ่งเหล่านี้ แต่ก็ไม่กล้าที่จะกล่าวหาการเป็นคนพูดความจริงและความซื่อสัตย์ส่วนบุคคลของท่าน ช่างเป็นเรื่องแปลกเหลือเกินที่คนผู้หนึ่ง ซึ่งคำเชิญชวนของเขาได้ทำให้ผู้คนกลายมาเป็นศัตรูโดยตรงของเขาและขับไล่เขาออกจากบ้านเกิดเมืองนอน แต่ก็ยังถูกเรียกว่าเป็น “ผู้พูดความจริง” และ “ผู้ซื่อสัตย์” ในหนังสือเรื่อง “ชีวิตของมุฮัมมัด” **The Life of Muhammad**, (The Oldest Known Biography of the Prophet Muhammad) ของอิบนุฮิซาม ซึ่งเป็นบันทึกประวัติของนบีมุฮัมมัดที่เก่าแก่ที่สุดได้เขียนไว้ว่า : “เมื่อใดก็ตามในมักกะฮ์ ถ้าใครต้องการจะเก็บสิ่งใดไว้อย่างปลอดภัย คนผู้นั้นก็จะมาฝากไว้กับท่านนบี เพราะทุกคนแน่ใจในความซื่อสัตย์และความไว้วางใจได้ของท่าน” (เล่ม 2 หน้า 298)

ในปีที่ 13 ของการเป็นนบี ในขณะที่ฝ่ายต่อต้านท่านได้ปิดล้อมบ้าน



ของท่านเพื่อที่จะลอบสังหารท่านเมื่อออกมานอกบ้าน นบีได้สั่งอะลีลูกพี่ลูกน้องของท่านให้รออยู่ในมัสก๊ะฮจนกว่าเขาจะคืนสิ่งของทุกอย่างที่คนนำมาฝากไว้กับท่านเพื่อความปลอดภัยให้แก่เจ้าของหมดเสียก่อน

วันหนึ่ง นัฏร อิบน์ฮาริษ หนึ่งในบรรดาผู้ต่อต้านนบีและเป็นผู้ที่มีความคิดความอ่านมากที่สุดในบรรดาพวกกุเรชได้พูดกับคนของเขาว่า : “ชาวกุเรชทั้งหลาย คำสอนที่มุฮัมมัดนำมาได้ทำให้พวกท่านต้องอึดอัดลำบากใจจนไม่มีทางออกแล้ว เขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ต่อหน้าพวกท่าน พวกท่านรู้ว่าเขาเป็นผู้จริงใจที่สุด ซื่อสัตย์และไว้วางใจได้มากที่สุดและเป็นที่รักที่สุดของพวกท่าน แต่ตอนนี้ เมื่อผมของเขาเริ่มเป็นสีเทาและเขาได้นำเอาอะไรบางอย่างมาเสนอต่อพวกท่าน พวกท่านเองที่กล่าวว่า ‘คนผู้นี้เป็นนักมายากล เป็นกวีเป็นคนบ้า’ ขอสาบานด้วยพระเจ้า ฉันได้เคยฟังเขามาแล้ว มุฮัมมัดไม่ใช่นักมายากล ไม่ใช่กวีและไม่ใช่คนบ้า ฉันแน่ใจว่าความวิบัติบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้นแก่พวกท่าน” (ชีเราะฮ์ อิบน์ฮิษาม)

แม้แต่อบูญะฮัล ศัตรูตัวฉกาจที่สุดของท่านนบีมุฮัมมัดก็ยังกล่าวว่า “มุฮัมมัด ฉันไม่ได้พูดว่าเจ้าเป็นคนโกหก แต่ฉันถือว่าสิ่งที่เจ้านำมาเผยแพร่นั้นไม่เป็นความจริง”

นบีมุฮัมมัดเป็นนบีที่ถูกส่งมาไม่เพียงแต่เพื่อชาวอาหรับเท่านั้น แต่ยังเพื่อมนุษยชาติทั้งมวลด้วย ดังนั้น ท่านจึงถือว่าเป็นหน้าที่ของท่านที่จะต้องส่งสาส์นไปยังกษัตริย์ในประเทศเพื่อนบ้านเพื่อเรียกร้องพวกเขาเหล่านั้นมาสู่อิสลาม ดิฮัยยะฮ์ อิบน์เคาะลีฟะฮ์ อัลกัลบี ได้ถูกแต่งตั้งให้เป็นตัวแทนของนบีไปยังจักรพรรดิเฮราคลีอุส และได้พบจักรพรรดิในตอนที่ได้รับชัยชนะในสงครามเหนือพวกเปอร์เซีย ในสงครามครั้งนั้น เฮราคลีอุสได้นำไม้กางเขนศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเปอร์เซียยึดไว้ในตอนครอบครองเยรูซาเล็มกลับคืนมา ดังนั้น คำสาบานที่เฮราคลีอุสได้ทำไว้ว่าจะไปแสวงบุญยังเยรูซาเล็มด้วยการเดินเท้าและนำไม้กางเขนกลับมายังสถานที่เดิมจึงเป็นความจริง ในตอนที่มาแสวงบุญยังเมือง



ฮิมส์นี่เองที่เฮราคลีอุสได้รับสาส์นจากท่านนบี

เฮราคลีอุสรู้สึกไม่สบายใจที่ได้รับสาส์นนั้น เขาจึงได้ส่งคนไปตามหาชาวอาหรับคนใดก็ได้ที่อยู่ในเผ่าของนบีมุฮัมมัดแล้วนำมายังราชสำนัก เมื่อพวกชาวอาหรับมาถึง เฮราคลีอุสได้ถามว่าใครเป็นญาติใกล้ชิดกับบุคคลที่อ้างตัวเป็นนบีในเมืองของพวกเขา อนุชฟูยานได้ก้าวออกมาตอบว่าเขาเป็นคนในตระกูลของนบี ต่อไปนี้เป็นการสนทนาของคนทั้งสอง

เฮราคลีอุส : “ท่านเคยได้ยินเขาพูดโกหกก่อนที่จะอ้างตัวเป็นนบีไหม ?

อนุชฟูยาน : “ไม่เคย”

เฮราคลีอุส : “เขาเคยไม่รักษาคำพูดบ้างไหม ?”

อนุชฟูยาน : “ไม่เคย เขาไม่เคยผิดสัญญาหรือข้อตกลงใดๆ”

เฮราคลีอุส : “เมื่อเขาไม่เคยโกหกในเรื่องระหว่างมนุษย์แล้ว จะพูดได้อย่างไรว่าเขาสร้างเรื่องเท็จขึ้นมาในเรื่องของพระเจ้า ?”

การสนทนานี้เกิดขึ้นเมื่ออนุชฟูยานเองยังไม่ได้ยอมรับอิสลาม และเขาเองเป็นผู้นำกองทหารไปทำสงครามต่อต้านท่านนบี อนุชฟูยานยอมรับว่าเขาไม่อยากจะบอกความจริงแก่จักรพรรดิ แต่เพราะมีชาวอาหรับหลายคนอยู่ที่นั่นด้วยกัน เขาจึงกลัวจะถูกตราหน้าว่าเป็นคนโกหก

ตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เราไม่พบตัวอย่างที่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับตัวอย่างของนบีมุฮัมมัดได้ ท่านได้รับการยกย่องอย่างสูง แม้แต่จากศัตรูที่พร้อมจะสังหารท่าน นี่เป็นหลักฐานที่เพียงพอแล้วในการเป็นนบีของพระเจ้า

เอ็ม. อบูล ฟูซัล ได้อ้างคำพูดของ ดร.ไลท์เนอร์ (Dr. Leitner) ในหนังสือเรื่อง **Life of Mohammad** ว่า : “ถ้ามีกระบวนการเช่นการตรวจหาแหล่งแห่งความดีทั้งหลาย ผมก็กล้าที่จะพูดอย่างถ่อมตนว่าถ้าหากการเสีย



สละตนเอง ความซื่อตรงต่อเป้าหมาย ความเชื่อมั่นในภารกิจของตนอย่างไม่
สั่นคลอน ความเข้าใจลึกซึ้งถึงความผิดที่เกิดขึ้น การรับรู้และการใช้วิธีการที่
ดีที่สุดในการขจัดสิ่งผิดเหล่านั้นเป็นสัญญาณภายนอกที่มองเห็นได้ของการ
คล้อยใจ ภารกิจของมุฮัมมัดได้รับการดลใจ”

เมื่อหนีมุฮัมมัดเริ่มเผยแพร่คำสอนของท่าน ผู้คนของท่านก็เริ่มกลั่น
แกล้งรังแกท่านด้วยวิธีการต่างๆ เช่น ครั้งหนึ่ง ทางที่ท่านเดินผ่านไปเป็นประจำ
ได้ถูกคนเอาหนามมาวางขวางไว้ อีกครั้งหนึ่ง ขณะที่ท่านกำลังนั่งมาชอยู่ มีคน
เอาสิ่งปฏิกูลมาเทใส่บนตัวท่าน ครั้งหนึ่ง ขณะที่ท่านกำลังนั่งมาชอยู่ที่กะอับะฮ์
อุกบะฮ์ อิบน์ อับีมุฮัยดี ศัตรูตัวฉกาจคนหนึ่งของท่านได้เอาผ้ามารัดรอบคอ
ท่านแล้วบิดแน่นจนท่านล้มลงสลบ เมื่อการกลั่นแกล้งรังแกครั้งแล้วครั้งเล่า
ไม่สามารถทำให้ท่านเลิกล้มความตั้งใจ ชาวมักกะฮ์ก็เริ่มใช้วิธีการคว่ำบาตรทาง
สังคมต่อท่านและสมาชิกในครอบครัวจนทำให้คนเหล่านี้ต้องหลีกเลี่ยงความ
เดือดร้อนไปอาศัยอยู่ในแถบภูเขานอกเมืองมักกะฮ์ ระหว่างนั้น ท่านหนีและ
สมาชิกในครอบครัวของท่านต้องได้รับความทุกข์ยากลำบากจากการขาดแคลน
อาหารและน้ำ เพราะในช่วงเวลานี้ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้ทำการซื้อขายกับ
ท่านและครอบครัวของท่านแม้แต่สินค้าที่เป็นอาหารการกิน คนเหล่านี้อดอยาก
ขาดแคลนจนต้องกินใบไม้แทนอาหาร บางคนถึงกับต้องกินหนังแห้งที่นำมา
ย่างไฟและกินกับน้ำ การคว่ำบาตรนี้ดำเนินอยู่เป็นเวลา 3 ปี

ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้อย่างนี้ ท่านหนีได้หันไปให้ความสนใจเมืองฏอฮ์ฟ
ซึ่งอยู่ห่างออกไปจากมักกะฮ์ประมาณ 3 ไมล์ ท่านหวังว่าที่นั่น ท่านคงจะ
เรียกร้องเชิญชวนเผ่าชะกัฟให้มาสู่อิสลามได้และจะได้รับการช่วยเหลือจากคน
พวกนี้ เมื่อท่านไปถึงเมืองฏอฮ์ฟ ผู้คนที่นี่ไม่เพียงแต่จะไม่ยอมฟังท่านเท่านั้น
แต่ยังขับไล่ไสส่งท่านด้วย ชาวเมืองฏอฮ์ฟใช้คำพูดดูถูกท่านอย่างรุนแรง เช่น
“พระเจ้าไม่สามารถหาใครเป็นนบีได้หรือไง นอกจากเจ้า ?” ไม่เพียงเท่านั้น
พวกเขายังยุยงส่งเสริมให้เด็กข้างถนนขับไล่ไสส่งและเอาก้อนหินไล่ขว้างปา
ท่านจนต้องได้รับบาดเจ็บเลือดโชกไปทั่วทั้งตัว เมื่อใดก็ตามที่ท่านนั่งลงเพื่อ



ที่จะพัก ชาวเมืองก็จะบังคับให้ท่านต้องเดินตลอดทางยาว 3 ไมล์จนกระทั่งความมืดเข้ามาปกคลุม อย่างไรก็ตาม ท่านก็ยังคงเดินต่อไปในสภาพที่อาบเลือดและเหนียวล้าจนกระทั่งมาถึงสวนอนุของอูตบ๊ะฮู อิบน์ เราะบีอะฮู ชาวเมืองมักกะฮ์ผู้ใจดีคนหนึ่ง ท่านจึงได้ที่พัก

ครั้งหนึ่ง ท่านได้กล่าวกับอาอิชะฮ์ภรรยาของท่านว่า : “ฉันเคยได้รับความทุกข์ทรมานจากคนของเธอมามาก แต่วันที่เจ็บปวดที่สุดคือวันที่ฏอฮีฟ”

อย่างไรก็ตาม ท่านนบียังคงเผยแผ่วจนะของพระเจ้าต่อไปแม้จะต้องเผชิญหน้ากับการกดขี่ข่มเหงอย่างทารุณโหดร้าย ในที่สุด พวกหัวหน้าเผ่าต่างๆ ก็ตกลงร่วมกันเป็นเอกฉันท์ว่าการลอบสังหารท่านนั้นที่จะยุติการเผยแผ่อิสลามของท่านได้ ดังนั้น บ้านของท่านจึงถูกล้อมโดยชายหนุ่มที่พวกกุเรชเลือกมาจากเผ่าต่างๆ เพื่อสังหารท่าน แต่ด้วยความกรุณาปราณีของพระเจ้า ท่านนบีสามารถหลบรอดออกไปจากบ้านของท่านและไปถึงเมืองมะดีนะฮ์ได้อย่างปลอดภัย

หลังจากนั้น พวกกุเรชก็ตัดสินใจที่จะทำสงครามทำลายท่าน ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้ท่านนบีและสาวกของท่านจำเป็นต้องเข้าสู่สงครามเป็นเวลาถึง 10 ปี ในสงครามตลอดช่วงเวลานี้ ท่านนบีได้รับบาดเจ็บอย่างหนักแม้กระทั่งต้องเสียฟันไปบางซี่ ท่านต้องเห็นสาวกที่ดีที่สุดของท่านหลายคนพลีชีพไปในการทำสงครามเพื่อปกป้องความศรัทธา อย่างไรก็ตามแต่ต้องได้รับความทุกข์ยากเดือดร้อน ความลำบากและความเศร้าโศกที่เกิดขึ้นจากสภาพของสงครามเลย

ในที่สุดมักกะฮ์ก็ถูกยึดได้ในตอนปลายชีวิตของท่านนบีซึ่งต้องใช้เวลาแห่งการทดสอบถึง 23 ปี ศัตรูของท่านที่แสดงอาการแข็งข้อต่อต้านท่านอย่างไม่ลดละได้ยืนต่อหน้าท่านในสภาพที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ นั่นเป็นช่วงเวลาที่ท่านสามารถจะบดขยี้คนเหล่านี้ให้หมดไปได้อย่างสิ้นเชิง แต่นั่นไม่ใช่วิธีการของนบีมุฮัมมัด ท่านทำในสิ่งที่น้อยคนเข้าใจ นั่นคือ ท่านไม่ได้แก้แค้นคนเหล่านั้นที่ทำกับท่านในอดีต ท่านถามคนเหล่านั้นง่าย ๆ ว่า “ชาว



กุเรซทั้งหลาย พวกท่านคิดว่าฉันจะจัดการกับพวกท่านอย่างไร ?” พวกเขาคตอบว่า “ท่านเป็นพี่น้องผู้มีเกียรติของเราและเป็นลูกชายของพี่น้องผู้มีเกียรติของเรา” ดังนั้น ท่านนบีจึงได้ตอบว่า “ไปได้แล้ว พวกท่านทั้งหมดเป็นอิสระ” สแตนลีย์ เลน พูล (Stanley Lane Poole) ได้เขียนบรรยายความมีระเบียบวินัยในตัวเองของท่านนบีมุฮัมมัดไว้ในบทนำหนังสือเรื่อง **Selection from the Quran** ของ อี. ดับเบิลยู. เลน (E.W. Lane) ว่า :-

“ตอนนั้นเป็นเวลาสำหรับนบีที่จะแสดงลักษณะความกระหายเลือดออกมา คนที่เคยกดขี่ข่มเหงท่านอยู่ที่เท้าของท่าน ท่านจะไม่เหยียบย่ำ ไม่ทรมาณและแก้แค้นคนเหล่านี้ที่ทำกับท่านบ้างหรือ ? ตอนนี คนจะแสดงธาตุแท้ของตัวเองออกมา เราอาจจะนึกถึงภาพความน่ากลัวและเสียงร้อง แต่ทำอะไร ? ไม่มีเลือดในถนนเลยหรือ ? ร่างนั้บพันของผู้ที่ถูกเชือดอยู่ที่ไหน ? ความจริงเป็นสิ่งที่ยาก แต่มันเป็นความจริงที่วันแห่งชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่สุดเหนือศัตรูของท่านนั้นก็เป็นวันแห่งชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเหนือตัวท่านเอง ท่านให้อภัยพวกกุเรซที่ทำกับท่านมาตลอดหลายปีแห่งความโศกเศร้าและความโหดร้ายที่พวกเขาทำกับท่าน ท่านให้นิรโทษกรรมแก่ชาวมักกะฮ์ทั้งหมด สี่อาชญากรที่ถูกความยุติธรรมตัดสิน ได้ถูกเนรเทศออกไปเมื่อท่านเข้าเมืองในฐานเป็นผู้พิชิตเมืองของศัตรูตัวฉกาจของท่าน กองทัพได้ปฏิบัติตามแบบอย่าง และได้เข้าเมืองอย่างสงบเงียบ ไม่มีบ้านหลังไหนถูกปล้นและไม่มีผู้หญิงคนใดถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม”

ถ้าหากตัวอย่างของการปฏิบัติอันสูงส่งยังหลงเหลือให้เห็นจากยุคก่อนประวัติศาสตร์ ซึ่งอาจมาในรูปของเทพนิยาย มันก็อาจถูกถือว่าเป็นนวนิยายประหลาดเกินความเป็นจริง แต่ประวัติศาสตร์ไม่มีอะไรที่จะมาเทียบกับความใจกว้างไม่พยายาบาดร้ายของนบีมุฮัมมัดได้ เซอร์ วิลเลียม มัวร์ (Sir William Muir) ได้พูดถึงตัวอย่างการปฏิบัติของมุสลิมต่อเชลยศึกในสงครามบะดร์ไว้ว่า :-



“ในการทำตามคำสั่งของท่านนี้มีมุฮัมมัดนั้น ชาวเมืองมะดีนะฮ์และผู้อพยพที่มีบ้านได้รับเชลยเข้ามาอยู่ด้วยและปฏิบัติต่อเชลยเหล่านั้นด้วยดี เชลยศึกคนหนึ่งได้กล่าวในตอนหลังว่า ‘ขอให้ชาวมะดีนะฮ์จงได้รับความจำเริญด้วยเถิด พวกเขาให้เราขี่สัตว์ในขณะที่พวกเขาเดิน พวกเขาให้ข้าวและขนมปังเรากินเมื่อมีอาหารเพียงเล็กน้อย และพวกเขาพอใจที่จะกินอินทผลัม’”

ความจริงใจต่อเป้าหมายและความไม่เห็นแก่ตัวที่ท่านได้แสดงออกตลอดชีวิตนั้น ไม่มีอะไรมาเสมอเหมือนในประวัติศาสตร์

ก่อนหน้านี้จะเป็นนบี ท่านเป็นพ่อค้าที่ประสบความสำเร็จและได้แต่งงานกับนางเคาะดีญะฮ์ผู้เป็นแม่ม่ายที่มั่งคั่ง แต่เมื่อได้รับมอบหมายภารกิจของพระเจ้า ท่านก็ละทิ้งการค้าและใช้ทรัพย์สินของนางเคาะดีญะฮ์ในการเผยแผ่ความศรัทธาและต้องได้รับการกดขี่ข่มเหง สิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต อาหาร และน้ำกลายเป็นสิ่งที่หายาก และไม่ใช่ว่าสิ่งผิดปกติสำหรับสาวกของท่านที่จะไม่มีสิ่งเหล่านั้น

ถึงแม้ชีวิตที่สะดวกสบายจะมีให้อยู่ต่อหน้า แต่ท่านนบีมุฮัมมัดก็ยังคงทนต่ออุปสรรคทุกข์ยากต่างๆเพื่อภารกิจของพระเจ้า ในระหว่างที่ท่านอยู่ในมักกะฮ์นั้น ครั้งหนึ่ง อุกบะฮ์ได้ไปหาท่านในฐานะตัวแทนของพวกเขา เมื่อไปถึงเขาได้กล่าวว่า “ลูกชายของเพื่อนฉัน ถ้าหากเจ้าทำงานนี้โดยมีเป้าหมายเพื่อที่จะแสวงหาความร่ำรวย เราจะให้เจ้าเป็นหัวหน้าของพวกเขาและเราจะไม่ทำอะไรหากไม่มีเจ้า ถ้าหากเจ้าถูกญินเข้าสิง เราจะหาหมอที่มีความเชี่ยวชาญที่สุดมารักษาเจ้าและเราจะเททองของเราให้จนกว่าพวกเขาจะทำให้เจ้าหาย” ท่านนบีได้ถามเขาว่า “เท่านั้นหรือ ?” อุกบะฮ์ตอบว่า “ใช่” ดังนั้นท่านนบีมุฮัมมัดจึงได้กล่าวว่า “ฟังฉันนะ !” หลังจากนั้นท่านนบีก็อ่านข้อความบางตอนจากคัมภีร์กุรอ่านให้ฟังเป็นคำตอบ (ซีเราะฮ์ อิบน์อุษาม, เล่ม 1 หน้า 314)



ในมะดินะฮ์ ท่านนบีเป็นผู้ปกครองรัฐและมีสาวกเป็นกองทัพผู้ศรัทธาที่แทบจะหาไม่ได้ในตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ แต่เรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่าตลอดทั้งชีวิตของท่านจนถึงนาทีสุดท้าย ท่านมีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่ายที่สุด

อุมัรซึ่งเป็นสาวกผู้ใกล้ชิดคนหนึ่งของท่านได้เล่าว่าวันหนึ่งเขาได้ไปหาท่านนบีที่บ้านของท่าน “เมื่อฉันเข้าไปในห้องของท่าน ฉันเห็นว่าท่านพักผ่อนอยู่บนเสื่อต้นอินทผลัมและท่านไม่ได้สวมเสื้อ รอยเสื่อยังเห็นได้ชัดบนแผ่นหลังของท่าน นอกจากเสื้อแล้ว สิ่งของเครื่องใช้ของท่านก็มีแค่เพียงหนังสือสามเล่ม เปลือกไม้ที่วางอยู่มุมห้องและข้าวบาร์เลย์อีกเพียงเล็กน้อย เมื่อเห็นเช่นนั้นฉันก็อดร้องไห้ไม่ได้ นบีได้ถามฉันว่า ‘ท่านร้องไห้ทำไม ?’ ฉันจึงตอบว่า ‘จักรพรรดิโรมันและเปอร์เซียมีความสุขทางโลกทุกอย่าง แต่ท่านรอซูลของอัลลอฮ์ยังคงลำบากอยู่’ เมื่อได้ยินเช่นนั้น ท่านนบีก็ลุกขึ้นและกล่าวว่า ‘อุมัรอะไรบนโลกนี้ที่ท่านหมายถึง ? ท่านไม่ต้องการให้คนเหล่านี้ได้รับโลกนี้และเราได้รับโลกหน้าหรือ ?’”

บ่อยครั้งที่ครัวของท่านนบีไม่มีไฟหุงหาอาหารเป็นเวลานานนับเดือน เมื่ออูรวะฮ์สาวกคนหนึ่งของท่านถามภรรยาของนบีว่ามีชีวิตอยู่ได้อย่างไรกับการขาดแคลนอาหาร ? พวกเธอตอบว่าอาหารของพวกเธอประกอบด้วยอินทผลัมและน้ำ หลายครั้งด้วยกันที่ชาวอันซอรฺ (ชาวมะดินะฮ์ที่หันมาเข้ารับอิสลาม) ได้ส่งนมไปให้พวกเขา น้อยครั้งที่ปรากฏว่าครอบครัวของท่านนบีมีข้าวสารลิ้นได้ถึงสามวันต่อเนื่องกัน เมื่อตอนที่ท่านนบีได้จากโลกนี้ไปสภาพชีวิตทางวัตถุของท่านก็ไม่ได้ดีขึ้น ถึงแม้ท่านจะมีอำนาจทุกอย่าง ท่านก็ยังใช้ชีวิตในสภาพนี้และไม่เหลืออะไรทิ้งไว้ข้างหลังให้ครอบครัวของท่าน แม้แต่พินัยกรรม ทั้งหมดที่ท่านทิ้งไว้ข้างหลังคือคำสั่งง่าย ๆ ว่า :

“เรานบี ไม่มีทายาท อะไรก็ตามที่เราทิ้งไว้จะถูกให้เป็นทาน” นี่คือการพูดของผู้ก่อตั้งอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกโดยที่ท่านรู้ดีว่าในไม่ช้า



มันจะถูกผนวกด้วยเอเชียและแอฟริกาและข้ามพรมแดนของยุโรป

คำพูด ลักษณะ ความจริงใจและการอุทิศตนเองของท่านดังกล่าวมานี้ มีใช้เรื่องเล็กๆ น้อยๆ แต่ตลอดชีวิตของท่านเป็นไปในลักษณะเช่นนี้

ดังนั้น จึงแทบไม่ใช่เรื่องแปลกเลยถ้าเราจะยอมรับบุคคลพิเศษผู้นี้ว่าเป็นนบีหรือศาสนทูตของพระเจ้า ในทางตรงข้าม สิ่งที่น่าแปลกก็คือการไม่ยอมรับท่านว่าเป็นนบีต่างหาก ในการยอมรับท่านว่าเป็นนบี เรามีคำอธิบายถึงบุคลิกอันมหัศจรรย์ของท่าน ในทางกลับกัน ถ้าเราไม่ยอมรับการเป็นนบีของท่าน เราก็ไม่มีคำตอบเกี่ยวกับเรื่องที่มาของคุณสมบัติอันน่าทึ่งของท่าน โดยเฉพาะเมื่อเรารู้ว่าในประวัติศาสตร์ที่ถูกบันทึกไว้ทั้งหมด ท่านไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือนโดยสิ้นเชิง

บอสเวิร์ธ สมิธ (Bosworth Smith) ได้พูดยอมรับความจริงและเรียกร้องมนุษยชาติให้เชื่อในความเป็นนบีของท่านไว้ว่า : “จะต้องการข้อพิสูจน์อะไรอีกถึงความจริงใจของเขา ? มุฮัมมัดได้อ้างตำแหน่งของตัวเองเพียงอย่างเดียวตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของเขา และเป็นตำแหน่งที่วันหนึ่งปรัชญาสูงสุดและศาสนาคริสต์ที่แท้จริงจะเห็นพ้องต้องกันในการยอมรับตามเขา นั่นคือตำแหน่งของนบี นบีที่แท้จริงของพระเจ้า” (Bosworth Smith, **Mohammad and Mohammadanism**, p.340)





การท้าทายของคัมภีร์กุรอ่าน

“นับที่ทุกคนจะได้รับปาฏิหาริย์เพื่อบันดาลใจให้คนเชื่อ และปาฏิหาริย์ที่ฉันได้รับก็คือคัมภีร์กุรอ่าน”

คำพูดดังกล่าวของท่านนบีมุฮัมมัดซึ่งถูกบันทึกไว้โดยบุคคลในศตวรรษแรกของอิสลามได้บอกอะไรให้เรารู้อย่าง คำพูดดังกล่าวเป็นที่ชัดเจนว่าคัมภีร์กุรอ่านที่ท่านได้นำมาเสนอต่อมนุษยชาติในฐานะสิ่งที่ถูกเปิดเผย (วะฮีย์) ให้แก่ท่านคำต่อคำโดยพระเจ้านั้น ในตัวของมันเองแล้วเป็นหลักฐานอันชัดเจนที่ยืนยันถึงการเป็นนบีที่แท้จริงของท่าน

ลักษณะอะไรของคัมภีร์กุรอ่านที่เป็นข้อพิสูจน์ว่าเป็นวณะของพระเจ้า? มีหลายอย่างด้วยกัน แต่ผมจะอ้างถึงอย่างย่อๆ เพียงบางเรื่องเท่านั้น

สิ่งที่มีผลต่อผู้ศึกษาคัมภีร์กุรอ่านก็คือการทำทลายมนุษย์ให้แต่งคัมภีร์ขึ้นมาสักเล่มหนึ่งหรือแม้แต่บทหนึ่งให้เหมือนกันตั้งแต่ 1,400 ปีก่อนหน้านี้

“และถ้าสุเจ้าสงสัยในสิ่งที่เราได้ประทานแก่บ่าวของเรา ก็จงแต่งขึ้นมาสักบทหนึ่งให้เหมือนกับมัน จงเรียกผู้ช่วยเหลือของสุเจ้ามาช่วยเจ้า นอกไปจากพระเจ้า ถ้าหากสุเจ้าแท้จริง” (กุรอ่าน 2 : 23)

ไม่จำเป็นต้องพูดเลยว่าจนกระทั่งปัจจุบันยังไม่เคยมีใครสามารถทำตามคำทำนี้ได้ คนที่คิดว่าคนแต่งคัมภีร์กุรอ่านเป็นมนุษย์และไม่ใช้พระเจ้าจะต้องดูด้วยว่าไม่มีมนุษย์ปกติคนใดจะอาสาออกมารับคำทำนั้นเพราะกลัวจะ



ถูกหาว่าเป็นคนขี้ไม้และคุยโว ดังนั้น คัมภีร์กูรอรานและคำทำที่มีต่อมนุษย์จึงไม่ได้มีที่มาจากมนุษย์ เพราะไม่มีผลงานของมนุษย์คนใดสมบูรณ์ มันอาจถูกเพิ่มเติม แก้ไขหรือเลียนแบบได้ มาตรฐานของมนุษย์ล้วนๆมักจะสามารถทำกันขึ้นมาเองได้ อย่างไรก็ตาม นี่เป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่าคัมภีร์กูรอรานไม่เหมือนสิ่งใดและไม่มีสิ่งใดเหมือนทั้งในความชัดเจนแน่นอนและการที่ไม่สามารถลอกเลียนได้

แน่นอน มีคนเคยพยายามที่จะรับคำท้าทายนี้ รายแรกที่รับคำท้าทายก็คือละบีด อิบนุเราะบีอะฮ์ ซึ่งมีชีวิตอยู่ในสมัยของท่านนบี และเป็นคนสุดท้ายของกวีผู้มีชื่อเสียงทั้งเจ็ดคนในยุคนั้น เขาเป็นคนเจ้าสำนวนโวหารจนทันทีที่เขาอ่านกวีขึ้นมาสักบทหนึ่งในงานฉลองประจำปีที่ถูกกาซ กวีคนอื่นๆที่อยู่ในที่นั้นต้องคุกเข่าลงกราบเขาทันทีเพราะความหลงใหลในเสน่ห์คำพูดของเขา ในยุคก่อนอิสลาม กวีคนสำคัญๆ เคยได้รับเกียรติหลังจากการชุมนุมประจำปี โดยบทกวีของพวกเขาจะถูกนำไปแขวนไว้บนกำแพงของทางเข้ากะอับะฮ์ ทั้งนี้เพื่อที่คนจะได้มาอ่านกันตลอดทั้งปี

ก่อนที่เขาจะรับอิสลาม ละบีดได้เคยแต่งกวีตอบคัมภีร์กูรอรานที่ได้ถูกนำมาแสดงไว้ หลังจากนั้นไม่นาน มุสลิมคนหนึ่งก็ได้นำข้อความบางตอนจากคัมภีร์กูรอรานมาแขวนไว้ข้างๆบทกวีของละบีด วันต่อมา เมื่อละบีดได้อ่านข้อความจากคัมภีร์กูรอราน เขาก็เกิดความรู้สึกหวั่นไหวและถึงกับประกาศออกมาว่าข้อความจากคัมภีร์กูรอรานจะต้องเป็นผลงานของผู้ที่เหนือกว่ามนุษย์ และเขาได้เข้ารับอิสลามโดยไม่รอช้า แต่เรื่องยังไม่จบแค่นั้น ในฐานะเป็นกวีอาหรับผู้มีชื่อเสียง เขาเกิดความประทับใจในความล้ำเลิศทางภาษาของคัมภีร์กูรอรานจนเลิกเขียนบทกวีตลอดไป เมื่อถูกถามว่าทำไมถึงไม่เขียนบทกวีอีก เขาได้ตอบว่า “อะไรนะ ! หลังจากคัมภีร์กูรอรานมาแล้วนี่นะ ?” ครั้งหนึ่ง เมื่ออุมัร เคาละลีพะฮ์คนที่สองได้ขอให้เขาอ่านบทกวี เขาได้กล่าวว่า “เมื่อพระเจ้าได้ประทานบทประพันธ์อย่างที่มีอยู่ในคัมภีร์กูรอรานมาแล้ว มันก็ไม่จำเป็นที่ฉันจะต้องอ่านบทกวีอีก”



ยังมีเรื่องของอิบนุ อัลมุก็อฟฟา (เสียชีวิต ค.ศ.727) ซึ่งแปลกไปกว่านั้นอีก เขาเป็นผู้มีความรู้และเป็นนักเขียนคนสำคัญเชื้อสายเปอร์เซีย ยอดอัจฉริยะผู้นี้เคยถูกพวกปฏิเสฐพระเจ้าเรียกไปให้ตอบโต้อิทธิพลของคัมภีร์กุรอ่านที่มีต่อผู้คนอย่างกว้างขวาง และเขามีความมั่นใจว่าเขาสามารถที่จะสร้างผลงานขึ้นมาได้ภายในเวลาหนึ่งปี ถ้าหากเขาได้รับการดูแลอย่างดีจนเขาสามารถทุ่มเทเวลาได้อย่างเต็มที่ เมื่อเวลาผ่านไปหกเดือน มีบางคนอยากจะรู้ว่าเขาทำงานไปถึงไหนแล้ว เมื่อคนเหล่านั้นไปหาเขา พวกเขาก็พบว่าเขากำลังนั่งถือปากกาอยู่ในมือและตาจดจ่ออยู่ที่กระดาษเปล่าแผ่นหนึ่ง รอบตัวเขามีกระดาษจำนวนมากทั้งเกลื่อนกลาดอยู่ นักเขียนเจ้าสำนวนและทรงความรู้อย่างเขาได้พยายามอย่างที่สุดที่จะเขียนหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาเทียบคัมภีร์กุรอ่าน แต่ก็ต้องประสบความล้มเหลวอย่างน่าสงสาร เขายอมรับด้วยความอับอายว่าหลังจากทำงานไปหกเดือน เขาไม่สามารถที่จะประพันธ์แม้แต่สักประโยคหนึ่งที่เปรียบได้กับข้อความอันสูงล้ำในคัมภีร์กุรอ่าน ดังนั้น เขาจึงเลิกทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความอับอายและสิ้นหวัง เรื่องนี้ได้ถูกเล่าไว้ในหนังสือเรื่อง **Muhammad, His Life and Doctrines** (หน้า 143) โดยวอลแลสตัน (Wollaston) นักบูรพคดี เพื่อแสดงให้เห็นว่า “คำอวดอ้างของมุฮัมมัดเกี่ยวกับเรื่องความล้ำเลิศทางวรรณกรรมของคัมภีร์กุรอ่านนั้นไม่ใช่เป็นสิ่งที่ปราศจากเหตุผล”

คำท้าทายของคัมภีร์กุรอ่านยังคงมีคนตอบรับอยู่ แต่หลังจากที่เวลาผ่านไปหลายศตวรรษแล้วก็ยังไม่มีการสร้างผลงานขึ้นมาเทียบได้คุณสมบัติที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือนของคัมภีร์กุรอ่านนี้ได้เป็นที่พิศุจน์ให้เห็นโดยไม่มีข้อสงสัยว่ามันมีที่มาจากพระเจ้า ถ้าหากมนุษย์สามารถที่จะคิดได้อย่างรอบด้าน มันก็น่าจะเพียงพอแล้วที่จะทำให้เขาเชื่อมั่นในความจริงดังกล่าว นั่นคือลักษณะอันมหัศจรรย์ของคัมภีร์กุรอ่านที่แม้แต่ชาวอาหรับซึ่งไม่มีใครทัดเทียมในเรื่องสำนวนโวหารและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา จำต้องยอมโค้งให้กับคุณสมบัติอันล้ำเลิศของมัน (พวกอาหรับมีความภาคภูมิใจในการใช้ภาษาและสำนวนโวหารของตนมากจนพวกเขาเรียกคนที่มิใช่ออาหรับ

ว่า “อะณฺเฑมฺมี” (พวกพุดไม่เป็น)



คำทำนาย

ปัจจัยอีกอย่างหนึ่งที่ยืนยันว่าคัมภีร์กูรานมาจากพระเจ้าก็คือการพุดถึงเหตุการณ์ล่วงหน้าซึ่งได้กลายเป็นความจริงตามเวลาอย่างน่าทึ่ง ในหลายหน้าของประวัติศาสตร์ เราได้พบคนเฉลียวฉลาดและทะเยอทะยานที่กล้าทำนายอนาคตของตนเองและของคนอื่น แต่คำทำนายของคนเหล่านี้ไม่มีเวลายืนยัน อย่างมากที่สุด สถานการณ์ที่เอื้ออำนวยหรือความสามารถพิเศษหรือเพื่อนและผู้ให้การสนับสนุนและความสำเร็จในตอนแรกมักจะมีส่วนช่วยเหลือประชาชนให้คิดว่าไม่มีอะไรที่จะมายับยั้งพวกเขาไม่ให้ไปถึงเป้าหมายที่ต้องการได้ ดังนั้น คนพวกนี้จึงกล้าทำนายว่าตัวเองได้ถูกกำหนดให้ไปสู่จุดสูงสุดของความสำเร็จแล้ว แต่ประวัติศาสตร์ได้ปฏิเสธคำทำนายของพวกเขามาแล้วแทบทุกครั้ง ในทางตรงข้าม ถึงแม้สถานการณ์จะไม่เอื้ออำนวยและไม่อาจคิดได้ แต่ถ้อยคำในคัมภีร์กูรานได้กลายเป็นความจริงครั้งแล้วครั้งเล่า และในลักษณะที่ไม่มีศาสตร์ของมนุษย์สามารถให้คำอธิบายได้ เรื่องเหล่านี้ไม่สามารถที่จะเข้าใจได้หากพิจารณาจากประสบการณ์ของมนุษย์ หนทางเดียวที่จะอธิบายอย่างมีเหตุผลได้ก็คือการถือว่าถ้อยคำในคัมภีร์กูรานมาจากสิ่งเหนือกว่ามนุษย์

นโปเลียน โบนาปาร์ต เป็นนายทหารที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งในสมัยของเขา ความสำเร็จในขั้นแรกของเขาเป็นสัญญาณแสดงให้เห็นว่าเขาเหนือกว่า แม้แต่ผู้พิชิตอย่างเช่น ซีซาร์และอเล็กซานเดอร์ มันไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่ความสำเร็จของเขาจะทำให้คนคิดว่าเขาคือนายแห่งชะตากรรมของเขาเอง หลังจากนั้น เขาก็เกิดความเชื่อมั่นจนไม่ยอมปรึกษาแม้แต่ที่ปรึกษาผู้ใกล้ชิดที่สุดของเขา เขาเชื่อว่าการได้ชัยชนะตลอดไปโดยไม่หยุดคือวาสนาในชีวิตของเขา แต่อาชีพของเขาจบลงอย่างไร ? ในวันที่ 12 มิถุนายน ค.ศ.1815



ใครว่าพระเจ้าไม่มี

นโปเลียนกรีธาทัพออกจากปารีสโดยตั้งใจที่จะไปทำลายล้างศัตรู แต่เพียง
หกวันหลังจากนั้น นโปเลียนและกองทัพของเขาก็ต้องได้รับการลงโทษอย่างสาหัส
ในสงครามวอเตอร์ลูโดยตุ๊กแห่งเวลลิงตันผู้นำกองกำลังอังกฤษ ฮอลแลนด์และ
เยอรมัน ความหวังและแรงบันดาลใจของเขาสูญสิ้นไปทันที เขาละทิ้งบัลลังก์
และพยายามที่จะหนีไปอเมริกาเพื่อหลบภัย แต่ยังไม่ทันที่จะไปถึงอ่าว เขาก็
ถูกจับโดยกองกำลังของศัตรูและถูกบังคับไปขึ้นเรือของอังกฤษ หลังจากนั้น
เขาก็ถูกเนรเทศให้ไปอยู่ตามลำพังบนเกาะเซนต์เฮเลนาในมหาสมุทรแอตแลนติก
ตอนใต้และจบชีวิตลงด้วยความขมขื่นในวันที่ 5 พฤษภาคม ค.ศ.1821

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงถึงความผิดพลาดในการทำนายของมนุษย์
ก็คือคำประกาศของคอมมิวนิสต์แห่งปี 1848 ซึ่งได้มีการกล่าวว่าเยอรมันจะเป็น
ประเทศแรกที่ได้เห็นการปฏิวัติคอมมิวนิสต์ แต่หลังจากเวลาผ่านไป 138 ปี
คำทำนายนี้ก็ยังไม่เป็นจริง คาร์ล มาร์กซได้เขียนไว้ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.
1849 ว่าในปารีสจะมีประชาธิปไตยสีแดงเกิดขึ้น แต่กว่าศตวรรษที่ผ่านมา
ประชาธิปไตยสีแดงก็ยังไม่เกิดขึ้นในเมืองนี้

คำทำนายที่สำคัญแต่ไม่เป็นจริงอีกตัวอย่างหนึ่งมีขึ้นในปี ค.ศ.1798
โดยโรเบิร์ต มอลธัส (Robert Malthus) นักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษ (ค.ศ.
1766-1834) หลังจากที่ได้ค้นคว้าหาความรู้ได้ถูกประทอนลงมากกว่า 1 พันปี ใน
หนังสือเรื่อง **An Essay on the Principle of Population as it Affects the Future
Improvement of Society** (บทความว่าด้วยหลักการของประชากรในฐานะที่
มีผลกระทบต่อความเป็นอยู่ที่ดีของสังคมในอนาคต) เขาได้นำเสนอทฤษฎีเรื่อง
การเติบโตของประชากร โดยกล่าวว่าประชากรจะเพิ่มขึ้นในสัดส่วนเรขาคณิต
หากไม่มีการควบคุม ในขณะที่ปัจจัยการดำรงชีพจะเพิ่มในสัดส่วนของเลขคณิต

พูดอย่างง่าย ๆ ก็คือการเจริญเติบโตของประชากรและการเจริญเติบโต
ของปัจจัยดำรงชีพจะไม่เท่ากันทางธรรมชาติ กล่าวคือประชากรมนุษย์จะเติบโต
ในสัดส่วน 1-2-4-8-16-32 ขณะที่การเติบโตของอาหารจะเป็นไปใน



อัตราส่วนทางเลขคณิต คือ 1-2-3-4-5-6-7-8 ดังนั้น อาหารจะเพิ่มไม่ทัน การเติบโตของประชากร หนทางเดียวในการแก้ปัญหาในทัศนะของเขาก็คือ การควบคุมอัตราการเกิดของประชากรไม่ให้เกินกว่าขีดกำหนด หากไม่ทำเช่นนั้น จำนวนของประชากรบนโลกก็จะมีมากเกินไปจนอาหารที่มีอยู่ ซึ่งจะก่อให้เกิดความอดอยากขาดแคลนและประชากรจำนวนมากจะอดตาย

หนังสือของมอลธัสมีอิทธิพลต่อความคิดของมนุษย์มาก ดังนั้น จึงได้รับการสนับสนุนจากนักเขียนและนักคิดหลายคนซึ่งนำไปสู่การดำเนินแผนงานคุมกำเนิดและการวางแผนครอบครัว อย่างไรก็ตาม เมื่อเร็วๆ นี้ นักศึกษาวิจัยได้สรุปกันออกมาแล้วว่ามอลธัสคำนวณผิด ในหนังสือพิมพ์ “อินดูสถานไทมส์” ฉบับวันที่ 28 ธันวาคม 1984 ได้ตีพิมพ์บทความที่ยั่วยุบทหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า “มอลธัส ศาสดาจอมปลอม” โดยในบทความนั้นเขียนไว้ว่า :-

“ตอนนี้การตายของมอลธัสก็ครบรอบ 150 ปีไปแล้ว และการทำนายของเขาก็คงไม่เป็นจริง ประชากรของโลกได้เพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าและทวีคูณในอัตราก้าวหน้าทางเรขาคณิตอย่างที่เขาทำนายไว้ ถึงแม้จะถูกควบคุมไว้บ้างโดยสงครามและภัยพิบัติต่างๆ และตอนนี้มีประชากรเพิ่มถึง 8 เท่าจากเมื่อตอนที่เขาได้เขียนไว้ แต่ผลผลิตอาหารก็มีมากกว่าและประชากรมนุษย์ปัจจุบันก็มีอาหารการกินดีที่สุดในประวัติศาสตร์”

มอลธัสเกิดในยุค “การเกษตรดั้งเดิม” เขาไม่สามารถมองเห็นภาพยุค “การเกษตรแบบวิทยาศาสตร์” ซึ่งสามารถสร้างความก้าวหน้าในผลผลิตได้อย่างน่าทึ่ง หลังจากที่มีมอลธัสเสียชีวิตไป 150 ปี วิธีการเพาะปลูกได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง การเพาะปลูกสมัยใหม่จะคัดเลือกพันธุ์ที่จะให้ผลผลิตสูง ปศุสัตว์ก็สามารถให้นมมากกว่าเมื่อก่อน มีการค้นพบวิธีการใหม่ที่จะเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ให้แก่ผืนดิน เครื่องจักรสมัยใหม่สามารถช่วยให้การเพาะปลูกทำได้ในพื้นที่กว้างใหญ่ขึ้น ในประเทศที่มีความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีมีประชากรในภาคเกษตรเพียง 10% แต่ก็สามารถเพิ่ม



ผลผลิตทางการเกษตรได้ถึงสิบเท่า

ในส่วนของโลกที่สามนั้น ประชากรจำนวน 3 พันล้านคนอาศัยอยู่ในประเทศด้อยพัฒนา แต่โลกที่สามก็มีศักยภาพที่จะผลิตอาหารสำหรับคน 33 พันล้านคนหรือเป็นสิบเท่าของประชากรได้ จากการประมาณการขององค์การอาหารและการเกษตรของสหประชาชาติ ถ้าหากประชากรในโลกที่สามเพิ่มขึ้นจนถึง 4 พันล้านคนในปี 2000 ก็ไม่มีสาเหตุใดที่จะทำให้ต้องวิตก การเพิ่มขึ้นของประชากรจะตามมาด้วยการเพิ่มขึ้นในผลผลิต เพราะจะมีวิธีการต่างๆที่สามารถจัดหาอาหารไว้เลี้ยงมนุษย์ได้มากกว่าจำนวนประชากรถึงเท่าครึ่งและการเพิ่มจำนวนอาหารนี้ก็จะเป็นไปได้โดยไม่ต้องทำลายป่า ดังนั้น จึงไม่มีอันตรายในเรื่องวิกฤติอาหารไม่ว่าจะในระดับภูมิภาคหรือในระดับโลก ยีน ไดเออร์ (Gwynne Dwyer) ได้สรุปรายงานของเขาดังนี้ว่า : “มอลธัสผิด เราไม่ได้รับความหายนะจากการที่จะต้องเลี้ยงตัวเองจนอดตาย” ประมาณ 1,400 ปีก่อนหน้านี้ คัมภีร์กุรอ่านได้กล่าวว่า “และจงอย่าฆ่าลูกของสุเจ้า เพราะกลัวความยากไร้ เราได้จัดหาอาหารไว้สำหรับพวกเขา และสำหรับสุเจ้าแล้ว แท้จริง การฆ่าพวกเขาเป็นบาปอันมหันต์” (กุรอ่าน 17 : 31)

ขณะที่หนังสือของมอลธัสเรื่องประชากรซึ่งเป็นผลงานของมนุษย์ภายในขอบเขตของเวลาและสถานที่ที่มีความผิดพลาดในเรื่องการทำนาย และตอนนี้เขาเสียชีวิตไปกว่า 150 ปีแล้ว แต่ในทางตรงข้าม คัมภีร์กุรอ่านซึ่งเป็นคัมภีร์ของพระเจ้ายังยืนยันความจริงอยู่จนถึงทุกวันนี้

ใกล้กับยุคสมัยของเรา หนึ่งในคำทำนายที่มีชื่อเสียงที่สุดแต่ไม่เป็นจริงก็คือคำทำนายของจอมเผด็จการ อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ชาวเยอรมันเกี่ยวกับตัวเขาเอง

ในการกล่าวคำปราศรัยที่เมืองมิวนิคเมื่อวันที่ 14 มีนาคม ค.ศ. 1936 เขาได้ประกาศว่าเขากำลังมุ่งหน้าไปด้วยความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมว่าเขาจะได้รับชัยชนะ อย่างไรก็ตาม โลกก็รู้ว่าหลังจากที่ได้รับชัยชนะครั้งสำคัญๆ



สองสามครั้ง ชะตากรรมที่รอคอยเขาอยู่ก็คือความพ่ายแพ้อย่างยับเยินและการตายอย่างอัปยศโดยการฆ่าตัวเอง

ถ้าเราดูคำทำนายต่างๆที่ผ่านมาในประวัติศาสตร์ เราจะเห็นว่าคำทำนายของคัมภีร์กุรอ่านแตกต่างไปจากคำทำนายใดๆทั้งหมด เพราะสิ่งที่คัมภีร์กุรอ่านทำนายไว้เป็นเรื่องจริงทั้งหมด นี่คือข้อพิสูจน์อย่างเพียงพอแล้วว่าคัมภีร์กุรอ่านมีที่มาจากผู้ที่อยู่เหนือมนุษย์ และมีความรู้อันเป็นนิรันดร์จนสามารถควบคุมเหตุการณ์ในจักรวาลได้หมด พุดง่าย ๆ ก็คือ คัมภีร์กุรอ่านเป็นวามะของพระเจ้า

ที่น่าสนใจเป็นการเฉพาะก็คือคำทำนายเกี่ยวกับชัยชนะของท่านนบีมุฮัมมัดเหนือศัตรูของท่าน และชัยชนะของพวกโรมันเหนือพวกเปอร์เซีย

เมื่อท่านนบีมุฮัมมัดเริ่มเผยแผ่อิสลาม แทบทั้งหมดของอารเบียได้หันมาต่อต้านท่าน ในด้านหนึ่งเป็นพวกเผ่าอาหรับบูชาเทวรูปที่กระหายเลือดของท่าน ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นพวกยิวผู้มั่งคั่งและมีอิทธิพลที่พยายามจะทำลายภารกิจเผยแผ่อิสลามของท่านในทุกวิถีทาง นอกจากนี้ยังมีกลุ่มที่สามซึ่งเป็นพวกมุสลิมที่เสแสร้งแกล้งทำว่าเข้ารับอิสลามขณะที่ซ่อนเร้นเจตนาทำลายอิสลามจากภายในโดยไม่ให้ใครสังเกตเห็น

ดังนั้น ท่านนบีจึงปฏิบัติหน้าที่ของท่านต่อหน้าคนสามกลุ่มที่เป็นศัตรูนี้ สองกลุ่มแสดงตัวอย่างเปิดเผยในขณะที่กลุ่มที่สามสวมหน้ากากแห่งความหน้าไหว้หลังหลอกที่แอบซุ่มกันวางแผนทำลาย นอกเหนือไปจากทาสกลุ่มเล็กๆ และคนสามัญชั้นล่างสุดของสังคมเพียงไม่กี่คนแล้ว ไม่มีใครอยากที่จะมาเข้าร่วมกับท่านนบี ในบรรดาคนชั้นสูงของมักกะฮ์ที่ตอบรับการเชิญชวนของท่านก็มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น และเมื่อคนเหล่านี้หันมาเข้ารับอิสลาม พวกเขาก็ได้รับความไม่พอใจจากผู้คนของเขาเองจนถึงแม้จะมาจากชนชั้นสูง พวกเขาก็ถูกถือว่าไม่มีอำนาจพอที่จะทำอะไรได้เช่นเดียวกับท่านนบี

อย่างไรก็ตาม ภารกิจอิสลามก็ยังคงดำเนินอยู่ต่อไปโดยไม่คำนึงถึง



อุปสรรคที่ขวางอยู่ข้างหน้า แต่แล้วเวลาก็มาถึงเมื่อสถานการณ์ได้เข้าขั้นวิกฤติ จนท่านนบีและบรรดาสาวกของท่านได้ถูกบีบบังคับให้ต้องทิ้งมักกะฮ์บ้านเกิด เมืองนอนของตน มุสลิมใหม่เหล่านี้ไม่มีทางป้องกันตัวเองและแทบจะไม่มีอะไร แต่สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายไปกว่านั้นอีกเมื่อพวกเขาอพยพไปยังมะดีนะฮ์ เพราะพวกเขาต้องทิ้งทรัพย์สินทุกอย่างไว้ที่มักกะฮ์ สภาพของมุสลิมเมื่อตอนที่ไปถึงเป็นอย่างไรนั้นสามารถจะจินตนาการได้จากความจริงที่ว่า ผู้อพยพบางคนไม่มีแม้แต่หลังคาที่จะคุ้มหัวของตัวเอง พวกเขาต้องอาศัยอยู่กลางแจ้งโดยใช้ผ้าขึงไว้เหนือหัวเพื่อให้มีร่มเงาเป็นที่หลบแสงแดดเท่านั้น คนเหล่านี้ถูกเรียกว่า “พวกที่อาศัยร่มเงา” ซึ่งนับจำนวนได้ประมาณ 400 คน อับดุลลอฮ์เราะฮ์มะฮ์ดีนเป็นหนึ่งในบรรดาคนเหล่านี้ได้กล่าวว่า ในกลุ่มของเขามีด้วยกัน 70 คน ทั้งหมดที่พวกเขามีก็คือผ้าหยาบที่ใช้คลุมตั้งแต่คอจนถึงหัวเข่า ตัวเขาเองก็ต้องอยู่ในสภาพที่น่าสงสารในช่วงเวลานั้น บ่อยครั้งที่เขาต้องนอนนิ่งอยู่ในมัสญิดของท่านนบี จนคนคิดว่าเขาสลบไป แต่ความจริงแล้วการอดอาหารอย่างต่อเนื่องได้ทำให้เขาอ่อนแอจนเขาแทบทำอะไรไม่ได้นอกจากจะต้องนอนอยู่หนึ่ง ๆ

เมื่อกองการวานน้อย ๆ ที่น่าสงสารนี้ตั้งค่ายพักที่มะดีนะฮ์ในเวลานั้น พวกเขาตกอยู่ใต้อันตรายจากการที่จะถูกศัตรูบุกเข้าทำร้ายในขณะใดก็ได้ แต่อัลลอฮ์ก็ได้ประทานความดีแก่พวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่าว่าพวกเขาเป็นตัวแทนของพระองค์ ดังนั้น จึงไม่มีใครที่จะเอาชนะพวกเขาได้

“พวกเขาหาทางที่จะดับแสงสว่างของอัลลอฮ์ด้วยปากของพวกเขา แต่อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดไว้แล้วว่าพระองค์จะให้แสงสว่างของพระองค์อย่างสมบูรณ์ แม้ว่าบรรดาผู้ปฏิเสธจะเกลียดชังแค่ไหนก็ตาม พระองค์คือผู้ส่งศาสนทูตของพระองค์มาพร้อมกับทางนำและศาสนาแห่งสัจธรรมที่จะทำให้มันประจักษ์แจ้งเหนือศาสนาใด ๆ ทั้งหมด ถึงแม้ว่าพวกบูชาเทวรูปจะเกลียดชังก็ตาม” (กุรอาน 61 : 8-9)

หลังจากคำทำนายนี้ไม่นาน ท้าทั้งอารเบียก็ยอมจำนนต่อท่านนบี



บรรดาผู้ศรัทธาที่มีจำนวนน้อยและขาดแคลนปัจจัยกลับมีชัยชนะเหนือบรรดา
ผู้ปฏิเสธที่มีจำนวนและปัจจัยต่าง ๆ ทางวัตถุมากกว่ากันหลายเท่า

หากพิจารณาจากทางด้านวัตถุ ไม่มีทางใดที่จะอธิบายได้ว่าตามคำ
ทำนายนี้ ท่านนบีมุฮัมมัดจะสามารถครอบครองอารเบียและประเทศเพื่อนบ้านได้
คำอธิบายที่เป็นไปได้เพียงอย่างเดียวก็คือท่านเป็นทูตของพระเจ้าและด้วย
ความเข้มแข็งจากการช่วยเหลือของพระองค์เท่านั้นที่ทำให้ท่านสามารถได้รับ
ชัยชนะเหนือศัตรูของท่าน นั่นเป็นชัยชนะที่อัลลอฮ์ได้ประทานแก่ภารกิจของ
ท่าน ซึ่งทำให้ศัตรูหันมาเข้าข้างท่านและเป็นผู้ช่วยเหลือท่าน ท่ามกลางการ
ต่อต้านและความเป็นศัตรูนี้เองที่ภารกิจของนบีมุฮัมมัดนี้บังเกิดผลและเป็น
หลักฐานที่ชัดเจนว่าท่านเป็นตัวแทนของพระเจ้าแห่งจักรวาล ถ้าหากท่านเป็น
คนธรรมดา ก็คงเป็นไปได้ที่คำพูดของท่านจะมีผลอย่างที่เราเห็น และพวกเขา
คงไม่สามารถสร้างประวัติศาสตร์ที่ยังไม่มีใครเสมอเหมือนจนกระทั่งทุกวันนี้
เจ.ดับเบิลยู.เอช. สโตบาร์ท (J.W.H. Stobart) ได้เขียนไว้ในหนังสือเรื่อง
Islam and its Founder (หน้า 228) ว่าเมื่อมองในแง่ของการขาดแคลน
ทรัพยากรที่จะใช้เวลานั้นแล้ว ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่และยาวนานของท่านได้
ทำให้ชื่อของท่านโดดเด่นและเรืองรองมากที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ
ทั้งหมด หลักฐานการเป็นศาสนทูตของท่านชัดเจนจนแม้แต่เซอร์ วิลเลียม
มัวร์ (Sir William Muir) นักบูรพคดีคนสำคัญได้ยอมรับท่านว่าเป็นเช่นนั้นถึง
แม้ว่าจะโดยทางอ้อมก็ตาม ในหนังสือเรื่อง **The Life of Mahomet** เขาได้
พูดถึงการที่นบีมุฮัมมัดซึ่งอยู่ในสภาพจนตรอกได้เฝ้าคอยความหวังว่าจะได้รับ
ชัยชนะทั้ง ๆ ที่ตัวเองไม่อยู่ในสภาพป้องกันตัวเองได้ แต่ด้วยคนกลุ่มเล็ก ๆ
เหมือนก้อนเนื้อในปากสิงโตแต่ยังมีความศรัทธามั่นในอำนาจของพระเจ้านี้เอง
ที่ทำให้พวกเขามั่นคงเด็ดเดี่ยวและทำให้คนได้เห็นถึงความประเสริฐเลิศล้ำจน
ไม่มีบันทึกใดเสมอเหมือนได้นอกไปจากฉากที่นบีมุฮัมมัดร้องทุกข์กับ
พระเจ้าของท่านว่า “ข้าพระองค์ มีแต่ข้าพระองค์เท่านั้นที่ถูกทิ้งไว้”

คำทำนายอีกตอนหนึ่งของคัมภีร์กุรอานที่สมควรจะนำมากล่าวถึงก็



คือการได้ชัยชนะของพวกกรีก (ซึ่งตอนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรโรมันตะวันออก) เห็นพวกอิหร่าน คำทำนายนี้ได้ถูกบันทึกไว้ในบทที่ 30 ซึ่งมีชื่อว่า "อรรูม" คำทำนายดังกล่าวมีว่า พวกกรีกได้รับความพ่ายแพ้ในดินแดนใกล้เคียง แต่หลังจากความพ่ายแพ้ในครั้งนั้น พวกกรีกจะได้รับชัยชนะกลับคืนมาในเวลาสองสามปี อาณาจักรเปอร์เซียที่รู้จักกันในชื่ออาณาจักรแซสซานียด์ตั้งอยู่ทางตะวันออกของคาบสมุทรอาหรับบนอีกฝั่งหนึ่งของอ่าวเปอร์เซีย ขณะที่อาณาจักรโรมันที่รู้จักกันในชื่ออาณาจักรไบแซนตินตั้งอยู่ทางด้านตะวันตก ตั้งแต่ฝั่งทะเลแดงไปจนถึงทะเลดำ พรหมแดนของทั้งสองอาณาจักรนี้พบกันบนฝั่งของแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติสในทางตอนเหนือของอารเบีย อาณาจักรทั้งสองนี้เป็นมหาอำนาจในยุคนั้น และเอ็ดเวิร์ด กิบบอน (Edward Gibbon) นักประวัติศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงได้กล่าวว่าอาณาจักรโรมันที่มีประวัติศาสตร์เก่าแก่อย้อนไปถึงตอนต้นของศตวรรษที่ 2 ก่อนคริสตกาลเป็นอาณาจักรที่รุ่งเรืองที่สุดในยุคนั้น

ด้วยความมียารยธรรมมากกว่าใครอื่น ๆ อาณาจักรโรมันจึงเป็นที่สนใจของบรรดานักประวัติศาสตร์ ซึ่งในจำนวนนี้ก็คือเอ็ดเวิร์ด กิบบอน ผู้เขียนหนังสือเรื่อง **Decline and Fall of the Roman Empire** ในบทที่สองของเล่มที่ 5 มีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเรา หลังจากที่ยักรพรรดิก่อนหน้านี้คือ คอนสแตนตินได้เข้ารับนับถือศาสนาคริสต์ในปี ค.ศ.325 แล้ว เขาได้ประกาศให้ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาของรัฐ ดังนั้น ชาวโรมันส่วนใหญ่จึงเป็นชาวคริสต์ตามกษัตริย์ของพวกเขา ในทางตรงข้าม ชาวเปอร์เซียเป็นพวกที่บูชาดวงอาทิตย์ ก่อนหน้าที่นบีมุฮัมมัดจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนบี 8 ปี มอริซผู้เป็นประมุขของอาณาจักรโรมันได้ถูกนายทหารชื่อโพคัสก่อการกบฏใน ค.ศ.602 เนื่องจากไร้ความสามารถในการบริหารงาน การรัฐประหารครั้งนี้ประสบความสำเร็จ มอริซถูกโพคัสจับ และหลังจากนั้นโพคัสก็ได้ขึ้นครองบัลลังก์แห่งโรมแทน เมื่อขึ้นมาเป็นอานาจ โพคัสก็ฆ่ามอริซและสมาชิกในครอบครัวอย่างเหี้ยมโหด หลังจากรวบรวมอำนาจไว้ในมือได้แล้ว เขาก็ได้ส่งทูตคนหนึ่งไปแจ้งให้อาณาจักร



เปอร์เซียได้รู้ถึงการขึ้นครองบัลลังก์ของเขา ในเวลานั้น คุสโรสที่ 2 ลูกชายของเนา ซิรวาน อาดัล เป็นจักรพรรดิของเปอร์เซีย ครั้งหนึ่ง ในระหว่างปี ค.ศ. 590-591 คุสโรสต้องหลีกหนีภัยไปจากเปอร์เซียเพราะการลุกขึ้นต่อต้านของประชาชน ในช่วงเวลานี้เองที่มอริซจักรพรรดิโรมันผู้ถูกฆ่าอย่างเหี้ยมโหดได้ให้ที่หลบภัยแก่เขาและให้เขาได้กลับมาขึ้นครองบัลลังก์อีกครั้งหนึ่ง แอมยังยกลูกสาวของตนให้แต่งงานด้วย ดังนั้น มอริซจึงเหมือนกับพ่อตาของเขา และเขารู้สึกโกรธมากที่รู้ว่าพ่อตาของเขาถูกโค่นอำนาจและถูกสังหารอย่างทารุณ ดังนั้นเขาจึงได้จับทูตของอาณาจักรโรมันขังคุกไว้เพื่อเป็นการไม่ยอมรับรัฐบาลใหม่ และประกาศสงครามต่ออาณาจักรโรมัน

ในปี ค.ศ. 603 กองทหารของเขาได้ข้ามแม่น้ำยูเฟรติสและเข้าไปในเมืองต่าง ๆ ของซีเรีย โพลัสไม่รู้ถึงเรื่องนี้ ดังนั้น กองทหารของพวกเปอร์เซียจึงยังคงมุ่งหน้าต่อไป จนกระทั่งในที่สุดได้มายึดเมืองอันติออกและเมืองเยรูซาเล็มไว้ ภายในเวลาไม่นาน พรหมแดนของอาณาจักรเปอร์เซียก็ขยายไปจนถึงหุบเขาแม่น้ำไนล์ แต่เนื่องจากนโยบายการลงโทษคนนอกกรีตโดยศาลศาสนาของโรมันก่อนหน้านี้ ศาสนาคริสต์นิกายที่ต่อต้านคริสตจักรอย่างเช่น นิกายเนสโตเรียน นิกายจาโคบีและพวกยิว จึงเกิดความไม่พอใจ ดังนั้น ชาวคริสเตียนในนิกายเหล่านี้จึงให้การสนับสนุนพวกเปอร์เซียในการโค่นอำนาจการปกครองของคริสเตียนซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยให้พวกเปอร์เซียได้ชัยชนะ เมื่อเห็นว่าโพลัสไม่สามารถที่จะต่อสู้พวกเปอร์เซียได้ ขุนนางบางคนในราชสำนักโรมันก็ส่งข่าวกลับไปยังเจ้าเมืองโรมันที่ดูแลอาณานิคมในอาฟริกาเพื่อขอให้มาช่วยรักษาอาณาจักร ดังนั้น เจ้าเมืองจึงได้แต่งตั้งเฮราคลีอุสลูกชายให้นำทหารออกมาทำการรบ เฮราคลีอุสได้ยกกองทัพออกมาจากอาฟริกาแบบลับ ๆ โดยไม่ให้ใครรู้จนกระทั่งกองเรือของเขาเข้ามาใกล้ฝั่งจนโพลัสเองสามารถที่จะมองเห็นได้จากปราสาทของเขา เฮราคลีอุสได้เข้ายึดเมืองคอนสแตนติโนเปิลซึ่งเป็นเมืองหลวงไว้หลังจากที่มีการต่อสู้กันเล็กน้อยและโพลัสได้ถูกฆ่า

ถึงแม้เฮราคลีอุสจะประสบผลสำเร็จในการทำลายโพลัส แต่เขาก็ไม่



สามารถที่จะต่อต้านภัยจากเปอร์เซียได้ ในปี ค.ศ.616 พวกโรมันได้สูญเสียเขตแดนทั้งหมดในตะวันออกและตะวันตกให้แก่จักรพรรดิเปอร์เซียยกเว้นเมืองหลวง ในอิรัก, ปาเลสไตน์, ซีเรีย, อียิปต์และเอเชียไมเนอร์ ธงของศาสนาโซโรแอสเตอร์ได้ถูกนำมาแทนธงของศาสนาคริสต์ เฮราคลีอุสถูกศัตรูปิดล้อมอยู่ทั้งสองด้านจนในที่สุดอาณาจักรโรมันก็ลดลงเหลืออยู่แค่ภายในกำแพงเมืองคอนสแตนติโนเปิล หลังจากเสียอียิปต์ไปแล้ว เมืองหลวงก็ได้รับความเดือดร้อนจากความอดอยากขาดแคลนและโรคระบาด ดังนั้น สถานการณ์จึงเลวร้ายลงทุกวัน มีแต่ลำต้นใหญ่ของอาณาจักรโรมันเท่านั้นที่เหลือรอด ส่วนกิ่งก้านเล็ก ๆ นั้นถูกหักและร่วงหล่นหมด ผู้คนมีชีวิตอยู่ด้วยความหวาดกลัว พวกเปอร์เซียที่อาจจะมาล้อมกรุงคอนสแตนติโนเปิลเวลาใดก็ได้ การค้าขายที่เคยทำเป็นปกติจึงหยุดนิ่งและสาธารณสถานต่าง ๆ ที่ก่อนหน้านี้เคยเต็มไปด้วยกิจกรรมกลับดูร้างเหมือนทะเลทราย

หลังจากยึดเขตแดนของพวกโรมันได้แล้ว รัฐบาลของพวกบุซซาไฟก็เริ่มใช้มาตรการกดขี่เข้มงวดต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องเพื่อทำลายล้างศาสนาคริสต์ การทำพิธีกรรมต่าง ๆ ที่ทำกันมากกว่าสามร้อยปีได้ถูกทำลายภายในวันพิธีกรรมทางศาสนาอันศักดิ์สิทธิ์ พระราชาคณะชะคาเรียห์และไม้กางเขนศักดิ์สิทธิ์ที่พระเยซูถูกตรึงได้ถูกย้ายไปยังเปอร์เซียและชาวคริสเตียน 9 หมื่นคนถูกสังหารหมู่ ชาวคริสเตียนฝั่งตะวันออกต้องได้รับความอับยศอดสูโดยพิธีบูชาไฟและหลักความเชื่อของผู้ที่ยึดครองพวกตน กิบบอนกล่าวว่า : “ถ้าแรงจูงใจของคุสโรมีความบริสุทธิ์ เขาจะต้องหยุดทะเลาะกับการตายของโพคัสได้แล้ว และเขาน่าจะต้อนรับชาวอาฟริกันในฐานะพันธมิตรที่ดีที่สุด เพราะกองทหารจากอาฟริกาได้มาช่วยล้างแค้นความเจ็บปวดให้แก่มอริชผู้มีพระคุณแก่เขาแล้ว การกดขี่เข้มงวดของสงครามได้เปิดเผยให้เห็นถึงลักษณะที่แท้จริงของคนป่าเถื่อน แม้แต่คำขอร้องของเฮราคลีอุสให้ไว้ชีวิตผู้บริสุทธิ์เพื่อแลกเปลี่ยนกับบรรณาการก็ยังถูกปฏิเสธ” (The Decline and Fall of the Roman Empire, p.80)



ดุลอำนาจของความเข้มแข็งระหว่างอาณาจักรโรมันและเปอร์เซียต่างแตกต่างกันอย่างลิบลับเหลือเกินในตอนนั้น และท่าทีของผู้พิชิตจากเปอร์เซียที่มีต่ออาณาจักรโรมันคู่แข่งของตนเป็นอย่างไรนั้น เราสามารถตัดสินได้จากน้ำเสียงของคุสโรสที่ 2 ซึ่งกล่าวไว้ในจดหมายถึงเฮราคลีอุสจากเยรูซาเล็มดังนี้ :-

“จากคุสโรส พระเจ้าสูงสุดของพระเจ้าทั้งหลาย พระเจ้าแห่งโลก ถึงเฮราคลีอุส páวสตุลและโง์เขลา เจ้าพูดว่าเจ้าเชื่อมั่นในพระเจ้า ทำไมพระเจ้าของเจ้าจึงไม่รักษาเยรูซาเล็มไว้ให้พ้นจากมือข้า ?” (หน้า 76)

“เฮราคลีอุสที่ไม่สามารถทำอะไรได้ในตอนนั้นได้ตัดสินใจย้ายคนและรัฐบาลของเขาไปยังคาร์เทจซึ่งเป็นที่ที่ปลอดภัยกว่า เรือของเขาที่พร้อมไปด้วยทรัพย์สินมากมายได้ถูกจับโดยพระราชกณะที่มีอำนาจของศาสนาในการป้องกันประเทศของตนซึ่งเป็นเหตุให้เฮราคลีอุสหันไปเคารพแท่นบูชาแห่งเซนต์โซเฟียแทนและให้คำสาบานอย่างหนักแน่นว่าเขาจะอยู่และตายกับประชาชนที่พระเจ้าได้มอบหมายให้เขาดูแล” (หน้า 80-81)

“ในช่วงเวลานี้ข้อเสนอของชาอินแม่ทัพเปอร์เซียที่จะทำหน้าที่เป็นทูตให้กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ได้ถูกตอบรับด้วยดี แต่นายทหารตีความเจตนาของนายตัวเองผิดไป เมื่อคุสโรสรู้ถึงเรื่องภารกิจสันติภาพ เขาก็กล่าวว่า ‘มันไม่ใช่ทูต มันหมายถึงตัวของเฮราคลีอุสที่ถูกล่ามโซ่และถูกนำมาอยู่แทบเท้าของบัลลังก์ข้าต่างหาก ข้าจะไม่มีวันให้สันติภาพแก่จักรพรรดิแห่งโรมจนกว่าเขาจะเลิกนับถือพระเจ้าที่ถูกตรึงไม้กางเขนของเขาและหันมาบูชาสุริยเทพเสียก่อน’ (หน้า 76)

“อย่างไรก็ตาม สงครามที่ยาวนานถึง 6 ปีได้ทำให้กษัตริย์เปอร์เซียต้องยอมทำสัญญาสันติภาพบนเงื่อนไขบางอย่าง นั่นคือทองคำหนึ่งพันแท่ง เสื้อผ้าไหมหนึ่งพันชุด ม้าหนึ่งพันตัวและหญิงสาวบริสุทธิ์หนึ่งพันคน” (หน้า 82)



กิบบอนอธิบายว่าเงื่อนไขนี้เป็นความอัปยศ เฮอร์คลีอุสอาจจะยอมรับเงื่อนไขนี้ แต่เมื่อพิจารณาถึงดินแดนที่เสียไปมากทุกทีและเมื่อพิจารณาถึงเวลาสั้นๆ ในการที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไขแล้ว เขาเลือกที่จะเอาทรัพยากรที่จะต้องเสียไปมาใช้เตรียมตัวสำหรับการทำสงครามขั้นเด็ดขาดกับศัตรูดีกว่า

เหตุการณ์ดังกล่าวที่กำลังเกิดขึ้นระหว่างโรมกับเปอร์เซียอาณาจักรมหาอำนาจในยุคนั้นได้มีเสียงสะท้อนขึ้นในมักกะฮซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางของอารเบีย พวกอิหร่านเคาะบุชาสุรียเทพและไฟ ในขณะที่พวกโรมันเชื่อในการประทานคัมภีร์จากพระเจ้าและการมีนบี ดังนั้น ในทางจิตวิทยา มุสลิมจึงควรที่จะเอาใจช่วยพวกโรมันคริสเตียน ในขณะที่พวกบุชาทะวรูปในมักกะฮเอาใจช่วยพวกโซโรแอสเตอร์เพราะพวกตนก็เป็นผู้บูชาธรรมชาติด้วยเช่นกัน ความขัดแย้งระหว่างโรมันกับเปอร์เซียจึงเป็นเหมือนคุณค่าทางสัญลักษณ์สำหรับบรรดาผู้ศรัทธาและผู้ปฏิเสธศรัทธาของมักกะฮด้วยในแง่ที่ว่าทั้งสองฝ่ายต่างมองดูผลของสงครามแย่งชิงดินแดนครั้งนี้ว่าเป็นตัวบ่งชี้อนาคตของพวกตน ใน ค.ศ.616 พวกอิหร่านได้ชัยชนะและดินแดนทั้งหมดของอาณาจักรโรมันได้ถูกผนวกเข้ากับดินแดนของเปอร์เซีย เมื่อข่าวนี้ไปถึงมะดีนะฮ์ ศัตรูของอิสลามได้แสดงความดีใจและเริ่มทำลายขวัญมุสลิม พวกเขาเยาะเย้ยว่าพี่น้องชาวเปอร์เซียของพวกเราได้ชัยชนะเหนือพวกโรมันที่นับถือศาสนาที่เหมือนกับอิสลามแล้ว พวกเขายังว่าพวกเขาก็จะขูดรากถอนโคนพวกมุสลิมและศาสนาอิสลามในทำนองเดียวกันนี้ ในสภาวะที่มุสลิมกำลังอ่อนแอและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้นั้น คำพูดเยาะเย้ยจากผู้ปฏิเสธศรัทธานี้เหมือนกับเกลือที่โรยลงไปบนบาดแผลของพวกเรา ช่วงเวลานี้เองที่นบีได้รับการเปิดเผยให้รู้ (วะฮีย์) จากพระเจ้าว่า :-

“พวกโรมันได้ถูกพิชิตแล้วในแผ่นดินใกล้ๆ และหลังจากการปราชัยของพวกเราแล้ว อีกไม่นาน พวกเขาจะได้รับชัยชนะภายในเวลาไม่กี่ปี ของอัลลอฮ์คืออำนาจตั้งแต่ก่อนและภายหลัง และวันนั้น บรรดาผู้ศรัทธาจะได้ชื่นชมยินดีในการช่วยเหลือของอัลลอฮ์จนได้

ชัยชนะ พระองค์ทรงช่วยเหลือผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงเมตตา นี่คือสัญญาของอัลลอฮ์ อัลลอฮ์ไม่เคยผิดสัญญาของพระองค์ แต่มนุษย์ส่วนใหญ่ไม่รู้” (กุรอาน 30 : 1-6)

เห็นได้ชัดเจนว่าคำทำนายนี้มาจากพระเจ้าผู้ทรงรอบรู้และผู้ทรงยิ่งใหญ่ ทันทีที่ในปีได้รับการเปิดเผยจากอัลลอฮ์ สถานการณ์ก็เริ่มเปลี่ยนแปลงทางด้านเฮราคลีอัส กิบบอนเขียนไว้ว่า : “เฮราคลีอัสเป็นคนผู้หนึ่งในประวัติศาสตร์ที่ถูกจับตามองในการปกครองครั้งแรกและยาวนาน เขาดูเหมือนเป็นคนเฉื่อยชา หมกมุ่นอยู่กับการหาความสุขสำราญ หลงใหลไสยศาสตร์ได้แต่เฝ้าดูหายนะภัยเกิดขึ้นกับประชาชนโดยไม่สนใจและหมดสภาพที่จะทำอะไร แต่ท่ามกลางหมอกแห่งความเฉื่อยชาของยามเช้าและกลางคืนนั้นปรากฏว่าได้มีแสงสว่างของดวงอาทิตย์ส่องเป็นประกายขึ้นมา อาร์คาดีอัสแห่งพระราชวังได้ปลุกซีซาร์และเกียรติของโรมขึ้นมา เฮราคลีอัสสามารถกำชัยชนะกลับคืนมาได้โดยการทำสงครามหกครั้ง มันเป็นหน้าที่ของนักประวัติศาสตร์ไบแซนตินเองที่จะเปิดเผยถึงสาเหตุการเฉื่อยชาและความรอบคอบของเขา ตรงจุดนี้ เราได้เพียงแต่คาดเดาว่าเขามีความกล้าหาญโดยส่วนตัวมากกว่าการตัดสินใจแก้ปัญหาทางการเมือง หรือเขาอาจจะหลงใหลเสน่ห์และศิลปะของมาร์ตินาหลานสาวของเขาซึ่งหลังจากที่ยูโดเซียเสียชีวิตแล้ว เขาได้แต่งงานกับนางผู้มีความใกล้ชิดทางสายเลือดกับเขาเสียเอง” (หน้า 82)

เฮราคลีอัสคนเดียวเท่านั้นเองที่ละทิ้งความหวังและความกล้าหาญทั้งหมด และความคิดของเขามีแต่ความสับสน แต่หลังจากนั้น เขาก็กวางแผนการรบที่ประสบความสำเร็จ นับตั้งแต่ยุคของสคิปิโอ (Scipio) และฮันนิบาล (Hannibal) แล้ว ยังไม่เคยมีปฏิบัติการอันชาญฉลาดใดๆ มากไปกว่าที่เฮราคลีอัสได้ทำไว้ให้อาณาจักรของเขา ในคอนสแตนติโนเปิล อำนาจและความเข้มแข็งทั้งหมดที่เขาสามารถรวบรวมได้ถูกเขานำไปใช้สำหรับเตรียมตัวทำสงคราม อย่างไรก็ตาม ในปี ค.ศ.622 เมื่อเฮราคลีอัสแล่นเรือออกจากกรุงคอนสแตนติโนเปิลพร้อมกับทหารที่คัดเลือกจำนวน 5 พันคนไปยังเทรบิซอนด์



ผู้คนที่รู้สึกว่าคุณเขากำลังดูการแสดงฉากสุดท้ายของละครใหญ่อันยิ่งใหญ่แห่งอาณาจักรโรมัน

เฮราคลีอุสรู้ว่ากองทัพเรือของโรมันอ่อนแอ ดังนั้น เขาจึงใช้กองทัพเรือของเขาบุกเข้าแนวหลังของข้าศึก เขาใช้เส้นทางที่อันตรายผ่านทางทะเลดำและฝ่าฟันอันตรายเดินทางไปตามภูเขของอาร์มีเนียแทรกซึมทะลุเข้าไปที่ใจกลางของเปอร์เซียตรงจุดที่อเล็กซานเดอร์มหาราชสร้างความพ่ายแพ้ให้พวกเปอร์เซียในสมัยที่เขายุทธพาทจากซีเรียไปยังอียิปต์ การโจมตีโดยไม่ให้รู้ตัวนี้สร้างความโกลาหลให้แก่กองทัพของพวกเปอร์เซีย และก่อนที่จะตั้งตัวตอบโต้ด้วยกองกำลังสำรองที่มีอยู่ในเอเชียไมเนอร์ เฮราคลีอุสก็เริ่มทำการบุกโดยไม่คาดคิดจากทางด้านเหนือ หลังจากการโจมตีครั้งนี้แล้ว เฮราคลีอุสได้เดินทางกลับคอนสแตนติโนเปิลโดยทางทะเล ระหว่างทาง เขาได้ทำสัญญากับพวกอาวาร์ที่ช่วยเขาในการสกัดกั้นกองทัพเปอร์เซียที่อยู่นอกเมืองหลวงของตน หลังจากการโจมตีของพวกโรมันสองครั้งนี้แล้วก็มีการทำศึกอีก 3 ครั้งระหว่าง ค.ศ. 623 และ 625 โดยการบุกเข้าโจมตีชายฝั่งด้านใต้ของทะเลดำพวกโรมันได้บุกเข้าไปถึงใจกลางของอาณาจักรเปอร์เซียและเลยเข้าไปไกลถึงเมโสโปเตเมีย พวกเปอร์เซียต้องได้รับความเสียหายอย่างหนักและดินแดนที่ครอบครองไว้ได้ถูกยึดคืน อย่างไรก็ตาม สงครามเบ็ดเสร็จครั้งสุดท้ายคือการต่อสู้ที่เนินเวห์บนฝั่งแม่น้ำไทกริสในเดือนธันวาคม ค.ศ. 627

ในตอนนั้น คุสโรสที่ 2 ไม่มีทางที่จะต่อสู้แล้ว เขาวางแผนที่จะหนีออกไปจากพระราชวังดัสต์ญาร์ดที่เขาโปรดปราน แต่เขาต้องถูกพวกกบฏในวังของเขาเองดักจับได้ หลังจากนั้น ลูกชายของเขา 18 คนก็ถูกสังหารหมู่ต่อหน้าเขา และเขาได้ถูกซีโรสลูกชายของเขาเองโยนเข้าคุกและเสียชีวิตหลังจากนั้นได้เพียงห้าวัน ความรุ่งเรืองของราชวงศ์แซสซานียได้สิ้นสุดลงด้วยการตายของคุสโรส ลูกชายของเขาเสวยสุขจากการฆ่าพ่อได้เพียง 18 เดือน และในเวลา 4 ปี ก็มีหลายคนผลัดกันขึ้นมาครองอำนาจท่ามกลางความวุ่นวายหรือความมืดจากคนในราชวงศ์ที่หลงเหลืออยู่ ในสภาพของความไร้ชื่อแป้นเอง



พวกเปอร์เซียจึงไม่อยู่ในสถานะที่จะต่อสู้กับพวกโรมันได้อีก ดังนั้น คาบาตัสที่ 2 ลูกชายของคุสโรสที่ 2 จึงได้ทำสัญญาสันติภาพกับโรมันและคืนดินแดนทั้งหมดให้แก่พวกโรมัน ไม่ทางเขนัคคีตวิธีได้ถูกส่งกลับคืนอย่างรีบด่วนเมื่อทายาทของคอนสแตนตินขอมมา ลูกชายของคุสโรสได้เลิกทำการพิชิตแบบพ่อของเขาโดยไม่รู้สึกเสียใจอะไร

“การกลับมาของเฮราคลีอุสจากทอริสยังคอนสแตนติโนเปิลเป็นชัยชนะตลอดกาล หลังจากทีกระวนกระวายมายาวนาน พวกสภาผู้ปกครองพวกนักบวชและประชาชนก็ได้ออกมาพบวีรบุรุษของพวกตนด้วยน้ำตาและความยินดีพร้อมกับช่อมะกอกและโคมไฟนับไม่ถ้วน เขาได้เข้าเมืองหลวงโดยนั่งอยู่บนรถที่ใช้ช้างลากถึง 4 ตัว” (**The Decline and Fall of the Roman Empire, p.94**)

ดังนั้น คำทำนายของคัมภีร์กูรานเกี่ยวกับการได้ดินแดนที่เสียไปกลับคืนมาของพวกโรมันจึงเป็นจริงตามตัวอักษรภายในระยะเวลา 10 ปี กิบบอนได้แสดงความประหลาดใจต่อคำทำนายนี้ แต่ในขณะเดียวกันเขาก็พูดอย่างผิดๆ ถึงศาสนของท่านนบีมุฮัมมัดที่ถูกส่งไปยังคุสโรสที่ 2 เพื่อลดความสำคัญของท่านลง กิบบอนกล่าวว่า : “ขณะที่กษัตริย์เปอร์เซียพิจารณาถึงความมหัศจรรย์แห่งศิลปะและอำนาจของตนอยู่นั้น เขาก็ได้รับสาส์นจากชาวเมืองมักกะฮฺคนหนึ่งที่ยืนยันเขาให้ยอมรับมุฮัมมัดว่าเป็นศาสนทูตของพระเจ้า เขาได้ปฏิเสธการเชื่อเช่นนั้นด้วยการฉีกสาส์นดังกล่าว ดังนั้น ศาสดาชาวอารเบียจึงได้ประกาศว่าพระเจ้าจะฉีกอาณาจักรของเขา ในฐานะที่ตั้งอยู่ใกล้กับสองอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่แห่งตะวันออก มุฮัมมัดได้เฝ้าดูความคืบหน้าของการทำลายล้างซึ่งกันและกันของสองอาณาจักรนี้อย่างเจ็บปวดและมีความสุข เขากล้าที่จะทำนายไว้ล่วงหน้าหลายปีว่าชัยชนะจะกลับมาสู่ธงชัยของพวกโรมันอีก ในตอนที่มีการกล่าวคำทำนายนี้ ไม่มีใครคิดว่าคำทำนายจะเป็นจริงนับตั้งแต่สิบสองปีแรกที่เฮราคลีอุสประกาศถึงการล่มสลายของอาณาจักรที่กำลังใกล้เข้ามา” (**The Decline and Fall of the Roman Empire, P.79-80**)



แต่นักประวัติศาสตร์คนอื่น ๆ อีกหลายคนมีความเห็นพ้องกันว่า คำทำนายนี้ไม่เกี่ยวข้องกับจดหมายที่มีไปถึงคุสโรสที่ 2 เพราะจดหมายนี้ ได้ถูกส่งไปยังจักรพรรดิแห่งเปอร์เซียในปีที่ 7 ของอิัจญ์เราะฮ์ คือใน ค.ศ. 628 ขณะที่คำทำนายถึงชัยชนะของพวกเขาโรมันมีขึ้นที่มักกะฮ์ใน ค.ศ. 616 ก่อนการอพยพ



มัมมี่ของเมอร์เนพตาห์

คำทำนายอันเร้นลับที่สุดอีกอย่างหนึ่งซึ่งคัมภีร์กุรอ่านกล่าวไว้ก็คือ คำทำนายเกี่ยวกับฟาโรห์แห่งอียิปต์ ที่ถูกเรียกว่าเมอร์เนพตาห์ลูกชายของ ฟาโรห์รามเสสที่ 2 ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ ฟาโรห์คนนี้ได้จมน้ำตาย ในทะเลแดงในการไล่ตามนบีมูซา เมื่อคัมภีร์กุรอ่านได้เปิดเผยเรื่องนี้ การพูดถึงการจมน้ำตายของฟาโรห์ได้ถูกกล่าวไว้เฉพาะในคัมภีร์ไบเบิลฉบับอพยพ ว่า : “น้ำก็ท่วมพลรถแลพลม้า คือพลโยธาทั้งหมดของฟาโรห์ซึ่งไล่ตามเขา เข้าไปในทะเล ไม่เหลือสักคนเดียว ฝ่ายชนชาติอิสราเอลเดินไปตามดินแห่ง กลางท้องทะเล น้ำตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย” (อพยพ 14 : 28)

เป็นเรื่องที่น่าทึ่งมาก ขณะที่ข้อความดังกล่าวทำให้โลกรู้ถึงการจมน้ำตายของฟาโรห์ แต่คัมภีร์กุรอ่านได้เปิดเผยสิ่งที่น่าทึ่งไปกว่านั้นอีกว่า : “เราจะรักษาร่างกายของเจ้าไว้ในวันนี้เพื่อที่จะได้เป็นสัญญาณหนึ่ง แก่คนรุ่นหลัง” (กุรอ่าน 10 : 92)

ข้อความดังกล่าวดูน่าประหลาดยิ่งเมื่อตอนที่ถูกประทานมา ในตอนนั้น ไม่มีใครรู้ว่าร่างของฟาโรห์ยังคงมีอยู่ และเรื่องนี้ได้มาถูกเปิดเผยเอา เมื่อ 1,400 ปีก่อนหน้านั้น ใน ค.ศ. 1898 ศาสตราจารย์โลเรต์ (Loret) คือบุคคลแรกที่ค้นพบซากมัมมี่ของฟาโรห์ผู้มีชีวิตอยู่ในสมัยของนบีมูซา เป็นเวลา 3,000 ปีที่ศพนี้ได้ถูกห่อผ้าไว้ในสุสานแห่งนิโครโปลิสที่เชบิส



ตรงที่ศาสตราจารย์โลเรต์ค้นพบ หลังจากนั้นในวันที่ 8 กรกฎาคม ค.ศ.1907
เอลเลียต สมิธ ได้เปิดเผยเรื่องนี้ขึ้นและได้มีการส่งซากศพไปตรวจสอบทาง
วิทยาศาสตร์ ใน ค.ศ.1912 เขาได้ตีพิมพ์หนังสือเล่มหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า **The
Royal Mummies** การศึกษาค้นคว้าของเขาได้พิสูจน์ว่ามีที่ศาสตราจารย์
โลเรต์ค้นพบคือมัมมี่ของฟาโรห์ “ผู้รู้จักโมเสสต่อต้านคำเรียกร้องของท่าน
ติดตามท่านไปในขณะที่ท่านอพยพออกมาและเสียชีวิตลงในระหว่างทาง
ซากศพของเขาได้ถูกเก็บรักษาไว้โดยเจตนาของอัลลอฮ์ให้พ้นจากการ
ถูกทำลายเพื่อที่จะได้เป็นสัญญาณหนึ่งแก่มนุษย์ดังที่คัมภีร์กุรอ่านกล่าวไว้”
(Maurice Bucaille, **The Bible, The Quran and Science**, p.241)

ใน ค.ศ.1975 ดร. มอริซ บูกัล (Maurice Bucaille) ได้ตรวจสอบ
มัมมี่ของฟาโรห์ที่ตอนนั้นได้ถูกนำไปยังโคโรอย่างละเอียด การค้นพบของ
เขาได้ทำให้เขาเขียนว่า :-

“คนที่พยายามหาข้อมูลสมัยใหม่เพื่อพิสูจน์คัมภีร์กุรอ่านจะพบเห็น
ภาพที่คัมภีร์กุรอ่านพูดถึงร่างของฟาโรห์ได้โดยการไปเยี่ยมห้องมัมมี่
กษัตริย์ของพิพธิภณต์อียิปต์ในโคโร”(หน้า 241)

ตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 7 แล้วที่คัมภีร์กุรอ่านได้ยืนยันว่าร่างของฟาโรห์
ได้ถูกเก็บรักษาไว้เป็นสัญญาณหนึ่งสำหรับมนุษย์ แต่ในศตวรรษที่ 19 ที่
การค้นพบร่างของฟาโรห์ได้เป็นข้อพิสูจน์คำพูดล่วงหน้านี้ ดังนั้น จะต้องการ
อะไรมากไปกว่านี้อีกในการพิสูจน์ว่าคัมภีร์กุรอ่านเป็นวณะของพระเจ้า ?
แน่นอน ไม่มีผลงานใดของมนุษย์ที่เหมือนกับคัมภีร์กุรอ่าน



การอยู่รอดของภาษาอาหรับ

ภาษาอาหรับที่ถูกบันทึกไว้ในคัมภีร์กุรอ่านเป็นสิ่งมหัศจรรย์อีกอย่าง
หนึ่งซึ่งอยู่นอกเหนือกฎทางประวัติศาสตร์ที่ว่าภาษาไม่สามารถอยู่รอดได้เกิน



500 ปี ในช่วงเวลาห้าศตวรรษ ภาษาจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากจนคนรุ่นหลังพบว่า เป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจผลงานของคนรุ่นก่อน ตัวอย่างเช่น งานของ เจฟฟรีย์ ชาเซอร์ (Geoffrey Chaucer) บิดาของกวีอังกฤษ (ค.ศ.1342-1400) บทละครและกวีของวิลเลียม เชกสเปียร์ (ค.ศ.1564-1616) หนึ่งในนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ชาวอังกฤษนั้น คนอ่านในศตวรรษที่ 20 ไม่สามารถที่จะเข้าใจได้แล้ว และปัจจุบันจะเป็นที่อ่านกันในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร ซึ่งจะต้องมีศัพท์ พจนานุกรมและผู้แปลช่วยเท่านั้นจึงจะเข้าใจ

แต่ประวัติศาสตร์ของภาษาอาหรับแตกต่างกันไปอย่างสิ้นเชิง เพราะภาษาอาหรับได้ผ่านการทดสอบของเวลามาไม่น้อยกว่า 1,500 ปีแล้ว คำพูดและลีลามีการพัฒนาไปบ้าง แต่ไม่ถึงกับว่าคำของมันจะสูญเสียความหมายดั้งเดิมไป ถ้าใครบางคนเกิดในยุคประธานคัมภีร์กูรานในอารเบียสามารถกลับมาเกิดอีกครั้งในปัจจุบัน รูปแบบของภาษาที่เขาพูดในเวลานั้น ก็จะเป็นที่เข้าใจได้โดยชาวอาหรับยุคปัจจุบัน

มันเหมือนกับว่าคัมภีร์กูรานได้ใช้ภาษาอาหรับในการสื่อสารของพระเจ้าก็เพื่อที่วจนะของพระองค์จะเป็นที่เข้าใจได้ไปจนถึงวันอวสาน ดังนั้นคัมภีร์กูรานจึงไม่ใช่สิ่งที่วางอยู่บนหิ้งวรรณกรรมคลาสสิกที่ถูกฝุ่นจับ แต่จะเป็นคัมภีร์ที่ถูกอ่านและสนใจผู้คนไปทุกยุคทุกสมัย

ถึงแม้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์จะเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วในหลายปีหลังนี้ แต่เมื่อเรากลับมายังสิ่งที่คัมภีร์กูรานพูดไว้เมื่อหลายศตวรรษมาแล้วซึ่งเป็นยุคที่มนุษย์ยังไม่มีความรู้ เราก็ยังพบสาระสำคัญของสิ่งที่เรียกว่าวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน และหลายเรื่องเป็นสิ่งที่เกินกว่าสติปัญญาของมนุษย์ โดยเฉพาะเรื่องกำเนิดของจักรวาล

มีเรื่องน่าสนใจที่อยากจะให้ท่านผู้อ่านได้ทราบว่าทฤษฎีการกำเนิดของจักรวาลได้เป็นที่สนใจของนักศึกษาชาวจีนกลุ่มหนึ่งซึ่งได้รับทุนจากรัฐบาลให้ไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย นักศึกษา 12 คนจากในกลุ่มนี้ได้ไป



หาบาทหลวงของโบสถ์เพรสไบทีเรียนแห่งแรกของเบิร์คเลย์ และได้ขอเข้าร่วม
ชั้นเรียนศาสนาวันอาทิตย์ ไม่ใช่เพราะนักศึกษาเหล่านี้ต้องการเป็นคริสเตียน
เพราะพวกนักศึกษาเหล่านี้ได้บอกไปแล้วอย่างตรงไปตรงมา แต่เพราะพวก
เขาต้องการที่จะเรียนรู้ว่าศาสนาคริสต์มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมอเมริกันเพียงใด
ดังนั้น ชั้นเรียนนี้จึงเป็นชั้นเรียนพิเศษ โดยบาทหลวงได้ให้นายปีเตอร์ ดับเบิลยู.
สโตเนอร์ ซึ่งเป็นนักคณิตศาสตร์และนักดาราศาสตร์มาทำการสอน หลังจาก
นั้นอีกสี่เดือน นักศึกษาหนุ่มเหล่านั้นทั้งหมดก็ยอมรับศาสนาคริสต์ อะไร
เป็นเหตุผลสำหรับการตอบสนองอันน่าเหลือเชื่อเช่นนั้น ? ปีเตอร์ ดับเบิลยู.
สโตเนอร์ ได้อธิบายว่า : “ผมมีปัญหาขึ้นมาทันทีว่าจะเอาอะไรมานำเสนอแก่
คนกลุ่มนี้ เนื่องจากคนหนุ่มเหล่านี้ไม่มีความศรัทธาในคัมภีร์ไบเบิล คำสอน
ปกติธรรมดาของคัมภีร์ไบเบิลจึงดูว่าจะไร้ประโยชน์ ดังนั้น ผมจึงเกิดความคิด
ขึ้นมาอย่างหนึ่งในตอนที่ผมกำลังศึกษาอยู่นั้น ผมสังเกตเห็นความสัมพันธ์
อันใกล้ชิดระหว่างบทเยเนซิสกับวิทยาศาสตร์ ดังนั้น ผมจึงตัดสินใจนำเสนอ
ภาพนี้กับนักศึกษากลุ่มนี้

นักศึกษาและผมรู้ดีถึงความจริงว่าเนื้อหาของคัมภีร์ไบเบิลบทเยเนซิส
ได้ถูกเขียนไว้นับเป็นพันปีก่อนหน้าวิทยาศาสตร์จะมีความรู้และความคิดเกี่ยวกับ
จักรวาล โลกและชีวิตบนโลก เราตระหนักว่าคำสอนหลายอย่างของคนใน
สมัยของโมเสส และหลายพันปีหลังจากนั้นเป็นเรื่องไร้สติเมื่อมองจากความรู้
สมัยใหม่ที่มีอยู่ รวมทั้งนักศึกษากลุ่มนี้ด้วย อย่างไรก็ตาม เราก็มียोजनाพูด
ถึงเรื่องนี้

เราใช้เวลาตลอดทั้งฤดูหนาวในการศึกษาบทเยเนซิส 1 นักศึกษา
ได้รับมอบหมายงานให้ไปค้นคว้าในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยและหลังจากนั้น
ให้ทำรายงานตามที่ครูกำหนดให้ ในตอนสิ้นฤดูหนาว บาทหลวงได้เชิญผม
มายังที่ทำงาน และบอกผมว่าทุกคนในกลุ่มได้มาหาเขาและกล่าวว่าพวกเขา
ต้องการที่จะเป็นคริสเตียน พวกเขากล่าวว่ามันเป็นหลักฐานชัดเจนแล้วว่า
คัมภีร์ไบเบิลเป็นวาทะของพระเจ้า” (The Evidence of God, p.137-138)



ประโยคหนึ่งของคัมภีร์ไบเบิล บทเยเนซิส เกี่ยวกับการเริ่มต้นของโลกกล่าวว่า : “...และความมืดอยู่เหนือความลึก”

จากการค้นพบเมื่อเร็ว ๆ นี้ คำพูดดังกล่าวเป็นการอธิบายถึงเวลาหนึ่งซึ่งโลกยังร้อนอยู่และน้ำทั้งหมดได้ระเหยไปหมด ตลอดช่วงเวลานั้น ทะเลของเราถูกแขวนอยู่ในบรรยากาศในรูปของเมฆหนาซึ่งทำให้แสงไม่สามารถส่องลงมาถึงผิวโลกได้ ดังที่ เอ.เครสซี มอร์ริสัน ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง **Man Does not Stand Alone** (มนุษย์ไม่ได้ยืนอยู่ตามลำพัง) ว่า :-

“วิทยาศาสตร์จะสามารถจับผิดในเรื่องสั้นๆที่เคยบอกเล่ากันมานี้ได้ไหม ? เราจะต้องให้ความเคารพแก่ผู้เขียนที่ไม่รู้จักและไม่มีใครบอกให้รู้ด้วย เพื่อเป็นการนอบน้อมถ่อมตนต่อวิทย์ปัญญาของคนผู้นี้ และยอมรับการบังตาใจของเขา จากความจริงง่ายๆ นี้ ขอให้เราย่าได้ไปทะเลาะในเรื่องรายละเอียดอันเนื่องจากการแปลและการแต่งเติมของมนุษย์ หรือเรื่องปัญหาว่าพระเจ้าทำงานอย่างไรหรือใช้เวลานานเท่าใดเลย ใครจะรู้ ? เพราะความจริงดังที่ถูกระบุไว้นั้นได้ตกทอดผ่านมาหลายยุคสมัยและเป็นความจริง”

เราเชื่อว่าพันธสัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่เดิมทีแล้วมาจากพระเจ้า เช่นเดียวกับคัมภีร์กุรอ่านที่เป็นวณะของพระเจ้าจนถึงปัจจุบันเช่นกัน และคัมภีร์เหล่านี้ยังคงเป็นแหล่งจุดประกายความรู้จากพระเจ้าให้แก่เรา แต่บันทึกคัมภีร์ได้สูญเสียคุณสมบัติดั้งเดิมของมันไปหมดแล้วในกระบวนการแปลและการเปลี่ยนแปลงแก้ไข

ดังที่ ดร.มอริซ บูโกล์ เขียนไว้ในหนังสือเรื่อง **The Bible, the Quran and Science** (คัมภีร์ไบเบิล คัมภีร์กุรอ่านและวิทยาศาสตร์) ว่า :-

“วณะที่พระเจ้าเปิดเผยได้ถูกปะปนอยู่ในงานเขียนเหล่านี้ทั้งหมด แต่ทั้งหมดที่เรามีอยู่ในปัจจุบันก็คือสิ่งที่มนุษย์มองเห็นว่าเหมาะสมสำหรับเรา คนเหล่านี้เปลี่ยนแปลงแก้ไขเนื้อหาสำคัญเพื่อให้ตัวเอง



พอใจตามสภาพแวดล้อมที่ตัวเองอยู่และตามความจำเป็นที่พวกเขา
ต้องตอบสนอง”

“เมื่อข้อมูลภายนอกเหล่านี้ถูกนำมาเปรียบเทียบกับข้อมูลที่พบได้
ในคำนำต่างๆของคัมภีร์ไบเบิลเพื่อการพิมพ์ เราก็เห็นได้ว่าความจริงได้ถูกนำ
เสนอในคัมภีร์ไบเบิลเหล่านั้นในลักษณะที่แตกต่างกัน ความจริงขั้นพื้นฐาน
เกี่ยวกับการเขียนหนังสือได้ถูกมองข้ามไปในความเจียบ ความคลุมเครือซึ่ง
อาจทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจผิดได้ถูกเก็บรักษาไว้ ความจริงได้ถูกตัดทอน
ให้เหลือน้อยลงจนถึงกับมีการนำเสนอความคิดผิดๆเกี่ยวกับเรื่องความจริง
บทนำหรือคำนำจำนวนมากของคัมภีร์ไบเบิลได้นำเสนอความจริงอย่างผิดๆ
ในลักษณะนี้ ในกรณีของบันทึกคัมภีร์ฉบับต่างๆที่ถูกปรับปรุงเปลี่ยนแปลง
หลายครั้ง (เช่น บันทึกคัมภีร์สำคัญห้าฉบับ) กล่าวกันว่ารายละเอียดบางอย่าง
จะมีการเพิ่มเติมในภายหลัง มีการนำเอาข้อความที่ไม่สำคัญของคัมภีร์เล่มหนึ่ง
เข้ามา แต่ความจริงที่สำคัญและเปิดเผยอะไรอย่างมากมายกลับถูกมองข้ามไป
อย่างเจียบเจียบ มันเป็นเรื่องน่าผิดหวังที่เห็นข้อมูลที่ไม่ถูกต้องชัดเจนเช่นนั้น
ในคัมภีร์ไบเบิลถูกเก็บไว้สำหรับพิมพ์เป็นจำนวนมาก” (หน้า 9,10)

ต่อมา ในหน้า 42 เขาก็กล่าวว่า :-

“ในตอนที่ยังไม่สามารถถามคำถามทางวิทยาศาสตร์ และเราได้แต่
แค่ตัดสินใจว่ามันเป็นไปได้หรือไม่ หรือมันมีความขัดแย้งกันนั้น คนที่มีสติดีอย่าง
เช่น เซนต์ ออกัสติน ได้ถือว่าพระเจ้าไม่อาจสอนมนุษย์ถึงสิ่งที่ไม่สอดคล้อง
กับความเป็นจริงได้ ดังนั้น เขาจึงได้ออกหลักการว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะยืนยัน
สิ่งที่ขัดแย้งกับความจริงว่ามีที่มาจากพระเจ้า และเตรียมที่จะตัดสินใดก็ตาม
ที่เขาเห็นว่าอยู่ในเหตุผลดังกล่าวออกจากต้นฉบับของคัมภีร์

“ต่อมา เมื่อมีการรู้ข้อความบางตอนของคัมภีร์ไบเบิลไม่สามารถ
เปรียบเทียบกับความรู้สมัยใหม่ ก็ได้มีการใช้วิธีการอย่างเดียวกับที่เคยทำมา
การปฏิเสธข้อความของคัมภีร์ไบเบิลมีมากจนถึงขนาดที่มีการเขียนขึ้นมาใหม่



โดยมีเป้าหมายที่จะให้เหตุผลยืนยันความจริงว่าไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องเก็บ
ต้นฉบับดั้งเดิมในคัมภีร์ไบเบิลไว้อีกต่อไปแล้ว ถึงแม้จะถูกต่อต้านอย่างหนัก
ก็ตาม”

แต่สิ่งนี้ไม่สามารถจะนำมาใช้กับคัมภีร์กูรานได้ ในบันทึกคัมภีร์โบราณ
เราพบแต่เพียงเสี้ยวหนึ่งของความจริง ในขณะที่ในคัมภีร์กูราน ความจริง
ทั้งหมดได้ถูกบันทึกไว้ในรูปแบบเดิม ถ้าหากคัมภีร์กูรานเป็นผลงานของมนุษย์
และไม่ใช่งานของพระเจ้าแล้ว การยืนยันของคัมภีร์กูรานก็น่าจะได้รับการ
พิสูจน์แล้วว่าผิดหรือไม่สอดคล้องกับการค้นพบทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่

ศาสตราจารย์ อาร์เบอร์รี่ (Professor Arberry) ได้แปลคำว่า
“อิดติลาฟ” ในภาษาอาหรับเป็นภาษาอังกฤษว่า inconsistency (ไม่ลง
รอยกัน, ขัดกัน) บางคนให้ความหมายว่าขัดแย้งกัน ความไม่เหมือนกันและ
ความแตกต่าง

ความสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์ทุกประการเป็นคุณสมบัติที่หาได้
ยากยิ่ง เราจะพบได้ก็แต่ในพระเจ้าเท่านั้น มันเป็นเรื่องที่เกินกว่ามนุษย์จะเขียน
งานชิ้นมาขึ้นหนึ่งโดยที่มีความสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์ เพราะผลงานที่
จะปลดพ้นจากความไม่สอดคล้องกันนั้น ผู้แต่งหรือผู้เขียนจะต้องมีความรู้
ครอบคลุมอดีตและอนาคตเป็นอย่างดี รวมทั้งทุกสิ่งทุกอย่างที่ถูกสร้างมาด้วย
ความรู้ในเรื่องราวธรรมชาติที่จำเป็นของสรรพสิ่งของคนผู้นั้นจะต้องไม่มีแม้แต่
เงาแห่งความสงสัย ยิ่งไปกว่านั้น ความรู้ของเขาจะต้องอาศัยการรู้จักโดยตรง
ไม่ใช่ได้ข้อมูลทางอ้อมจากคนอื่น นอกจากนั้นแล้ว เขาจะต้องมีคุณสมบัติ
ที่ไม่มีใครเสมอเหมือนด้วย นั่นคือ เขาจะต้องสามารถมองเห็นสิ่งต่างๆโดย
ไม่มีความลำเอียง แต่จะต้องเป็นไปตามที่มันเป็นจริง

มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่มีคุณสมบัติพิเศษเหล่านี้ทั้งหมด ด้วยเหตุผลนี้
วจนะของพระองค์จึงยังคงปลดพ้นจากความไม่สอดคล้องและความขัดแย้ง
ตลอดกาล ในทางตรงข้าม งานของมนุษย์มักจะเต็มไปด้วยความไม่สมบูรณ์



เพราะตัวมนุษย์เองก็ไม่มีคุณสมบัติอยู่แล้ว ดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่เขา
จะเขียนงานที่ปราศจากความขัดแย้งขึ้นมา



ความขัดแย้งในเหตุผลของมนุษย์

มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ผลงานของมนุษย์จะเต็มไปด้วยความขัดแย้ง
เพราะมันเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เนื่องจากความจำกัดทางด้านความคิดของ
มนุษย์ นั่นคือลักษณะของสิ่งถูกสร้างที่จะต้องยอมรับความคิดของผู้ทรงสร้าง
มันขึ้นมาเท่านั้น ทฤษฎีใดที่ไม่สอดคล้องกับความคิดของพระองค์จะไม่สามารถ
อยู่ได้ในจักรวาล มันจะขัดแย้งกันเองเพราะมันขัดแย้งกับจักรวาลโดยทั่วไป
มันจะไม่สอดคล้องกันเพราะมันสอดคล้องกับแบบแผนของธรรมชาติ

ด้วยเหตุผลนี้ การไม่สอดคล้องกันทางด้านความคิดจึงมักจะเกิดขึ้น
กับทฤษฎีใดๆที่มนุษย์คิดขึ้นมา เราจะยกตัวอย่างสักสองสามตัวอย่างเพื่อ
ให้เห็นถึงเรื่องนี้



ทฤษฎีดาร์วิน

ชาร์ลส ดาร์วิน (ค.ศ.1809-1882) และนักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ
หลังจากเขาได้พัฒนาทฤษฎีวิวัฒนาการขึ้นมาจากการสังเกตสิ่งมีชีวิต พวกเขา
เห็นรูปแบบต่างๆ ของชีวิตบนโลกมีความแตกต่างกันไปตามแต่ละชนิด แต่ใน
ทางชีววิทยาพวกมันก็ยังมียางสิ่งที่จะมาคล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ ตัวอย่าง
เช่น โครงสร้างของขาเมื่อยืนขึ้นบนสองขาหลังของมันก็ไม่ต่างไปจากโครงสร้าง
ของมนุษย์

จากการสังเกตดังกล่าวนี้ พวกเขาก็สรุปว่ามนุษย์ไม่ใช่เผ่าพันธุ์ที่แยก
แตกต่างออกไปต่างหาก และมนุษย์มีต้นกำเนิดจากยืนเดียวกันพร้อมกับสัตว์
อื่นๆ สิ่งมีชีวิตทั้งหมดได้วิวัฒนาการมาตามขั้นตอนของการพัฒนาทางด้าน



ชีวภาพอย่างประสบความสำเร็จ ในขณะที่สัตว์เลื้อยคลาน สัตว์สี่เท้าและลิงอยู่ในขั้นเริ่มต้นของการวิวัฒนาการนั้น มนุษย์ได้อยู่ในขั้นที่ก้าวหน้าแล้ว

ทฤษฎีนี้มีผลต่อความคิดของมนุษย์มาเป็นเวลาร้อยปีแล้ว แต่หลังจากนั้น การศึกษาค้นคว้าก็เปิดเผยว่ามันมีช่องโหว่ มันไม่สอดคล้องอย่างสมบูรณ์กับกรอบการสร้างสรรค์ หลายครั้งที่มันขัดกับระเบียบของจักรวาลทั้งหมด ตัวอย่างเช่น มีคำถามเกี่ยวกับอายุของโลกเกิดขึ้น โดยการคำนวณทางวิทยาศาสตร์ประมาณกันว่าโลกมีอายุประมาณ 2 พันล้านปี ระยะเวลาที่สั้นเกินกว่าที่จะมีกระบวนการวิวัฒนาการ ดังที่ดาร์วินได้กล่าวไว้ วิทยาศาสตร์ได้แสดงให้เห็นแล้วว่าแคว่งค์ประกอบหนึ่งของโมเลกุล โปรตีนจะพัฒนาการได้นั้นต้องใช้เวลามากกว่าหลายล้านปี ในโลกนี้มีรูปแบบของชีวิตสัตว์ที่แตกต่างกันนับล้านชนิด และอย่างน้อยที่สุดก็มีสายพันธุ์พืชที่วิวัฒนาการสมบูรณ์แล้วถึง 2 แสนชนิด แล้วพืชและสัตว์เหล่านี้จะวิวัฒนาการได้อย่างไรในแค่เวลาสองพันล้านปี ? มันเป็นไปได้ไหมแม้แต่สัตว์ชั้นต่ำที่จะวิวัฒนาการได้ภายในเวลาแค่นั้น อย่างไรก็ตามมนุษย์ซึ่งเป็นรูปแบบของชีวิตที่สามารถจะวิวัฒนาการได้ก็ต่อเมื่อหลังจากที่ผ่านขั้นตอนการวิวัฒนาการมาอย่างนับไม่ถ้วนแล้ว

นักคณิตศาสตร์คนหนึ่งชื่อศาสตราจารย์พาเทา (Patau) ได้ทำการคำนวณบางอย่างเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางชีววิทยาที่ทฤษฎีวิวัฒนาการกล่าวไว้ เขากล่าวว่าแม้แต่การเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยในสายพันธุ์ใดๆ จะต้องใช้เวลานับล้านชั่วรุ่นกว่าที่จะสมบูรณ์ จากที่กล่าวมานี้ เราจึงพอจะได้ความคิดว่าจะต้องใช้เวลานานเท่าใดกว่าที่สมมุติฐานว่าสุนัขตัวหนึ่งจะเปลี่ยนไปเป็นม้า การเปลี่ยนแปลงมากมายหลายอย่างที่เกี่ยวข้องในกระบวนการวิวัฒนาการอันสลับซับซ้อน น่าจะใช้เวลายาวนานเกินกว่าช่วงเวลาของโลกมนุษย์

เฟรด ฮอยล์ (Fred Hoyle) ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง **The Intelligent Universe** ว่า : ตัวอย่างง่ายๆ จะเห็นได้จากความผิดพลาดของข้อมูลข่าวสารทางพันธุกรรม สมมุติว่าโปรตีนตัวใดที่ถูกหน่วยเล็กๆ ทำรหัสไว้ใน



พิมพ์เขียวดีเอ็นเอ แคสปีดัวเชื่อมโยงทางเคมี หากตัวเชื่อมโยงทั้งหมดนี้ไม่ได้เรียงลำดับอย่างถูกต้อง โปรตีนจากดีเอ็นเอก็จะไม่ทำงาน ถ้าเริ่มต้นด้วยความผิดพลาดทั้งสิบนี้ การคัดลอกแบบจะต้องผ่านไปก็ชั่วรุ่นก่อนที่ตัวเชื่อมทั้งหมดและโปรตีนจะเรียงกันอย่างถูกต้องโดยความผิดพลาดแบบเตาสุ่ม ? คำตอบสามารถคำนวณได้โดยง่ายจากอัตราที่ตัวเชื่อมดีเอ็นเอถูกคัดลอกผิดๆ เป็นตัวเลขที่พิสูจน์ได้โดยการทดลอง

“เพื่อที่จะจัดลำดับตัวเชื่อมทั้งสิบให้ถูกต้องจากการคัดลอกผิดๆ ดีเอ็นเอจะต้องสร้างตัวเองขึ้นมาใหม่ประมาณนับแสนล้านครั้งโดยเฉลี่ย ถึงแม้จะมีสมาชิกของสายพันธุ์นับร้อยล้านสายพันธุ์ผลิตลูกหลานออกมา มันก็ต้องใช้เวลานับล้านชั่วรุ่นก่อนที่สมาชิกเพียงตัวหนึ่งจะปรากฏออกมาในสภาพที่ได้ถูกจัดเตรียมไว้ตามที่ต้องการ และถ้าหากมันดูว่าจะพอเป็นไปได้ ลองพิจารณาว่าอะไรจะเกิดขึ้นถ้าหากโปรตีนตัวหนึ่งมีความสลับซับซ้อนยิ่งกว่า และจำเป็นต้องมีตัวเชื่อมดีเอ็นเอเพื่อสร้างรหัสเพราะมันเพิ่มจากสิบเป็นยี่สิบ ดังนั้นจำเป็นต้องใช้ประชากรนับแสนล้านชั่วรุ่น และถ้าหากจำเป็นต้องใช้ตัวเชื่อมหนึ่งร้อยตัว จำนวนรุ่นของประชากรก็จะสูงจนเป็นไปได้เพราะไม่มีสิ่งมีชีวิตใดที่จะให้กำเนิดได้เร็วพอที่จะทำได้สำเร็จ สภาพเช่นนี้สำหรับทฤษฎีนีโอดาร์วิน เป็นสิ่งที่สิ้นหวังอย่างเห็นได้ชัด มันอาจเป็นไปได้สำหรับยีนที่จะได้รับการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพียงเล็กน้อยในช่วงเวลาของการวิวัฒนาการ แต่การวิวัฒนาการของการจัดเรียงลำดับของตัวเชื่อมดีเอ็นเอนั้นไม่สามารถเป็นไปได้” (หน้า 110)

ดังที่ฮอยล์ได้กล่าวไว้ในตอนต้นว่า “การสับเปลี่ยนรหัสดีเอ็นเอมีแต่จะทำลายข้อมูลข่าวสารทางพันธุกรรมมากกว่าที่จะทำให้ดีขึ้น”

เพื่อที่จะแก้ปัญหานี้ ได้มีการตั้งอีกทฤษฎีหนึ่งขึ้นมาซึ่งถูกเรียกว่า “ทฤษฎีแพนสเปิร์เมีย” (Panspermia Theory) ทฤษฎีนี้ถือว่าชีวิตมีต้นกำเนิดมาจากอวกาศภายนอก จากที่นั่น ชีวิตได้มายังโลก แต่ผลปรากฏว่าทฤษฎีนี้ได้สร้างปัญหาใหม่ขึ้นมาเอง มีดาวดวงไหนในความกว้างใหญ่ไพศาล



ของอวกาศที่มีเงื่อนไขจำเป็นพร้อมสำหรับชีวิตที่จะพัฒนา ? ตัวอย่างเช่น ไม่มีสิ่งใดที่จำเป็นสำหรับชีวิตมากไปกว่าน้ำ ไม่มีอะไรที่สามารถเกิดขึ้นมาหรือดำรงอยู่ต่อไปได้โดยไม่มีน้ำ แต่ก็ยังไม่มีใครรู้ว่าตรงไหนในจักรวาลทั้งหมดนอกไปจากโลกที่มีน้ำอยู่ หลังจากนั้น เราก็มองครุฑของปัญญาชนบางองค์ที่เห็นดีเห็นงามกับทฤษฎีวิวัฒนาการอย่างฉับพลัน (Emergent Evolution) ทฤษฎีนี้กล่าวว่าชีวิตเกิดขึ้นมาโดยฉับพลันทันใด แต่ทฤษฎีนี้ก็ไม่มี ความหมาย เพราะเป็นไปได้อย่างไรที่ชีวิตจะปรากฏขึ้นโดยฉับพลันหากปราศจากการแทรกแซงจากพลังภายนอก ? ดังนั้น เราจึงต้องถอยกลับไปยังจุดที่เราเริ่มต้น คือ ด้วยพลังภายนอกหรือผู้สร้าง

ความจริงของเรื่องก็คือ หากไม่พิจารณาถึงผู้ทรงสร้างแล้ว เราก็ไม่สามารถให้คำอธิบายที่มีเหตุผลถึงชีวิตได้ และไม่มีทฤษฎีอื่นที่เหมาะสมกับแบบแผนของจักรวาล ด้วยความที่ไม่สอดคล้องกับธรรมชาติของชีวิต ทฤษฎีอื่นจึงไม่สามารถยืนอยู่ได้ ดังนั้น นักวิชาการคนสำคัญๆ ในสาขาต่างๆ จึงได้มีส่วนร่วมกันในการสร้าง“สารานุกรมแห่งความโง่เขลา” (Encyclopaedia of Ignorance) ขึ้นมาโดยได้ถูกตีพิมพ์ในลอนดอน หนังสือเล่มดังกล่าวมีบทนำดังนี้ :

“ในหนังสือสารานุกรมแห่งความโง่เขลา นี้ นักวิทยาศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงหลายคนได้ทำการตรวจสอบการศึกษาค้นคว้าสาขาต่างๆ โดยพยายามจะชี้ให้เห็นถึงช่องว่างที่สำคัญในความรู้เกี่ยวกับโลกของเรา”

สิ่งที่งานชิ้นนี้ต้องการจะบอกก็คือ การยอมรับทางด้านวิชาการว่า พระผู้ทรงสร้างโลกได้ออกแบบโลกไว้ในลักษณะที่มันไม่สามารถจะอธิบายได้ โดยการอธิบายความหมายทางด้านกลไกใดๆทั้งสิ้น ตัวอย่างเช่น จอห์น เมย์นาร์ด สมิธ ได้เขียนไว้ว่าทฤษฎีวิวัฒนาการนั้นเดียวรดาไปด้วยปัญหาที่อยู่ภายในตัวของมันเอง ปัญหาเหล่านี้ไม่สามารถแก้ได้ เพราะทั้งหมดที่เราต้องอาศัยก็คือทฤษฎี และหากปราศจากหลักฐานที่ชัดเจน มันก็ไม่มีทางที่เราจะสามารถสนับสนุนทฤษฎีของเราได้



ตามคัมภีร์กุรอ่าน มนุษย์และชีวิตในรูปแบบอื่นทั้งหมดได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า ในทางตรงข้ามทฤษฎีวิวัฒนาการกลับถือว่าชีวิตเป็นผลมาจากกระบวนการทางด้านกลไกอันมีดบอด แต่คัมภีร์กุรอ่านให้คำอธิบายอยู่ในตัวของมันเอง เพราะพระเจ้าสามารถทำสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ พระองค์สามารถสร้างสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการได้โดยไม่ต้องอาศัยทรัพยากรทางวัตถุ แต่นั่นไม่ใช่ในทฤษฎีวิวัฒนาการที่ถือว่าการที่สิ่งใดจะเกิดขึ้นต้องมีสาเหตุ แต่เมื่อไม่อาจพบสาเหตุเหล่านั้นได้ ผลก็คือทฤษฎีวิวัฒนาการได้ถูกทิ้งไว้โดยไม่มีคำอธิบาย ในสุญญากาศแห่งสติปัญญานี้เอง เราอาจกล่าวได้ว่าไม่มีทฤษฎีใดที่สามารถให้คำอธิบายถึงชีวิตได้เหมือนกับคัมภีร์กุรอ่าน



ปรัชญาทางการเมือง

เช่นเดียวกับกรณีของปรัชญาการเมือง ในหนังสือ “สารานุกรมบริตานิกา” (Encyclopaedia Britannica) ฉบับปี 1984 กล่าวว่า : “ปรัชญาทางการเมืองและความขัดแย้งทางการเมืองโดยพื้นฐานแล้วได้วิวัฒนาการอยู่รอบๆ ความคิดที่ว่าใครควรจะมีอำนาจเหนือใคร ?”

เป็นเวลาประมาณ 5 พันปีที่สมองของมนุษย์คนสำคัญๆ ได้พยายามที่จะหาคำตอบให้แก่คำถามนี้ แต่พวกเขาก็ยังไม่สามารถสร้างสิ่งที่สปีโนซากล่าวว่าเป็น “พื้นฐานทางวิทยาศาสตร์” เพื่อที่จะสร้างปรัชญาทางการเมืองได้อย่างมั่นคง

โดยรวมแล้ว มีแนวความคิดทางการเมืองมากกว่า 12 สำนัก ซึ่งแบ่งออกเป็นสองประเภทใหญ่ๆ นั่นคือ เผด็จการและประชาธิปไตย ลัทธิเผด็จการถูกคัดค้านอย่างรุนแรงบนพื้นฐานว่าไม่มีเหตุผลที่บุคคลเพียงคนเดียวจะกดขี่ข่มเหงประชาชนทั้งหมดของประเทศ ถึงแม้ว่าประชาธิปไตยจะได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางแต่มันก็ยังถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างเผ็ดร้อนในทางทฤษฎี พื้นฐานทั้งหมดของประชาธิปไตยก็คือความเชื่อที่มนุษย์ทั้งหมดเกิดมา



โดยเท่าเทียมกันพร้อมกับมีสิทธิ์เท่าเทียมกันและเป็นอิสระ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นกับประชาธิปไตยก็ถูกรุสโซ (Rousseau) กล่าวอ้างไว้ในบรรทัดแรกของหนังสือเรื่อง **Social Contract** (สัญญาประชาคม) ว่า “มนุษย์เกิดมาเป็นอิสระ แต่เขาถูกล่ามโซ่ทุกแห่ง”

ความหมายทางภาษาของประชาธิปไตยซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากภาษากรีก ก็คือการปกครองโดยประชาชน แต่ในทางปฏิบัติ มันเป็นไปได้ที่จะสร้างการปกครองโดยผู้คนทั้งหมด เป็นไปได้อย่างไรที่ทุกคนจะปกครองและถูกปกครองในเวลาเดียวกัน ? ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีการกล่าวกันว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคม เขาไม่ได้อยู่ตามลำพังเพียงคนเดียวในโลกนี้พร้อมกับเสรีภาพที่จะใช้ชีวิตอย่างไรก็ได้ตามที่เขาต้องการ เขาเป็นส่วนหนึ่งของเรือนร่างของสังคม นักปรัชญาคนหนึ่งกล่าวไว้อย่างนี้ว่า : “มนุษย์ไม่ได้เป็นอิสระ มนุษย์เกิดมาในสังคมที่กำหนดข้อจำกัดแก่เขา”

ดังนั้น รัฐบาลของประชาชนจะถูกสร้างขึ้นมาได้อย่างไรในเมื่อประชาชนทุกคนไม่สามารถมีอำนาจในเวลาเดียวกัน ? มีการเสนอทฤษฎีต่าง ๆ ขึ้นมา และทฤษฎีที่เป็นที่นิยมที่สุดก็คือทฤษฎีของรุสโซ นั่นคือมันควรจะปล่อยให้ขึ้นอยู่กับเจตนารมณ์ของประชาชนซึ่งสามารถกำหนดได้โดยการออกเสียงลงคะแนน ดังนั้น การปกครองโดยประชาชนจึงกลายเป็นการปกครองโดยคนที่ถูกคัดเลือกมาเพียงไม่กี่คน ประชาชนอาจมีอิสระที่จะออกเสียงตามที่พวกเขาต้องการ แต่หลังจากที่ลงคะแนนเสียงไปแล้ว พวกเขาก็ไม่ต้องการที่จะอยู่ภายใต้การปกครองของกลุ่มที่ถูกเลือกมา รุสโซได้อธิบายเหตุการณ์นี้โดยกล่าวว่า “การปฏิบัติตามแรงกระตุ้นของใคร ก็คือการเป็นทาส แต่การเชื่อฟังกฎหมายที่ตัวเองเป็นผู้กำหนดคือเสรีภาพ” (**Encyclopaedia Britannica**, Vol.15, p.1172)

จะเห็นได้ชัดว่าสิ่งที่กล่าวมานั้นยังไม่ได้ตอบอะไรอีกหลายอย่าง เราจึงเห็นได้อย่างง่ายดายว่าระบบประชาธิปไตยได้กลายเป็นระบบกษัตริย์ที่ถูก



เลือกขึ้นมา ผู้คนจึงไม่พอใจคำอธิบายของรูสโซ ทันทีที่พวกเขาได้รับคะแนนเสียงจากประชาชน ผู้ปกครองที่ถูกเลือกขึ้นมาตามวิถีทางประชาธิปไตยก็เริ่มที่จะดำเนินบทบาทอย่างเดียวกับกษัตริย์ก่อนหน้านั้น

นักปรัชญาการเมืองทั้งหมดได้สนใจในความขัดแย้งกันของลักษณะดังกล่าวมานี้ และดูเหมือนว่าจะไม่มีทางออกในทางทฤษฎี พวกเขาเห็นด้วยกับความคิดเรื่องความเท่าเทียมกันของมนุษย์ แต่ความเท่าเทียมกันของมนุษย์ในความหมายที่แท้จริงก็เป็นสิ่งที่ไม่ปรากฏออกมาให้เห็นทั้งในระบบอบกษัตริย์และระบอบประชาธิปไตย ถ้าหากระบบหนึ่งเป็นกษัตริย์ที่สืบทอดกันโดยราชวงศ์ อีกระบบหนึ่งก็เป็นกลุ่มอำนาจที่ได้รับเลือกตั้ง ในศตวรรษที่ 18 และ 19 ผู้คนได้ลุกขึ้นเป็นกบฏต่อรัฐบาลกษัตริย์ แต่เมื่อปลดแอกจากการปกครองของกษัตริย์ไปแล้ว พวกเขาก็พบว่าพวกเขาไม่ได้ดีอะไรมากมายไปกว่านั้น เพราะพวกเขาก็ต้องมาอยู่ภายใต้การปกครองโดยกลุ่มตัวแทนที่ประชาชนเลือกตั้งมาในขณะที่กษัตริย์ในระบบการปกครองเก่าอ้างว่าเป็นตัวแทนของพระเจ้าบนแผ่นดิน นี่คือสิ่งแตกต่างเพียงอย่างเดียวของทั้งสองระบอบ

แม้แต่สิ่งที่เรียกว่า “ผู้แทน” ของประชาชนก็ยังมีปัญหา ยกตัวอย่างพรรคอนุรักษนิยมของอังกฤษที่ในปีหนึ่งได้ชัยชนะเด็ดขาดโดยได้รับเสียงข้างมากถึง 144 ที่นั่ง อย่างไรก็ตาม ในแง่ของการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งพรรคอนุรักษนิยมถึงแม้จะมีเสียงถึง 43% แต่ก็พ่ายแพ้ตั้งแต่ปี ค.ศ.1979 ถึงแม้จะได้รับคะแนนเลือกตั้งเป็นจำนวนมาก แต่พอลงคะแนนเสียงในสภาก็มีแค่เพียง 43% เท่านั้น จะกล่าวว่เป็นตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริงได้หรือไม่ ? ความล้มเหลวของมนุษย์ในเรื่องนี้ได้ถูกสรุปไว้ในคำพูดว่า : “ประวัติศาสตร์ของปรัชญาการเมืองนับตั้งแต่สมัยพลาโตจนกระทั่งปัจจุบันแสดงให้เห็นว่า ปรัชญาการเมืองสมัยใหม่ยังคงเผชิญกับปัญหาขั้นพื้นฐานอยู่” (Encyclopaedia Britannica, Vol.14, p.695)

ทั้งในระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยและระบอบเผด็จการ



อำนาจได้ถูกส่งมอบให้แก่บุคคลเพียงคนเดียวหรือแก่หลายบุคคลที่ถูกคัดเลือกมา ดังนั้น ในทั้งสองระบอบนี้ มนุษย์จึงไม่อาจถูกบอกว่าเท่าเทียมกัน แม้แต่ภายใต้ระบอบประชาธิปไตยที่ไม่สามารถสร้างความเท่าเทียมกันถึงแม้จะใช้ชื่อเช่นนั้นก็ตาม เนื่องจากความขัดแย้งที่ติดตัวมาตลอด ระบอบนี้จึงได้สร้างความขัดแย้งขึ้นมา

ความจริงแล้ว มีปรัชญาทางการเมืองเพียงปรัชญาเดียวที่ไม่มีความขัดแย้งในตัวเองและเป็นปรัชญาที่คัมภีร์กุรอ่านนำเสนอ คัมภีร์กุรอ่านกล่าวว่าพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงมีสิทธิ์ที่จะปกครองเหนือมนุษย์ : “พวกเขาถามว่าเรามีส่วนในเรื่องนี้ด้วยไหม ?” จงกล่าวเถิดว่า “อำนาจเหนือเรื่องนี้ทั้งหมดอยู่กับอัลลอฮ์” (กุรอ่าน 3 : 154)

ความคิดเรื่องพระเจ้าในฐานะที่เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดได้สร้างระบบความคิดที่สอดคล้องกลมกลืนขึ้นมาโดยไม่มีความขัดแย้งใดๆ เกิดขึ้น แต่เมื่อมนุษย์ถูกถือว่าเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด มันก็จะมีแต่ความขัดแย้งและความไม่ลงรอยกันในทฤษฎีทางการเมืองที่เกี่ยวข้อง เป้าหมายของทฤษฎีการเมืองทั้งหมดก็คือการทำลายความแตกแยกระหว่างผู้ปกครองกับผู้อยู่ใต้การปกครอง อย่างไรก็ตาม ไม่มีระบอบการเมืองใดของมนุษย์ที่สามารถทำสิ่งนี้ได้ ทั้งในระบอบประชาธิปไตยและระบอบเผด็จการ ความเสมอภาคกันของมนุษย์ยังคงเป็นความคิดที่ไม่สามารถบรรลุถึงได้ เพราะอำนาจจะต้องตกอยู่ในมือของบุคคลเพียงไม่กี่คน โดยที่คนอื่นอีกจำนวนมากกลายเป็นผู้อยู่ใต้อำนาจของคนเหล่านั้น ความไม่เท่าเทียมกันนี้จะหายไปก็ต่อเมื่อพระเจ้าได้ถูกถือว่าเป็นผู้ทรงมีอำนาจสูงสุด ดังนั้น ความแตกต่างเพียงอย่างเดียวที่หลงเหลืออยู่ก็คือความแตกต่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์พระองค์ทรงเป็นผู้ปกครองมนุษย์และทุกสรรพสิ่งทั้งหมดอยู่ภายใต้อำนาจของพระองค์ มนุษย์ทั้งหมดมีความเท่าเทียมกันต่อหน้าพระองค์ ไม่มีการแบ่งแยกและความแตกต่างระหว่างมนุษย์กับมนุษย์





คัมภีร์กุรอ่าน

ถ้าหากส่วนต่างๆของหนังสือมีความขัดแย้งกันเอง หนังสือเล่มนั้นก็มีความไม่สอดคล้องกันภายในตัวของมันเอง ถ้าหากเนื้อหาของหนังสือเล่มหนึ่งหรือส่วนหนึ่งขัดแย้งกับความจริงภายนอก หนังสือเล่มนี้ก็ไม่ได้สอดคล้องกับสิ่งที่อยู่ภายนอก แต่คัมภีร์กุรอ่านอ้างว่าตัวเองไม่มีความขัดแย้งใดๆทั้งภายในและภายนอก ในขณะที่ไม่มีงานเขียนของมนุษย์เล่มใดปลอดพ้นจากสิ่งดังกล่าวไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง ดังนั้น จึงเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าคัมภีร์กุรอ่านจะต้องมาจากผู้ที่เหนือกว่ามนุษย์ ถ้าหากคัมภีร์กุรอ่านถูกเขียนโดยมนุษย์ มันก็จะเต็มไปด้วยความผิดพลาดของมนุษย์ และจะมีความไม่สอดคล้องกันมากมายที่สามารถพบได้ในงานของมนุษย์

ความขัดแย้งในงานชิ้นหนึ่งเกิดขึ้นมาจากความผิดพลาดบกพร่องของผู้เขียน ถ้าหากจะหลีกเลี่ยงความบกพร่องผิดพลาดก็จำเป็นต้องมีสองสิ่งนี้ นั่นคือ ความรู้ที่สมบูรณ์และการมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้ทั้งหมด แต่ไม่มีมนุษย์คนใดที่ไม่มีข้อบกพร่องผิดพลาดในทั้งสองสิ่งนี้ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงรอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่างและไม่มี ความผิดพลาด ดังนั้น ในขณะที่งานเขียนของมนุษย์มีความขัดแย้งกันเองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คัมภีร์ของพระองค์กลับไม่มีความขัดแย้งในตัวเอง

เนื่องจากมนุษย์มีข้อจำกัดติดตัวมา จึงมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ดีปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถเข้าใจได้ ดังนั้น เขาจึงจำเป็นต้องใช้วิธีการคาดคะเนซึ่งทำให้เขาใช้เหตุผลผิดๆ และเกิดความขัดแย้งกันเอง

มนุษย์ทุกคนล้วนผ่านพ้นวัยหนุ่มมาสู่วัยสูงอายุ และเมื่อมนุษย์มีอายุสูงขึ้นก็มักจะขัดแย้งกับหลายสิ่งที่เขายืนยันว่าเป็นความจริงเมื่อตอนเป็นหนุ่ม เพราะความรู้และประสบการณ์ของมนุษย์จะเพิ่มขึ้นเมื่อเขาสูงอายุ ดังนั้น การตัดสินใจครั้งสุดท้ายของเขาจึงมักจะแตกต่างไปจากการตัดสินใจในตอนแรกๆ แต่ถึงแม้ความตายจะเข้ามาใกล้เขาทุกที เขาก็ยังมีอะไรอีกมากที่จะต้องเรียน



และบ่อยครั้งที่คำยืนยันของเขาในวัยสูงอายุก็ได้ถูกพิสูจน์ว่าผิดหลังจากที่เขาเสียชีวิตไปแล้ว ดังนั้น สัจธรรมจึงไม่ใช่สิ่งที่จะได้มาโดยประสบการณ์และการใช้เหตุผลเพียงอย่างเดียว

นอกจากความผิดพลาดโดยพลั้งเพลอและไม่เจตนา (เพราะการที่เป็นมนุษย์และไม่ใช่พระเจ้า) แล้ว มนุษย์ยังมักจะนำเสนอความจริงอย่างผิดๆ โดยเจตนาเมื่อมีความโลภ ความอิจฉาริษยา ความแค้นและความกลัวเป็นแรงผลักดัน ตัวอย่างอีกอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงการตม้ต้นทางวิทยาศาสตร์ในโลกตะวันตกเป็นเวลาถึงครึ่งศตวรรษก็คือการค้นพบ “มนุษย์ฟิลท์ดาวน์” ที่เชื่อกันว่าเป็น “ช่วงต่อที่ขาดหายไป” ระหว่างมนุษย์กับบรรพบุรุษของเขา (ตามความเชื่อของนักทฤษฎีวิวัฒนาการ) นั่นคือสิ่งที่มีลักษณะเหมือนคนใน ค.ศ. 1912 หนังสือพิมพ์อังกฤษได้พากันลงข่าวครึกโครมว่าได้มีการค้นพบเศษซากโครงกระดูกโบราณครึ่งลิงครึ่งคนที่ย้อนไปถึงยุคก่อนประวัติศาสตร์ที่เมืองฟิลท์ดาวน์ซึ่งเป็นหลักฐานทางวัตถุที่ยืนยันถึงทฤษฎีวิวัฒนาการของชาร์ลส ดาร์วิน

มนุษย์ฟิลท์ดาวน์ได้รับความนิยมน่าเชื่อถือขึ้นมาทันทีทันใด และชื่อนี้ได้ปรากฏขึ้นในตำรามาตรฐานหลายเล่ม เช่น **Organic Evolution** (วิวัฒนาการทางด้านอวัยวะ) โดย อาร์.เอส. ลูลล์ (R.S. Lull) เป็นต้น ปัญญาชนชั้นนำหลายคนถือว่าการค้นพบครั้งนี้เป็นหนึ่งในชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์สมัยใหม่ ในหนังสือที่ถือเป็นหลักฐานเชื่อถือได้เรื่อง **Outline of History** ของ เอช.จี. เวลล์ (H.G. Well) และเรื่อง **History of Western Philosophy** ของ เบอร์ทรันด์ รัสเซลล์ (Bertrand Russell) ได้พูดถึงเรื่องนี้ไว้เหมือนกับว่าไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับการมีอยู่ของมนุษย์ฟิลท์ดาวน์

เป็นเวลาเกือบครึ่งศตวรรษที่นักวิชาการยังคงหลงเชื่อใน “การค้นพบอันยิ่งใหญ่” นี้ จนกระทั่งใน ค.ศ. 1953 ได้มีนักวิทยาศาสตร์บางคนเกิดความสงสัยขึ้นมา นักวิทยาศาสตร์กลุ่มนี้ได้เอามนุษย์ฟิลท์ดาวน์ออกมาจากกล่องเหล็กป้องกันไฟในพิพิธภัณฑสถานอังกฤษเพื่อทำการวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์



สมัยใหม่อย่างละเอียดทุกแง่มุม ผลสรุปของการศึกษาปรากฏออกมาว่า มนุษย์ฟิลิปปินส์เป็นเรื่องเท็จที่ถูกขึ้นมา และข้ออ้างต่างๆ นั้นไม่มีเหตุผลหรือหลักฐานโดยสิ้นเชิง เรื่องนี้เกิดขึ้นก็เพราะมีใครบางคนที่ต้องการจะทำลายความน่าเชื่อถือของกลุ่มได้เอาขบวนการไกรของลิงชิมแปนซีมาย้อมสีให้ดูเหมือนของโบราณและเอาฟันของมันมาใส่ให้ดูเหมือนมนุษย์ หลังจากนั้นเขาก็เอา “การค้นพบ” ของเขาไปให้พิพิธภัณฑสถานอังกฤษ โดยบอกว่าเขาได้พบมันโดยบังเอิญที่เมืองฟิลิปปินส์ ประเทศอังกฤษ เขาตั้งใจที่จะเปิดเผยเรื่องทั้งหมดว่าเป็นเรื่องโกหกในตอนหลังเพื่อที่จะทำให้คู่แข่งของเขาถูกมองว่าเป็นคนโง่ แต่เมื่อเขาเห็นว่านักวิทยาศาสตร์ตะวันตกทั้งหมดหลงเชื่อกลลวงของเขาอย่างจริงจัง เขาก็เลยไม่กล้าที่จะบอกความจริงและนิ่งเงียบไว้ ซึ่งทำให้คนมองทฤษฎีวิวัฒนาการว่าเป็นเรื่องน่าเชื่อถือมาเป็นเวลาหลายทศวรรษ

อารมณ์และความรู้สึกของมนุษย์ก็มักจะถูกมองว่าเป็นตัวการทำให้มนุษย์ตอบสนองต่อความจริงและตกเป็นเหยื่อของการให้เหตุผลที่ผิด ความรักและความเกลียดชัง มิตรภาพและความเป็นศัตรู เหล่านี้ทั้งหมดล้วนมีผลต่อความคิดของมนุษย์ ความไม่สามารถที่จะตัดอารมณ์และความรู้สึกของมนุษย์ ความดีใจหรือความท้อแท้ ชัยชนะหรือความสิ้นหวัง ความสำเร็จและความล้มเหลวของมนุษย์จึงล้วนมีส่วนในการแต่งเติมสีสันให้แก่คุณสมบัติความคิดของเขา ความผันผวนของอารมณ์ ความเอาแต่ใจและความมุ่งมั่นตั้งใจสามารถที่จะเบี่ยงเบนความคิดที่ดีที่สุดออกไปจากความจริงได้

คนที่จะปลอดภัยจากการเอาแต่ใจและข้อจำกัดดังกล่าวทั้งหมดได้ก็คือพระเจ้าเท่านั้น นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมวาระของพระองค์จึงไม่มีการขัดแย้งกันภายในตัวคัมภีร์กุรอ่านและกับความจริงภายนอก ?



การขัดแย้งกันเองของคัมภีร์ไบเบิล

เป็นคราวเคราะห์ร้ายที่เรื่องนี้ไม่สามารถพูดได้กับคัมภีร์ไบเบิลที่



มาก่อนคัมภีร์กุรอ่าน เดิมทีแล้ว โใบเบิลเป็นนวนะของพระเจ้า แต่ต่อมา คัมภีร์ โใบเบิลได้ถูกมนุษย์แก้ไขเปลี่ยนแปลงจนเกิดความขัดแย้งกันเองในแทบทุกหน้า ตัวอย่างหนึ่งก็คือ การสืบเชื้อสายของเมสซีอาห์ซึ่งได้ถูกกล่าวไว้หลายแห่ง ในส่วนหนึ่งของคัมภีร์โใบเบิลที่ถูกเรียกว่า “อินญีล” หรือพันธสัญญาใหม่ในฉบับของมัทธิวเริ่มด้วยการลำดับเชื้อสายที่ถูกตัดทอนว่า : หนังสือลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด ผู้สืบตระกูลเนื่องมาจากอับราฮัม (มัทธิว 1 : 1)

หลังจากนั้น การลำดับเชื้อสายของพระคริสต์ก็มีรายละเอียดโดยเริ่มต้นจากอับราฮัมและจบลงที่โยเซฟ ซึ่งตามพันธสัญญาใหม่คือ “สามีของนางมารีย์” ผู้ให้กำเนิดพระเยซู (มัทธิว 1 : 16)

เมื่อผู้อ่านกลับไปยังพันธสัญญาใหม่ในฉบับของมาระโกก็จะพบว่า : ชาวประเสริฐเรื่องพระเยซูพระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรงนี้ (มาระโก 1 : 1)

ในบทหนึ่งของพันธสัญญาใหม่ พระเยซูเป็นลูกของคนหนึ่งที่มีชื่อว่า โยเซฟ ในขณะที่อีกบทหนึ่งของพันธสัญญาใหม่เล่มเดียวกันกล่าวว่าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในฉบับดั้งเดิมแล้ว คัมภีร์อินญีลเป็นนวนะของพระเจ้าและไม่มีการขัดแย้งใดๆทั้งสิ้น แต่ต่อมามนุษย์ได้เพิ่มเติมข้อความหลายอย่างที่ขัดแย้งกันเข้าไปในตัวบทดั้งเดิมที่สอดคล้องกัน หลังจากนั้น คริสตจักรก็ได้วิวัฒนาการความขัดแย้งอื่นๆเข้าไปอีกเพื่อที่จะอธิบายความขัดแย้งในคัมภีร์เล่มนี้ สารานุกรมบริตานิกา (ฉบับปี 1984) ได้อธิบายถึง “โยเซฟ” ว่า : “พ่อทางโลกของพระคริสต์ สามีของนางมารีย์ผู้บริสุทธิ์”



ความขัดแย้งทางโลก

เพื่อเป็นการยกตัวอย่างของความขัดแย้งในผลงานของผู้ปฏิเสธศาสนา



ผมขอหันไปยังผลงานของคาร์ล มาร์กซ ผู้มีสาวกมากมายในโลกสมัยใหม่ จอห์น กัลเบรธ (John Galbraith) นักเศรษฐศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงชาวอเมริกัน ได้เขียนถึงเขาว่า :

“ถ้าเราเห็นพ้องกันว่าคัมภีร์ไบเบิลเป็นผลงานรวมกันของนักเขียนหลายคน ก็มีแต่มุฮัมมัดเท่านั้นที่จะแข่งกับมาร์กซได้ในเรื่องจำนวนของสาวก ผู้นับถือและศรัทธาซึ่งได้มาโดยผู้แต่งเพียงคนเดียว แต่การเทียบชั้นกันนี้ก็ยิ่งต่างกันมาก ปัจจุบันนี้ สาวกของมาร์กซมีจำนวนน้อยกว่าลูกๆของนบีมูฮัมมัดห่างไกลกันทีเดียว” (John Kenneth Galbraith, **The Age of Uncertainty**. P.77)

แต่ความนิยมมาร์กซอย่างมากมายไม่ได้เปลี่ยนความจริงที่ว่างานของเขายังดีกว่าการรวบรวมความขัดแย้งโง่งง ในคัมภีร์ไบเบิลเล็กน้อย ตัวอย่างเช่น มาร์กซถือว่าการมีอยู่ของชนชั้นเป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งหมดในโลก ตามปรัชญาของเขา ความแตกต่างทางชนชั้นเกิดขึ้นมาจากระบบการถือกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลและการควบคุมปัจจัยการผลิตโดยชนชั้นกลางทำให้คนพวกนี้สามารถปล้นชนชั้นแรงงานที่อยู่ต่ำกว่าได้

การแก้ปัญหาที่มาร์กซอธิบายไว้ก็คือการยึดทรัพย์สินของพวกชนชั้นนายทุนและนำมาให้ชนชั้นแรงงานบริหารจัดการ เขาอ้างว่าสังคมที่ไม่มีชนชั้นจะเกิดขึ้น แต่ในปรัชญาของมาร์กซก็มีความขัดแย้งขั้นพื้นฐานอยู่ เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการโอนทรัพย์สินนี้ไม่ใช่สังคมที่ปราศจากชนชั้นแต่เป็นสังคมที่ชนชั้นหนึ่งเข้าไปยึดครองทรัพย์สินของคนอื่น ในขณะที่ชนชั้นหนึ่งเคยควบคุมเศรษฐกิจโดยอาศัยกรรมสิทธิ์ แต่อีกชนชั้นหนึ่งตอนนี้ควบคุมโดยอาศัยการปกครอง สังคมที่เรียกกันว่าสังคมปราศจากชนชั้นของมาร์กซนั้น ความจริงแล้วก็คือสังคมที่กรรมสิทธิ์ของพวกนายทุนถูกแทนที่โดยกรรมสิทธิ์ของพวกคอมมิวนิสต์

อะไรที่มาร์กซได้ประณามในที่หนึ่ง เขาก็จะให้อภัยในอีกที่หนึ่ง แต่



เนื่องจากความเกลียดชังและความเป็นศัตรูต่อชนชั้นนายทุน เขาไม่สามารถที่จะเห็นความขัดแย้งในความคิดของเขาเองได้ เขาเห็นด้วยในการควบคุมทรัพยากรทางเศรษฐกิจจากพวกนายทุนและนำไปให้กับเจ้าหน้าที่รัฐบาล แต่ด้วยความมึนบอดที่เกิดขึ้นจากอคติ เขาไม่ได้ดูว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ เขาเรียกปรากฏการณ์อย่างเดียวกันแต่มี 2 รูปแบบด้วยชื่อแตกต่างกัน รูปแบบหนึ่งเขาเรียกมันว่าเป็นการปล้นคนจำนวนมากโดยคนจำนวนน้อย แต่อีกรูปแบบหนึ่งเขาเรียกมันว่า “ระเบียบทางสังคม”

ในทางตรงข้าม คัมภีร์กูรานกลับไม่มีความขัดแย้งในตัวเองในลักษณะดังกล่าวนี้และมีความสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์ในคำพูด แต่ถึงกระนั้น ผู้ต่อต้านคัมภีร์กูรานก็ยังพยายามพิสูจน์ว่าในคัมภีร์กูรานมีความขัดแย้งเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ตัวอย่างที่คนพวกนี้ยกขึ้นมาอ้างทั้งหมดก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องที่พวกเขากำลังพยายามจะพิสูจน์ ตัวอย่างเช่น พวกเขาบอกว่าในคำเทศนาในการทำฮัจญ์อุมเราะฮ์ของท่านนบีมุฮัมมัดนั้น ท่านนบีได้กล่าวว่ามีมนุษย์ทั้งหมดมาจากอาดัมและอาดัมก็มาจากดิน ตามหลักการนี้ ผู้หญิงควรจะได้รับฐานะเดียวกันกับผู้ชาย อย่างไรก็ตาม พวกต่อต้านคัมภีร์กูรานได้กล่าวว่าเอาเข้าจริง ๆ แล้วก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ในด้านหนึ่ง อิสลามกล่าวว่าผู้ชายและผู้หญิงมีความเท่าเทียมกัน แต่ขณะเดียวกันผู้หญิงก็ตกอยู่ในฐานะที่ต่ำต้อยกว่าผู้ชายในสังคมอิสลาม หลังจากนั้น พวกเขาก็ยกเอากรณีของการเป็นพยานของผู้หญิงสองคนเท่ากับการเป็นพยานของผู้ชายหนึ่งคนขึ้นมาอ้าง นี่เป็นความเข้าใจผิดโดยสิ้นเชิง เป็นเรื่องจริงที่ในอิสลามการเป็นพยานยืนยันของผู้หญิงสองคนในสถานการณ์ปกติถูกถือว่าเท่ากับการเป็นพยานของผู้ชายหนึ่งคน แต่พื้นฐานของกฎนี้มีใช้การแบ่งแยกระหว่างเพศ มันเป็นเรื่องบางอย่างที่แตกต่างไปจากนั้น ดังที่คัมภีร์กูรานได้กล่าวไว้ ข้อความนี้พูดถึงการจับนักโทษ :

“..และจงให้ชายสองคนในหมู่ผู้เจ้าเป็นพยานต่อบันทีกเอกสารนั้น แต่ถ้าหากไม่มีผู้ชายสองคน ก็ให้มีผู้ชายหนึ่งคนและผู้หญิงสองคนเป็น



พยานเพื่อที่ว่าถ้าหากผู้หญิงคนหนึ่งล้ม ผู้หญิงอีกคนหนึ่งจะได้เตือน
ความจำของเธอ” (กุรอ่าน 2 : 282)

คำพูดจากข้อความในคัมภีร์กุรอ่านดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นอย่าง
ชัดเจนว่าพื้นฐานของกฎนี้ก็คือการไม่แบ่งแยกระหว่างเพศ แต่เพราะความ
สามารถในการจำของผู้หญิง ข้อความนี้เป็นการพาดพิงถึงความจริงทางด้าน
ชีววิทยาว่าผู้หญิงมีความจำไม่เหมือนกับผู้ชาย นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมถ้าใครจะ
ยอมรับการเป็นพยานของผู้หญิงในกรณีของการกู้เงิน ก็ควรที่จะมีผู้หญิงสองคน
ทั้งนี้เพื่อว่าในอนาคต หากต้องการหลักฐาน ผู้หญิงคนหนึ่งจะสามารถเตือน
ความจำที่ไม่ดีของผู้หญิงอีกคนหนึ่งได้

มาถึงตรงนี้ จะต้องจำไว้ว่าการศึกษาค้นคว้าในยุคใหม่ได้ยืนยันสิ่งที่
คัมภีร์กุรอ่านได้กล่าวไว้แล้ว นั่นคือความจำของผู้หญิงอ่อนกว่าผู้ชาย นัก
วิทยาศาสตร์รัสเซียได้เข้าไปศึกษาเรื่องนี้อย่างละเอียดและข้อสรุปของนัก
วิทยาศาสตร์กลุ่มนี้ได้ตีพิมพ์ไว้เป็นรูปหนังสือ ข้อสรุปหนึ่งที่ปรากฏอยู่ใน
หนังสือพิมพ์ Times of India ฉบับนิวเดลี วันที่ 18 มกราคม ค.ศ.1985
ภายใต้หัวข้อเรื่อง “ความสามารถทางด้านความจำ” กล่าวว่า :-

“ผู้ชายมีความสามารถในการจำและการคำนวณข้อมูลทางด้าน
คณิตศาสตร์ได้มากกว่าผู้หญิง แต่ผู้หญิงจะดีกว่าในเรื่องคำพูด”
สำนักข่าวยูพีไอรายงานคำพูดของนักวิทยาศาสตร์โซเวียตว่า “ผู้ชาย
เหนือกว่าผู้หญิงทางวิชาคณิตศาสตร์เนื่องจากความสามารถทาง
ด้านความจำ” ดร.วลาดีเมียร์ โคโนวาลอฟ บอกสำนักข่าวทาสส์

กฎของคัมภีร์กุรอ่านที่ไม่มีความขัดแย้งใดๆ ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า
คัมภีร์กุรอ่านมาจากผู้ที่มีความรู้ถึงความจริงของธรรมชาติ พระองค์ทรงเห็น
ทุกสิ่งจากทุกมุม ดังนั้น พระองค์จึงอยู่ในฐานะที่จะออกคำบัญชาที่สอดคล้อง
กับธรรมชาติได้อย่างสมบูรณ์

ตอนนี้ ขอให้เราหันมาดูความไม่สอดคล้องทางด้านภายนอกบ้าง



ความไม่สอดคล้องทางด้านภายนอกในงานเขียนเกิดขึ้นเมื่อสิ่งที่ผลงานนั้น
พูดถึงได้ถูกความจริงบางอย่างในโลกภายนอกโต้แย้ง เราจะเห็นเรื่องนี้ได้
ชัดเจน ถ้าหากเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความจริงทางด้านประวัติ-
ศาสตร์ที่คัมภีร์กุรอ่านและคัมภีร์ไบเบิลนำเสนอ



ความไม่ถูกต้องทางประวัติศาสตร์

ในศตวรรษที่ 20 ก่อนคริสตกาล ระหว่างสมัยนบียูซุฟ ลูกหลานของ
อิสราเอลได้เข้าไปในอียิปต์ ต่อมาอีก 7 ศตวรรษ คนพวกนี้ได้ออกไปจากอียิปต์
พร้อมกับนบีมูซา (โมเสส) โดยข้ามเข้าไปในคาบสมุทรซีนาย เหตุการณ์เหล่านี้
ได้ถูกกล่าวไว้ในคัมภีร์ไบเบิลและคัมภีร์กุรอ่าน แต่ในขณะที่เรื่องราวในคัมภีร์
กุรอ่านมีความสอดคล้องกันกับประวัติศาสตร์ภายนอก คัมภีร์ไบเบิลกลับบอก
เล่าเรื่องราวหลายตอนที่ไม่สอดคล้องกับบันทึกทางประวัติศาสตร์ซึ่งสร้างปัญหา
ให้กับบรรดาผู้เชื่อในคัมภีร์ไบเบิล พวกเขาจะยอมรับสิ่งที่ถูกเขียนไว้ในคัมภีร์
ไบเบิลหรือพวกเขาจะอาศัยประวัติศาสตร์ดี ? เนื่องจากทั้งสองอย่างนี้มีความ
ขัดแย้งกันและพวกเขาไม่สามารถยอมรับทั้งสองได้ในเวลาเดียวกัน

วันที่ 12 มกราคม 1985 ได้มีการจัดประชุมขึ้นในสถาบันอิสลาม
ศึกษาแห่งอินเดียที่เมืองตุ้มลาก-อาบาดในกรุงนิวเดลี การประชุมครั้งนั้นได้มี
การกล่าวปาฐกถาโดยนายเอซรา โคลเลต (Ezra Kolet) ประธานสภาชาวยิว
อินเดีย หัวข้อบรรยายของเขาก็คือ “ศาสนายูดาห์คืออะไร ?” แน่นอน เขาได้
พูดถึงประวัติศาสตร์ชาวยิวโดยพูดถึงการเข้าไปในอียิปต์ของพวกยิวและการ
อพยพออกจากประเทศนั้น ในเรื่องราวดังกล่าว เขาได้เอ่ยนามทั้งยูซุฟและ
โมเสสเช่นเดียวกับบรรดากษัตริย์ที่ปกครองอียิปต์ในสมัยของนบีทั้งสอง สำหรับ
กษัตริย์ทั้งสองที่มีชีวิตร่วมสมัยกับยูซุฟและมูซา เขาได้ใช้คำว่า “ฟาโรห์”

ทุกคนที่มีความรู้ในเรื่องยุคนี้รู้ว่าการเรียกชื่อเช่นนี้ไม่ถูกต้องทาง
ประวัติศาสตร์ ยุคการปกครองของกษัตริย์ที่รู้จักกันว่าฟาโรห์นั้นเพิ่งจะเริ่มต้น



ในสมัยของนบีมุซาเท่านั้นเอง ในสมัยของนบียูซุฟ กษัตริย์ราชวงศ์อื่นได้เป็นผู้ปกครองในอียิปต์

เมื่อนบียูซุฟได้เข้าไปในอียิปต์ กษัตริย์ของราชวงศ์หนึ่งซึ่งเรียกกันว่า อิคซอสเป็นผู้ปกครองที่นั่น กษัตริย์ราชวงศ์นี้เป็นชาวอาหรับโดยเชื้อสายและได้เข้ามายึดบัลลังก์อียิปต์ไว้และปกครองอียิปต์ตั้งแต่ 2,000 ปีก่อนคริสตกาล จนกระทั่งสิ้นสุดศตวรรษที่ 15 ก่อนคริสตกาล หลังจากนั้น ประชากรท้องถิ่นในเวลานั้นได้ลุกขึ้นเป็นกบฏต่อต้านซึ่งทำให้ราชวงศ์อิคซอสสิ้นสุดลง

ตอนนั้นได้มีการวางแผนการปกครองในอียิปต์ไว้แล้ว เฟอร์ที่ได้อำนาจสูงสุดเลือกที่จะใช้ชื่อฟาโรห์ซึ่งโดยทางภาษาแล้วหมายความว่าสุริยเทพ เพราะในเวลานั้นชาวอียิปต์เคารพสักการะดวงอาทิตย์ และเพื่อที่จะหาเหตุผลสนับสนุนสิทธิในการปกครองชาวอียิปต์ พวกเขาได้อ้างตัวว่าเป็นอวตารของสุริยเทพ

นายโคเลตเรียกกษัตริย์อิคซอสว่าฟาโรห์ แน่นอน เขาไม่มีทางเลือกนอกจากจะต้องทำเช่นนั้น เพราะนั่นคือสิ่งที่คัมภีร์ไบเบิลเรียกโดยการอ้างถึงยุคของยูซุฟและมุซาตามลำดับ ผู้พูดชาวยิวจะยอมรับคัมภีร์ไบเบิลหรือประวัติศาสตร์ก็ได้เป็นอย่างดีอย่างหนึ่ง แต่ไม่ใช่ทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน เนื่องจากเขากำลังพูดในนามของประธานสภาชาวยิว เขาจึงต้องปิดประวัติศาสตร์ออกไปและอาศัยเรื่องราวในคัมภีร์ไบเบิลเป็นพื้นฐานในการพูด

แต่ในคัมภีร์กุรอ่าน เราไม่พบเรื่องราวที่ขัดกับประวัติศาสตร์ในลักษณะนี้ และบรรดาผู้ยึดถือคัมภีร์กุรอ่านก็ไม่รู้สึกจำเป็นต้องทิ้งประวัติศาสตร์เพื่อที่จะสนับสนุนคัมภีร์กุรอ่านของตนด้วย เมื่อคัมภีร์กุรอ่านได้ถูกประทานมา ผู้คนในเวลานั้นไม่มีความรู้เรื่องประวัติศาสตร์อียิปต์โบราณ แต่อีกหลายร้อยปีต่อมา การขุดค้นทางด้านโบราณคดีได้ทำให้นักวิชาการด้านอียิปต์ศึกษารวบรวมบันทึกประวัติศาสตร์ของกษัตริย์โบราณในอียิปต์ได้

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ในคัมภีร์กุรอ่าน เราก็คงได้ยินการพูดถึงกษัตริย์อียิปต์ที่ปกครองอียิปต์ในสมัยของนบียูซุฟ คัมภีร์กุรอ่านใช้คำว่า “กษัตริย์แห่งอียิปต์”



ในการเรียกษัตริย์ ส่วนกษัตริย์ผู้ปกครองในสมัยของนบีมูฮัมหมัดนั้นคัมภีร์กุรอ่านเรียกว่าฟาโรห์ครั้งแล้วครั้งเล่า ดังนั้น ในคัมภีร์กุรอ่านจึงมีข้อมูลที่สอดคล้องกับความจริงทางประวัติศาสตร์ ซึ่งผิดกับเรื่องราวในคัมภีร์ไบเบิลที่ไม่ถูกต้องทางประวัติศาสตร์ นี่เป็นการแสดงให้เห็นว่าคัมภีร์กุรอ่านเป็นผลงานของผู้ที่มีความรู้ที่ถูกต้องในเรื่องของความจริงโดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับแหล่งความรู้ของมนุษย์



ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

คัมภีร์กุรอ่านได้ถูกประทานลงมาในตอนที่ยุคยังรู้เรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติเพียงน้อยนิด ตัวอย่างเช่น ผู้คนเชื่อกันว่าฝนเกิดจากแม่น้ำในสวรรค์ตกลงมายังโลก มนุษย์ส่วนใหญ่คิดว่าโลกแบนและท้องฟ้าเป็นหลังคาที่วางอยู่บนยอดเขาเพื่อคลุมโลก ดวงดาวถูกถือว่าเป็นเล็บสีเงินแวววาวที่ถูกติดเอาไว้อยู่ในหลังคาโค้งแห่งท้องฟ้าหรือบางคนก็คิดว่าเป็นตะเกียงเล็กๆ ที่ถูกแขวนไว้ด้วยเชือกในตอนกลางคืน ชาวอินเดียนโบราณถือว่าโลกตั้งอยู่บนเขาของวัวและเมื่อวัวเคลื่อนย้ายโลกจากเขาหนึ่งไปยังอีกเขาหนึ่งก็ทำให้เกิดแผ่นดินไหว จนกระทั่งมาถึงสมัยโคเปอร์นิคัส (ค.ศ.1473-1543) ได้มีการเชื่อกันโดยทั่วไปว่าโลกหยุดนิ่งอยู่กับที่และดวงอาทิตย์หมุนรอบโลก (ก่อนหน้านี้สองพันปี อริสตาคุสแห่งซามอส (Aristarchus of Samos) ได้นำเสนอทฤษฎีนี้ออกมาก่อน แต่ความคิดของเขาไม่มีคนเชื่อ)

ด้วยความก้าวหน้าที่เกิดขึ้นในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การสังเกตและการทดลองของมนุษย์ที่เพิ่มขึ้นอย่างกว้างขวางได้เปิดโลกทัศน์แห่งความรู้เกี่ยวกับจักรวาลออกกว้างขึ้นอย่างมากมายมหาศาล แนวความคิดก่อนหน้านี้ที่คิดว่าเป็นสิ่งถูกต้องได้ถูกการศึกษาค้นคว้าในสมัยหลังๆ พิสูจน์ว่าผิดหมดในทุกสาขาความรู้และได้ถูกทิ้งไป นี่หมายความว่าไม่มีความรู้ใดๆ ของมนุษย์ที่ย้อนไป 1,500 ปี ก่อนหน้านี้สามารถอวดอ้างความถูกต้องของตัวเองได้อย่างสมบูรณ์ เพราะ “ความจริงต่างๆ” ที่ถูกเชื่อถือกันมาต้องถูกนำมา



ประเมินกันใหม่โดยอาศัยข้อมูลที่ได้รับมาล่าสุด ความจริงแล้ว ไม่มีหนังสือเล่มใดถูกพบว่าปราศจากข้อผิดพลาดยกเว้นคัมภีร์กุรอ่านเพียงเล่มเดียวที่หลักฐานความน่าเชื่อถือยังคงยืนหยัดท้าทายมาตลอดเวลาหลายศตวรรษ นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่าคัมภีร์กุรอ่านมีแหล่งความรู้ที่พระเจ้าผู้ทรงรอบรู้และผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์กาล โดยไม่ขึ้นอยู่กับเวลาและสถานการณ์ใดๆ ถ้าหากคัมภีร์กุรอ่านเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมา มันก็ไม่สามารถทนต่อการทดสอบของเวลาได้ ผิดกับวิสัยทัศน์ของมนุษย์ที่แคบและจำกัด

เนื้อหาสำคัญขั้นพื้นฐานของคัมภีร์กุรอ่านคือการรอดพ้นในชีวิตโลกหน้า นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมคัมภีร์กุรอ่านจึงไม่ถูกจัดอยู่ในศาสตร์และศิลป์ประเภทใดของโลก แต่เนื่องจากคัมภีร์กุรอ่านเป็นคัมภีร์ที่พูดกับมนุษย์ ดังนั้น คัมภีร์กุรอ่านจึงพูดถึงทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ ถึงแม้เนื้อหาของคัมภีร์กุรอ่านจะมีขอบเขตกว้างขวาง แต่ก็ไม่มีคำพูดใดของคัมภีร์กุรอ่านที่แสดงให้เห็นว่าความรู้ที่อยู่ในนั้นมีไม่เพียงพอ ในหนังสือเรื่อง **Impact of Science on Society** (ผลกระทบของวิทยาศาสตร์ต่อสังคม) เบอ์ทรันด์ รัสเซลล์ ได้ชี้ว่าในขณะที่อริสโตเติลนักปรัชญาผู้มีชื่อเสียงกำลังพยายามพิสูจน์ว่าผู้หญิงด้อยกว่าผู้ชายโดยกล่าวว่า “ผู้หญิงมีพื้นน้อยกว่าผู้ชาย” นั่นเป็นการแสดงให้เห็นว่าเขาไม่รู้ความจริงว่าผู้ชายและผู้หญิงมีพื้นจำนวนเท่ากัน แต่ในคัมภีร์กุรอ่านไม่มีความโง่เขลาหรือความเข้าใจผิดเช่นนั้นปะปนอยู่ นี่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าที่มาของคัมภีร์กุรอ่านคือพระเจ้าผู้ทรงมีความรู้มาตั้งแต่กาลเวลา และความรู้ของพระองค์เหนือไปกว่าความรู้ในปัจจุบันไม่ว่าความรู้ของมนุษย์จะก้าวหน้าไปไกลสักเพียงใดก็ตาม

มาถึงตรงนี้แล้ว ผมขอยกตัวอย่างเพื่อแสดงให้เห็นว่าในขณะที่คัมภีร์กุรอ่านพูดถึงเรื่องวิทยาศาสตร์ใดๆก็ตาม คัมภีร์กุรอ่านจะพูดถึงความจริงต่างๆไว้ซึ่งได้ถูกค้นพบและยืนยันหลังจากนั้นอีกหลายร้อยปี แต่ก่อนที่จะพูดถึงเรื่องนี้ เราจะต้องจำไว้ว่าความสอดคล้องกันระหว่างการศึกษาศัมัยใหม่กับวณะของคัมภีร์กุรอ่านนั้นวางพื้นฐานอยู่บนสมมุติฐานว่าการศึกษาค้นคว้าสมัยใหม่ได้



ประสบผลสำเร็จแล้วในการค้นหาความจริงซึ่งให้ข้อมูลความรู้ที่จำเป็นแก่เราในการอธิบายคำยืนยันของคัมภีร์กุรอ่านเกี่ยวกับจักรวาลได้อย่างถูกต้องและทันสมัย ตอนนี้ ถ้าหากการศึกษาค้นคว้าในอนาคตพิสูจน์ว่าการศึกษาค้นคว้าในสมัยของเราผิดแม้เพียงส่วนหนึ่ง มันก็ไม่ได้เป็นการพิสูจน์ว่าคัมภีร์กุรอ่านมีความผิดพลาด แต่มันหมายความว่า การอธิบายความหมายคัมภีร์กุรอ่านในเรื่องหนึ่งเรื่องใดในแง่การค้นพบทางวิทยาศาสตร์มีความผิดพลาดในเรื่องนั้น หรืออาจจะยังมีความรู้ไม่พอ ผมมีความเชื่อมั่นว่าด้วยข้อมูลความรู้ที่ถูกต้องแม่นยำมากขึ้นในอนาคต นักอธิบายความหมายคัมภีร์กุรอ่านจะสามารถอธิบายวาระที่มีความจริงทางวิทยาศาสตร์ได้สะดวกขึ้น เพราะข้อมูลความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับความจริงใดๆ จะไม่ขัดแย้งกับวาระของคัมภีร์กุรอ่านไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม

การพูดเช่นนี้มีสองด้านด้วยกัน ด้านหนึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีข้อมูลมาก่อนเลยในสมัยที่คัมภีร์กุรอ่านได้ถูกบันทึกไว้ และอีกเรื่องหนึ่งก็คือเรื่องข้อมูลที่มีอยู่ซึ่งยังอาจผิดเพี้ยนหรือไม่ก็ยังไม่เพียงพอ

ในหนังสือเรื่อง **The Bible, the Quran and Science** (คัมภีร์ไบเบิลกุรอ่านและวิทยาศาสตร์) ดร.มอริซ บูโกล์ ได้กล่าวว่าใครที่คิดว่าการที่คัมภีร์กุรอ่านพูดถึงธรรมชาติทางวิทยาศาสตร์อันน่าทึ่งนั้นอาจเป็นเพราะนักวิทยาศาสตร์ชาวอาหรับมีความก้าวหน้าในสมัยนั้น และนบีมุฮัมมัดได้รับอิทธิพลจากงานของชาวอาหรับเหล่านั้น ก็ถือว่าคนผู้นั้นไร้เหตุผล เพราะใครก็ตามที่พอจะรู้ประวัติศาสตร์อิสลามจะรู้ว่ายุคกลางซึ่งเป็นยุครุ่งเรืองทางวัฒนธรรมและวิทยาศาสตร์ในโลกอาหรับนั้นมาหลังสมัยนบีมุฮัมมัด (หน้า 121)

มีหลายด้านของจักรวาลที่คนโบราณมีความรู้เพียงส่วนหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นได้จากการค้นพบทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ แต่ตรงนี้ต้องเข้าใจให้เป็นที่ชัดเจนว่าวัตถุประสงค์สำคัญของคัมภีร์กุรอ่านไม่ใช่การพูดถึงทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ แต่เพื่อที่จะชี้ให้เห็นถึง



สัญลักษณ์ของพระเจ้าในการทำงานของธรรมชาติ ทั้งนี้เพื่อที่ความคิดและจิตใจของมนุษย์จะได้รับการชำระล้างให้สะอาดและมีความรู้สึกเกรงกลัว และเคารพเจตนารมณ์ของพระองค์ซึ่งจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางศีลธรรม คัมภีร์กุรอานไม่เคยต้องการที่จะเป็นแค่เพียงหนังสือเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์กายภาพ และถ้าหากมันเปิดเผยความจริงทางวิทยาศาสตร์ใหม่ๆ แก่ผู้คนและยังไม่เคยมีใครได้อินมาก่อน มันก็จะยุติเรื่องที่มนุษย์พูดกันอย่างสะเปะสะปะไม่รู้จักจบ ในขณะที่เป้าหมายที่แท้จริงของคัมภีร์กุรอานคือการพูดถึงสิ่งที่อยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์นั้น มันไม่ต่างไปจากความมหัศจรรย์ที่ว่าหลายศตวรรษก่อนหน้าที่วิทยาศาสตร์จะเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วนั้น คัมภีร์กุรอานได้อธิบายความจริงทางวิทยาศาสตร์ให้แก่คนสามัญทั่วไปได้รู้เช่นเดียวกับหลักการศีลธรรมขั้นสูงสุดโดยไม่ได้ใช้ศัพท์ที่จะทำให้คนเหล่านั้นสับสนหรือคลุมเครือแต่ประการใด และความจริงเหล่านั้นซึ่งเราพบได้ในขณะนี้ก็สอดคล้องกับผลของการศึกษาศาสตร์ใหม่ทั้งสิ้น

ตัวอย่างที่น่าสนใจอย่างหนึ่งก็คือ คำอธิบายของคัมภีร์กุรอานเกี่ยวกับพฤติกรรมของน้ำเพื่อแสดงให้เห็นถึงกฎทางกายภาพที่ควบคุมมันอยู่ นั่นคือ

พระองค์ทรงทำให้สองทะเลมาบรรจบกัน ระหว่างทั้งสองนั้นมีแนวขวางกันที่มันไม่ล้ำเขตกัน (กุรอาน 55 : 19-20)

แม่น้ำสองสายที่ไหลมาพบกันและไหลไปด้วยกันโดยที่น้ำของแม่น้ำทั้งสองไม่ปะปนกันนั้นคือปรากฏการณ์ที่คนโบราณได้สังเกตเห็นและเข้าใจมาบ้างแล้วก่อนหน้านี้ ปัจจุบันเราสามารถสังเกตปรากฏการณ์นี้ได้在水ของแม่น้ำสองสายที่ไหลไปด้วยกันจากเมืองชัตตะกัมในบังคลาเทศไปยังอาระกันในประเทศพม่า ตลอดเส้นทางไหลนี้ น้ำจะแยกออกจากกันเป็นแถบให้เห็นได้อย่างชัดเจน โดยแบ่งออกเป็นน้ำเค็มและน้ำจืด ปรากฏการณ์เช่นเดียวกันนี้ยังสามารถเห็นได้ตรงบริเวณที่แม่น้ำคงคาและยมนามาบรรจบกันที่เมืองอัลลาฮาบัด แม่น้ำทั้งสองสายนี้ไหลไปด้วยกันแต่ก็แยกจากกันให้เห็นได้อย่างชัดเจน แม่น้ำ



ที่ไหลลงไปยังพื้นที่ชายฝั่งและได้รับผลกระทบจากการขึ้นลงของน้ำทะเล จะมีปริมาณน้ำเค็มเป็นจำนวนมากไหลอยู่ที่ตื้นน้ำเมื่อตอนน้ำขึ้น แต่น้ำก็ไม่ปนกัน น้ำเค็มจะไหลอยู่ชั้นบน ส่วนน้ำจืดจะไหลอยู่ข้างล่าง เมื่อน้ำลด น้ำเค็มก็จะลดลงเหลือแต่น้ำจืดเหมือนเดิม

มนุษย์ได้สังเกตปรากฏการณ์ทางธรรมชาติเช่นนี้มาตั้งแต่อดีตแล้วแต่เขาไม่รู้จักกฎของธรรมชาติที่ควบคุมมันอยู่ มาเมื่อเร็วๆ นี้เองที่การศึกษาค้นคว้าสมัยใหม่ได้พบว่าการไหลของของเหลวนั้นถูกควบคุมโดยความแตกต่างกันในความเค็ม นั่นคือความหนาแน่น ดังนั้น น้ำเค็มจึงมีความหนาแน่นมากกว่าน้ำจืด เมื่อน้ำทั้งสองมาบรรจบกัน น้ำที่เค็มกว่าก็จะไหลอยู่ใต้น้ำที่เค็มน้อยกว่า ดังนั้น แม่น้ำที่ไหลลงสู่ทะเลจะไหลอยู่บนผิว บางครั้งเป็นระยะทางไกล ยกตัวอย่างเช่น แม่น้ำมิสซิสซิปปีที่ปรากฏเห็นเป็นสีน้ำตาล สายน้ำจืดในน้ำสีฟ้าของอ่าวเม็กซิโก ความแตกต่างกันของความเค็มในมหาสมุทรและทะเลมีส่วนอยู่บ้างต่อการหมุนเวียนของน้ำทะเลในวงกว้าง ตัวอย่างที่รู้จักกันดีก็คือการไหลของน้ำทะเลจากมหาสมุทรแอตแลนติกเหนือลงสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนซึ่งถูกกั้นไว้โดยสันกั้นน้ำลึก 320 เมตร (1,050 ฟุต) ที่ช่องแคบญิบรอลตา ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนมีความเค็มมากกว่ามหาสมุทรแอตแลนติกเหนือเพราะการระเหยของมันเกินกว่าที่น้ำจะไหลเข้ามาแทน ดังนั้น น้ำของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนที่เค็มมากกว่าก็จะไหลลงสู่มหาสมุทรตรงความลึกเหนือสันกั้นน้ำใต้ทะเล และจมลงไปในความลึก 1,000 เมตร ส่วนน้ำที่เค็มน้อยกว่าจากมหาสมุทรแอตแลนติกเหนือก็ไหลอยู่ใกล้ผิวน้ำด้วยความเร็ว 2 เมตรต่อวินาที (**Encyclopaedia Britannica, Vol.VIII, p.811**)

มันเหมือนกับว่าระหว่างน้ำที่มีความหนาแน่นแตกต่างกันนี้มีสิ่งขวางกั้นอยู่ และ “แนวขวางกั้น” นี้ก็เป็นสิ่งที่ตรงกับที่คัมภีร์กุรอานได้กล่าวไว้

ตัวอย่างจากดาราศาสตร์ท้องฟ้าเป็นอีกส่วนหนึ่งของจักรวาลซึ่งคัมภีร์กุรอานกล่าวไว้ด้วยคำพูดที่สอดคล้องกับวิทยาศาสตร์สมัยใหม่



พระองค์คือผู้ทรงยกชั้นฟ้าไว้โดยเสาที่สูงเจ้ามองไม่เห็น (กุรอาน

13 : 2)

นั่นเป็นสิ่งที่มนุษย์สังเกตเห็นตั้งแต่สมัยโบราณ มนุษย์สามารถเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวเหนือหัวของเขาไม่มีอะไรค้ำจุนหรือหนุนมันอยู่ และคำพูดเหล่านี้ก็มีความหมายสำหรับมนุษย์ในโลกวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน เพราะจากการสังเกตล่าสุดแสดงให้เห็นว่าเทหวัตถุในท้องฟ้าดำรงอยู่ในอวกาศอันกว้างไม่มีที่สิ้นสุดได้ด้วยแรงโน้มถ่วงที่มองไม่เห็นซึ่งยึดมันไว้ให้อยู่ในตำแหน่งของมัน นอกจากนี้แล้วคัมภีร์กุรอานยังกล่าวถึงดวงอาทิตย์และเทหวัตถุอื่นๆในท้องฟ้าว่า : “แต่ละดวงก็ลอยไปอย่างอิสระในวงโคจรของมัน” (กุรอาน 21 : 33)

มนุษย์สมัยโบราณคุ้นเคยกับการเคลื่อนไหวของเทหวัตถุในท้องฟ้า ดังนั้น เขาจึงไม่สับสนกับสิ่งนี้ การใช้คำว่า “ลอย” เป็นคำที่เหมาะสมที่สุดในการอธิบายการเคลื่อนไหวของเทหวัตถุในอวกาศอันกว้างใหญ่ไพศาล และคำนี้มีความสำคัญมากจากการค้นพบเมื่อเร็วๆ นี้ กลางวันและกลางคืน ผลต่างที่เกิดขึ้นจากการเคลื่อนไหวดังกล่าวนี้ได้ถูกคัมภีร์กุรอานกล่าวไว้ว่า : พระองค์ได้ทรงทำให้กลางวันปกคลุมกลางวัน แล้วกลางวันก็ติดตามกลางคืนอย่างรวดเร็ว (กุรอาน 7 : 54)

ในหนังสือเรื่อง **The Bible, the Quran and Science** ดร.มอริช บูโกล์ ได้ลำดับข้อความจากคัมภีร์กุรอานมาจำนวนหนึ่งซึ่งให้คำอธิบายถึงการสับเปลี่ยนกลางวันและกลางคืนไว้อย่างถูกต้องก่อนที่จะนักดาราศาสตร์สมัยใหม่จะอนุมานหรือสังเกต หลังจากนั้น ดร.มอริช ก็เน้นประเด็นสำคัญว่า “ในสมัยที่มีการถือว่าโลกเป็นศูนย์กลางและดวงอาทิตย์หมุนไปตามโลกนั้น เป็นไปได้อย่างไรที่มีใครเอ่ยถึงการโคจรของดวงอาทิตย์เมื่อมีการพูดถึงการสับเปลี่ยนกันของกลางวันและกลางคืน ? อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครอ้างถึงเรื่องนี้ในคัมภีร์กุรอาน” (หน้า 163) หลังจากนั้น ดร.มอริชก็พูดถึงความหมายพิเศษของ



คำภาษาอาหรับคำหนึ่งซึ่งคัมภีร์กุรอานนำมาใช้ในการอธิบายการเปลี่ยนแปลงจากกลางคืนเป็นกลางวัน นั่นคือคำว่า “เกาะเราะะ” (กุรอาน 39 : 5) ซึ่งความหมายดั้งเดิมของมันคือการขดหรือม้วนผ้าโพกศีรษะเพื่อสื่อความคิดการหมุนของโลก (นักแปลส่วนใหญ่ดูเหมือนจะแปลคำนี้อย่างผิดๆ) “กระบวนการม้วนกันอย่างต่อเนื่องนี้รวมกับการอธิบายในส่วนอื่นๆ ได้ถูกกล่าวไว้ในคัมภีร์กุรอาน ราวกับว่าแนวความคิดเรื่องโลกกลมเป็นที่รู้จักอยู่แล้วในยุคนั้น” (หน้า 164)

มีคำอธิบายหลายอย่างถึงเรื่องเช่นนี้ในคัมภีร์กุรอาน บางเรื่องเป็นการพูดทางวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่มนุษย์ในศตวรรษที่ 7 ยังไม่มีความรู้เลย ตอนนี้ ผมจะขอยกตัวอย่างล่าสุดที่วิชาการสาขาต่างๆ ได้ออกมายืนยันความจริงถึงสิ่งที่คัมภีร์กุรอานได้กล่าวไว้

ยังไม่ถึงศตวรรษก่อนหน้านี้ แนวความคิดเรื่องจักรวาลทางวัตถุซึ่งมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดเป็นอะไรบางอย่างที่ดูเหมือนว่าจะมีต้นกำเนิดมาจากตำราทางศาสนา แต่ดูเหมือนว่าจะไม่มีพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ใด ๆ รองรับ ในขณะที่คัมภีร์กุรอานได้พูดถึงเรื่องต้นกำเนิดของจักรวาลว่า :

“บรรดาผู้ปฏิเสธไม่พิจารณาหรือว่าชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินในตอนแรกนั้นเป็นมวลเดียวกัน หลังจากนั้น เราได้แยกมันออกจากกัน และเราได้สร้างทุกสิ่งที่มีชีวิตจากน้ำ ? แล้วพวกเขายังไม่เชื่ออีกหรือ ?” (กุรอาน 21 : 30)

แต่ตอนนี้เราพบว่าการศึกษาสมัยใหม่ในด้านดาราศาสตร์ได้ยืนยันความจริงของแนวความคิดนี้แล้ว การสังเกตต่างๆ ได้ทำให้นักวิทยาศาสตร์ต้องกำหนดว่าจักรวาลเกิดขึ้นโดยการระเบิดจากสภาวะของความหนาแน่นและอุณหภูมิสูง (ทฤษฎี “บิกแบง”) และพบว่าจักรวาลมีวิวัฒนาการมาจากก๊าซร้อนแรงที่ควบแน่นและก่อตัวเป็นกาแล็กซีของดวงดาว ฝุ่นละอองและสะเก็ดดาวในท้องฟ้า การเคลื่อนไหวภายนอกของกาแล็กซีในปัจจุบันเป็นผล



มาจากการระเบิดนี้ จากหนังสือ “สารานุกรมบริทันนิกา” (1984) กล่าวว่า “ปัจจุบัน นักวิชาจักรวาลวิทยาส่วนใหญ่เห็นด้วยกับทฤษฎีนี้” เมื่อกระบวนการขยายตัวเกิดขึ้นประมาณ 6 พันล้านปีก่อนหน้านั้น มันก็ต้องดำเนินต่อไป เพราะยิ่งเทหวัตถุในท้องฟ้าเคลื่อนออกไปจากศูนย์กลางมากขึ้น การดึงดูดระหว่างกันก็น้อยลง ได้มีการคำนวณเส้นรอบวงของวัตถุเริ่มต้นว่ามีความยาวประมาณ 1 พันล้านปีแสง และจากการคำนวณของศาสตราจารย์เอ็ดดิงตัน (Professor Eddington) เส้นรอบวงนี้ปัจจุบันขยายออกไปเป็น 10 เท่าจากเดิมและกระบวนการขยายตัวนี้ยังคงดำเนินอยู่ต่อไป ศาสตราจารย์เอ็ดดิงตันอธิบายว่าดวงดาวและกาแล็กซีเป็นเหมือนกับจุดบนผิวของลูกโป่งที่พองขยายออกไปเรื่อยๆ และจักรวาลก็ขยายตัวออกไปเรื่อยๆ คนสมัยโบราณคิดกันอย่างผิดๆว่าดวงดาวมีความใกล้ชิดกันดังที่เห็น แต่คัมภีร์กุรอ่านกล่าวไว้ว่า : **“เราได้สร้างชั้นฟ้าด้วยอำนาจของเราเอง และเรากำลังขยายมันออกไป”** (กุรอ่าน 51 : 47) ตอนนี้ นักวิทยาศาสตร์ได้เปิดเผยว่านับตั้งแต่จักรวาลเกิดขึ้นมากกว่า 9 หมื่นล้านปี เส้นรอบวงของมันได้ขยายจาก 6 พันเป็น 6 หมื่นปีแสง นี่หมายความว่าระหว่างเทหวัตถุในฟากฟ้านั้นมีระยะทางห่างกันอย่างสุดจะคิดได้ และได้มีการค้นพบว่าเทหวัตถุเหล่านี้โคจรเป็นส่วนหนึ่งของระบบกาแล็กซีเช่นเดียวกับที่โลกและดาวเคราะห์ดวงอื่นๆ หมุนรอบดวงอาทิตย์

เช่นเดียวกับภายในระบบสุริยะ ดาวเคราะห์และสะเก็ดดาวหลายดวงก็ตั้งอยู่ห่างจากกันและกัน แต่ก็ยังหมุนโคจรอยู่ในระบบหนึ่ง ในทำนองเดียวกัน วัตถุทุกอย่างก็ประกอบไปด้วย “ระบบสุริยะ” ขนาดจิ๋วจำนวนมากมายสุดคณานับอยู่ในตัวของมัน ระบบเหล่านี้ถูกเรียกว่าอะตอม ในขณะที่ช่องว่างของระบบสุริยะสามารถสังเกตเห็นได้ แต่ช่องว่างของระบบอะตอมนั้นเล็กเกินกว่าที่จะมองเห็น อย่างไรก็ตาม ทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นของแข็งอย่างไร ก็มีช่องว่างจากข้างใน ตัวอย่างเช่น ถ้าอิเล็กทรอนิกส์และโปรตอนทั้งหมดที่มีอยู่ในอะตอมของคนสูง 6 ฟุตคนหนึ่งถูกบีบจนไม่มีช่องว่างภายในเหลือแล้ว ร่างกายของ



เขาก็จะลดขนาดลงเป็นจุดเล็กๆ ที่จะสามารถมองเห็นได้ก็โดยกล้องจุลทรรศน์เท่านั้น

กาแล็กซีใกล้เคียงที่สุดที่สังเกตได้ตั้งอยู่ห่างออกไปจากดวงอาทิตย์หลายล้านปีแสง แต่ถ้าปริมาณทั้งหมดของวัตถุในจักรวาลจะถูกบีบลงมาเพื่อทำลายที่ว่างทั้งหมดดังที่นักดาราศาสตร์ฟิสิกส์คำนวณออกมา ขนาดของจักรวาลก็จะมีขนาดใหญ่กว่าดวงอาทิตย์ 30 เท่า จากการคำนวณดังกล่าวเมื่อเร็วๆ นี้มันเป็นเรื่องน่าแปลกที่เมื่อ 1,500 ปีก่อนหน้านี้ คัมภีร์กุรอ่านได้กล่าวว่าไม่เพียงแต่จักรวาลจะขยายตัวออกไปจากรูปแบบที่ควบแน่นเท่านั้น แต่ปริมาณของวัตถุตั้งเดิมยังอยู่คงที่เพื่อที่ว่ามันจะได้ถูกควบแน่นให้มีขนาดเล็กอีกทีหนึ่ง นี่เป็นการอธิบายถึงการสิ้นสุดของจักรวาลที่ว่า : “ในวันนั้น เราจะม้วนท้องฟ้าเหมือนกับการม้วนของแผ่นกระดาษที่ถูกม้วน” (กุรอ่าน 21 : 104)

ดวงจันทร์เป็นเพื่อนบ้านที่ใกล้เราที่สุดในอวกาศ ระยะห่างของดวงจันทร์จากโลกเพียงแค่ 240,000 ไมล์ เนื่องจากความใกล้ชิดเท่านั้น แรงดึงดูดของมันจึงมีผลต่อคลื่นทะเลที่เป็นสาเหตุให้เกิดน้ำขึ้นน้ำลงวันละสองครั้ง ในบางจุด คลื่นเหล่านี้สูงขึ้นถึง 60 ฟุต ผิวของแผ่นดินก็ได้รับผลกระทบจากแรงดึงดูดของดวงจันทร์นี้เช่นกัน แต่เพียงสองสามนิ้วเท่านั้น ระยะห่างระหว่างโลกกับดวงจันทร์มีประโยชน์หลายอย่างต่อมนุษย์ ถ้าหากระยะห่างนี้ลดลงสักเพียง 50,000 ไมล์ ทะเลก็จะมีคลื่นแรงจนผิวโลกส่วนใหญ่จะจมอยู่ใต้น้ำทะเล ยิ่งไปกว่านั้น ผลของคลื่นที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องก็จะตัดภูเขาและผิวโลกออกเป็นชิ้นๆ

นักดาราศาสตร์ประเมินว่าในตอนโลกเกิดขึ้นนั้น ดวงจันทร์อยู่ใกล้กับโลก ดังนั้น ผิวของโลกจึงเกิดการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ ต่อมาโลกและดวงจันทร์ได้ห่างออกจากกันจนถึงระยะห่างปัจจุบันตามกฎหมายทางดาราศาสตร์ นักดาราศาสตร์ถือวาระยะห่างนี้จะยังคงเหมือนเดิมต่อไปเป็นเวลาหนึ่งพันล้านปี หลังจากนั้น กฎดาราศาสตร์เดียวกันนี้ก็必将ดวงจันทร์กลับเข้ามา



ใกล้โลกอีก ผลที่เกิดขึ้นจากพลังดึงดูดที่ขัดแย้งกันจะทำให้ดวงจันทร์ระเบิดเมื่อใกล้เข้ามา และแตกกระจายเข้ารายล้อมโลกที่ตายแล้วของเราด้วยวงแหวนเหมือนกับดวงจันทร์รอบดาวเสาร์ (A.C. Morrison, **Man Does Not Stand Alone**, p.19)

แนวความคิดนี้เปิดเผยให้เห็นความจริงของสิ่งที่คัมภีร์กุรอ่านกล่าวไว้ได้อย่างมากทีเดียว นอกจากการนำเสนอปรากฏการณ์นี้เป็นความจริงทางด้านฟิสิกส์แล้ว ข้อความต่อไปนี้อีกจากคัมภีร์กุรอ่านยังอธิบายถึงความหมายทางศาสนาด้วย

วันแห่งการฟื้นคืนชีพได้ใกล้เข้ามาแล้ว และดวงจันทร์ได้แยกออกจากกัน ถึงกระนั้น สัญญาณอะไรก็ตามที่คนเหล่านี้เห็น พวกเขาก็จะหันหลังให้และกล่าวว่า “นี่คือมายากลที่มีอยู่แล้ว” (กุรอ่าน 54 : 1-2)



คัมภีร์กุรอ่านอธิบายวิชาธรณีวิทยา

ธรณีวิทยาเป็นอีกสาขาหนึ่งที่คัมภีร์กุรอ่านกล่าวถึงก่อนการค้นพบทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่

ในหลายส่วนของคัมภีร์กุรอ่านได้มีการกล่าวว่าภูเขาได้ถูกตั้งขึ้นเพื่อที่จะรักษาสมดุลของโลกไว้ว่า :

“พระองค์ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายโดยไม่มีเสาที่สุเจ้าสามารถเห็นได้ และทรงปักภูเขาไว้ในแผ่นดินอย่างมั่นคงเพื่อมิให้มันเคลื่อนไปกับสุเจ้า” (กุรอ่าน 31 : 10)

1,500 ปีก่อนหน้านี้ ในขณะที่วจนะดังกล่าวได้ถูกบันทึกไว้ มนุษย์ยังไม่มี ความเข้าใจถึงความสำคัญของภูเขา เพียงเมื่อเร็ว ๆ นี้เองที่นักภูมิศาสตร์ได้กำหนดแนวความคิดที่เรียกว่า “ไอโซสเตซี” (isostasy) ขึ้นมา ซึ่งสารานุกรมบริแทนนิกาได้ให้คำจำกัดความว่า “ความสมดุลทางทฤษฎีของชั้นส่วน



เปลือกโลกขนาดใหญ่ที่ดูเหมือนกับว่ามันกำลังลอยอยู่บนชั้นใต้ดินที่หนาแน่นกว่า" ประมาณ 110 กิโลเมตร (70 ไมล์) ได้ผิวโลก สันนิษฐานกันว่าจากชั้นเหล่านี้มีแนวเสาชของพื้นที่เท่ากันโผล่ขึ้นมายังผิวโลกและมีน้ำหนักเท่ากัน ถึงแม้ในส่วนที่ปรากฏออกมาจะมีลักษณะแตกต่างกัน นั้นหมายความว่าส่วนเกินของมวลวัตถุที่มองเห็นว่าเป็นวัตถุเหนือระดับน้ำทะเลนั้นก็เนื่องมาจากส่วนที่ขาดไปของมวลหรือฐานรากที่มีความหนาแน่นต่ำไ้ระดับน้ำทะเล

“ในทฤษฎีไอโซสแตซีนั้น มวลวัตถุเหนือระดับน้ำทะเลได้รับการหนุนอยู่ไ้ระดับน้ำทะเล ดังนั้น จึงมีความลึกบางระดับที่น้ำหนักทั้งหมดต่อหน่วยพื้นที่เท่ากันทั่วโลก นี่เป็นสิ่งที่เรียกกันว่าความลึกทดแทน”

ภูเขาที่ปรากฏให้เห็นว่าไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ภูเขาที่ไม่สามารถเคลื่อนที่ได้ของคัมภีร์กรูอานได้ถูกอธิบายไว้โดยหนังสือสารานุกรมบริทันนิกา (1984) ในรูปของความสมดุลที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ :

“เปลือกโลกส่วนใหญ่อยู่ในความสมดุลอันเกิดจากความกดของน้ำ ในลักษณะนี้ เพื่อที่ว่าเมื่อมีการพังทลายเกิดขึ้น และแม่น้ำได้พัดพาเอาวัตถุจำนวนมากจากพื้นที่ตอนบนไปกองในมหาสมุทร ผืนแผ่นดินหลังฝั่งทะเลก็มีแนวโน้มจะสูงขึ้นและพื้นมหาสมุทรที่อยู่ติดกันจะจมลง”

โอ.อาร์ วอน เองเกลิน (O.R. Von Engel) ได้อธิบายปรากฏการณ์นี้ อย่างตรงไปตรงมาที่สุดว่า :

“นักธรณีวิทยาถือว่าวัตถุที่เบากว่าบนผิวของโลกได้โผล่ขึ้นมาในรูปของภูเขา และวัตถุที่หนักกว่าได้ถูกกดลงไป ในรูปของร่องลึกที่ขณะนี้เต็มไปด้วยน้ำทะเล ดังนั้น การยกขึ้นและการกดลงพร้อมกัน จึงรักษาสมดุลของแผ่นดินไว้” (Geomorphology, New York, 1948, p.262)

ในทำนองเดียวกันคัมภีร์กรูอานได้กล่าวว่าโลกได้ผ่านขั้นตอนหนึ่งเมื่อพระเจ้าได้ทำให้มวลของแผ่นดินแยกจากกัน :



หลังจากนั้น พระองค์ก็ทำให้แผ่นดินแผ่กว้างออกไป จากในนั้น
พระองค์ได้ทำให้น้ำและทุ่งหญ้าออกมาจากมัน (กรูอาณ 79 : 30-31)

วณะดังกล่าวนี้จากคัมภีร์กรูอาณสอดคล้องกันกับทฤษฎีทวีปที่เคลื่อน
ที่ไปล่าสุดนี้ นี่หมายความว่าทุกทวีปของเรานี้ ครั้งหนึ่งเคยเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดิน
ที่รวมอยู่ด้วยกัน หลังจากนั้น เมื่อมีการระเบิดเกิดขึ้น มันก็ได้แตกออกเป็นผิว
ของโลกและทวีปต่างๆ ก็เกิดขึ้นมาจากทะเลและมหาสมุทร

ทฤษฎีนี้ได้ถูกอธิบายครั้งแรกในปี ค.ศ. 1915 โดยอัลเฟรด เวเกเนอร์
(Alfred Wegener) นักภูมิศาสตร์เยอรมัน ทวีปต่างๆ สามารถนำมาต่อกัน
ได้เหมือนกับตัวจิ๊กซอว์ ตัวอย่างเช่น ผั้วตะวันออกของอเมริกาใต้ต่อกับผั้ว
ตะวันตกของแอฟริกา เป็นต้น

มีสิ่งที่จะมาย้ายคล้ายคลึงกันหลายอย่างถูกพบได้ในผั้วตรงข้ามของ
มหาสมุทรขนาดใหญ่ เช่น ภูเขาประเภทเดียวกัน ภูเขาที่สามารถย้อนไปถึง
ยุคธรณีวิทยาเดียวกัน สัตว์ ปลาและพืชประเภทเดียวกันและอื่นๆ อีกมากมาย
ศาสตราจารย์ โรนัลด์ กูด (Professor Ronald Good) ได้เขียนไว้ในหนังสือ
เรื่อง **Geography of the Flowering Plants** (ภูมิศาสตร์ของพืชดอก) ว่า
นักพฤกษศาสตร์มีความเห็นแทบเหมือนกันว่าการมีอยู่ของพืชบางอย่างในเขต
ต่างๆ ของโลกนั้นไม่สามารถอธิบายได้ เว้นเสียแต่เราจะสันนิษฐานว่าครั้งหนึ่ง
ในอดีตแผ่นดินเหล่านี้เคยถูกรวมเข้าด้วยกัน

ทฤษฎีฟอสซิลบางอย่างก็สนับสนุนทฤษฎีนี้จนมันได้กลายเป็นหลัก
วิทยาศาสตร์ที่ได้รับการพิสูจน์แล้ว การศึกษาทิศทางของหินเปิดเผยให้เห็นถึง
ระดับของมันในแนวสูงและแนวกว้าง ซึ่งมันก่อตัวขึ้นมาในสมัยโบราณ การ
ศึกษานี้เปิดเผยให้เห็นว่าในอดีตแผ่นดินบางส่วนไม่ได้ตั้งอยู่ตรงที่มันตั้งอยู่ใน
ขณะนี้ ในทางตรงข้ามมันตั้งอยู่ตรงที่ทฤษฎีทวีปเลื่อนบอกไว้ พี.เอ็ม.แบล็คเก็ต
(P.M. Blacket) ศาสตราจารย์วิชาฟิสิกส์ที่วิทยาลัยอิมพีเรียล ลอนดอน ได้
เขียนว่าการตรวจวัดหินของอินเดียแสดงให้เห็นว่า 70 ล้านปีก่อนหน้านั้น อินเดีย



ตั้งอยู่ที่ตอนใต้ของเส้นศูนย์สูตรและการตรวจสอบหินอาฟริกาได้เปิดเผยว่าทวีปอาฟริกาได้แยกออกจากแผ่นดินที่ขั้วโลกใต้เมื่อ 300 ล้านปีก่อนหน้านี้

คำที่คัมภีร์กุรอ่านใช้เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ของการแยกตัวนี้ก็คือ “ตะฮา” ซึ่งหมายถึง “การเลื่อน” ตัวอย่างเช่น “น้ำฝนได้ทำให้เม็ดทรายไหลเลื่อนจากแผ่นดิน” ความเหมือนกันอย่างน่ามหัศจรรย์ระหว่างถ้อยคำของคัมภีร์กุรอ่านเกี่ยวกับเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยาตั้งแต่อดีต และการค้นพบในปัจจุบันไม่อาจอธิบายเป็นอย่างอื่นได้ นอกไปจากคัมภีร์กุรอ่านจะต้องมาจากผู้ที่มีความรู้เหนือข้อจำกัดของเวลาและสถานที่



หลักฐานของชีววิทยา

ในสาขาชีววิทยา การอธิบายของคัมภีร์กุรอ่านเกี่ยวกับเรื่องพัฒนาการของตัวอ่อนเป็นเรื่องที่เห็นได้ชัด ข้อความต่อไปนี้ได้ถูกพาดหัวในหนังสือพิมพ์หลายฉบับไปจนกระทั่งสิ้นสุดปี ค.ศ.1984 หนังสือพิมพ์ The Citizen ของแคนาดา ฉบับวันที่ 22 พฤศจิกายน 1984 ได้ตีพิมพ์ข่าวนี้ภายใต้พาดหัวว่า :

Ancient Holy Book 1300 Years Ahead of its Time (คัมภีร์โบราณรู้ล่วงหน้ามาก่อน 1,300 ปี)

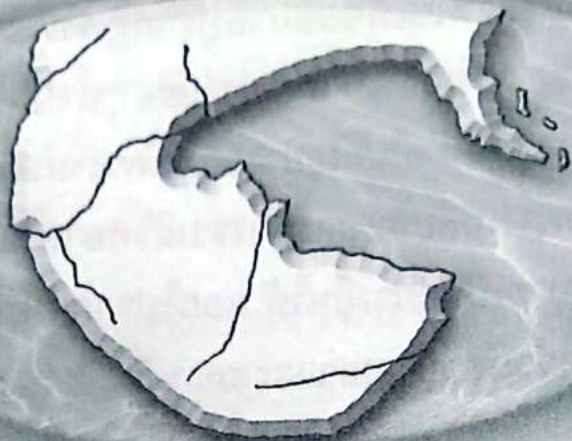
ในทำนองเดียวกัน หนังสือพิมพ์ The Times of India, New Delhi ฉบับวันที่ 10 ธันวาคม 1984 ก็ได้ตีพิมพ์ข่าวนี้ภายใต้พาดหัวว่า :

Koran Scores Over Modern Sciences (กุรอ่านเหนือกว่าวิทยาศาสตร์สมัยใหม่)

ดร.คีธ มอร์ (Dr.Keith More) นักชีววิทยาผู้เชี่ยวชาญเรื่องตัวอ่อนในครรภ์และเป็นศาสตราจารย์ผู้มีชื่อเสียงที่มหาวิทยาลัยโตรอนโต แคนาดา ได้ศึกษาข้อความบางตอนจากคัมภีร์กุรอ่าน (23 : 14, 39 : 6) โดยเปรียบเทียบกับการศึกษาวิจัยสมัยใหม่ เขาได้เดินทางไปเยี่ยมมหาวิทยาลัยกษัตริย์



ทวีปที่เคลื่อนที่



โลกเมื่อ 200 ล้านปีก่อน



โลกเมื่อ 125 ล้านปีก่อน



โลกเมื่อ 55 ล้านปีก่อน



อัลดอะซีซในญิดด๊ะฮฺ ซาอูดิอารเบียหลายครั้งพร้อมกับเพื่อนร่วมงานของเขา เขาพบว่าคำพูดของคัมภีร์กุรอ่านหลายตอนสอดคล้องทุกประการกับการศึกษาค้นคว้าสมัยใหม่อย่างน่าทึ่ง เขาประหลาดใจมากกว่าความจริงต่างๆ ที่อยู่ในคัมภีร์กุรอ่านได้มาประจักษ์แจ้งโดยโลกตะวันตกเมื่อปี ค.ศ.1940 นี่เองในงานเขียนของเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาได้เขียนว่า : “คัมภีร์กุรอ่านซึ่งมีอายุ 1,300 ปี มีข้อความที่ถูกต้องชัดเจนเกี่ยวกับพัฒนาการของตัวอ่อนในครรภ์ จนมุสลิมสามารถเชื่อได้อย่างมีเหตุผลว่าข้อความเหล่านั้นเป็นการเปิดเผยจากพระเจ้า”

รายละเอียดที่สนับสนุนเรื่องนี้สามารถหาได้จากการวิเคราะห์ของ ดร.มอริซ บูโกล์ ในหนังสือเรื่อง **The Bible, The Quran and Science** ซึ่งถูกตีพิมพ์ใน ค.ศ.1970 เราจะขอนำข้อความบางตอนจากบทที่ว่าด้วย “การเกิดของมนุษย์” มาอ้างในที่นี้



วิวัฒนาการของตัวอ่อนในมดลูก

การอธิบายของคัมภีร์กุรอ่านถึงบางขั้นตอนในการพัฒนาของตัวอ่อนนั้นตรงกับสิ่งที่เรารู้กันในปัจจุบันอย่างไม่มีผิดเพี้ยน และคัมภีร์กุรอ่านก็ไม่มีคำพูดแม้แต่คำเดียวที่เปิดให้วิทยาศาสตร์สมัยใหม่วิจารณ์ได้

หลังจากคำว่า “สิ่งที่เกาะติดอยู่” (อะลัก) คัมภีร์กุรอ่านก็ได้บอกให้เราทราบว่าตัวอ่อนได้ผ่านขั้นตอนของ “ก้อนเนื้อ” หลังจากนั้นเนื้อเยื่อกระดูกก็ปรากฏขึ้นและถูกห่อหุ้มอยู่ในเนื้อ

คัมภีร์กุรอ่าน 23 : 14 กล่าวว่า :-

“แล้วเราได้ทำให้เชื้ออสุจิเป็นก้อนเลือด แล้วเราได้ทำให้ก้อนเลือดเป็นก้อนเนื้อที่ถูกเคี้ยว แล้วเราได้ทำให้ก้อนเนื้อที่ถูกเคี้ยวนั้นเป็นกระดูก และเราได้หุ้มกระดูกนั้นด้วยเนื้อที่คงสภาพเดิม..”



คำว่า “ก้อนเนื้อที่ถูกเคี้ยว” เป็นคำแปลมาจากคำภาษาอาหรับว่า “มูฆะมะฮฺ” ส่วนคำว่า “เนื้อที่คงสภาพเดิม” ก็มาจากคำว่า “ละฮัม” ความแตกต่างกันตรงนี้อาจเป็นที่จะต้องมีการพูดถึง ในตอนแรกนั้น ตัวอ่อนเป็นมวลเล็กๆ ก้อนหนึ่ง ในบางขั้นตอนระหว่างการพัฒนาการของมัน หากมองด้วยตาเปล่าจะเหมือนกับก้อนเนื้อที่ถูกเคี้ยว โครงสร้างกระดูกจะพัฒนาภายในมวลนี้ซึ่งเรียกว่า “เมเซนซิมา” (mesenchyma) กระดูกที่ถูกสร้างขึ้นจะถูกหุ้มอยู่ในกล้ามเนื้อซึ่งตรงกับความหมายของคำว่า “ละฮัม”

การที่ส่วนต่างๆ ของตัวอ่อนปรากฏเป็นรูปร่างอย่างมีสัดส่วนที่สมบูรณ์ ในระหว่างพัฒนาการมาเป็นตัวบุคคลได้อย่างไรนั้นเป็นที่รู้กันแล้ว

นี่คือความหมายของคำว่า “มูค็อลละเก๊ะฮฺ” (หมายถึง “ทำให้เป็นรูปร่างได้สัดส่วน”) ซึ่งคัมภีร์กุรอ่าน 22 : 5 ใช้เพื่ออธิบายปรากฏการณ์นี้

“สุเจ้าจงรู้ไว้เถิดว่าเราได้สร้างสุเจ้ามาจากดินในตอนแรก หลังจากนั้นก็จากหยดอสุจิ แล้วก็จากก้อนเลือด แล้วก็จากก้อนเนื้อ ทั้งที่เป็นรูปร่างสมบูรณ์หรือไม่เป็นรูปร่าง...”

ในสมัยเมื่อพันปีก่อนหน้านี้ ระหว่างที่มนุษย์ยังคาดเดากันไปต่าง ๆ นานานั้น คนได้มีความรู้เกี่ยวกับคัมภีร์กุรอ่านแล้ว คัมภีร์กุรอ่านได้ใช้คำพูดแสดงให้เห็นถึงความจริงที่สำคัญอย่างง่าย ๆ ซึ่งมนุษย์ต้องใช้เวลาหลายศตวรรษในการค้นพบ



โภชนาการในคัมภีร์กุรอ่าน

ในคัมภีร์กุรอ่าน อาหารบางอย่างได้ถูกประกาศว่าไม่เหมาะสมสำหรับมนุษย์ที่จะนำมาบริโภค ดังนั้น อาหารเหล่านั้นจึงได้ถูกสั่งห้าม หนึ่งในสิ่งที่ถูกห้ามกินก็คือเลือด ในสมัยที่คัมภีร์กุรอ่านได้ถูกประทานลงมานั้น มนุษย์ไม่มีความคิดในเรื่องความสำคัญทางด้านโภชนาการ หลังจากนั้นอีกเป็นเวลานาน



เมื่อการศึกษาในห้องทดลองสามารถแยกส่วนประกอบของเลือดได้ เหตุผลของการห้ามกินเลือดก็เป็นที่ยอมรับชัด การศึกษาทางวิทยาศาสตร์ได้แสดงให้เห็นถึงผลดีของข้อห้ามนี้อย่างปฏิเสธไม่ได้

การวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าเลือดประกอบไปด้วยกรดยูริกซึ่งเป็นสารอันตรายต่อสุขภาพของมนุษย์ นี่คือเหตุผลของการกำหนดวิธีการเชือดสัตว์ในอิสลาม นั่นคือ มีดต้องคม ต้องกล่าวนามของพระเจ้าก่อนเชือด และต้องเชือดให้เส้นเลือดใหญ่ที่คอขาดทั้งหมด การเชือดเช่นนี้ทำให้เกิดการตายโดยการเสียเลือดทั้งหมดออกไปจากร่างกายมากกว่าการทำอันตรายอวัยวะที่สำคัญๆ ที่มีผลถึงตาย ถ้าหากสมอง หัวใจ ตับหรืออวัยวะสำคัญอื่นๆ ของสัตว์ถูกทำให้หมดสภาพ สัตว์จะตายในทันที แต่เลือดของสัตว์จะจับตัวแข็งอยู่ในเส้นเลือดและจะค่อยๆ ซึมเข้าไปในเนื้อ เนื้อของสัตว์ก็จะถูกปะปนไปด้วยกรดยูริกที่จะกลายเป็นพิษ

เนื้อหมูก็ได้ถูกห้ามรับประทานสั่งห้าม ในเวลานั้น เหตุผลของการห้ามยังไม่เป็นที่เข้าใจกัน แต่ตอนนี้ ผู้คนรู้ดีถึงผลเสียของเนื้อหมูกันแล้ว ดังที่เราเห็นกันแล้วว่าการดื่มนมมีอยู่ในสัตว์ทุกชนิด ร่างกายของมนุษย์ก็มีการดื่มนมเช่นกัน แต่มันถูกขับออกมาโดยไตและถ่ายออกมาทางปัสสาวะ 90% ของกรดยูริกที่สะสมอยู่ในร่างกายมนุษย์ถูกขับออกมาในลักษณะเช่นนี้ แต่ระบบเคมีชีวของหมูเป็นไปในลักษณะที่มันถ่ายกรดยูริกออกมาเพียง 2% เท่านั้น ส่วนที่เหลือจะคงอยู่ในส่วนต่างๆ ของร่างกาย สิ่งนี้เองที่เป็นปัจจัยสาเหตุที่ทำให้หมูเป็นโรครูมาติสม์ในอัตราสูงและคนที่กินเนื้อหมูก็มีโอกาสที่จะเป็นโรคนี้

เรื่องสำคัญทางด้านการแพทย์อีกเรื่องหนึ่งซึ่งคัมภีร์กุรอ่านกล่าวถึงก็คือเรื่องประโยชน์ของน้ำผึ้ง

เราได้ถูกบอกไว้ในน้ำผึ้ง “มีสิ่งบำบัดโรคสำหรับมนุษย์” (กุรอ่าน 16 : 69) ดังนั้น มุสลิมจึงได้ใช้ประโยชน์จากน้ำผึ้งในการเตรียมยา แต่สำหรับโลกตะวันตกแล้ว ความสำคัญทางด้านการแพทย์ของน้ำผึ้งยังไม่เป็นที่รู้จักกัน



ในตอนนั้น

แม้มาถึงศตวรรษที่ 19 ในยุโรป น้ำผึ้งก็ถูกถือว่าเป็นอาหารเหลวอย่างหนึ่ง จนกระทั่งในศตวรรษที่ 20 นี้เองที่นักวิชาการชาวยุโรปได้ค้นพบว่า น้ำผึ้งมีคุณสมบัติป้องกันการเน่าและฆ่าเชื้อ วารสารอเมริกันฉบับหนึ่งได้พูดถึงการศึกษาสมัยใหม่เกี่ยวกับน้ำผึ้งไว้ดังนี้ :

“น้ำผึ้งเป็นตัวทำลายจุลินทรีย์ที่ก่อให้เกิดโรคในมนุษย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามเรื่องนี้เพียงจะมีการพิสูจน์ให้เห็นในทางวิทยาศาสตร์เมื่อศตวรรษที่ 20 นี้เอง ดร.ดับเบิลยู. จี. แซ็คเก็ต (Dr.W.G. Sackett) กับวิทยาลัยการเกษตรโคโลราโดที่ฟอร์ตคอลลินส์ ได้พยายามพิสูจน์ว่าน้ำผึ้งเป็นตัวพาหะของโรคเหมือนกับนม แต่เขาต้องประหลาดใจเมื่อเขาเอาเชื้อจุลินทรีย์ที่เป็นโรคทั้งหมดใส่ลงไปในน้ำผึ้งบริสุทธิ์ ปรากฏว่าเชื้อจุลินทรีย์เหล่านั้นถูกทำลายอย่างรวดเร็ว จุลินทรีย์ที่ก่อให้เกิดโรคไทฟอยด์ตายในน้ำผึ้งบริสุทธิ์ภายใน 48 ชั่วโมง จุลินทรีย์ที่ทำให้ลำไส้อักเสบก็มีชีวิตอยู่ได้เพียง 48 ชั่วโมง เชื้อโรคที่ทำให้เกิดโรคปอดบวมและการติดเชื้อก็อยู่ได้เพียง 4 วัน เชื้อบาซิลลัส โคลี คอมมูนิส ซึ่งในบางสถานการณ์ก่อให้เกิดโรคเยื่อกระเพาะอักเสบก็ตายในวันที่ห้าของการทดลอง ดร.โบด็อก เบ็ค (Dr.Bodog Beck) กล่าวว่าจุลินทรีย์อีกหลายตัวที่ถูกทำลายในน้ำผึ้ง เหตุผลที่ทำให้น้ำผึ้งมีคุณสมบัติในการฆ่าเชื้อโรคก็คือความสามารถที่เรียกว่า “ไฮโกรสโกปิก” (hygroscopic) ของมัน นั่นคือคุณสมบัติในการดึงความชื้นทุกส่วนออกมาจากจุลินทรีย์ จุลินทรีย์ก็เหมือนกับสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ที่จะตายหากปราศจากน้ำ อำนาจในการดูดความชื้นนี้มีแทบไม่จำกัด น้ำผึ้งจะดึงความชื้นออกมาจากโลหะ แก้ว และแม้แต่หิน” (Rosicrucian Digest, September, 1975, p.11)

ข้อมูลที่วิทยาศาสตร์สมัยใหม่บอกถึงการสร้างน้ำนมได้ทำให้ต้องมีการอธิบายความหมายของคัมภีร์กุรอ่านในเรื่องนี้ซึ่งนักแปลรุ่นก่อนพบว่าเป็นการยากหากปราศจากความรู้ทางวิทยาศาสตร์ นักแปลสมัยใหม่ที่ได้รับ



ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ได้ให้คำแปลแก่เราดังนี้ว่า : “และแน่นอน มีบทเรียนสำหรับสุเจ้าในปศุสัตว์ เราได้ให้สุเจ้าดื่มสิ่งที่อยู่ในท้องของมันซึ่งมาจากการผสมกันระหว่างสิ่งที่อยู่ในลำไส้และเลือด นั่นคือ นมบริสุทธิ์ที่สดชื่นสำหรับผู้ดื่มมัน” (กุรอาน 16 : 66)

ในหนังสือเรื่อง **The Bible, The Quran and Science** (หน้า 196, 197) ดร.มอริซ บูไกล์ ได้อธิบายว่า “ส่วนประกอบของนมถูกต่อมน้ำนมแยกออกมา ส่วนประกอบเหล่านี้มาจากผลของการย่อยอาหารที่ถูกนำมาซึ่งมันโดยเลือด ดังนั้น เลือดจึงมีบทบาทเป็นผู้เก็บรวบรวมและกำกับสิ่งที่ถูกดึงออกมาจากอาหาร และนำสารอาหารจากต่อมน้ำนมที่เป็นตัวผลิตนมไปยังอวัยวะอื่นๆ ดร.มอริซ เขียนว่า :-

“ตรงนี้ กระบวนการขั้นแรกที่ทำให้ทุกสิ่งดำเนินไปก็คือการนำสิ่งที่อยู่ในลำไส้และเลือดมารวมกันที่ผนังลำไส้ก่อน แนวความคิดนี้เป็นผลมาจากการค้นพบที่ทำขึ้นในทางเคมีและสรีรศาสตร์ของระบบการย่อยอาหาร ในสมัยของท่านบีมุฮัมมัดยังไม่มีใครรู้เรื่องนี้เลยและเพิ่งจะมาเป็นที่เข้าใจกันเมื่อไม่นานมานี้ การค้นพบการหมุนเวียนของเลือดโดยฮาร์วีย์เพิ่งจะมีขึ้นหลังจากการประทานครัมภีร์กุรอานได้ประมาณ 10 ศตวรรษ ผมถือว่าการที่คัมภีร์กุรอานพูดถึงแนวความคิดนี้นั้น ไม่มีมนุษย์คนไหนที่สามารถจะอธิบายได้ในยุคที่แนวความคิดนี้ถูกสร้างขึ้นมา”



วิชาฟิสิกส์สมัยใหม่กับคัมภีร์กุรอาน

อีกจุดหนึ่งที่สติปัญญาของมนุษย์เพิ่งจะมาถึงความจริงทางวิทยาศาสตร์ที่สำคัญก็คือธรรมชาติของแสง เซอร์ ไอแซค นิวตัน (ค.ศ.1642-1727) คือผู้ที่ออกมาเสนอทฤษฎีว่าแสงประกอบไปด้วยอนุภาคเล็กๆ ในความเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วซึ่งส่องออกมาจากแหล่งที่มาของมันและกระจายออกไปในบรรยากาศ เนื่องจากอิทธิพลของนิวตัน ทฤษฎีแสงนี้ได้เป็นที่แพร่หลายใน



โลกวิทยาศาสตร์เป็นเวลานานมาก แต่ในที่สุดก็มาถูกทั้งไปในกลางศตวรรษที่ 19 เมื่อมีทฤษฎีคลื่นของแสงเกิดขึ้นจากการค้นพบการทำงานของโฟตอน “งานล่าสุดได้ทำให้นักวิทยาศาสตร์เชื่อมั่นว่าแสงมีลักษณะเป็นคลื่นซึ่งขัดแย้งกับทฤษฎีอนุภาคของนิวตัน” (*Encyclopaedia Britannica*, 1984, Vol. 19, p.665)

กว่าจะพิสูจน์ว่านิวตันผิดก็ต้องใช้เวลาถึง 200 ปี แต่ในทางตรงข้าม คัมภีร์กุรอ่านได้ให้ข้อมูลแก่โลกไว้ในศตวรรษที่ 7 และแม้จะผ่านไปถึง 1,400 ปี ความจริงที่คัมภีร์กุรอ่านให้ไว้ก็ถูกเปิดเผยออกมาโดยไม่มีใครสามารถลบล้างได้ เหตุผลก็คือข้อมูลดังกล่าวมาจากพระเจ้าไม่ได้มาจากมนุษย์ ความจริงอันสมบูรณ์นี้สามารถพิสูจน์ได้ตลอดเวลาซึ่งไม่มีใครอื่นสามารถอ้างได้

ทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ประกาศว่าแรงโน้มถ่วงควบคุม การเคลื่อนไหวของดวงดาว กาแล็กซีและจักรวาล และสามารถทำนายได้

การค้นพบทางวิทยาศาสตร์นี้ได้ถูกพัฒนาเป็นปรัชญาโดยฮูม (Hume) (ค.ศ. 1711-1776) และนักคิดคนอื่นๆ ที่ประกาศว่าระบบจักรวาลทั้งหมด ได้ถูกควบคุมโดยหลักการแห่งสาเหตุ และมันเป็นเช่นนั้นเมื่อมนุษย์ไม่รู้เรื่องนี้ จึงคิดกันว่าพระเจ้าคือผู้ควบคุมจักรวาล ดังนั้น หลักการแห่งสาเหตุและผลจึง ถูกคิดกันขึ้นมาเพื่อที่จะละทิ้งความคิดเรื่องพระเจ้า

แต่การศึกษาค้นคว้าต่อมาได้ขัดแย้งกับข้อสมมุติฐานทางวัตถุล้วนๆนี้ เมื่อพอล ดิราค (Paul Dirac) ไฮเซนเบิร์ก (Heisenberg) และนักวิทยาศาสตร์ คนอื่นๆ หันมาวิเคราะห์โครงสร้างของอะตอม พวกเขาพบว่าระบบของมัน ขัดแย้งกับหลักการแห่งสาเหตุที่ถูกนำมาใช้เป็นพื้นฐานของการศึกษาระบบ สุริยะ ทฤษฎีนี้ซึ่งถูกเรียกว่าทฤษฎีกลไกควอนตัม (quantum mechanics theory) กล่าวว่าในระดับที่ต่ำกว่าอะตอม วัตถุดำเนินไปตามยถากรรมของมัน

คำว่า “หลักการ” ในวิทยาศาสตร์หมายถึงสิ่งที่ถูกนำมาใช้ในการ



วัดที่เท่ากันทั่วทั้งจักรวาล ถ้าหากว่ามีแม้แต่อะไรสักอย่างหนึ่งของหลักการไม่สามารถที่จะนำมาใช้กับบางสิ่งได้ ความน่าเชื่อถือทางวิชาการของมันก็จะมีปัญหา ดังนั้น ถ้าหากสิ่งใดไม่เป็นไปตามหลักของสาเหตุในลักษณะเดียวกันที่ระดับไดอะตอมเหมือนกับในระบบสุริยะ มันก็ต้องถูกปฏิเสธ

ไอน์สไตน์พบว่าความคิดนี้เป็นไปไม่ได้และได้ใช้เวลา 30 ปีสุดท้ายของเขาพยายามที่จะทำให้สิ่งที่ดูขัดแย้งกันนี้ลงรอยกัน เขาได้ปฏิเสธการเป็นไปตามยถากรรมของกลไกแควนตัมโดยกล่าวว่า “ผมไม่อาจเชื่อว่าพระเจ้าเล่นลูกเต๋ากับจักรวาล” ถึงแม้จะพยายามอย่างดีที่สุด แต่ไอน์สไตน์ก็ไม่สามารถที่จะแก้ปัญหานี้ และดูเหมือนว่าคัมภีร์กุรอ่านจะมีคำตอบสุดท้ายในเรื่องความจริงของจักรวาล ความจริงที่จักรวาลไม่อาจอธิบายได้ในความรู้ของมนุษย์นั้นได้ถูกแสดงให้เห็นโดยเอียน ร็อกซเบิร์ก (Ian Roxburgh) เมื่อเขาเขียนว่า :-

“กฎของฟิสิกส์ที่ค้นพบบนโลกมีตัวเลขที่กำหนดขึ้นมาโดยพลการ เช่น อัตราส่วนของมวลอิเล็กตรอนต่อมวลของโปรตอนซึ่งมีประมาณ 1840 ต่อ 1 ทำไม ? ผู้สร้างเลือกตัวเลขเหล่านี้ขึ้นมาตามอำเภอใจหรือ ?” (Sunday Times, London, 4 December, 1977)

เมื่อคัมภีร์กุรอ่านกล่าวว่า “พระเจ้าเป็นผู้ทรงอำนาจสูงสุดของจักรวาล พระองค์ทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์” (กุรอ่าน 14 : 27) และพระองค์คือผู้ทรงจัดการตามพระประสงค์ของพระองค์ (กุรอ่าน 85 : 16) เราไม่จำเป็นต้องถามตัวเราเองถึงคำถามอย่างที่เอียน ร็อกซเบิร์กถาม เป็นเวลานานนับพันปีแล้วที่แนวความคิดเรื่องพระเจ้าเป็นสิ่งที่ได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องเชื่อถือได้โดยไม่มีข้อโต้แย้ง ตอนนี้ จากจุดยืนของลัทธิวัตถุนิยมสุดขั้วลูกตัมของความเชื่อได้แกว่งกลับมายังกฎของคัมภีร์กุรอ่านที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงและไม่อาจโจมตีได้แล้ว

มีตัวอย่างมากมายนับไม่ถ้วนในคัมภีร์กุรอ่านและในบันทึกคำพูดของท่านนบีมุฮัมมัดที่เป็นตัวบ่งชี้ว่าคัมภีร์กุรอ่านเป็นสิ่งที่เกินกว่าความสามารถของ



มนุษย์ เพื่อเป็นการสรุป ต่อไปนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอังกฤษซึ่งอินายะ
ตุลลอฮ์ มัชรืกี เป็นผู้เล่า เขาเขียนว่า “วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ ปี 1909 ฝนตก
หนัก ขณะที่ผมออกไปทำธุระอะไรบางอย่าง ผมได้เห็นเซอร์ เจมส์ จินส์
นักดาราศาสตร์มหาวิทยาลัยแคมบริดจ์ผู้มีชื่อเสียงหนีบคัมภีร์ไบเบิลไว้ใต้แขน
เดินไปยังโบสถ์ เมื่อเข้าไปใกล้ ผมได้ทักทายเขา แต่เขาไม่ตอบ เมื่อผมทัก
เขาอีกครั้งหนึ่ง เขาก็มองมาที่ผมและถามว่า ‘คุณต้องการอะไร?’ ผมตอบว่า
‘สองสิ่งครับ สิ่งแรกก็คือ ฝนกำลังตกลงมา แต่คุณไม่กางร่ม’ เซอร์ เจมส์
ยิ้มด้วยจิตใจที่ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวและกางร่มออก หลังจากนั้น ผมก็กล่าวต่อ
ไปว่า ‘สิ่งที่สอง ผมอยากจะทราบว่าคนที่มียี่ห้อเสียงไปทั่วโลกอย่างท่านกำลัง
ทำอะไร ไปสวดที่โบสถ์หรือครับ?’ เซอร์ เจมส์ หยุดอยู่ครู่หนึ่งแล้วมองผม
หลังจากนั้นก็กล่าวว่า ‘เย็นนี้ไปดื่มน้ำชากับผมหน่อย’ ดังนั้นผมจึงไปที่บ้านของ
ท่านในตอนเย็น เวลา 4 โมงตรง คุณนายเจมส์ได้ออกมาต้อนรับและกล่าวว่า
‘เซอร์ เจมส์กำลังคอยคุณอยู่ค่ะ’ ผมจึงเข้าไปข้างในซึ่งได้มีการนำน้ำชามา
ตั้งไว้บนโต๊ะแล้ว เซอร์ เจมส์ ถามผมเหมือนคนไม่ได้คิดอะไรว่า ‘คุณถาม
อะไรนะ?’ และโดยที่ไม่รอคำตอบ เขาก็พูดถึงการสร้างเทหวัตถุในท้องฟ้า
และกฎระเบียบอันน่าทึ่งที่เทหวัตถุเหล่านั้นปฏิบัติตาม ระยะห่างที่ดวงดาว
เหล่านั้นโคจรอย่างเป็นปกติโดยไม่มีคามผิดพลาด การดึงดูดซึ่งกันและกัน
และการไม่เคยออกไปนอกทางที่ถูกเลือกไว้สำหรับมันไม่ว่ามันจะซับซ้อนอย่างไร
ก็ตาม เรื่องที่เขาเล่าถึงอำนาจและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเหมือนกับเห็นด้วย
ดำนั้นทำให้หัวใจของผมเริ่มสั่น สำหรับเขาแล้ว ผมบนศีรษะของเขาถูกตั้งตรง
ตาของเขาเป็นประกายด้วยความหวาดกลัวและประหลาดใจ ความประหม่า
เมื่อคิดถึงความรู้และความทรงอำนาจของพระเจ้า ได้ทำให้มือของเขาสั่น
และเสียงของเขาตะกุกตะกัก เขากล่าวว่า ‘อินายะตุลลอฮ์ คาน คุณรู้ไหม?
เมื่อผมนึกถึงความสามารถอันยิ่งใหญ่ในการสร้างของพระเจ้า ตัวของผมจะสั่น
ไปด้วยความกลัวในอำนาจของพระองค์ เมื่อผมไปโบสถ์ ผมได้ก้มหัวลงและ
กล่าวว่า ‘โอ พระเจ้า พระองค์ช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน’ และไม่ใช้แคร์ริมฝีปาก

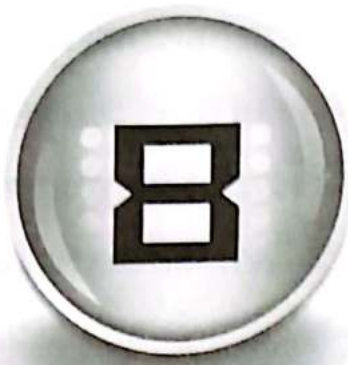


ของผมเท่านั้น แต่ทุกส่วนของร่างกายของผมได้ร่วมไปกับการกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ด้วย ผมได้รับความสงบสุขอย่างไม่น่าเชื่อในการสวดวิงวอนของผมเมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น ผมได้รับความสำเร็จจากคำวิงวอนของผมมากกว่าใครถึงพันเท่า เอาละ ! ลองบอกฉันซิว่าตอนนี้คุณเข้าใจหรือยังว่าทำไมผมถึงไปโบสถ์ ?”

คำพูดของเซอร์ เจมส์ จินส์ ทำให้ความคิดของอินายะตุลลอฮฺ มัชรีกีปั่นป่วน เขากล่าวว่า “ครับ คำพูดอันเป็นแรงบันดาลใจของคุณเป็นที่ประทับใจผมมาก ผมนึกถึงข้อความตอนหนึ่งของคัมภีร์กุรอ่านซึ่งผมขออนุญาตนำมาอ้าง” เซอร์ เจมส์ ตอบว่า “ได้เลย” ดังนั้น อินายะตุลลอฮฺ คาน จึงได้อ่านข้อความจากคัมภีร์กุรอ่านซึ่งมีความหมายดังนี้ : “...และภูเขาก็ตกเศาะดะกัฮ์ที่มีสวดลายสีสันท่าง ๆ กัน เช่น สีขาว สีแดงและสีดำ และในทำนองเดียวกันทั้งมนุษย์ สัตว์ต่าง ๆ และปศุสัตว์ก็มีสีสันทกต่างกัน แท้จริงแล้ว บรรดาผู้มีความรู้จากปวงบ่าวของพระองค์เท่านั้นที่เกรงกลัวพระเจ้า” (กุรอ่าน 35 : 27-28)

“นั่นอะไรนะ ?” เซอร์ เจมส์ จินส์ อุทาน “บรรดาผู้มีความรู้จากปวงบ่าวของพระองค์เท่านั้นที่เกรงกลัวพระเจ้า ช่างน่าทึ่งเหลือเกิน ผมใช้เวลาห้าสิบปีต่อเนื่องกันในการศึกษาและสังเกตเพื่อรู้ถึงความจริงนี้ ใครสอนมุฮัมมัด ? มันอยู่ในคัมภีร์กุรอ่านจริงหรือเปล่า ? ถ้าเช่นนั้น คุณบันทึกคำยืนยันของผมลงไปได้เลยว่าคัมภีร์กุรอ่านเป็นคัมภีร์ที่ถูกประทานมามุฮัมมัดอ่านหนังสือไม่ออกเขียนหนังสือไม่ได้ เขาไม่อาจเรียนความจริงที่สำคัญอันยิ่งใหญ่นี้ได้ด้วยตัวของเขาเอง พระเจ้าจะต้องสอนเขาแน่ เหลือเชื่อจริงๆ” (Nuqoosh Shakhsyat, (Impression of Personalities), pp.1208-209)





ตาสนากับสังคม

สังคมวางพื้นฐานอยู่บนเครือข่ายอันละเอียดอ่อนของความสัมพันธ์ของมนุษย์ซึ่งหากมีการกระทบกระทั่งเพียงน้อยนิดก็อาจแตกหักหรือปิดได้ ความไม่เป็นธรรมทั้งหลายไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ล้วนเป็นผลมาจากความหลงผิดทั้งสิ้น ดังนั้น อะไรที่จะมารักษาความสมดุลของความยุติธรรม ? จะเห็นได้ชัดว่ากฎหมายจะต้องถูกกำหนดขึ้นมาให้สอดคล้องกับความจำเป็นทางศีลธรรมเพื่อนำมาบังคับใช้และรักษาสมดุลที่เหมาะสมระหว่างความยั่งยืนและความเกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ ถึงแม้การมีกฎหมายดังกล่าวจะเป็นสิ่งรีบด่วน แต่สังคมก็ไม่สามารถที่จะพัฒนาหลักการที่ยอมรับได้โดยทั่วไปและสามารถนำมาใช้เป็นฐานรองรับความเติบโตยั่งยืนของกฎหมายได้ ถึงแม้จะมีความพยายามมาเป็นเวลาถึง 2,500 ปีแล้วก็ตาม

ดังที่ แอล.แอล. ฟูลเลอร์ (L.L. Fuller) ได้กล่าวไว้ว่ากฎหมายก็จะต้องค้นหาตัวเอง ในหนังสือเรื่อง **The Law in Quest of Itself** เขาได้ชี้ว่าในยุคสมัยใหม่ได้มีหลายคนพยายามคิดและเขียนกันถึงเรื่องนี้เป็นจำนวนมาก หนังสือ **Chambers Encyclopaedia** กล่าวว่า “โดยการถูกกำหนดให้เป็นศาสตร์อันน่าเกรงขาม กฎหมายได้สร้างความก้าวหน้าอันยิ่งใหญ่ขึ้น” แต่ความพยายามเหล่านี้ทั้งหมดก็ไม่สามารถที่จะสร้างแนวความคิดเรื่องกฎหมายที่เป็นเอกฉันท์ได้ ผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายคนหนึ่งกล่าวว่า : “ถ้าผู้สนับสนุนรัฐธรรมนูญ 10 คน ถูกขอให้จำกัดความว่ากฎหมายคืออะไร ? มันก็ไม่ใช่เรื่องเกินไปที่จะกล่าวว่า



เราจะต้องเตรียมตัวไว้สำหรับ 11 คำตอบที่แตกต่างกัน” ถ้าไม่คำนึงถึงเรื่องทางเทคนิค แนวความคิดทางด้านนิติศาสตร์สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทด้วยกัน นั่นคือ ประเภทอุดมคติที่พยายามจะหาว่า “กฎหมายควรจะเป็นอย่างไร ?” และประเภทการวิเคราะห์ที่พยายามจะตีความ “กฎหมายดังที่มันเป็นอยู่” ประวัติศาสตร์ของหลักกฎหมายแสดงให้เห็นว่าแนวความคิดทางกฎหมายทั้งสองประเภทนี้ยังไม่สามารถหาข้อสรุปที่เป็นที่ยอมรับได้ เมื่อนักกฎหมายพยายามที่จะตีความกฎหมายในความหมายของประเภทที่สอง ก็มีการโต้แย้งว่าพวกเขาไม่สนใจการให้เหตุผลทางตรรกะ และเมื่อพวกเขาพยายามที่จะทำความเข้าใจมันภายในกรอบของแนวความคิดประเภทแรก พวกเขาก็จำต้องสรุปว่ามันเป็นอะไรที่ไม่อาจค้นพบได้ ?

แนวความคิดหนึ่งมองว่ากฎหมายเป็นโครงสร้างภายนอกของสังคมมนุษย์ที่สามารถสร้างขึ้นได้ตามกฎและระเบียบที่รู้จักกันอยู่เหมือนกับการสร้างกรงขึ้นมาขังสัตว์ในสวนสัตว์ ทฤษฎีนี้ได้รับการสนับสนุนโดยจอห์น ออสติน (ค.ศ.1790-1859) ผู้กล่าวว่า : “กฎหมายคือสิ่งที่ผู้เหนือกว่ากำหนดขึ้นมาใช้กับผู้ที่ย่อยกว่า ไม่ว่าผู้เหนือกว่านั้นจะเป็นกษัตริย์หรือนักกฎหมาย”

ขณะที่สิ่งดังกล่าวมาดูเหมือนว่าจะเป็นทฤษฎีที่ปฏิบัติได้ แต่มันก็ขาดเหตุผลไปเนื่องจากมันเห็นด้วยกับการให้นักกฎหมายมีความเหนือกว่าโดยไม่มีหลักเกณฑ์เรื่องความยุติธรรมที่จะนำมายึดถือ แต่สติปัญญาของมนุษย์ไม่ยอมที่จะให้ความยุติธรรมเป็นแนวความคิดที่แยกไปจากกฎหมาย เมื่อกฎหมายตัดสินใคร การตัดสินจะถือว่าถูกต้องใช้ได้ก็ต่อเมื่อมันวางพื้นฐานอยู่บนความยุติธรรม จี.ดับเบิลยู. พาตัน (G.W. Paton) ให้ข้อสังเกตว่าคำจัดความเรื่องกฎหมายของออสตินได้ลดกฎหมายลงมาเป็น “คำบัญชาของผู้มีอำนาจคนหนึ่ง” (G.W. Paton, **A Textbook of Jurisprudence**)

ถึงแม้ในทางปฏิบัติในทั่วโลก กฎหมายได้ถูกสร้างขึ้นและถูกนำมาใช้โดยอำนาจทางการเมือง นักกฎหมายคนสำคัญๆจำนวนหนึ่งก็รู้สึกว่าเป็น



เรื่องจำเป็นที่จะต้องทำการศึกษาด้านวิชาการในเรื่องหลักการของกฎหมาย
อย่างไรก็ตาม การศึกษาของนักกฎหมายเหล่านี้ก็นำพวกเขาไปไม่ไกลเกิน
กว่าข้อสรุปว่าในเรื่องของเกณฑ์ตัดสินนั้นยังไม่อาจเห็นพ้องต้องกันได้ เหตุผล
ก็คือเป้าหมายของการศึกษาดังกล่าวต้องการให้กำหนดบรรทัดฐานทางกฎหมายบน
พื้นฐานของคุณค่าความเป็นมนุษย์ นักวิชาการเห็นด้วยว่าการค้นหาคุณค่า
นี้เป็นไปไม่ได้โดยวิธีการทางเหตุผลแต่เพียงอย่างเดียว และผู้สนับสนุน
รัฐธรรมนูญก็ยังไม่พบโครงสร้างที่ถูกต้องที่จะนำมากำหนดกรอบกฎหมาย
ที่ตัวเองเสนอ พวกเขาเห็นพ้องต้องกันว่ามีคุณค่าสำคัญบางอย่างที่พวกเขา
รู้สึกว่ามันจำเป็นจะต้องนำมาใส่ไว้ในกฎหมาย แต่ถึงกระนั้น พวกเขาก็พบว่า
ขณะที่รักษาค่าน่าบางอย่างไว้ก็มักจะไม่สามารถรักษาค่าน่าอย่างอื่นได้ในเวลา
เดียวกัน มันเหมือนกับคนผู้หนึ่งที่พยายามจะชั่งน้ำหนักกับ 5 ตัว ในด้านหนึ่ง
ด้วยกับ 5 ตัวอีกด้านหนึ่ง เขารวมกับ 5 ตัวไว้บนตาชั่งด้านหนึ่งแล้วหันไป
สนใจกับตัวอื่นอีก 5 ตัวในขณะที่กับ 5 ตัวแรกกระโดดออกไปจากตาชั่งแล้ว
สภาวะเช่นนี้เกิดขึ้นกับความพยายามของเราที่จะกำหนดกรอบกฎหมายที่
สมบูรณ์ขึ้นมา การสร้างกฎหมายขึ้นมาฉบับหนึ่งได้ก่อให้เกิดผลเสียต่ออีก
อย่างหนึ่ง เป็นอย่างนี้ไม่จบสิ้น ดับเบิลยู. ฟรีดแมน (W. Friedmann) กล่าวว่า
ทางแก้ปัญหาทางเดียวที่อารยธรรมตะวันตกพบก็คือ “รักษาความโอนเอน
จากสุดขั้วด้านหนึ่งไว้จากสุดขั้วอีกด้านหนึ่ง” (W. Friedmann, **Legal Theory**,
p.18)

ต่อมา สุดขั้วที่เรามาถึงก็คือการออกหรือการยกเลิกกฎหมายโดยดูว่า
ประชาชนจะพอใจหรือไม่ ? ดังนั้น กฎหมายบางฉบับถึงแม้จะมีเหตุผลทาง
จริยธรรมและวิชาการจึงได้ถูกละทิ้งไปเพราะประชาชนไม่ต้องการมัน ตัวอย่าง
เช่น เหล้าได้ถูกสั่งห้ามชั่วคราวหนึ่งในสหรัฐ แต่กฎหมายนี้ก็ถูกยกเลิกไปใน
ที่สุดเพราะแรงกดดันของประชาชน การตัดสินลงโทษประหารชีวิตในอังกฤษ
ได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปเพราะเหตุผลเดียวกัน และการรกร่วมเพศได้ถูกทำให้
เป็นที่ถูกต้องตามกฎหมาย ถึงแม้จะถูกคัดค้านโดยผู้พิพากษาและสมาชิกใน



สังคมที่เห็นความชั่วร้ายของมัน

กุสตาฟ แรดบรูก (Gustav Radbruch, ค.ศ.1878-1949) สังเกตว่ากฎหมายจะนำมาใช้ได้ก็โดยการยินยอม ไม่ใช่เพราะเหตุผลว่ามันเป็นที่ “รู้จักกันทางด้านวิชาการ” ทศนะของแรดบรูกไม่ใช่ข้อยกเว้น และบนพื้นฐานนี้ได้มีแนวความคิดเกิดขึ้นซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า “แนวความคิดแห่งความสัมพัทธ์” ซึ่งกล่าวว่า “การตัดสินใจที่สมบูรณ์เกี่ยวกับกฎหมายไม่ใช่สิ่งที่สามารถค้นพบได้” สิ่งที่ยกกฎหมายแสวงหานั้นเกี่ยวข้องกับข้อโดยตรงกับคุณค่าของมนุษย์และเป็นสิ่งที่สติปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถที่จะหาวิธีการแก้ไขที่เป็นสากลได้ แต่สัญชาตญาณของมนุษย์เกี่ยวกับความถูกต้องและความผิดก็ยังแรงจนไม่มีปรัชญาใดในศตวรรษที่ 18 และระบบที่ถืออรรถประโยชน์เป็นสำคัญของรัสเซียทำลายได้ สัญชาตญาณนี้ฝังรากลึกอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์จนแม้แต่พวกรัสเซียที่มีโอกาสอันยาวนานกว่าครึ่งศตวรรษในการหล่อหลอมมนุษย์ให้เข้ากับแนวความคิดในโรงงานทางทฤษฎีของพวกเขา ก็ไม่สามารถที่จะลบล้างมันได้ และประเทศตะวันตกก็ยังคงเผชิญกับสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออกซึ่งแม้หลังจากอาศัยความพยายามของมันมองชั้นเลิศแล้ว พวกเขาก็ไม่สามารถหาบรรทัดฐานที่เห็นพ้องต้องกันได้ ความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์กำลังทำให้เป็นที่เห็นชัดว่าเราอาศัยอยู่ในโลกที่คนไม่มองถึงสถานะของคุณค่าเลย

บันทึกทางประวัติศาสตร์กล่าวว่าการค้นหาหลักการของกฎหมายเริ่มต้นโดยนักปรัชญากรีกซึ่งหนึ่งในจำนวนนั้นก็คือโซลอน (Solon, 638-558 B.C.) ซึ่งเป็นนักกฎหมายที่มีชื่อเสียง หนังสือกฎหมายโบราณที่มีชื่อเสียงที่สุดก็คือหนังสือที่เขียนโดยพลาโต (Plato 427-347 B.C.) และอาชีพกฎหมายได้เริ่มต้นขึ้นในกรุงโรมเมื่อ 500 ปีก่อนคริสตกาล อย่างไรก็ตามกฎหมายได้ถูกถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของวิชาเทววิทยา จนกระทั่งถึงศตวรรษที่ 15 การแยกกฎหมายออกจากศาสนาเพิ่งจะมาเริ่มต้นขึ้นในศตวรรษที่ 16 นี้เอง อย่างไรก็ตาม กฎหมายก็ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของวิชารัฐศาสตร์ จนกระทั่ง



ในศตวรรษที่ 19 ปรัชญากฎหมายได้ถูกแยกออกจากปรัชญาการเมืองและ
วิชานิติศาสตร์ได้ถูกพัฒนาออกมาเป็นสาขาความรู้ที่เป็นอิสระและเป็นวิชาเฉพาะ

นักปรัชญาโบราณได้สร้างหลักกฎหมายมาจากความจริงที่ได้รับการ
พิสูจน์แล้วบางอย่างซึ่งพวกเขาเรียกว่าสิทธิทางธรรมชาติ หลังศตวรรษที่ 16
การปฏิวัติทางความคิดของยุโรปได้แสดงให้เห็นว่าความจริงที่ได้รับการพิสูจน์
แล้วเหล่านี้เป็นเพียงการตั้งข้อสันนิษฐานเท่านั้นเพราะมันไม่มีพื้นฐานทางด้าน
เหตุผลเลย ดังนั้นเสรีภาพส่วนบุคคลจึงถูกสร้างขึ้นมาให้เป็นความดีอันยิ่งใหญ่
ที่สุดที่สามารถนำมาใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการสร้างกฎหมาย แต่ผลของการ
ปฏิวัติอุตสาหกรรมได้แสดงให้เห็นว่าเสรีภาพส่วนบุคคลนำไปสู่การเอาเปรียบ
มนุษยชาติและความไร้ระเบียบ หลังจากนั้น ความดีทางสังคมก็ได้ถูกถือว่าเป็น
ความดีสูงสุดที่สามารถนำมาใช้เป็นหลักการสำหรับการออกกฎหมาย แต่
เมื่อแนวความคิดนี้ได้ถูกนำมาใช้ มันก็นำไปสู่ความถดถอยทางด้านการเมือง
อันน่าสะพรึงกลัวในนามของกรรมสิทธิ์ของประชาชน มีการหวังไว้สูงว่าระบบ
ทางสังคมใหม่นี้จะประกันความยุติธรรมให้บุคคลได้มากกว่า แต่จากการทดลอง
อันยาวนานที่ผ่านมาได้เปิดเผยให้เห็นว่าระบบกรรมสิทธิ์ของประชาชนซึ่งเป็น
ระบบเผด็จการชาตินี้ไม่เพียงแต่จะสร้างความรุนแรงขึ้นมาเท่านั้น แต่ยังเป็น
ปัจจัยขัดขวางความพยายามของมนุษย์ด้วย ประเทศที่เราสามารถเห็นผลของ
นโยบายนี้ได้มากที่สุดก็คือสหภาพโซเวียตซึ่งภาคแรกที่ได้ตกอยู่ใต้อิทธิพลของ
“อุดมการณ์” นี้ก็คือภาคการเกษตร นับตั้งแต่การปฏิวัติบอลเชวิคในปี ค.ศ.
1917 ในรัสเซียและในประเทศคอมมิวนิสต์อื่นๆได้มีความพยายามอย่าง
ต่อเนื่องที่จะรวมภาคการเกษตรให้อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐ

ความพยายามที่จะรวมทุกอย่างให้อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐได้
เริ่มต้นขึ้นใน ค.ศ.1930 โดยโจเซฟ สตาลิน (ค.ศ.1879-1953) อย่างไร
ก็ตาม ไม่นานนักก็เป็นที่เห็นได้ชัดว่าการโอนกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลไปเป็น
กรรมสิทธิ์ของส่วนรวมไม่ราบรื่น รัฐได้แจกที่ดินให้ประชาชนคนละประมาณ



0.3 เฮคเตอร์แก่เกษตรกรรารวมเพื่อจัดความอดอยาก ที่ดินเหล่านี้จะต้องถูกนำไปเพาะปลูกโดยแต่ละคนเพื่อเพิ่มพูนรายได้ของเกษตรกรและเพื่อให้แน่ใจว่าเกษตรกรจะไม่มีปัญหาจากการเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันจากการทำการเกษตรส่วนบุคคลไปเป็นเกษตรแบบนารวม นี่คือนสิ่งที่ถูกถือว่าเป็น “ความเลวร้ายชั่วคราว” เพื่อตอบสนองความจำเป็นและจะถูกยกเลิกหลังจากระบบเศรษฐกิจเดิมหายไป

อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้เป็นความเลวร้ายชั่วคราวอย่างที่คิดกัน มาตรการดังกล่าวได้กลายเป็นสิ่งถาวรของสถานการณ์ทางด้านเศรษฐกิจ มันเป็นความเจ็บปวดสำหรับมนุษย์ที่จะต้องถูกฉีกออกจากสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของเขา และนี่ก็ไม่ใช่ว่าจะยกเว้น ผู้คนประมาณ 5.5 ล้านคนเสียชีวิตเพราะความหิวและโรคติดต่อเมื่อถูกบังคับให้เข้าสู่ นารวมและนารัฐตามคำสั่งของสตาลิน

แต่สิ่งที่สามารถชี้ถึงความผิดพลาดของระบบการเกษตรที่รัฐเป็นเจ้าของก็คือถึงแม้จะมีการลงทุนอย่างมหาศาลในภาคสาธารณะ แต่ภาคเอกชนก็ยังคงมั่งคั่งสมบูรณ์ ในสหภาพโซเวียต เกษตรกรเอกชนนับหมื่นรายยังเป็นเจ้าของที่ดินขนาดเล็กในจอร์เจียและเอเชียกลาง จากบทความในวารสารรายเดือน Questions of Economy ฉบับเดือนพฤศจิกายน 1984 ตีพิมพ์โดยสถาบันวิชาการวิทยาศาสตร์มอสโก ที่ดินขนาดเล็กสามารถให้ผลผลิตได้ถึง 25% ของผลผลิตทางการเกษตรในสหภาพโซเวียต กว่าครึ่งหนึ่งของมันฝรั่งทั้งประเทศและหนึ่งในสามของเนื้อ ไข่และผักอื่นๆล้วนผลิตโดยเอกชน ตัวเลขเหล่านี้ถือว่าน่าทึ่งมากเมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนที่ดินที่เอกชนถือครองเพียง 2.8% ของที่ดินการเกษตรทั่วประเทศ

ราคาผักที่เอกชนปลูกในตลาดกลางมอสโกก็ทำให้อุดมการณ์อาหารให้เปล่าสำหรับทุกคนของพวกเขาต้องกลายเป็นเรื่องตลก ตามรายงานข่าวรอยเตอร์จากมอสโกวันที่ 28 ธันวาคม 1984 มะเขือเทศจากจอร์เจีย



มีราคากิโลกรัมละ 15 รูเบิลในตลาดมอสโก ดอกกะหล่ำจากเอเชียกลางราคา
หัวละ 12 รูเบิล ชาวมอสโกบ่นกันถึงเรื่องสินค้าราคาสูง แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าจะ
จ่ายหรือจะกลับบ้านโดยไม่มีผักติดมือไป :-

“ขณะที่ชาวมอสโกบ่นกันถึงเศรษฐกิจร่างกายกำยำจากทางใต้ที่มีบ้าน
ใหญ่และรถยนต์หรูหราก็เป็นเรื่องยากที่จะหา
ผลไม้และผักได้” (The Muslim, Islamabad, December 29, 1984)

ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นว่ารัฐคอมมิวนิสต์ไม่สามารถที่จะจัดหาสิ่งจำเป็น
ขั้นพื้นฐานของชีวิตให้แก่ประชาชนได้ อย่างไรก็ตามแต่จะจัดหาให้โดยไม่คิดมูลค่า
เลย ประชาชนต้องอาศัยภาคเอกชนในเรื่องปัจจัยขั้นพื้นฐาน ภาคเอกชนยัง
ก้าวหน้ากว่าภาครัฐถึงแม้ว่าความก้าวหน้าของฝ่ายหลังจะได้รับการอุปถัมภ์
จากรัฐคอมมิวนิสต์ก็ตาม ถึงแม้ผู้นำคอมมิวนิสต์ซึ่งหลายคนต้องเผชิญกับความ
จริงว่ารัฐอย่างเดียวไม่สามารถตอบสนองความต้องการของชาติได้ก็ยอมรับถึง
ความสำคัญของภาคเอกชน นายนิโคไล บัทยาโคฟ หัวหน้าวางแผนของรัฐ
ได้บอกที่ประชุมของสภาโซเวียตว่า : “ผู้นำทางเศรษฐกิจจะต้องให้ความ
สนใจมากขึ้นในการให้ความช่วยเหลือแก่เกษตรกรรวบรวมในการจัดการที่ดิน
ส่วนบุคคลของพวกเขา”

ดังนั้น ลัทธิคอมมิวนิสต์จึงได้หันหลังกลับตั้งแต่สมัยของสตาลิน เมื่อ
ลัทธิการถือกรรมสิทธิ์ร่วมกันถูกถือว่าเป็นเรื่องอุดมคติ ตอนนี้ได้มีการยอมรับ
ความจำเป็นที่จะต้องมีวิสาหกิจเอกชน และความจำเป็นที่จะต้องช่วยเหลือมัน
อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้แล้ว มันไม่ใช่เรื่องยากที่จะเห็นว่าทำไมระบบวิสาหกิจเอกชน
จึงยืดหยุ่นกว่าการให้รัฐเข้ามาจัดการ ? ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะวิสาหกิจเอกชน
ไม่ใช่ระบบที่มนุษย์สร้างขึ้นมานั้นเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติมนุษย์ และความ
พยายามที่จะเปลี่ยนธรรมชาติของมนุษย์นั้นมีแต่จะประสบความล้มเหลว

ดังนั้น จึงเกิดปัญหาขึ้นมาว่าในขณะที่เสรีภาพส่วนบุคคลอย่างไม่มี
ขอบเขตอาจเป็นอันตรายต่อสังคม ระบบรวบอำนาจเบ็ดเสร็จก็ทำให้เอกชน



ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และทำลายความต้องการทางด้านวัตถุของเขา กฎหมายที่มนุษย์สร้างขึ้นมาใหม่จึงไม่ได้สร้างความยุติธรรมให้แก่ทุกคน และก็เป็นที่เห็นกันแล้วว่าความพยายามที่จะปรับความต้องการของเอกชนและสังคมให้เข้ากันในครึ่งหลังศตวรรษที่ 20 นี้ก็ประสบความล้มเหลวเช่นกัน ความจริงแล้วสิ่งที่มนุษย์ต้องการอย่างรีบด่วนมิใช่การทดลองครั้งแล้วครั้งเล่า แต่มนุษย์ต้องการกฎถาวรที่สามารถใช้ได้กับทุกคน ทุกสถานการณ์และใช้ได้ทุกยุคสมัย แต่เหตุผลของมนุษย์เมื่อไม่มีศาสนารองรับก็มีแต่จะนำเราไปในทิศทางที่ตรงกันข้าม ดังที่โคห์เลอร์ (Kohler) กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง **The Philosophy of Law** ว่า “ที่นี่ไม่มีกฎหมายถาวรเป็นเรื่องหลีกเลี่ยงไม่ได้ กฎหมายที่เหมาะสมสำหรับยุคของเราอาจไม่เหมาะสมกับคนยุคอื่น ทั้งหมดที่เราสามารถทำได้ก็คือพยายามจัดให้ทุกวัฒนธรรมมีระบบกฎหมายที่เหมาะสม บางสิ่งบางอย่างที่เป็นประโยชน์สำหรับวัฒนธรรมหนึ่งอาจเป็นพิษเป็นภัยสำหรับอีกวัฒนธรรมหนึ่ง”

แนวความคิดนี้เอาความมีเสถียรภาพทั้งหมดออกไปจากปรัชญาของกฎหมาย ความคิดที่ว่าประชาชนจะต้องมีกฎหมายที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมของตนเป็นแนวความคิดที่นำมนุษย์ไปสู่ลัทธิสัมพัทธ์นิยมอันมืดบอด และเนื่องจากมันไม่มีรากฐานใดๆ มันจึงเป็นแนวความคิดที่ขัดแย้งกับคุณค่าพื้นฐานของมนุษย์ทั้งหมด

ผลที่ตามมาจากการคิดเช่นนั้นก็คือ เราได้กลับไปยังที่จอห์น ออสตินทิ้งเราไว้โดยไม่มีความคิดที่ชัดเจนว่าความยุติธรรมคืออะไรหรือจะให้คำจำกัดความมันอย่างไร ? การศึกษาค้นคว้าหลายศตวรรษที่ผ่านมาไม่สามารถที่จะบอกมนุษย์ถึงหลักการอันชัดเจนที่จะนำมาใช้เป็นพื้นฐานทางกฎหมายของเขา ดังที่ จี.ดับเบิลยู. พาดัน กล่าวไว้ว่า : “อะไรคือผลประโยชน์ที่ระบบกฎหมายที่สมบูรณ์จะต้องคุ้มครอง ? นี่คือการถามที่จะต้องเกี่ยวข้องกับคุณค่าและอยู่ภายในขอบเขตของปรัชญากฎหมาย แต่เราต้องการความช่วยเหลือจากปรัชญากฎหมายในเรื่องนี้มากกว่าที่ปรัชญาเตรียมให้เรา ดังนั้น เราจึงไม่สามารถหาเกณฑ์ของคุณค่าที่สามารถยอมรับได้ ความจริงแล้ว ในศาสนาเท่านั้นที่เรา



พบคุณค่าดังกล่าว แต่หลักคำสอนของศาสนาเป็นที่ยอมรับโดยความศรัทธา หรือสัญชาตญาณ ไม่ใช่บนพื้นฐานของการใช้เหตุผล” (A Textbook of Jurisprudence, p.104)

ในสมัยโบราณ ศาสนามีบทบาทสำคัญในการกำหนดกฎหมาย เกี่ยวกับเรื่องนี้ เซอร์ เฮนรี เมน (Sir Henry Maine) ได้กล่าวว่า “จากจีนถึงเปรู เราไม่อาจพบระบบรัฐธรรมนูญการปกครองเป็นลายลักษณ์อักษรที่ไม่ผูกพันอยู่กับพิธีกรรมทางศาสนานับตั้งแต่เริ่มแรก” (Early Law and Custom, p.5)

ในขณะที่นักปรัชญากำลังเป็นไม้หลักปักชีควายอยู่นั้น ผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมาย นักจิตวิทยาและนักนิติศาสตร์สมัยใหม่ได้กล่าวว่า “การตีความกฎระเบียบทางกฎหมายโดยทางเหตุผลล้วนๆเป็นสิ่งที่ไม่อาจเป็นไปได้” เราจำเป็นต้องหันไปยังความถูกต้อง ความมั่นคงและความเป็นสากลของกฎหมายที่ถูกประทานมา นี่เป็นสิ่งที่ถูกเก็บรักษาไว้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์แล้วในรูปแบบดั้งเดิมที่เชื่อถือได้ในคัมภีร์กุรอ่านซึ่งยืนยันว่าการเปิดเผยจากพระเจ้าคือแหล่งที่มาของกฎหมายที่ถูกต้องแท้จริงแต่เพียงแหล่งเดียวเท่านั้น คัมภีร์กุรอ่านกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าแห่งจักรวาลองค์หนึ่งได้เปิดเผยกฎหมายของพระองค์ให้แก่ศาสนทูตของพระองค์ กฎหมายนี้เป็นกฎหมายที่ถูกต้องที่สุดสำหรับมนุษย์ ซึ่งจากกฎหมายนี้มนุษย์สามารถนำไปออกกฎหมายรายละเอียดเพิ่มเติมได้โดยการ “กียาส” (การใช้เหตุผลบนพื้นฐานคำสอนของคัมภีร์กุรอ่านและฮะดีษ) และ “อิญม์มาฮ์” (ความเห็นเป็นเอกฉันท์ของสภาศาสนา) และโดยการ “อิญติฮาด” (การตีความปัญหาทางด้านกฎหมายหรือด้านเทวศาสตร์โดยนักวิชาการศาสนา) สิ่งดังกล่าวนี้จะไม่ก่อให้เกิดการหลงผิดออกไปจากหลักการพื้นฐานและคำพูดของท่านนบีที่ยอมรับวิธีการนี้ว่าเป็นวิธีการหนึ่งในการที่จะได้หลักฐานมาใช้ในการวินิจฉัยหลักการของนิติศาสตร์ โดยทางภาษาแล้ว คำว่า “อิญติฮาด” หมายถึง “การใช้ความพยายามอย่างสุดความสามารถ” เป็นเรื่องน่าสนใจที่เราน่าจะมาดูว่าวิธีการนี้ได้ถูกนำมาใช้ในสถานการณ์จริงอย่างไรในสมัยของท่านนบี เมื่อมุอาซ บินญะบัล จะออกจาก



เขามาเพื่อไปเป็นผู้ปกครองที่นั่น ท่านนบีได้ถามเขาว่าเขาจะตัดสินเรื่องต่างๆ
อย่างไร ? เขาตอบว่า “โดยการใช้คัมภีร์กุรอ่าน” ดังนั้น ท่านนบีมุฮัมมัดจึง
ได้ถามเขาว่าเขาจะใช้อะไร ? ถ้าหากไม่มีแนวทางบอกไว้ในคัมภีร์กุรอ่าน มุอาซ
ได้ตอบว่าเขาจะใช้ “ซุนนะฮ์” (คำพูดและการกระทำของท่านนบี) ท่านนบี
มุฮัมมัดจึงได้ถามต่อว่า “แล้วจะใช้อะไรอีกหลังจากนั้น ถ้าหากท่านไม่พบ
แนวทางในซุนนะฮ์ ?” มุอาซได้ตอบว่า “ฉันจะใช้การตัดสินด้วยความสามารถ
อย่างดีที่สุดของฉัน”

ผมพร้อมที่จะยอมรับว่าการอ้างเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการ “กียาส”
และการ “อิญติฮาด” นั้นเป็นเรื่องที่มีความสลับซับซ้อนมากในแง่วิชาการ
แต่ผมต้องเน้นว่าเหตุผลสำหรับความสลับซับซ้อนนี้ไม่ได้อยู่ในตัวกฎหมายเอง
หากแต่อยู่ที่ความจำกัดของสติปัญญามนุษย์ โชคดีที่ผมได้รับการสนับสนุน
ในเรื่องนี้โดยวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าจักรวาล
ยังมีอะไรมากกว่าที่เรามองเห็นโดยตรง และสิ่งที่เรายังไม่รู้มีมากกว่า
สิ่งที่เรารู้ ศาสตราจารย์ เฟรด เบอร์โธลด์ (Professor Fred Berthold)
สรุปปรัชญาของลัทธิที่ถือเอาแต่สิ่งที่เห็นได้ไว้อย่างง่ายๆ และลึกซึ้งว่า :
“สิ่งที่สำคัญนั้นไม่อาจเป็นที่รู้จักกัน และสิ่งที่สามารถรู้ได้นั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญ”

ในศตวรรษที่ 19 มีการคิดกันว่ามนุษย์กำลังไปสู่ความจริงที่สมบูรณ์
ถึงแม้ว่าในเวลานั้นยังมีอะไรที่ยังไม่เข้าใจกันมากมายกว่าในสมัยนี้ แต่อย่าง
น้อยที่สุดมันก็ทำให้มนุษย์มีความแน่ใจว่าจะค้นพบมันสักวันหนึ่ง ตอนนั้น
นักวิทยาศาสตร์แห่งศตวรรษที่ 20 บอกเราว่าภายใต้ธงของลัทธิที่ถือเอาแต่
สิ่งที่สามารถเห็นได้และปฏิบัติได้นั้น การคิดเช่นนั้นเป็นเรื่องผิดโดยสิ้นเชิง
เพราะวิทยาศาสตร์ไม่สามารถบอกเราได้เกี่ยวกับความจริงสูงสุดหรือความดี
สูงสุด เซอร์ เจมส์ จินส์ เขียนไว้ในหนังสือเรื่อง **The Mysterious Universe**
ว่า “โลกของเราเล็กกระจิดริดเหลือเกินเมื่อเปรียบเทียบกับจักรวาลทั้งหมด
ในห้วงอวกาศทั้งหมดนี้มีอะไรอีกหลายอย่างที่อยู่เหนือกว่าประสบการณ์
บนพื้นโลกของเรา” (หน้า 112) ปรัชญาเอ็กซิสเทนเชียลิสม์ก็ยืนยันกับเรา



ว่ามนุษย์ซึ่งมีข้อจำกัดนี้ไม่รู้อาจจะค้นหาบรรทัดฐานที่อยู่พ้นไปจากเขาอย่างไร

“มนุษย์เป็นสัตว์จริยธรรมในจักรวาลที่ไม่มีสิ่งที่เป็นจริยธรรมอยู่”
นี่เป็นคำพูดที่มักจะนำมาใช้อ้างของโยเซฟ วูด ครัทช์ (Joseph Wood Krutch, 1893-1970) ผู้เขียนหนังสือเรื่อง **The Modern Temper** ซึ่งเป็นหนังสือขายดีที่สุด เขาเขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ว่า “ไม่ว่ามนุษย์จะใช้ความพยายามอย่างไรก็ตาม สองส่วนของวิญญูณของเขาก็ยากที่จะรวมกันได้ และเขาไม่รู้อาจจะคิดอย่างที่ดีปัญญาบอกเขาได้อย่างไรหรือจะรู้สึกดังที่อารมณ์บอกเขาได้อย่างไร ? ดังนั้น ในวิญญูณที่ถูกทำลายและถูกแบ่งของเขา เขาจึงกลายเป็นสิ่งน่าขัน”

ในเรื่องนี้ ครัทช์ผิด เพราะเขาได้กระโดดออกมาจากขอบเขตของเขา ประเด็นสำคัญที่ผู้เขียนรู้สึกว่าจะต้องเน้นตรงนี้ก็คือนี่คือสิ่งที่ได้รับการพิสูจน์กันมาแล้วนั้นไม่ใช่ว่าคุณค่าไม่มีแต่มนุษย์ไม่สามารถที่จะค้นพบมันได้ต่างหาก ในหนังสือเรื่อง **Man the Unknown** ดร.อเล็กซิส คาร์เรล (Dr.Alexis Carrel) ได้กล่าวว่า ปัญหาเรื่องคุณค่านั้นต้องอาศัยความรู้ในสาขาต่างๆ เป็นอย่างดี แต่เนื่องจากขีดจำกัดของมนุษย์ มันจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ มนุษย์ปฏิเสธแม้กระทั่งความคิดของคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญที่ให้ข้อสรุปแล้วในขณะนี้ “ศิลปะอันสูงส่งเกิดขึ้นโดยความคิดของผู้หนึ่ง” แต่มันไม่ได้ถูกสร้างขึ้นโดยวิชาการใดๆ

เราจะต้องยอมรับความจริงว่ามนุษย์ได้รับความรู้แค่เพียงส่วนหนึ่ง มันเป็นความจริงที่วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ให้การสนับสนุนโดยเฉพาะตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 1 แต่เนื่องจากมนุษย์อยู่ภายใต้ข้อจำกัดทางด้านชีววิทยาและจิตวิทยาบางอย่าง ดังนั้น จึงไม่สามารถเข้าใจความจริงได้ทุกอย่างโดยสอดประสานของเขา เราขอหยิบยืมวลีของลોકที่ว่า “แก่นแท้ของสารวิตรู” เป็นสิ่งที่ไม่สามารถรู้ได้ตลอดไป แม้แต่ไอน์สไตน์เองก็สนับสนุนการเพ่งพิจารณาทางวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่แค่เพียงการสังเกตถ้าจะต้องทำความเข้าใจด้านที่ลึกซึ้ง



กว่านี้ของจักรวาล ดังนั้น ทศนะของไอน์สไตน์จึงได้ถูกสรุปไว้โดยเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งว่า : “ในการพูดถึงความจริงอันเป็นนิรันดร์นั้น การทดลองจะถูกทดลองและการเพ่งพิจารณาจะถูกขยายมากขึ้น”

ตอนนี้จึงเป็นที่เห็นพ้องต้องกันว่าการให้เหตุผลล้วนๆ นั้นสามารถใช้ได้กับการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับ “ความรู้ในสิ่งต่างๆ” ตามคำพูดของเบอร์ทรันด์ รัสเซลล์ (ค.ศ.1872-1970) “ความรู้เรื่องความจริง” เป็นการศึกษาสาขาหนึ่งซึ่งแยกออกไปต่างหาก และในการศึกษาด้านนี้ การโต้แย้งโดยตรงไม่อาจเป็นไปได้ไม่มีทางไปถึงความเชื่อมั่นได้เราทำได้แค่เพียงพยายามตัดสินใจเท่าที่เป็นไปได้เท่านั้น นี่มิใช่ข้อจำกัดแต่เฉพาะความจริงที่ไม่ใช่วัตถุเท่านั้น แต่ยังเป็นข้อจำกัดต่ออีกหลายสิ่งๆ ที่จัดอยู่ในประเภทวัตถุด้วย เช่น แสง หรือการอธิบายแรงโน้มถ่วง

ตรงจุดนี้ผมกล้าที่จะยืนยันว่าพื้นฐานของการตัดสินใจที่ความรู้สมัยใหม่จัดเตรียมให้นั้นสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ที่ถูกประทานมา

ความคิดเรื่องกฎที่ถูกประทานมานั้นกล่าวว่ามีพระเจ้าของจักรวาลอยู่องค์หนึ่ง และนี่เป็นสิ่งที่ไม่เกินกว่าที่มนุษย์จะเข้าใจ เพราะนักวิทยาศาสตร์คนสำคัญส่วนใหญ่ก็เชื่อในพระเจ้าไม่รูปแบบใดก็รูปแบบหนึ่ง นิวตัน (1642-1727) มองเห็น “พระหัตถ์ของพระเจ้า” ในสิ่งต่างๆ ที่ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวของระบบสุริยะ ดาร์วิน (1809-1882) ถือว่า “ผู้สร้าง” เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับต้นกำเนิดของชีวิต ไอน์สไตน์ (1879-1954) ก็สังเกตว่ามี “ความคิดอันสูงส่ง” ที่เปิดเผยตัวเองอยู่ในจักรวาล เซอร์ เจมส์ จินส์ (1877-1946) ก็ต้องสรุปการศึกษาของตนว่าจักรวาลเป็น “ความคิดอันยิ่งใหญ่” มากกว่าที่จะเป็น “เครื่องจักรอันยิ่งใหญ่” เซอร์ อาร์เธอร์ เอ็ดดิงตัน (1882-1944) กล่าวว่าวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้นำเราไปสู่ความจริงที่ว่า “แก่นแท้ของโลกคือแก่นความคิด” ส่วนอัลเฟรด นอร์ธ ไวท์เฮด (1861-1947) กล่าวว่าองค์ข้อมูลความรู้ที่ได้มาโดยการศึกษาค้นคว้าสมัยใหม่พิสูจน์ว่า “ธรรมชาติ



มีชีวิต” อย่างไรก็ตาม ผมยอมรับว่าจากทัศนะทางด้านวิชาการล้วนๆ นั้น วัชรีย (การประทานความรู้โดยพระเจ้า) เป็นความเชื่อที่สลับซับซ้อนมาก ไม่ใช่เป็นสิ่งที่สามารถพิสูจน์ได้ แต่ในประสบการณ์ของเรา เรามีความจริงที่สามารถลงความเห็นได้ว่าการวัชรียเป็นความจริง วิธีการศึกษามัยใหม่ก็สนับสนุนความคิดที่ว่าความจริงที่ได้จากการวินิจฉัยสามารถเชื่อถือได้เหมือนกับความจริงที่ได้จากการสังเกต ดังนั้น ความสำคัญของการให้เหตุผลของเรา จึงไม่ได้ด้อยลงโดยคำพูดที่ว่ามันเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการลงความเห็นมิใช่การสังเกต

ในศตวรรษที่ 19 หลักการแห่งสาเหตุได้ถูกถือว่าเป็นทางเลือกแทนพระเจ้าผู้ทรงสร้าง แต่ในศตวรรษปัจจุบัน หลายเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นโดยวิทยาศาสตร์ไม่สามารถอธิบายได้ในแง่ของหลักการแห่งสาเหตุทางวัตถุโดยทั่วไป ตัวอย่างเช่น การแตกตัวของอิเล็กตรอนเรเดียมยังไม่มีใครที่จะสามารถอธิบายได้โดยอาศัยกฎต่างๆ ที่รู้จัก บรรดานักวิทยาศาสตร์ได้กล่าวว่าไม่มีใครยืนยันได้อย่างมั่นใจว่าเรเดียมชิ้นไหนจะแตกตัวในเวลาใด นักวิทยาศาสตร์คนหนึ่งกล่าวว่า “มันอาจจะอยู่บนตักของพระเจ้าอะไรก็ได้”

ชีวิตของสัตว์ก็มีสิ่งที่ไม่สามารถอธิบายได้เช่นกัน ได้มีการพิสูจน์แล้วว่าสัญชาตญาณของสัตว์เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด มิใช่สิ่งได้มาโดยการแสวงหา อย่างไรก็ตาม ข้อพิสูจน์ของเราก็ไม่ได้บอกเราว่าทำไมมันจึงเป็นเช่นนั้น ผีงทำรังของมันและสร้างทางเข้ารังเป็นรูปแปดเหลี่ยมที่แต่ละด้านเท่ากันโดยที่ไม่เคยได้รับการสอนในศูนย์ฝึกอบรมเกี่ยวกับรูปทรงเรขาคณิตใดๆ ที่ดูว่าไม่มีความสำคัญอะไร แต่มันก็ทำเช่นนั้นเหมือนกับว่ามันถูกบัญชาให้ทำ คัมภีร์กุรอานกล่าวว่า : “พระผู้อภิบาลของสุเจ้าได้ได้ทรงวัชรียแก่ ผีงว่า ‘จงสร้างรังของพวกเจ้าตามภูเข ดันไม้และร้านที่ก่อขึ้น’ (กุรอาน 16 : 68)

มีตัวอย่างเช่นนี้อีกนับไม่ถ้วนที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ของการ



มีจิตสำนึกบางอย่างนอกสรรพสิ่งที่สั่งมันให้ดำเนินไปตามครรลองชีวิตของมัน

เซอร์ อาร์เธอร์ เอ็ดดิงตัน ได้กล่าวว่าทฤษฎีควอนตัมสมัยใหม่เป็น
สิ่งยืนยันทางวิทยาศาสตร์ของการประทวนะฮีย์จากพระเจ้า บางที ข้อความ
ของคัมภีร์กุรอ่าน 41 : 12 ที่ว่า “และในแต่ละชั้นฟ้า พระองค์ได้ทรง
กำหนดกฎระเบียบไว้ให้มัน” อาจจะเป็นที่เข้าใจได้ยากสำหรับคนในศตวรรษ
ที่ 20 มากกว่าคนในศตวรรษที่ 7 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยุคกุรอ่านถูกประทวน
มาเสียอีก

ถ้าเรายอมรับว่าแหล่งที่มาของกฎแห่งธรรมชาติที่ควบคุมทุกสิ่งตั้งแต่
ดวงดาวไปจนถึงเรื่องชีววิทยาของชีวิตมนุษย์เป็นวะฮีย์ที่ทุกสิ่งได้รับจากสมอง
แห่งจักรวาล มันก็ไม่ใช่เป็นการยากที่เราจะยอมรับว่ากฎสำหรับด้านจิตใจของ
มนุษย์ก็ต้องมาจากสมองภายนอกด้วยเช่นกัน

จากทัศนะของการใช้เหตุผลล้วนๆ อาจกล่าวได้ว่าพื้นฐานของการ
ให้เหตุผลดังกล่าวมานี้เป็นการลงความเห็น ความจริงได้มีการพิสูจน์แล้วว่า
ความคิดของมนุษย์ก็มีลักษณะที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงการให้เหตุผลที่ต้องลงความ
เห็น ทางเลือกเพียงอย่างเดียวของเขาก็คือความสงสัยที่ไม่ได้ทำให้เขา
ไปไหน ?

ถึงเวลาแล้วที่จะต้องยอมรับความจริงว่าเราไม่สามารถที่จะสร้างกฎ
เพื่อตัวเราเองได้ ไม่มีประเด็นอะไรที่จะตะแบงต่อไปอีก เพราะความพยายาม
ของเราจะไม่ประสบผลสำเร็จเว้นเสียแต่เราจะหันกลับไปยังทางนำของพระเจ้า
ดังที่ ดับเบิลยู. ฟรีดแมน (W. Friedmann) กล่าวว่าศาสนาได้จัดเตรียมกรอบ
ง่าย ๆ ไว้ให้เรา ซึ่งในกรอบนั้นเราสามารถที่จะสร้างแนวความคิดเรื่องความ
ยุติธรรมอันสมบูรณ์ได้ (Legal Theory, p.450)

คัมภีร์กุรอ่านเน้นถึงเหตุผลที่มนุษย์ไม่สามารถกำหนดกรอบกฎหมาย
ได้ว่า :-



พวกเขาถามเจ้าเกี่ยวกับวิญญาณ จงบอกเถิดว่า “วิญญาณนั้น มาโดยคำบัญชาของพระผู้อภิบาลของฉัน แต่พวกท่านได้รับความรู้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น” (กุรอาน 17 : 85)

หลังจากนั้น คัมภีร์กุรอานก็อ้างว่าพระเจ้าได้ประทานกฎหมายของพระองค์ให้เป็นทางนำสำหรับมนุษย์ และเพื่อสนับสนุนคำกล่าวอ้างนี้ คัมภีร์กุรอานก็ทำมนุษย์คนไหนก็ได้ให้แต่งคัมภีร์ขึ้นมาสักเล่มหนึ่งให้เหมือนกับคัมภีร์กุรอาน

“และถ้าหากสุเจ้ายังคงคลางแคลงสงสัยในสิ่งที่เราได้ส่งมาแก่บ่าวของเรา ก็ขอให้สุเจ้าจงแต่งขึ้นมาสักซูเราะฮ์หนึ่งที่เหมือนกับสิ่งนี้ สุเจ้าอาจจะเรียกพวกพ้องของสุเจ้านอกไปจากอัลลอฮ์มาช่วยเหลือสุเจ้าก็ได้ ถ้าหากสุเจ้าแท้จริง” (กุรอาน 2 : 23)

“จงกล่าวเถิดว่า ‘แม้มนุษย์และญินจะรวมกันเพื่อที่จะนำมาซึ่งสิ่งๆ ที่เหมือนกุรอานนี้ พวกเขาก็ไม่อาจที่จะนำสิ่งใดที่เหมือนกับกุรอานมาได้ ถึงแม้ว่าพวกเขาทั้งหมดจะช่วยกันก็ตาม’” (กุรอาน 17 : 88)

เป็นเวลากว่า 1,300 ปีแล้วที่ศัตรูของคัมภีร์กุรอานและอิสลาม นับจำนวนไม่ถ้วนได้พยายามที่จะแต่งหนังสือภาษาอาหรับขึ้นมาให้เหมือนคัมภีร์กุรอานเพื่อรับคำท้านี้ แต่ประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็นแล้วว่านับตั้งแต่สมัยของมุฮัมมัดละมะฮฺ (เสียชีวิต ค.ศ.633) และอับดุลมุฏ็อฟฟา (724-761) จนถึงสงครามครูเสด (1095-1271) ไม่มีใครรวมทั้งนักบูรพคดีชาวคริสต์ียน ประสบความสำเร็จในความพยายามนี้ ที่น่าทึ่งไปกว่านั้นก็คือความจริงที่ว่าหลักกฎหมายที่คัมภีร์กุรอานได้วางไว้เมื่อหลายศตวรรษก่อนนั้นยังคงรักษาความถูกต้องและความจริงไว้จนกระทั่งทุกวันนี้ อย่างไรก็ตาม เป็นที่ปรากฏว่ากฎหมายที่พระเจ้าได้ประทานมานี้ได้ถูกปฏิเสธเพื่อหันไปใช้กฎหมายที่มนุษย์สร้างขึ้น แต่ในการทดลองที่ผ่านมาเป็นเวลากว่า 200 ปี กฎหมายที่มนุษย์สร้างขึ้นได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าประสบความสำเร็จล้มเหลว และความเห็นของคน



ได้รับความสว่างทางปัญญาที่กำลังเรียกร้องให้หันกลับไปหากฎหมายที่พระเจ้าประทานมาในฐานะที่เป็นกฎอันนิรันดร์ คุณสมบัติเฉพาะนี้จะเป็นที่เข้าใจได้ก็ต่อเมื่อเราเชื่อว่าแหล่งที่มาของมันอยู่ที่ความคิดของผู้ทรงเป็นนิรันดรมากกว่าความคิดของมนุษย์

ถ้าเราไม่รู้ว่าจะจัดสรรอำนาจการออกกฎหมายไปให้ใคร นั่นก็เพราะว่ามันเป็นอภิสิทธิ์ของพระเจ้าและพระองค์เท่านั้นที่ทรงมีอภิสิทธิ์เช่นนั้นดังที่อิสลามบอกเรา พระองค์คือผู้ทรงมีอำนาจสูงสุดอย่างแท้จริง ไม่มีมนุษย์คนไหนที่มีสิทธิ์จะปกครองเหนือคนอื่นและบงการชีวิตของพวกเขา พระเจ้าผู้ทรงสร้างมนุษย์และพระเจ้าของทุกสรรพสิ่งเท่านั้นที่มีอำนาจนี้

ตามกฎหมายที่พระเจ้าประทานมา เสรีภาพของบุคคลอยู่ภายใต้คำบัญชาของพระเจ้า

พวกเขาถามว่า “เรามีส่วนในเรื่องนี้ด้วยไหม ?” จงกล่าวเถิด “อำนาจเหนือเรื่องนี้ทั้งหมดขึ้นอยู่กับอัลลอฮ์” (กุรอาน 3 : 154)

การฟื้นฟูศิลปวิทยาการซึ่งเป็นการปฏิวัติทางด้านสติปัญญาในยุโรปในศตวรรษที่ 15 และ 16 นั้นถือว่าแนวความคิดเรื่องเสรีภาพนี้ดีกว่าการเป็นทาสชนิดน้อย มันประกาศว่าเสรีภาพเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ นับตั้งแต่การปฏิวัติในฝรั่งเศสจนถึงปัจจุบัน แนวความคิดใหม่เกี่ยวกับเสรีภาพนี้เป็นที่แพร่หลายมาก แต่ผลทางลบที่ไม่อาจปฏิเสธได้ในตอนนี้ทำให้นักวิชาการออกมาประกาศว่าแนวความคิดนี้ไม่มีความหมาย ศาสตราจารย์ บี.เอฟ. สกินเนอร์ (B.F. Skinner) นักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียงชาวอเมริกันผู้พัฒนาทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม โดยอาศัยการกำหนดสถานการณ์ มีความเห็นในตอนนี่ว่า “เราไม่สามารถให้เสรีภาพได้” ศาสตราจารย์สกินเนอร์มีความเห็นตรงข้ามกับความเห็นของบรรดานักคิดในศตวรรษที่ 18 และ 19 โดยกล่าวว่าเสรีภาพมิใช่การทำอะไรได้ตามอำเภอใจ สิ่งที่มนุษย์ต้องการมิใช่เสรีภาพที่ไม่มีขีดจำกัด แต่เป็น “วัฒนธรรมที่มีระเบียบวินัย” การหวน



กลับในความคิดของมนุษย์นี้เป็นการยอมรับทางอ้อมถึงลักษณะอันนิรันดร์ของกฎที่พระเจ้าประทานมา

ปัจจุบัน เรื่องสถานะของสตรีที่จะเสมอกับผู้ชายก็เป็นประเด็นที่ถกเถียงกันอย่างเผ็ดร้อน การที่ผู้หญิงออกมาจากนอกบ้านเพื่อแสวงหาความเท่าเทียมกันได้นำไปสู่การปะทะกันอย่างรุนแรงในหลาย ๆ ด้าน และมักจะนำไปสู่ความตกตำ ความตึงเครียดในเรื่องนี้สามารถที่จะหลีกเลียงได้อย่างง่ายดายโดยการยอมรับกฎของพระเจ้าที่มอบหมายหน้าที่ให้แก่ผู้ชายและผู้หญิงในการดำเนินชีวิตประจำวันไว้ และให้ผู้ชายมีฐานะเป็นผู้ปกครอง : “ผู้ชายเป็นผู้จัดการดูแลกิจการของผู้หญิง...” (กุดาน 4 : 34)

กฎหมายที่มนุษย์สร้างขึ้นได้ปฏิเสธหลักการนี้โดยถือว่าเป็นเรื่องผิดและไม่เป็นธรรม แต่ประสบการณ์ที่ผ่านมาเป็นเวลา 100 ปีได้แสดงให้เห็นว่าในเรื่องนี้กฎหมายของพระเจ้าใกล้ความเป็นจริงมากกว่า ถึงแม้ว่าการปลดปล่อยผู้หญิงจะเรียกว่าประสบผลสำเร็จ แต่ปัจจุบันผู้ชายก็ยังคงถูกถือว่าเป็นเพศที่มีความสำคัญเหนือกว่าในโลกที่มีอารยธรรม พวกที่สนับสนุนการปลดปล่อยผู้หญิงได้กล่าวว่าความแตกต่างระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงเป็นปัจจัยที่ถูกสร้างขึ้นและถูกรักษาไว้ให้คงอยู่ต่อไปโดยสิ่งแวดล้อมทางสังคมเท่านั้น แต่ในสมัยใหม่ เรื่องนี้ได้กลายเป็นเรื่องที่มีการศึกษากันอย่างลึกซึ้งในสาขาต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกัน และได้มีการแสดงให้เห็นว่าความแตกต่างในเรื่องเพศได้ถูกอธิบายโดยปัจจัยทางชีววิทยา เจอโรม คาแกน (Jerome Kagan) ศาสตราจารย์วิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด ได้สรุปว่า “ความแตกต่างทางด้านจิตวิทยาบางอย่างระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงไม่ใช่ผลผลิตของประสบการณ์เท่านั้น แต่เป็นผลผลิตของความแตกต่างทางด้านชีววิทยาอันละเอียดอ่อน”

เอ็ดการ์ เบอร์แมน (Edgar Berman) ศัลยแพทย์ชาวอเมริกันคนหนึ่งกล่าวว่า : “เพราะเคมีทางด้านฮอร์โมน ผู้หญิงจึงมีความรู้สึกอยาก



จะได้ตำแหน่งแห่งอำนาจ” (Time, March 20, 1972, p.28)

ดร.อเล็กซิส คาร์เรล กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ลึกกว่านั้นอีกว่า :-

“ความแตกต่างที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงไม่ได้มาจากรูปแบบเฉพาะของอวัยวะเพศ การมีอยู่ของมดลูก การมีครรภ์หรือจากการศึกษา แต่มันมาจากธรรมชาติพื้นฐานมากกว่า มันมีสาเหตุมาจากโครงสร้างของเนื้อเยื่อและจากการที่อวัยวะทั้งหมดได้รับสารเคมีพิเศษบางอย่างที่หลั่งออกมาโดยรังไข่ การไม่รู้ถึงความจริงที่สำคัญเหล่านี้ได้ทำให้ผู้ส่งเสริมลัทธิให้ความเสมอภาคแก่ผู้หญิงเท่ากับผู้ชายเชื่อว่าทั้งสองเพศนี้จะต้องมีการศึกษาเหมือนกัน มีอำนาจเหมือนกันและมีความรับผิดชอบเหมือนกัน ในความเป็นจริง ผู้หญิงแตกต่างไปจากผู้ชายอย่างเห็นได้ชัด ทุกเซลล์ของร่างกายผู้หญิงเป็นเครื่องหมายบ่งบอกถึงเพศของเธอ อวัยวะของเธอก็เช่นกัน ที่สำคัญก็คือระบบประสาท... เราต้องยอมรับว่ามันเป็นเช่นนั้น ผู้หญิงควรจะพัฒนาความถนัดของตัวเองไปตามธรรมชาติของตัวเองโดยไม่ต้องพยายามไปเลียนแบบเพศชาย”

ในสหรัฐอเมริกา ขบวนการปลดปล่อยผู้หญิงอาจจะมีพลัง แต่ตอนนี้ผู้ให้การสนับสนุนขบวนการนี้เริ่มรู้แล้วว่าอุปสรรคที่แท้จริงของพวกเธอไม่ใช่สังคมและกฎหมาย แต่เป็นธรรมชาติของพวกเธอเอง เพราะความแตกต่างในฮอร์โมนเพศชายและเพศหญิงได้เกิดขึ้นตั้งแต่วันแรกที่พวกเธอเปิดตาขึ้นบนโลกนี้แล้ว เป็นเรื่องปกติที่ผู้หญิงจะมีข้อจำกัดทางชีววิทยา แต่ตอนนี้ พวกที่สนับสนุนขบวนการปลดปล่อยผู้หญิงกลับถือว่าธรรมชาติผิดและกล่าวว่าธรรมชาติโหดร้าย คนพวกนี้ทำแม้กระทั่งขอให้มีการเปลี่ยนแปลงรหัสพันธุกรรมโดยอาศัยความช่วยเหลือทางวิทยาศาสตร์เพื่อที่จะสร้างผู้ชายและผู้หญิงสายพันธุ์ใหม่ คำขวัญของผู้หญิงอเมริกันที่ว่า “Make Policy, Not Coffee” (วางนโยบาย ไม่ใช่ชงกาแฟ) บอกเราให้รู้ถึงแรงบันดาลใจทางโลกของพวก



ผู้หญิง แต่เนื่องจากแรงบันดาลใจนี้ได้ถูกผลักไปอีกขั้นหนึ่ง มันจึงลงเอยด้วยการบิดเบือนธรรมชาติแท้จริงที่พวกเธอถือว่าผิด นี่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ากฎที่พระเจ้าประทานมานั้นสอดคล้องกับธรรมชาติมากกว่ากฎที่มนุษย์สร้างขึ้น

ระบบสังคมที่ละทิ้งบทบาทที่แยกกันอย่างชัดเจนของผู้ชายและผู้หญิงได้ก่อให้เกิดความเลวร้ายแพร่ระบาดไปทั่ว มันทำให้ความคิดเรื่องพรหมจรรย์หายไปและความประพฤติดำสอนได้เกิดขึ้นเป็นที่แพร่หลาย คนหนุ่มสาวทั้งหมดได้เกิดอาการป่วยไข้ทางศีลธรรมและจิตใจ ปัจจุบัน เป็นเรื่องปกติสำหรับเด็กผู้หญิงที่จะถูกหมอบอกว่าเธอตั้งครรภ์เมื่อไปหาหมอและบอกหมอว่าเธอปวดหัวหรือนอนไม่หลับ การปะปนกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงโดยเสรีได้ทำให้เกิดแนวความคิดเรื่องความบริสุทธิ์ไร้ความหมาย ดังที่แพทย์ชาวตะวันตกคนหนึ่งได้กล่าวไว้อย่างตรงเป่าว่า “มันอาจมาถึงเวลาหนึ่งที่ไม่สามารถควบคุมและตัดสินเรื่องระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงได้” มาเรียน ฮิลลาร์ด (Marion Hilliard) แพทย์ผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งวิจารณ์การมีความสัมพันธ์ทางเพศอย่างเสรีว่า “ในฐานะแพทย์ ดิฉันไม่เชื่อว่าจะมีความสัมพันธ์ที่ไม่เกิดโรคระหว่างผู้หญิงและผู้ชายที่อยู่ด้วยกัน ดิฉันไม่อาจหยุดที่จะแนะนำเด็กหนุ่มเด็กสาวให้หยุดจุมพิตกันเสีย อย่างไรก็ตาม พวกแม่ๆส่วนใหญ่ก็ไม่บอกลูกสาวของเธอว่าการจุมพิตนั้นมีแต่จะกระตุ้นอารมณ์มากกว่าการตอบสนองความพึงพอใจ” (Reader's Digest, December, 1957)

โดยการมีทัศนะเช่นนี้ เธอได้ยอมรับความจริงของกฎทางศาสนาโดยอ้อม แต่ก็เห็นว่ามันเป็นเรื่องยากที่จะถือว่าปรากฏการณ์แห่งการมีเพศสัมพันธ์อย่างเสรีเป็นเรื่องผิดกฎหมาย

ถึงแม้จะมีเหตุผลโต้แย้งมากมายหลายอย่างที่เห็นด้วยกับกฎที่พระเจ้าประทานมา แต่ก็ยังมีคำถามน่ารำคาญเกี่ยวกับเรื่องนี้เกิดขึ้นอีกหลายคำถาม ซึ่งความจริงแล้วเป็นคำถามเกี่ยวกับระบบของกฎหมายที่มีอยู่แล้ว คำถามสำคัญ



ที่สุดคำถามหนึ่งก็คือกฎหมายมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันทั้งหมดหรือไม่ ? หรือมีส่วนใดของกฎหมายที่ยังคงเป็นเช่นนั้นตลอดไปในธรรมชาติ พุดง่าย ๆ ก็คือกฎหมายที่ใช้ในปัจจุบันจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้ไหมในอนาคต ? และมีส่วนไหนของกฎหมายที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ? เรื่องนี้ได้มีการถกเถียงกันมานานแล้ว แต่ก็ไม่มีข้อสรุปใดๆที่เป็นขึ้นเป็นอัน ในหลักการแล้ว นักกฎหมายคือผู้ที่จะพลิกแพลงกฎหมายให้ตั้งหรือยืดหยุ่น ถาวรหรือเปลี่ยนแปลง แต่พื้นฐานบางอย่างจะต้องรักษาไว้ให้เหมือนเดิม ในขณะที่บางสิ่งบางอย่างสามารถเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ แต่จะรักษาความสมดุลระหว่างทั้งสองนี้ไว้อย่างไร ? ผู้พิพากษาคอร์โดซาแห่งสหรัฐฯ กล่าวว่าปรัชญาที่จะประสานความต้องการที่ขัดแย้งกันระหว่างความถาวรและการเปลี่ยนแปลงเป็นหนึ่งในความจำเป็นอันริบด่วนของกฎหมายปัจจุบัน (The Growth of Law) ดังที่โรสโค เพาต์ (Roscoe Pound) กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง **Interpretation of Legal History** (การอธิบายประวัติศาสตร์กฎหมาย) ของเขาว่ากฎหมายจะต้องถาวร แต่ไม่ตายตัว และจะต้องมีความสมดุลระหว่างทั้งสองนี้ นักปรัชญาอาจพยายามกันอย่างมากมายเพื่อที่จะบรรลุถึงความสมดุลนี้โดยการปรับความจำเป็นเรื่องความถาวรและความยืดหยุ่นให้เข้ากัน แต่ประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาได้แสดงให้เห็นว่าผลที่ออกมามีแต่ทำให้ความสมดุลสูญเสียไป ความคิดเรื่องการลงโทษผู้ทำผิดซึ่งปฏิบัติกันมานานแล้วเพื่อป้องปรามผู้ทำผิดมิให้กระทำความผิดต่อไปและเพื่อเป็นเยี่ยงอย่างไม่ให้คนอื่นคิดทำผิดเป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันมาและเป็นที่เคยพบกันมากที่สุด แต่การทำลายการปฏิบัติดังกล่าวนี้ได้ก่อให้เกิดผลเสียหายอย่างใหญ่หลวง

คนแรกที่สนับสนุนให้มีการยกเลิกการลงโทษอาชญากรก็คือชีซาร์ เบคคาเรีย (Cesare Beccaria) (1738-1794) ผู้เชี่ยวชาญชาวอิตาลีด้านอาชญาวิทยา มีการศึกษาวิจัยในด้านนี้กันอย่างมากมาย ผลที่ออกมาก็คือผู้เชี่ยวชาญหลายคนก็มีแต่เพียงความเห็นว่าการก่ออาชญากรรมมิใช่“เหตุการณ์โดยเจตนา” และสาเหตุที่อยู่เบื้องหลังอาชญากรรมนั้นจะต้องดูที่โครงสร้าง



ทางชีววิทยา โรคจิต แรงกดดันทางเศรษฐกิจ สภาพทางสังคม เป็นต้น ดังนั้น แทนที่อาชญากรจะถูกลงโทษ เขาควรจะต้องได้รับการ “บำบัดรักษา” ความคิดเหล่านี้มีอิทธิพลมากจนประเทศต่างๆ ประมาณ 40 ประเทศได้ยกเลิกการลงโทษประหารชีวิตในคดีอาชญากรรมทางศีลธรรม (อย่างไรก็ตามในกรณีของอาชญากรรมทางการเมืองและการทหาร การประหารชีวิตยังถูกถือว่าเป็นจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อไม่ให้ใครคิดทำอีก) วิธีการจัดการกับอาชญากรรมเช่นนี้อาจดูเหมือนว่ามีมนุษยธรรมแต่มันก็ไม่บังเกิดผลดังที่ต้องการ นับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สอง อาชญากรรมมีแต่จะเพิ่มขึ้น แผนการ “บำบัดรักษา” ไม่สามารถยับยั้งคนจากความชั่วได้ การลงโทษประหารชีวิตจึงต้องถูกนำกลับมาใช้ใหม่ในหลายแห่ง เช่น รัฐเดลาแวร์และศรีลังกา ซึ่งคิดว่าการยกเลิกการประหารชีวิตผู้ทำผิดจะเกิดผลดีมาเมื่อวันที่ 26 กันยายน ค.ศ. 1959 นี้เองที่นายบันดรา นายะเก นายกรัฐมนตรีเองได้ถูกฆาตกรรมอย่างเหี้ยมโหด พวกนักกฎหมายถึงเริ่มคิดกันได้ ดังนั้น วันที่ที่เสร็จพิธีศพ สภาศรีลังกาก็เปิดประชุมด่วน และหลังจากอภิปรายกัน 4 ชั่วโมง สภาก็ตัดสินใจที่จะนำเอาการลงโทษประหารชีวิตกลับมาใช้อีก

ขณะนี้ผู้เชี่ยวชาญกฎหมายทุกแห่งได้หันกลับมายังทัศนะที่ว่า การลงโทษจะต้องเจ็บปวดเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ ใครก็ตามที่รู้ว่าตัวเองจะต้องเสี่ยงกับการถูกประหารชีวิตถ้าหากเขาฆ่าใครจะไม่กล้าทำผิดมากกว่าคนที่รู้สึกว่าเขาทำผิดไปแล้วเขาก็แค่เพียงได้รับการบำบัดรักษาทางจิต นี่เป็นสิ่งที่เข้าใจได้และเป็นที่ยอมรับกันมาเป็นเวลาหลายศตวรรษแล้วเมื่ออิสลามได้กำหนดการลงโทษประหารชีวิตผู้ทำความผิดโดยเจตนา และเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับความจริงยิ่งกว่านั้นอีก ที่อิสลามอนุญาตให้ทายาทของผู้ตายจะให้อภัยฆาตกรหากมีการจ่ายเงินค่าสินไหม ถึงแม้ว่าการลงโทษประหารชีวิตมีเจตนาที่จะขจัดความชั่วที่สาเหตุ แต่ก็เป็นที่ยอมรับว่ามาตรการนี้มีไว้เพื่อที่จะป้องกันการสิ้นเนื้อประดาตัวของสมาชิกในครอบครัวของผู้ตายด้วย ในบางกรณี รัฐมีสิทธิ์ที่จะหาเงินที่พอเพียงเพื่อเป็นการทดแทนด้วย



จะเห็นได้ว่าความคิดของมนุษย์ไม่สามารถกำหนดได้ว่ากฎหมายใดที่ยังคงไม่อาจล่วงละเมิดได้ ในการที่จะทำให้กฎหมายไม่ถูกล่วงละเมิดนั้นจะต้องมีข้อพิสูจน์ถึงประสิทธิภาพและความเกี่ยวข้องอย่างถาวรของมัน กฎหมายของมนุษย์ล้วนๆ ไม่สามารถที่จะให้ข้อพิสูจน์เช่นนั้นได้ กฎหมายที่คนยุคหนึ่งถือว่าไม่อาจแก้ไขได้อาจถูกคนในยุคหลังเรียกมาไต่สวนได้

กฎหมายของพระเจ้าเป็นเพียงคำตอบเดียวต่อปัญหานี้ เพราะเราสามารถที่จะนำหลักการทั้งหมดมาใช้เป็นพื้นฐานสำหรับระบบกฎหมายของเราได้อย่างถาวร กฎหมายของพระเจ้าจะพูดถึงเรื่องหลักไว้และจะนิ่งเงียบในเรื่องรอง ด้วยเหตุนี้ กฎหมายของพระเจ้าจึงกำหนดว่าส่วนไหนของกฎหมายที่ไม่อาจล่วงละเมิดได้และส่วนไหนที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ สิ่งที่ทำให้การกำหนดเช่นนี้เหนือกว่ากฎหมายอื่นๆ ก็คือความจริงที่ว่า การกำหนดเช่นนี้มาจากพระเจ้าโดยตรง ด้วยเหตุนี้เองที่เราสามารถเชื่อมั่นได้อย่างเต็มที่ในความถูกต้องของมัน ในการหาทางออกให้แก่ปัญหานี้ กฎหมายของพระเจ้าได้บอกมนุษย์ให้รู้ถึงประโยชน์อันใหญ่หลวงของมัน และไม่มีทางเลือกอื่นที่มนุษย์จะสามารถสร้างขึ้นมาได้อย่างเท่าเทียม

ถ้าเราพิจารณาทางเลือกอื่นออกไปจากกฎหมายของพระเจ้าซึ่งเกิดขึ้นมาเป็นเวลาหลายศตวรรษแล้ว เราจะเห็นว่าถ้ามันมีจุดแข็งบางอย่าง มันก็จะมีจุดอ่อนคู่กันมาด้วย ในทุกรัฐธรรมนูญ มีการกระทำบางอย่างถูกจัดว่าเป็น “อาชญากรรม” เมื่อต้องมีการกำหนดว่าการกระทำอะไรที่เป็นอาชญากรรม กฎหมายของมนุษย์ก็ได้กำหนดว่าการกระทำที่เป็นการทำลายความสงบสุขหรือแทรกแซงการปกครองอาณาจักร ดังนั้น การกระทำใดๆ ที่ไม่อยู่ในข่ายนี้สังคมจึงไม่อาจทำให้มันเป็นสิ่งผิดกฎหมายได้ แล้วเราจะพิจารณาเรื่องการมีชู้กันอย่างไร ? การทำชู้ไม่อาจถูกกำหนดว่าเป็นสิ่งผิดกฎหมายในทัศนะของกฎหมายที่ใช้กันมา แต่การมีชู้ก็ทำให้เกิดความเสียหายอย่างมหาศาลแก่สังคม ปัญหาใหญ่อีกอย่างหนึ่งก็คือลูกนอกกฎหมายที่เกิดจากการมีชู้และความสัมพันธ์ที่อ่อนแอของครอบครัว เมื่อไม่มีการป้องกัน มันก็ทำให้ชีวิตเกิดความ



สำสอนซึ่งทำให้คนทำทุกสิ่งตามที่ใจตัวเองปรารถนา การที่สังคมยอมเช่นนั้น จึงเป็นการเปิดช่องทางทุกอย่างไปสู่ความชั่ว เช่น การขโมย การหลอกลวง การลักพาตัวและแม้แต่การฆาตกรรม ถึงแม้มาตรฐานของสังคมจะตกต่ำเพราะผลมาจากการผิดประเวณีอย่างเปิดเผย แต่ก็ไม่สามารถทำให้สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายได้ เพราะตราบไค่ที่ไม่มีการใช้กำลังและการกระทำเหล่านี้เกิดขึ้นโดยการสมยอมของทั้งสองฝ่าย สังคมก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไปกำหนดกรอบกฎหมายห้ามสิ่งเหล่านั้น ความจริงแล้วการมีชู้หรือการผิดประเวณีไม่ใช่เรื่องสำคัญที่ถึงกับต้องเอาเป็นเอาตาย แต่เป็นเรื่องการใช้กำลังหรือการบังคับต่างหาก ดังนั้น จึงเป็นที่รู้สึกกันว่าการปล้นทรัพย์สินของใครบางคนถือเป็นอาชญากรรมฉฉฉฉ การทำลายเกียรติของใครบางคนโดยการใช้กำลังก็ถือเป็นอาชญากรรมฉฉฉฉ ในทางกลับกันถ้าทรัพย์สินของใครคนหนึ่งโดนคนอื่นชิงไปยังอีกคนหนึ่งโดยถูกกฎหมายได้ถ้าหากทั้งสองฝ่ายเห็นด้วยกับการโอนนั้น การที่ทั้งสองฝ่ายตกลงจะทำชู้กัน สังคมก็เห็นว่าไม่มีอะไรผิดในเรื่องนี้ความจริงแล้ว ในกรณีของการสมยอมซึ่งกันและกันนั้น กฎหมายจะเข้าข้างผู้ทำชู้เสียด้วยซ้ำ และถ้าหากฝ่ายที่สามพยายามจะเข้ามาแทรกแซง เขาก็จะถูกถือว่าเป็นผู้ทำความผิด

อิสลามได้แก้ปัญหานี้โดยการกำหนดให้ผู้ชายแต่งงานมีภรรยาได้มากกว่าหนึ่งคน แต่ไม่เกินสี่ ซึ่งเป็นที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงโดยอารยธรรมสมัยใหม่ว่าเป็นการกระทำที่ไร้อารยธรรม แต่ประสบการณ์ได้แสดงให้เห็นว่าหลักการนี้ของอิสลามสอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์ ที่สำคัญก็คือ ถ้าหากประตูแห่งการมีภรรยามากกว่าหนึ่งคนโดยถูกกฎหมายถูกปิดลง มันก็มีแต่จะเปิดประตูแห่งโสเภณีที่ผิดกฎหมายเท่านั้น

รายงานการศึกษาเรื่องประชากรของสหประชาชาติในปี ค.ศ.1959 แสดงว่าโลกสมัยใหม่กำลังผลิตลูกนอกสมรสออกมาอย่างมากมายเป็นประวัติการณ์ อัตราการอยู่ร่วมกันอย่างผิดกฎหมายในประเทศตะวันตกสูงขึ้น 60% ตัวอย่างเช่น ในปานามา เด็กสามในสี่คนเกิดมาโดยไม่มีพ่อหรือแม่มาจด



ทะเลเบียนหรือทำพิธีทางศาสนา ละตินอเมริกาามีเด็กที่เกิดมาโดยไม่มีพ่อแม่ในอัตราสูงถึง 75% ซึ่งติดอันดับสูงสุด รายงานเดียวกันนี้ยังแสดงให้เห็นว่าประเทศมุสลิมแทบจะไม่มีเด็กที่เกิดมาโดยไม่มีพ่อแม่เลย ในอียิปต์ที่เป็นประเทศรับอิทธิพลตะวันตกมากที่สุดก็มีน้อยกว่า 1% เป็นไปได้อย่างไรที่ประเทศมุสลิมไม่ได้ติดเชื่อโรคระบาดสมัยใหม่ ? ผู้ทำรายงานฉบับนี้กล่าวว่า : “เนื่องจากการมีภรรยามากกว่า 1 คนเป็นที่ปฏิบัติกันในประเทศมุสลิม จึงไม่มีเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดกฎหมายเกิดขึ้น หลักการอนุญาตให้มุสลิมมีภรรยาได้มากกว่า 1 คน แต่ไม่เกิน 4 คน ได้ช่วยประเทศมุสลิมให้พ้นจากพายุของกาลเวลา” (จากบทความเรื่อง “More Out than In”, The Hindustan Times, 12 September, 1960)

ในทำนองเดียวกัน กฎหมายที่มนุษย์สร้างขึ้นก็พบว่าเป็นการยากที่จะหาเหตุผลมาห้ามเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การกินและการดื่มถูกมองว่าเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่กฎหมายไม่ควรจะเข้ามาเหยียบย่ำทำลาย สังคมไม่เห็นว่ามีสิ่งใดผิดกับการดื่มสุราและติดสุรา ต่อเมื่อมีใครรบกวนความสงบเพราะการมีเมามาและต่อสู้หรือทำให้ผู้อื่นได้รับความเสียหายเท่านั้นที่กฎหมายจะเข้ามายุ่งเกี่ยว ในทำนองเดียวกัน คนที่ขับรถในสภาพมีเมาก็ถูกกฎหมายลงโทษเพราะเขาอาจทำให้คนอื่นได้รับอันตราย มิใช่เพราะการดื่มเหล้าที่จะต้องถูกลงโทษ แต่เพราะอันตรายที่เกิดขึ้นหรืออาจจะเป็นอันตรายต่อคนอื่น นอกจากนั้นแล้ว เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ไม่เพียงแต่จะเป็นอันตรายต่อสุขภาพเท่านั้นแต่ยังทำให้ต้องสิ้นเปลืองทรัพยากรทางการเงินด้วย ครอบครัวทั้งหมดอาจต้องสิ้นเนื้อประดาตัวจากการติดสุราของคนผู้หนึ่ง ด้วยการทำลายสัญญาธรรมที่ดี สุราทำให้เป็นเรื่องง่ายสำหรับคนผู้หนึ่งที่จะประกอบอาชญากรรม เช่น การฆาตกรรม การขโมย การข่มขืนและการปล้น ความจริงแล้ว สุราลดความรู้สึกว่าอะไรควรอะไรไม่ควรของมนุษย์ลงจนคนผู้นั้นอยู่ในสภาพที่ดีกว่าสัตว์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น สังคมรู้เรื่องนี้ดีว่าสิ่งเหล่านี้กำลังเกิดขึ้น แต่ก็ไม่สามารถห้ามสุราได้โดยกฎหมาย ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ? ก็เพราะว่าสังคม



ไม่สามารถหาเหตุผลที่เหมาะสมมากำหนดข้อจำกัดในสิ่งที่ประชาชนกินและดื่ม

แต่กฎหมายของพระเจ้าซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงเจตนารมณ์ของพระองค์ได้จัดหาหนทางแก้ปัญหานี้ไว้ให้ การที่กฎหมายของพระเจ้ามาจากพระองค์ก็เป็นเหตุผลเพียงพอแล้วที่จะนำมาใช้ในโลกของมนุษย์ กฎหมายของพระเจ้าไม่ต้องการเหตุผลใดๆ มาสนับสนุน เพราะพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้และผู้ทรงเห็นทุกสิ่ง เมื่อพระองค์ทรงห้ามสิ่งใด นั่นก็เพราะว่า งามนิดเดียวมันไม่ดีสำหรับมนุษย์ และสิ่งที่ไม่ดีสำหรับมนุษย์ก็ต้องถูกถือว่าเป็นความผิดตลอดกาล

การกระทำบางอย่างอาจถูกกำหนดว่าเป็นความผิด ดังนั้น จึงถูกลงโทษโดยกฎหมาย แต่มันยังไม่เพียงพอที่ถ้อยคำสั่งห้ามจะถูกจารึกไว้ในคัมภีร์เท่านั้น เพราะบางสิ่งที่จะถูกถือว่าเป็นความผิดและมีการลงโทษติดมาด้วยนั้นจะต้องถูกสังคมทั่วไปมองว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจด้วย ดังนั้น ใครก็ตามที่ทำความผิดก็จะถูกทำให้รู้สึกว่าเขากำลังทำผิด เพราะการกระทำของเขาจะถูกสังคมทั้งหมดประณาม และเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายก็จะได้สามารถลงโทษเขาด้วยความเชื่อมั่น ผู้พิพากษาและลูกขุนก็จะอยู่ในฐานะที่จะออกคำพิพากษาและเชื่อมั่นว่าตัวเองลงโทษคนที่สมควรได้รับการลงโทษ สิ่งที่เป็นความผิดในสายตาของกฎหมายจะต้องเป็นบาปในสายตาของมนุษย์ ดังที่สำนักความคิดทางด้านประวัติศาสตร์กฎหมายกล่าวว่าการสร้างกฎหมายจะประสบผลสำเร็จก็ต่อเมื่อมันสอดคล้องกับความเชื่อมั่นภายในของประชากรที่กฎหมายได้ถูกออกมาโดยพวกเขาและเพื่อพวกเขา ระบบกฎหมายที่ไม่เป็นไปเช่นนี้มีแต่จะประสบความล้มเหลว (**A Textbook of Jurisprudence**, p.15)

คำพูดนี้อาจไม่มีเหตุผลที่เหมาะสมมาสนับสนุนสำนักความคิดทางด้านกฎหมายใด แต่มันมีความจริงที่เป็นอมตะอยู่



ยิ่งไปกว่านั้น การที่จะให้กฎหมายมีผลในสังคมก็ต้องมีพลังที่จะยับยั้ง
อาชญากรรม เมื่อมีการลงโทษ ก็ต้องมีการป้องกัน เพื่อหน่วยงานที่บังคับใช้
กฎหมายเองจะได้ไม่จำเป็นต้องทำหน้าที่สร้างความหวั่นกลัวเป็นตัวขัดขวาง
ที่เป็นเช่นนี้เพราะบ่อยครั้งที่การลงโทษสามารถหลีกเลี่ยงได้โดยการให้สินบน
และการคอร์รัปชัน ใครก็ตามที่มีความเชื่อมั่นว่าจะสามารถรอดพ้นการลงโทษ
ไปได้ด้วยวิธีการเช่นนี้ ก็จะไม่สนใจกฎหมายหรือการบังคับใช้มัน กฎหมาย
ของพระเจ้ามีคำตอบให้แก่สิ่งที่กฎหมายของมนุษย์ขาดหายไป เราได้เห็น
แล้วว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สังคมจะต้องสร้างสภาพแวดล้อมที่ผู้คนได้รับการ
ส่งเสริมให้ยึดมั่นในสัจธรรมขึ้นมา เพราะแค่การมีบทบัญญัติลงโทษเพียง
อย่างเดียวไม่สามารถสร้างทัศนคติที่ถูกต้องขึ้นได้ มันจะต้องเริ่มขึ้นจาก
แหล่งที่สามารถทำให้คนแน่ใจว่าพอถึงที่สุดแล้ว ใครก็ตามที่เบิกความเท็จ
จะไม่มีวันรอดพ้นจากการถูกตัวเองฟ้องความผิดได้ ในศาลตำบลแห่งหนึ่งใน
อังกฤษ มีหินก้อนหนึ่งซึ่งเป็นอนุสรณ์ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่นั่นเมื่อหลาย
ปีก่อน พยานคนหนึ่งสาบานตามปกติ หลังจากนั้นก็กล่าวต่อว่า “ขอให้พระเจ้า
เอาชีวิตฉันที่นี่และเดี๋ยวนี้เลยถ้าหากสิ่งที่ฉันพูดเป็นความเท็จ” และเขาก็ล้ม
ลงตายตรงนั้น (Sir Alfred Denning, **The Changing Law**, p.103)

มีเหตุการณ์ในลักษณะนี้เกิดขึ้นอีกซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจมนุษย์ให้นึกถึง
การลงโทษอันแสนสาหัสยิ่งกว่านี้คอยเขาอยู่ในโลกหน้า ถ้าหากในหัวใจลึกๆ
ของมนุษย์กลัวการลงโทษเช่นนั้น พวกเขาก็จะระวังตัวไม่ทำสิ่งที่จะทำให้พวก
เขาต้องถูกลงโทษ สามัญสำนึกกว่าอะไรผิดจะต้องเกิดขึ้นในสังคม สิ่งนี้เป็นอะไร
ที่ไม่สามารถได้มาจากการออกกฎหมายเพียงอย่างเดียว มันมาจากศาสนาที่ไม่
เพียงแต่ให้กฎหมายแก่เราเท่านั้น แต่ยังให้ความศรัทธาควบคู่กันไปด้วย จาก
ความศรัทธาที่เรารู้ว่าพระเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่เท่านั้นที่ เป็นผู้ออกกฎหมาย
โดยการรู้ถึงทุกสิ่งที่เราได้ทำไป พระองค์มีบันทึกความคิดคำพูดและการกระทำ
ของเรา หลังจากตายไปแล้ว เราจะถูกนำไปอยู่ต่อหน้าพระองค์ซึ่งในเวลานั้น
ทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกเปิดเผยหมด เราอาจจะใช้ทรัพยากรทางโลกเพื่อหนีการ



ลงโทษในโลกไปได้ แต่เราจะไม่มีการรอดเช่นนั้นได้เมื่อเราอยู่ต่อหน้าพระเจ้า
ไม่มีทางที่เราจะหลบหนีการลงโทษอันยิ่งใหญ่อย่างไม่สิ้นสุดที่คอยเราอยู่ใน
โลกหน้า

มีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นในสมัยการปกครองของกษัตริย์เจมส์ที่ 1 แห่ง
อังกฤษซึ่งเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นเป็นอย่างดีว่าความศรัทธาทางศาสนาเป็น
สิ่งจำเป็นสำหรับความยุติธรรม กษัตริย์เจมส์ได้ประกาศตัวเองเป็นกษัตริย์ผู้มี
อำนาจสูงสุดซึ่งหมายความว่าพระองค์สามารถที่จะตัดสินคดีด้วยตัวเองได้โดย
ไม่ต้องอาศัยศาล ลอร์ด โค้ก ขุนนางคนสำคัญซึ่งเป็นคนเคร่งครัดศาสนาได้
เตือนกษัตริย์ว่าพระองค์ไม่มีสิทธิ์ที่จะตัดสินชี้ขาด และคดีทั้งหมดจะต้องถูก
ตัดสินโดยศาล กษัตริย์จึงได้ตอบว่า “มันเป็นความเห็นของฉัน และฉันก็ได้ยิน
จากคนอื่นมามากกว่ากฎหมายของท่านอาศัยสามัญสำนึก ไหน ! บอกฉัน
หน่อยซิว่าฉันมีอะไรน้อยไปกว่าผู้พิพากษาหรือ ?” ลอร์ด โค้ก ตอบว่า “ไม่มี
อะไรน่าสงสัยในสติปัญญาอันชาญฉลาดและความเป็นรัฐบุรุษของพระองค์
แต่เราจะต้องมีประสบการณ์ทางด้านการปฏิบัติที่มากพอและมีความรู้พิเศษเพื่อ
ที่จะตัดสินเรื่องความยุติธรรม จนกว่าจะมีสองสิ่งนี้จึงจะถือตราของตำแหน่ง
ความยุติธรรมได้ เพราะตราขุ่นเองที่สิทธิของประชาชนได้ถูกนำไปซึ่ง และ
ตราขุ่นอีกเช่นกันที่สิทธิแห่งความเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดได้รับการป้องกัน”
กษัตริย์เจมส์กล่าวเสียงดังออกมาว่า “อะไรนะ ! ฉันจะต้องอยู่ใต้กฎหมาย
ด้วยหรือ ? การพูดเช่นนี้ก็คือการกบฏนั่นเอง” ดังนั้น ลอร์ด โค้ก จึงอ้างคำ
พูดของแบเรตันว่า “กษัตริย์ไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของมนุษย์คนใด แต่พระองค์
อยู่ภายใต้พระเจ้าและกฎหมายของพระองค์” (Sir Alfred Denning, *The
Changing Law*, p.117-118)

ความจริงแล้ว เมื่อเราเอาสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าออกจากความยุติธรรม
เราก็ไม่มีเหตุผลอะไรเหลือไว้สำหรับการกล่าวว่ากษัตริย์อยู่ใต้กฎหมาย เช่น
เดียวกับกรณีของบุคคล เมื่อกฎหมายได้ถูกสร้างขึ้นโดยความคิดของมนุษย์
จำนวนหนึ่ง และเมื่อกฎหมายได้ถูกบังคับใช้โดยผู้ที่ออกกฎหมาย เมื่อพวก



เขาในฐานะที่เป็นผู้ออกกฎหมายสามารถยกเลิกหรือรักษากฎหมายได้ตามความต้องการของพวกเขา มันจะมีเหตุผลอะไรที่พวกเขาจะอยู่ภายใต้กฎหมาย? เมื่อมนุษย์เองเป็นผู้ออกกฎหมาย เขาก็มีสิทธิ์ที่จะใช้อำนาจของความเป็นพระเจ้าและผู้มีอำนาจสูงสุด เขาเองคือพระเจ้า เขาเองคือกฎหมาย ดังนั้นเป็นไปได้อย่างไรที่เขาจะถูกทำให้อยู่ใต้กฎหมาย ?

หลักการที่ว่ามนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกันเป็นที่ยอมรับในประเทศประชาธิปไตยสมัยใหม่ แต่ในทางปฏิบัติ ทุกคนไม่ได้เท่าเทียมกันจากระบบกฎหมายของพวกเขาด้วยตัวเอง ตัวอย่างเช่น ในอินเดีย มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเริ่มต้นดำเนินการทางกฎหมายต่อประธานาธิบดี ผู้ปกครองแคว้น รัฐมนตรีหรือเจ้าหน้าที่ระดับสูงเหมือนกับที่จะทำกับคนธรรมดา มาตรา 361 ของรัฐธรรมนูญอินเดียคุ้มครองประธานาธิบดี ผู้ปกครองแคว้นจากการถูกดำเนินคดีหากไม่ได้รับการยินยอมจากรัฐสภา และรัฐบาลจะต้องชำระสะสางคดีถ้าหากว่ามีคดีฟ้องร้องต่อรัฐมนตรี ยิ่งไปกว่านั้น มาตรา 197 ของกฤษฎีกาอินเดียก็บัญญัติว่าผู้พิพากษา เจ้าหน้าที่ทะเบียนหรือข้าราชการจะไม่ถูกปลดออกจากตำแหน่งหากไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลเสียก่อน จะไม่มีการไปฟังความในศาลจนกว่ารัฐบาลกลางหรือผู้ปกครองจังหวัดให้อนุญาต พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือถ้าคุณต้องการที่จะเอาตัวนักการเมืองหรือผู้บริหารประเทศไปขึ้นศาล คุณจะต้องได้รับอนุญาตจากเขาเสียก่อน

นี่ไม่ใช่ความผิดพลาดของกฎหมายอินเดียแต่เป็นความผิดพลาดของกฎหมายของมนุษย์และมันเป็นเช่นนี้ทุกแห่งที่มนุษย์สร้างกฎหมายขึ้นมาเอง จนกว่ากฎหมายของพระเจ้าจะถูกนำมาปฏิบัติตามที่แต่ละคนและทุกคนจะเท่าเทียมกันในสายตาของกฎหมายและไม่มี ความแตกต่างกันระหว่างผู้ปกครองกับผู้อยู่ภายใต้การปกครอง ทั้งสองฝ่ายสามารถถูกดำเนินคดีได้อย่างเท่าเทียมกันเพราะทั้งสองฝ่ายไม่ได้เป็นผู้ออกกฎหมาย ผู้ออกกฎหมายคือพระเจ้า และมนุษย์เท่าเทียมกันต่อหน้ากฎหมายของพระเจ้า



เป็นเวลาหลายศตวรรษมาแล้วที่นักกฎหมายได้แสวงหาความยุติธรรม หลักการแห่งความเสมอภาคที่จะนำมาเป็นพื้นฐานกฎหมายของมนุษย์ เมื่อเรา พิจารณามนุษย์ประสบความสำเร็จเพียงใดในการค้นหากฎหมายทางกายภาพและ ประสบความล้มเหลวเพียงใดในการค้นหากฎเกณฑ์ทางสังคม มันก็เห็นได้ชัด ว่ามีอะไรบางอย่างที่ผิดพลาด ภาพถ่ายใบแรกของโลกถูกถ่ายโดยนักวิทยาศาสตร์ ฝรั่งเศสคนหนึ่ง ใน ค.ศ.1826 โดยเขาต้องใช้เวลาถึง 8 ชั่วโมง และสิ่งที่เขา พยายามถ่ายก็คือระเบียงนอกห้องของเขา แต่ตอนนี้ การถ่ายภาพมีความ ก้าวหน้ามาก จนกล้องอัตโนมัติสามารถถ่ายภาพได้ 2,000 ภาพในหนึ่งวินาที ช่วงเวลาที่ต้องใช้ในการถ่ายภาพครั้งแรกนั้น ปัจจุบันสามารถถ่ายภาพได้ 60 ล้านภาพ ในตอนเริ่มต้นศตวรรษที่ 20 ในสหรัฐ มีรถยนต์เพียง 4 คัน แต่ในปัจจุบันมีรถยนต์กว่า 100 ล้านคันทั่วประเทศ เทคโนโลยีของเราใน ขณะนี้ก้าวหน้ามากจนถ้าหากการหมุนของโลกมีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย ซึ่งทำให้กลางวันสั้นลงหรือยาวขึ้นเพียงหนึ่งในล้านของวินาที หอดูดาวของเรา ก็จะสามารถติดตามได้ทันที เครื่องมือสมัยใหม่มีความละเอียดอ่อนถึงขนาด ที่ว่าถ้าหากมีการเพิ่มค่าเข้าไปในเอ็นไซโคลปีเดียขนาด 30 เล่มเพียงสองคำ น้ำหนักของหมึกที่เพิ่มขึ้นไปก็จะถูกบันทึกไว้ได้อย่างถูกต้อง เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ และน่ามหัศจรรย์เพียงใดสำหรับความก้าวหน้าของมนุษย์ในการค้นพบกฎทาง ด้านกายภาพ แต่ในเรื่องของกฎเกณฑ์ทางสังคมแล้ว มนุษย์ไม่ได้ก้าวหน้าไป แม้แต่นิดเดียว

มันไม่ใช่เพราะมนุษย์ไม่ได้ใช้ความพยายามที่จะทำเช่นนั้น ความ จริงแล้ว มนุษย์ได้พยายามอย่างสุดความสามารถแล้วที่จะค้นหากฎเกณฑ์ทาง สังคมที่ยั่งยืนเช่นเดียวกับที่เขาต้องค้นหาความลับของจักรวาล แต่ความจริง ก็คือว่ายิ่งเขาพยายามที่จะหาพื้นฐานที่ยุติธรรมสำหรับกฎที่จะควบคุมสังคม มันก็มักจะหลุดรอดไปจากเขาเสมอ เพราะมันเป็นอะไรที่เกินกว่าที่เขาจะหาได้ ขีดจำกัดทางความคิดของมนุษย์ทำให้เขาไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ ดังนั้น เรา จึงจำต้องกลับมายังหลักความเชื่อที่ว่าจะต้องมีความคิดที่เหนือกว่าความคิดของ



มนุษย์ซึ่งเป็นที่มาของสัจธรรมทั้งหมดอยู่ในทำนองเดียวกันเราจะต้องกลับมา
ยังความจริงที่ว่ากฎที่พระเจ้าประทานมานั้นเป็นสิ่งที่ไม่มีอะไรมาเทียบได้ใน
เรื่องความยุติธรรมอันถาวรของมัน



ไตร่ตรองพระเจ้าไม่มี

265





ชีวิตที่เราแสวงหา

ฟรีดริค เองเกลส์ (Friedrich Engels, ค.ศ.1820-1895) เพื่อนสนิทของคาร์ล มาร์กซ เป็นผู้ปฏิเสธรบะเจ้าและนักสังคมนิยมที่โลกรู้จักดี เขาถือว่า “ก่อนอื่น มนุษย์ต้องการเสื้อผ้ามาปกปิดร่างกาย ต้องการอาหารใส่ท้อง แล้วหลังจากนั้น มนุษย์ก็จะสามารถคิดถึงเรื่องปรัชญาและการเมืองได้” ไม่มีตรงไหนในความจริงดังกล่าวนี้ที่เอ่ยถึงพระเจ้า แต่ความเชื่อว่าพระเจ้าไม่มีของเองเกลส์เพิ่งจะเกิดขึ้นในชีวิตของเขาตอนหลัง อันเนื่องมาจากปฏิกิริยาต่อสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยในตอนต้นชีวิตของเขา เมื่อเขาโตขึ้นและมีวุฒิภาวะทางปัญญา เขาก็เริ่มมีความสงสัยเคลือบแคลงในรูปแบบของศาสนาที่เขารู้จักมาในวัยหนุ่ม เขาเขียนไปถึงเพื่อนของเขาว่า “ผมสวดมนต์ทุกวันขอให้สวรรค์เป็นเรื่องง่ายสำหรับผม นับแต่นั้น ความสงสัยก็เกิดขึ้นในตัวผม คำสวดมนต์ติดริมฝีปากผมอยู่ตลอดเวลา ผมไม่สามารถยอมรับความศรัทธาของคุณได้ ขณะที่ผมเขียนมาถึงตรงนี้ หัวใจของผมตีบตัน และดวงตาของผมเอ๋อไปด้วยน้ำตา แต่ผมก็รู้สึกว่าคุณยังไม่ได้ถูกหั่นออกไปจากประตู หวังว่าผมคงจะพบพระเจ้า หัวใจและวิญญาณของผมโหยหาที่จะเห็นพระองค์ และคุณรู้ไหมว่าสิ่งที่ผมเฝ้ารอความรักอันจับใจนี้มีมากเพียงใด? มันเป็นปรากฏการณ์อย่างหนึ่งของวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ถึงแม้ไบเบิลจะปฏิเสธคำพูดของผมมากกว่าพันครั้ง ผมก็ยังไม่สามารถรับการปฏิเสธของคัมภีร์ไบเบิลได้”

นั่นเป็นการเฝ้ารอสวรรค์ของเองเกลส์เมื่อตอนที่เขายังเป็นหนุ่ม



แต่เขาก็ไม่สามารถหาได้ตามที่เขาต้องการ ด้วยความสับสนกับศาสนาคริสต์ที่ถือปฏิบัติกันมาตามบรรพบุรุษ เขาเริ่มหลงในปรัชญาทางเศรษฐกิจและการเมือง แต่ในความจริงแล้ว มนุษย์มีความต้องการขั้นพื้นฐานที่มากกว่าสิ่งเหล่านี้ ก่อนอื่นใด มนุษย์จำเป็นต้องรู้จักธรรมชาติของเขาและธรรมชาติของโลกที่เขาอยู่ด้วยว่าเขามาอยู่ในโลกนี้ได้อย่างไร และอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากที่เขาตายไปแล้ว ? เหนือสิ่งอื่นใด มันเป็นธรรมชาติของมนุษย์เองที่จะหาคำตอบให้แก่คำถามเหล่านี้ โลกที่เขาอาศัยอยู่ไม่มีอะไรขาดแคลน มันขาดแต่เฉพาะคำตอบที่เขาแสวงหา ดวงอาทิตย์ให้ความร้อนและแสงสว่างแก่เขา แต่เขาไม่สามารถหยุดลมที่พัดและถามมันว่ามันคืออะไร และทำไมมันถึงต้องเป็นเช่นนั้น ? ตัวตนของมนุษย์เองจึงมองเขาอยู่ที่ใบหน้า แต่เขายังมีดมโนอยู่ว่าเขาคือใคร และเขามาโลกนี้ทำไม ? มันเกินกว่าความคิดของมนุษย์ที่จะตอบคำถามเหล่านี้ได้ แต่คำตอบนี้ก็จำเป็นที่เขาต้องมี ไม่ใช่ทุกคนที่จะถามคำถามนี้ขึ้นมา แต่มันก็ยังคงเกาะแน่นอยู่ในวิญญาณของมนุษย์ ทำให้เกิดความเจ็บปวดอย่างบอกไม่ได้ และบางครั้งก็พลุ่งพล่านขึ้นมาด้วยพลังที่อาจทำให้เขาเป็นบ้าได้

สิ่งที่ทำให้ความโหยหานี้เกิดขึ้นมากก็คือความสำนึกในเรื่องพระเจ้าและผู้ทรงสร้างที่ติดตัวมาเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ ในส่วนลึกๆ ของจิตใจมนุษย์นั้นมีความคิดที่ว่า “พระเจ้าคือผู้มีอำนาจสูงสุดของฉัน ฉันเป็นบ่าวของพระองค์” ทุกคนได้ทำสัญญานี้อย่างเงียบๆ แล้วในตอนที่ยังโลกนี้ ความคิดเรื่องพระเจ้าและผู้ทรงสร้าง ผู้ที่เฝ้าดูและคอยดูแลสิ่งที่สร้างมา ผู้ที่อยู่ในเส้นเลือดของมนุษย์ทุกคน มนุษย์จะรู้สึกตัวเองหลงอยู่ในสูญญากาศจนกว่าเขาจะพบพระเจ้าของเขา วิลเลียม เจมส์ (ค.ศ.1842-1910) นักปรัชญาชาวอเมริกันซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งลัทธิถือการปฏิบัติเป็นที่ตั้ง (Pragmatism) ได้กล่าวว่า “ความศรัทธาเป็นพลังอย่างหนึ่งที่มนุษย์ใช้มีชีวิตอยู่ และถ้าหากไม่มีมันเลยก็หมายถึงการล่มสลาย” (อ้างโดย เดล คาร์เนกี (Dale Carnegie) ในหนังสือเรื่อง **How to Stop Worrying and Start Living.**)



โดยการรู้จักพระเจ้าอยู่ใต้จิตสำนึก มนุษย์ต้องการที่จะไปหาพระเจ้ามากกว่าสิ่งอื่นใด ที่สำคัญก็คือเขาต้องการที่จะยึดเหนี่ยวพระเจ้าที่เขาารู้ไว้ในหัวใจของเขาซึ่งเขาไม่สามารถทำได้ แต่พระเจ้าที่เขาารู้โดยสัญชาตญาณนั้นก็ยังปรากฏอยู่ต่อหน้าเขา จนกว่าเขาจะเข้าไปอยู่ร่วมกันทางด้านจิตวิญญาณกับพระเจ้าเท่านั้นที่การโหยหานี้จะได้รับการตอบสนองอย่างแท้จริง สำหรับบรรดาผู้ที่ไม่สามารถพบพระองค์ได้นั้น พวกเขาจะไปแสดงความรู้สึกนี้ต่อหน้าพระเจ้าจอมปลอมอื่นๆ มนุษย์ทุกคนต้องการใครสักคนที่เขาจะหันไปหา ใครสักคนที่เขาจะสามารถเปิดเผยและอุทิศความรู้สึกอันละเอียดอ่อนให้

ในวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ.1947 ธงชาติอังกฤษได้ถูกชักลงจากอาคารรัฐบาลอินเดียและธงชาติของอินเดียได้ถูกชักขึ้นไปแทน ในช่วงเวลานี้เอง ดวงตาของผู้รักชาติชาวอินเดียเอ่อตันไปด้วยน้ำตา นี่เป็นนาที่แห่งอิสรภาพที่พวกเขาเฝ้ารอมาเป็นเวลานาน ความจริงแล้ว พวกเขา กำลังแสดงความเคารพแก่อิสรภาพ เพราะนั่นเป็นสิ่งที่พวกเขาสร้างขึ้นมาเป็นเทพเจ้าของพวกเขา ดังนั้น ในตอนที่พวกเขาได้รับอิสรภาพ พวกเขาจึงรู้สึกเหมือนกับว่าพวกเขาได้พบพระเจ้าแล้วจริงๆ พวกเขาเร่าเริงยินดีอย่างสุดขีดเพราะพวกเขาได้อุทิศทุกอย่างของชีวิตเพื่อบรรลุถึงเป้าหมายนี้ เช่นเดียวกับกรณีของผู้นำชาติต่างๆ ที่ไปเยี่ยมสุสาน “บิดาแห่งชาติ” และล้อมศีรษะแสดงความเคารพ พวกเขาเลียนแบบการกระทำของคนมีศาสนาที่ล้อมศีรษะและก้มลงกราบต่อพระเจ้าของเขาไม่แตกต่างอะไรไปจากพวกคอมมิวนิสต์ที่ค่อยๆ ก้าวเท้าและถอดหมวกออกเพื่อแสดงความคารวะต่อเลนินเมื่อพวกเขาผ่านที่ฝังศพของเขา ไม่มีใครในโลกนี้ที่ไม่ต้องการให้มีใครสักคนเป็นนายหรือหัวหน้าของเขา ถึงแม้คนผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าแต่เพียงในนามก็ตาม มันจะต้องมีใครสักคนที่เขาสามารถอุทิศตัวและให้ความเคารวะ

แต่ถ้าใครอุทิศตัวและให้ความเคารวะแก่ผู้ใดอื่นนอกไปจากพระเจ้า คนผู้นั้นก็กำลังเคารพบูชาพระเจ้าหลายองค์ซึ่งคัมภีร์กุรอานกล่าวว่าเขากำลังทำ “ความผิดอันยิ่งใหญ่” การแสดงความเคารพสักการะพระเจ้าจอมปลอมนี้



เป็นสิ่งที่คัมภีร์กุรอ่านเรียกว่า“ซุลม์” คำนี้ความจริงแล้วหมายถึงการเอาอะไรไปวางไว้ผิดที่ที่ไม่ควรจะเป็นเช่นนั้น มันเหมือนกับการเอาฝาหม้อไปใช้แทนหมวก ดังนั้น การหันไปหาผู้อื่นนอกไปจากพระเจ้าเพื่อปิดช่องว่างทางจิตใจที่มนุษย์ทุกคนรู้สึกจึงเป็น“ซุลม์”อย่างหนึ่ง เพราะนี่คือการเอาความรู้สึกที่ถูกต้องไปวางไว้ผิดที่ นั่นคือการเอาสิ่งที่จะต้องให้แก่พระเจ้าไปให้แก่สิ่งอื่น ความรู้สึกที่อยากจะเอาทุกสิ่งที่มีไปวางไว้แทบเท่าใดบางคนเป็นสัญชาตญาณทางธรรมชาติในตัวมนุษย์ และในขั้นแรก ความรู้สึกนั้นแสดงออกมาในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ เริ่มต้นด้วยการที่คนหันไปหาพระเจ้าที่แท้จริงเพื่อตอบสนองความหิวโหยทางด้านจิตวิญญาณ แต่แล้ว ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ที่ไม่ใช่ศาสนา พวกเขาาก็เริ่มถมช่องว่างภายในตัวตนของพวกเขาจากแหล่งที่ผิด

ในตอนเป็นเด็ก เบอ์ทรันด์ รัสเซลล์ นักปรัชญาผู้มีชื่อเสียงเป็นคนเคร่งครัดศาสนาและสวดมนต์เป็นประจำ ครั้งหนึ่งในช่วงเวลานั้นเองที่พ่อของเขาได้ถามเขาว่าบทสวดมนต์อะไรที่เขาชอบ ? เด็กน้อยรัสเซลล์ ตอบว่า “ผมเบื่อชีวิตและตกอยู่ภายใต้แอกแห่งบาปของผม”

ในตอนนั้น รัสเซลล์เคารพสักการะพระเจ้า แต่เมื่อเขาถึงวัยสิบสองขวบ เขาก็ละทิ้งการสวดมนต์ เพื่อนๆ ของเขาที่ไม่สนใจศาสนาเสียส่วนใหญ่ได้หันเหจิตใจของรัสเซลล์ออกไปจากสิ่งที่เขาทำ เขาเสียชีวิตในสภาพเป็นผู้ปฏิเสธพระเจ้า โดยการอุทิศชีวิตส่วนหลังๆให้แก่คณิตศาสตร์และปรัชญา ในค.ศ.1959 รัสเซลล์ได้ถูกสถานีวิทยุบีบีซีสัมภาษณ์ จอห์น ฟรีแมนได้ถามเขาว่าความกระตือรือร้นในเรื่องวิชาคณิตศาสตร์และปรัชญาได้เข้ามาแทนที่ความรู้สึกทางศาสนาได้เป็นที่น่าพอใจหรือไม่ ? รัสเซลล์ได้ตอบว่า “ได้ ในตอนที่ผมอายุ 40 ปี ผมได้มาถึงขั้นของความสำเร็ที่ปลาโตบอกว่าเราสามารถจะได้รับจากวิชาคณิตศาสตร์ โลกที่ผมมีชีวิตอยู่เป็นโลกนิรันดร์ ไม่มีข้อจำกัดของเวลา ผมได้รับความสงบเหมือนกับที่ผมอยู่กับศาสนา”



นักคิดชาวอังกฤษผู้นี้อาจหันไปจากการเคารพสักการะพระเจ้าแต่เขาก็ไม่สามารถทำได้หากไม่มีเป้าหมายแห่งการเคารพบูชา ดังนั้น เขาจึงต้องมอบให้วิชาคณิตศาสตร์และปรัชญาเข้ามาแทนที่ในชีวิตของเขาซึ่งก่อนหน้านี้เป็นที่ที่มีศาสนาอยู่ ไม่เพียงเท่านั้น เขายังบอกคุณสมบัติของสิ่งนั้นด้วย นั่นคือ “ไม่มีข้อจำกัดของเวลาและสถานที่” ซึ่งเป็นคุณสมบัติของพระเจ้าเท่านั้น เพราะหากปราศจากสิ่งนี้ เขาก็ไม่อาจจะได้รับความรู้สึกพอใจคล้ายๆ ศาสนาที่เขาแสวงหาโดยสัญชาตญาณ

เราอาจจะไม่เชื่อถ้ามีบทความในหนังสือพิมพ์อ้างว่ามีคนเห็นนายเยาหะราล เนห์รู อดีตนายกรัฐมนตรีอินเดียค้อมศีรษะในการแสดงความเคารพสักการะเหมือนมุสลิมทำในการนมาซ ในหน้าสุดท้ายของหนังสือพิมพ์ Hidustan Times ฉบับวันที่ 3 ตุลาคม ค.ศ.1963 แสดงให้เห็นภาพนายเนห์รูกำลังทำเช่นนั้น เนห์รูกำลังค้อมศีรษะและวางมือทั้งสองบนหัวเขาซึ่งเป็นที่ว่า “รุกัวะอ์” ในระหว่างการนมาซของมุสลิม ตอนนั้นเป็นวันครบรอบวันเกิดของมหาตมะคานธี และนายกรัฐมนตรีของอินเดียกำลังแสดงความคารวะต่อบิดาแห่งชาติที่คานธีสมาธิบนฝั่งแม่น้ำยมุนาในเดลี

สิ่งดังกล่าวเกิดขึ้นทุกวันทั่วโลก เราสามารถเห็นผู้คนนับล้านที่ไม่ศรัทธาในพระเจ้าหรือไม่ให้ความสำคัญแก่ศาสนา ค้อมศีรษะต่อพระเจ้าที่พวกเขาสร้างขึ้นเอง ด้วยการกระทำดังกล่าว พวกเขาตอบสนองการบเร้าของจิตใจภายในที่จะยอมจำนนต่อใครบางคน เหตุการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นเป็นการสรุปว่ามนุษย์มีความต้องการสิ่งที่จะเคารพสักการะติดตัวอยู่ภายใน ไม่จำเป็นที่จะต้องมาพิสูจน์ถึงการมีอยู่ของพระเจ้ากันอีกแล้ว ความจริงที่มนุษย์ต้องการพระเจ้าเป็นสิ่งที่พิสูจน์ให้เห็นว่าพระเจ้ามียู่ ถ้ามนุษย์ไม่ค้อมศีรษะคารวะต่อพระเจ้าที่แท้จริง เขาก็ต้องค้อมศีรษะต่อหน้าพระเจ้าอื่นแทน เพราะหากปราศจากพระเจาก็ไม่มีทางที่จะถมช่องว่างตรงกลางของธรรมชาติของเขาได้

แต่เรื่องไม่ได้จบลงตรงนั้น บรรดาผู้ที่เอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือคนหนึ่งคนใด



นอกจากพระเจ้ามาเป็นสิ่งเคารพบูชาจะไม่สามารถพบการตอบสนองความต้องการที่แท้จริงได้ พวกเขาจะเป็นเหมือนกับหญิงที่ไม่มีลูกอุ้มตุ๊กตาพลาสติกแกว่งอยู่ในวงแขน โดยพยายามที่จะได้รับการตอบสนองทางอารมณ์จากตุ๊กตาตัวนั้น ถึงพวกปฏิเสธพระเจ้าจะประสบความสำเร็จอย่างไรก็ตาม ชีวิตของพวกเขา ก็จะมาถึงเวลาหนึ่งที่พวกเขาต้องคิดว่าชีวิตมีอะไรที่มากกว่าที่พวกเขาจะสามารถค้นพบได้

ใน ค.ศ. 1935 ก่อนที่อินเดียจะได้รับเอกราช เยาหะราล เนห์รู ได้เขียนอัตชีวประวัติของเขาเสร็จในขณะที่อยู่ในคุก ในบทสรุป เขาเขียนว่า : “ผมมีความรู้สึกว่บทหนึ่งของชีวิตของผมจบลงแล้วและอีกบทหนึ่งกำลังจะเริ่มมันจะเป็นอะไร ผมไม่สามารถคาดเดาได้ชัด แผ่นกระดาษของหนังสือแห่งชีวิตได้ปิดลงแล้ว” (Nehru : **Autobiography**, New Delhi, p.597)

เมื่อหน้าหนังสือชีวิตของเนห์รูได้ถูกเปิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง มันก็เป็นโชคชะตาของเขาที่ได้มาเป็นนายกรัฐมนตรีของประเทศที่ใหญ่ที่สุดเป็นอันดับสามของโลก เป็นเวลาเกือบ 20 ปี เขาใช้อำนาจเหนือประชากรจำนวนหนึ่งในหกของโลก แต่ความสำเร็จนี้ก็ไม่ได้สร้างความพึงพอใจให้แก่เขา ตรงจุดสุดยอดแห่งการทำหน้าที่ของเขานั้น เขายังรู้สึกว่ามีหน้าบางหน้าในหนังสือแห่งชีวิตของเขาที่จะต้องถูกเปิดอีกคำถามที่ฝังรากอยู่ในสติปัญญาของมนุษย์เมื่อเขามายังโลกนี้เป็นครั้งแรกยังคงวนอยู่รอบความคิดของเนห์รูเมื่อเรื่องราวชีวิตของเขาใกล้จะปิดลง ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1964 ได้มีการจัดประชุมใหญ่ของนักบูรพคดีขึ้นในกรุงนิวเดลีโดยมีตัวแทนจากอินเดียและต่างชาติเข้าร่วม 1,200 คน ในการกล่าวปราศรัยกับบรรดาผู้มาเข้าร่วมประชุมครั้งนั้น บัณฑิตเนห์รูได้กล่าวว่าในฐานะนักการเมือง เขามีเวลาน้อยที่จะคิดเกี่ยวกับเรื่องชีวิต แต่บางครั้งเขาก็ต้องประหลาดใจว่าโลกนี้คืออะไร ? วัตถุประสงค์ของโลกคืออะไร ? เราคืออะไร ? และเรากำลังทำอะไรที่นี่ ? เขาได้กล่าวว่าเขารู้สึกมั่นใจว่ามีอำนาจหลายอย่างที่กำหนดชะตากรรมของเรา (**National Herald**, January 6, 1964)



ลักษณะของความรู้สึกเช่นนี้ถูกฝังรากอยู่ในวิญญาณของผู้ที่ปฏิเสธพระเจ้า ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พวกเขาเข้ามาเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางโลกและผลประโยชน์ชั่วคราวจนพวกเขาคิดว่าพวกเขากำลังจะประสบความสำเร็จอยู่รอบร่อแล้ว แต่พลงันที่พวกเขาถูกดึงออกไปจากสภาพแวดล้อมที่พวกเขาสร้างขึ้นมา สัจธรรมก็เริ่มโผล่ขึ้นมาเตือนว่าพวกเขาห่างไกลจากความสำเร็จและความสงบของจิตใจมากเพียงพอแล้ว

หัวใจที่ไม่พบพระเจ้านี้มีแต่จะประสบความสำเร็จไม่สงบในโลกนี้ แต่ความทุกข์ของพวกเขาไม่หยุดอยู่ที่นั่น ความรู้สึกถูกจำกัดอยู่แค่ช่วงเวลาสั้นๆ แห่งชีวิตโลกนี้ยังคงอยู่กับเขาตลอดไป โลกที่คอยพวกเขาคือเป็นโลกแห่งความมืดที่ไม่สิ้นสุดซึ่งคลื่นมหิมาของมันซัดกระหน่ำพวกเขาในโลกอันไม่จีรังนี้ ในโลกนั้น พวกเขาไม่มีทางที่จะทำอะไรได้อีกแล้วหลังจากที่ผิดพลาดไป ในโลกนี้พวกเขาก็มีความรู้สึกถึงเรื่องเช่นนั้นอยู่แล้วในฐานะเป็นสิ่งเตือนให้พวกเขารู้ถึงสิ่งที่จะตามมา ในชีวิตหลังความตาย ความลำบากอย่างแสนสาหัสกำลังคอยบรรดาผู้ที่ปฏิเสธพระเจ้าอยู่ ในโลกนี้ ความรู้สึกไม่สบายใจก็เป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาต้องนึกถึงเรื่องนี้อยู่แล้ว ความสงสัยต่างๆ ที่รุมล้อมพวกเขานบนโลกนี้ก็เหมือนกับกลุ่มควันจากไฟนรกที่บรรดาผู้ปฏิเสธพระเจ้าหรือผู้บูชาพระเจ้าจอมปลอมจะเข้าไปหลังความตาย ถ้าพวกเขาใส่ใจคำเตือนนี้ พวกเขาก็จะสามารถช่วยเหลือตัวเองให้พ้นจากความหายนะอันน่าสะพรึงกลัวนั้นได้ ลองนึกถึงบ้านของคนผู้หนึ่งที่ถูกไฟไหม้ในขณะที่เขานอนหลับอยู่และควันไฟมาถึงเขาในขณะที่ไฟเพิ่งจะเริ่มไหม้ ถ้าหากเขาตื่นขึ้นมาในตอนนั้น เขาก็สามารถที่จะเอาตัวรอดได้ แต่ไม่มีประโยชน์อะไรเลยที่จะรู้สึกตัวขึ้นมาเห็นอันตรายเมื่อไฟอยู่รอบตัวเขาแล้ว เพราะช่วงเวลานั้น เขามีแต่จะต้องตายสถานเดียว ถ้าหากเขามีความรู้สึกไว เขาก็จะรอดจากอันตรายที่อยู่ใกล้ตัวเขา ตอนนี้อันตรายนั้นมาถึงเขาแล้ว เขาไม่มีทางทำอะไรที่จะหนีรอดไปได้ จะไม่มีใครปลุกเขาในขณะที่ยังมีเวลาบ้างเลยหรือ ?

ศาสตราจารย์ไมเคิล เบรเคอร์ (Michael Brecher) แห่งมหาวิทยาลัย

แมคกิล เป็นผู้เขียนชีวประวัติทางการเมืองของเยาหะราล เนห์รู ขณะที่เขากำลังเตรียมหนังสือเล่มนี้ เขาได้พบเนห์รูหลายครั้ง ในการพบกันเมื่อวันที่ 13 มิถุนายน ค.ศ.1956 เขาได้ตั้งคำถามแก่อดีตนายกรัฐมนตรีของอินเดียว่า:

อะไรที่จะทำให้เกิดสังคมที่ดีและชีวิตที่ดี ?

เนห์รูตอบว่า :

“ผมเชื่อในมาตรฐานบางอย่าง เอาเป็นว่ามาตรฐานทางศีลธรรมก็แล้วกัน คุณจะเรียกมันอย่างไรก็ได้ เป็นมาตรฐานทางจิตวิญญาณ มันเป็นสิ่งสำคัญในตัวบุคคลและในกลุ่มทางสังคม และถ้าหากว่ามันจางหายไป ผมคิดว่าความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุทั้งหมดที่คุณมีอยู่จะไม่มีประโยชน์อะไรเลย แต่การจะรักษามันไว้ได้อย่างไรนั้นผมไม่รู้ ผมต้องการที่จะพูดว่ามีวิธีการทางศาสนาเท่านั้น มันดูเหมือนหนทางแคบๆที่เต็มไปด้วยรูปแบบและพิธีกรรม แต่ผมก็ไม่พร้อมที่จะปฏิเสธหนทางนั้น... ผมคิดว่าเป็นเรื่องโง่ที่มนุษย์จะไปเคาะพกราบไหว้หิน แต่ถ้าใครคนหนึ่งสบายใจโดยการกราบไหว้หิน เรื่องอะไรที่ผมจะทำแบบเขา... ดังนั้น ขณะที่ผมให้คุณค่าอย่างมากแก่มาตรฐานทางศีลธรรมและจิตวิญญาณนอกเหนือไปจากศาสนาเช่นนั้น ผมก็ไม่ว่าว่าจะรักษามาตรฐานดังกล่าวไว้อย่างไรในชีวิตสมัยใหม่ ? มันเป็นปัญหา”

(Nehru : **A Political Biography**, London 1959, pp.607-08)

ตรงนี้ เราพบสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงสภาพที่คนสมัยใหม่เป็นทุกข์อยู่ มันจะต้องมีมาตรฐานแห่งความซื่อสัตย์บางอย่างอยู่ในสังคมถ้าจะต้องมีการรักษากฎระเบียบแห่งความเจริญไว้ แต่ทันทีที่มนุษย์ละทิ้งพระเจ้า เขาก็จะถูกทิ้งไว้ให้จมน้ำในเรื่องราวที่จะสร้างกฎจริยธรรมที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการสร้างความสงบในสังคมได้อย่างไร ? เป็นเวลาหลายร้อยปีมาแล้วที่มนุษย์ได้ค้นหาคำตอบต่อคำถามนี้ และเขาก็ยังคงหาคำตอบอยู่ มีตัวอย่างมากมายที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะยกระดับศีลธรรมให้แก่สังคม ตัวอย่างเช่น ใน



ความพยายามที่จะปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่รัฐบาลกับประชาชน ได้มีการประกาศให้สัปดาห์หนึ่งของปีเป็น “สัปดาห์เอื้ออาทร” แต่เมื่อข้าราชการยังคงทำตัววางท่าเป็นเจ้านายที่เหนือกว่า วิธีการนี้ก็ไร้ผล ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าเพียงแค่การเคี่ยวเข็ญให้มีความเอื้ออาทรเพียงอย่างเดียวยังไม่พอที่จะทำให้ผู้คนเปลี่ยนแปลงนิสัยของตนเองได้ เจ้าหน้าที่การรถไฟเคยติดป้ายส่งเสริมศีลธรรมตามสถานีรถไฟทั่วประเทศว่า “การเดินทางโดยไม่มีตัวเป็นความชั่วทางสังคม” โดยหวังว่าจะช่วยลดการขาดทุนบ้าง แต่ก็ไร้ผล เพราะป้ายประกาศก็ไม่สามารถทำอะไรได้ ถ้าหากจะให้เลิกการโกงเช่นนั้น แรงกระตุ้นจะต้องมาจากประชาชนเอง แค่เพียงป้ายบอกว่าการเดินทางโดยไม่มีตัวเป็น “ความชั่วทางสังคม” ไม่มีทางที่จะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ การรณรงค์ทำนองเดียวกันนี้ในสื่อมวลชนบอกเราว่า “อาชญากรรมไม่ต้องจ่ายเงิน” ดังนั้นอาชญากรทั่วโลกจึงยังคงก่ออาชญากรรมอยู่ต่อไป จะเห็นได้ชัดว่าการลงโทษทางโลกไม่เพียงพอที่จะทำให้ประชาชนห่างไกลจากนิสัยอาชญากร ครั้งหนึ่งผนังอาคารรัฐบาลหลายแห่งมีโปสเตอร์ข้อความ “การให้สินบนและการรับสินบนเป็นความชั่ว” ในภาษาต่างๆ เปะเต็มไปหมดทุกแห่งเพื่อกระตุ้นข้าราชการให้เห็นถึงความชั่วร้ายของการคอร์รัปชัน แต่ภายในอาคารที่ติดโปสเตอร์เหล่านั้นก็ยังคงมีการให้และรับสินบนกันอยู่ เราจึงต้องสรุปว่าการโฆษณาชวนเชื่อของรัฐบาลไม่มีผล การคอร์รัปชันยังคงแพร่หลายมากยิ่งขึ้นตามจำนวนโปสเตอร์ที่แปะบนผนังอาคาร ตามสถานีรถไฟ เราก็เห็นข้อความ “รถไฟเป็นทรัพย์สินของชาติ ความเสียหายต่อรถไฟคือความเสียหายต่อชาติโดยรวม” ทุกคนเห็นข้อความนี้แต่นั่นก็ไม่ได้ป้องกันผู้คนให้พ้นจากการจี้แฉะกระจกห้องน้ำและหลอดไฟจากสถานี จะเห็นว่าการให้คำเตือนถึง “ผลประโยชน์ของชาติ” ก็ไม่เพียงพอที่จะยับยั้งผู้คนจากความเห็นแก่ตัวได้ ผู้มีอำนาจก็ทำผิดไม่น้อยไปกว่าคนทั่วไป ในด้านหนึ่งได้มีการประกาศว่า “การใช้ทรัพยากรสาธารณะเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นการทรยศต่อชาติ” แต่ขณะเดียวกันในอีกด้านหนึ่งเราก็ได้ยินโครงการแห่งชาติขนาดมหึมาได้ถูกทอดทิ้งเพราะว่างงบประมาณ



โครงการได้ถูกยกย้ายถ่ายเทไปโดยผู้มีตำแหน่งแห่งความรับผิดชอบ ได้มีความพยายามกันมาอย่างสุดกำลังแล้วเพื่อที่จะปรับปรุงศีลธรรมของสังคมให้ดีขึ้น แต่ส่วนใหญ่แล้วก็ต้องประสบความล้มเหลวและชีวิตของชาติก็ยังคงไม่มีมาตรฐานทางจริยธรรมที่เป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นแรกสำหรับความก้าวหน้าที่แท้จริง

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นสิ่งยืนยันถึงผลของการปฏิเสธพระเจ้าที่มีต่ออารยธรรมของมนุษย์ เฟรด ฮอยล์ (Fred Hoyle) ได้เขียนถึงเรื่องนี้ไว้ในหนังสือเรื่อง **The Intelligent Universe** (จักรวาลเจ้าปัญญา) ของเขาว่า :-

“ทัศนะสมัยใหม่ที่ว่าความอยู่รอดคือทุกสิ่งซึ่งเกิดขึ้นมาจากทฤษฎีวิวัฒนาการทางชีววิทยาโดยการคัดเลือกทางธรรมชาติของดาร์วิน เป็นเรื่องที่ดูน่าโหดร้าย เพราะนี่คือกฎบัตรสำหรับพฤติกรรมแห่งความเป็นนักฉวยโอกาสทุกรูปแบบ เมื่อใดก็ตามที่มันสามารถแสดงให้เห็นว่าการโกงและการฉ้อจะช่วยให้เราหรือสังคมที่เราอาศัยอยู่รอดแล้ว เหตุผลของทฤษฎีดาร์วินก็สั่งให้เราทำสิ่งเหล่านี้เพราะว่ามันไม่มีศีลธรรมนอกจากความอยู่รอด...”

เมื่อปราศจากพระเจ้านำทาง กองเกวียนแห่งมนุษยชาติก็ได้หลงออกไปจากเส้นทางและติดอยู่ในหล่มที่พวกเขาทำขึ้นมา การหันกลับไปหาพระเจ้าเท่านั้นที่มนุษย์จะดึงตัวเองออกมาจากสภาพที่น่าเศร้าใจนี้ได้ เมื่อมีการยอมรับความสำคัญของศาสนาเมื่อใด เมื่อนั้น สังคมก็จะสร้างตัวเองขึ้นมาใหม่ได้ บนรากฐานอื่นใดนอกจากไปจากนี้ กำแพงของสังคมก็มีแต่จะสั่นสะเทือนและพังทลาย

เชสเตอร์ โบว์ล (Chester Bowles) อดีตทูตอเมริกันประจำอินเดียให้ข้อสังเกตว่า :-

“ในการวางแผนและส่งเสริมการเจริญเติบโตทางด้านอุตสาหกรรมประเทศที่กำลังพัฒนาได้เผชิญปัญหาสองอย่างคู่กันซึ่งทั้งสองด้านนี้มีความ



สับสน ครั้งแรกของปัญหาก็คือจะส่งเสริมให้มีการใช้ทุน วัตถุดิบและความสามารถที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพได้อย่างไร ? อะไรคือความจำเป็น ? อะไรคือลำดับความสำคัญ ?

ความสับสนประการที่สองของการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมเป็นเรื่องเกี่ยวกับผลกระทบที่จะมีต่อผู้คนและสถาบัน ในขณะที่อุตสาหกรรมจะต้องได้รับการกระตุ้นให้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็วเท่าที่จะเร็วได้ เราจะต้องแน่ใจว่ามันจะไม่ก่อให้เกิดความชั่วมากกว่าที่มันทำลาย ในคำพูดของคานธี ความจริงและการค้นพบทางวิทยาศาสตร์จะต้องเลิกเป็นเพียงเครื่องมือของความโลภสิ่งที่จะต้องคำนึงถึงอย่างสูงสุดก็คือมนุษย์” (*The Making of a Just Society*, pp.68-69)

เราสามารถสรุปความคิดของเขาจากคำพูดเหล่านี้ได้ว่า มนุษย์คือสิ่งแวดล้อมที่แท้จริงซึ่งจำเป็นสำหรับการนำแผนพัฒนามาใช้ เครื่องมือที่จำเป็นของความก้าวหน้า นั่นคือการลงทุนและความเชี่ยวชาญทางเทคนิคไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพในช่องว่างทางการเมืองและวัฒนธรรม

นักคิดสมัยใหม่ไม่สามารถหาทางแก้ปัญหาในการถกช่องว่างนี้ และไม่รู้ว่าจะสร้างสภาพแวดล้อมที่ทำให้ประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐบาลสามารถทำงานร่วมกันในการสร้างสังคมได้อย่างไร ? ทศนะส่วนบุคคลขัดแย้งกับแนวความคิดทางสังคม และถ้าหากพระเจ้าไม่ได้อยู่ในความคิดคำนึงของใคร ความพยายามทั้งหมดที่มีเป้าหมายเพื่อความก้าวหน้าของมนุษย์ก็มีแต่จะต้องประสบความล้มเหลว เพราะพวกเขาจะตกเป็นเหยื่อความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในตัวของพวกเขา ในระดับสังคม เป้าหมายของประชาชนคือการสร้างสังคมที่สงบและมีความเจริญรุ่งเรือง แต่ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็ไม่สามารถกำจัดความต้องการที่จะแสวงหาความเจริญรุ่งเรืองทางวัตถุในทางส่วนตัวแต่เพียงอย่างเดียวได้ ที่นี่ ถ้าหากทุกคนคิดเช่นนั้น สังคมทั้งหมดก็ไม่สามารถจะเจริญได้ ไม่มีสังคมใดสามารถอยู่รอดจากแรงกดดันที่มาจากความขัดแย้ง



เรื่องผลประโยชน์ส่วนบุคคลได้ หากไม่มีการทำงานร่วมกันเพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวมแล้ว คนที่แสวงหาเพื่อตัวเองก็มีแต่จะแก่งแย่งแข่งขันกันเพื่อเป้าหมายส่วนตัว ปรัชญาทางวัตถุนิยมที่เสนอทฤษฎีหนึ่งเพื่อสังคม และอีกทฤษฎีหนึ่งเพื่อบุคคลจะไม่มีทางที่จะทำให้สังคมดีขึ้นได้

เมื่อมีการยอมรับกันว่าเป้าหมายของชีวิตคือการได้รับความเจริญรุ่งเรืองทางวัตถุ ผู้คนก็จะรู้สึกสบายใจที่จะต้องตอบสนองความต้องการของตัวเอง แต่โลกที่เราอาศัยอยู่เป็นโลกที่จำกัด ในโลกนี้ ทุกคนไม่สามารถที่จะตอบสนองความต้องการของตัวเองได้ทุกอย่างโดยไม่สร้างความเสียหายให้แก่คนอื่น ผลที่ตามมาก็คือเมื่อคนที่ถือตัวเองเป็นจุดศูนย์กลางเริ่มที่จะใช้วิธีการเลวทรามในการตอบสนองความต้องการของตน พวกเขาก็จะเริ่มเป็นตัวสร้างปัญหาหรือแม้แต่เป็นอันตรายต่อผู้อื่น คนที่จะต้องดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ต่ำก็จะรู้สึกว่าตัวเองไม่มีเหมือนกับคนอื่น ดังนั้น คนเหล่านี้จะรู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง ดังนั้น คนเหล่านี้จะหาทางตอบสนองความต้องการของตัวเองโดยการทุจริต ขโมย ฉ้อโกง รับสินบนและอื่นๆ การทำเช่นนี้อาจทำให้พวกเขาได้รับสิ่งทดแทนรายได้ที่ต่ำ แต่หลังจากนั้น พวกเขาก็ทำให้สังคมต้องตกอยู่ในสภาพที่พวกเขาสร้างมันขึ้นมาเอง ความคิดเรื่องความสุขส่วนตัวได้ส่งผลเสียหายต่อความสุขของสังคมทั้งหมด

ในสมัยปัจจุบัน สังคมมนุษย์เกิดปัญหาจากความเสื่อมทรามของเด็กและเยาวชนอย่างน่าตกใจ เราจะต้องถามตัวเราเองว่าเด็กเหล่านี้มีความประพฤติเลวทรามได้อย่างไร ? เพราะปัญหานี้เป็นเรื่องสำคัญสำหรับสังคมสมัยใหม่ เราจะต้องโทษว่ามันมาจากสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมือนในอดีต และถ้าหากสภาพแวดล้อมเช่นนั้นเกิดขึ้นในตอนี้ มันก็เกิดขึ้นเพราะการหมกมุ่นครุ่นคิดอยู่กับความสุขทางวัตถุจนเกิดความเสียหายต่อกฎหมายและความเป็นระเบียบเรียบร้อย การแต่งงานก็ไม่ได้เป็นสถาบันที่เป็นที่เคารพกันเหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว บ่อยครั้งที่คู่แต่งงานใหม่ๆ หลังจากที่ได้หาความสุขจากการแต่งงานได้สักพักเดียวก็เกิดความเบื่อหน่ายภรรยาหน้าเก่าและได้ออกไปหา



หญิงอื่นมาเป็นคู่นอนเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ในที่สุด ทั้งสองฝ่ายก็ต้องจบลงด้วยการหย่าร้างซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอันน่ารังเกียจ สังคมต้องเป็นผู้ชดใช้ความเสียหายสำหรับการแยกกันเช่นนั้น เพราะเด็กที่ออกมาก็ไม่ดีอะไรไปกว่าเด็กกำพร้าที่มีชีวิตโดดเดี่ยวเหงาหงอยในโลกโดยไม่มีพ่อและแม่ที่จะหันไปหา เด็กที่ตกอยู่ในสภาพนี้ไม่สามารถที่จะวางตัวได้อย่างถูกต้อง ในสังคม พวกเขาเติบโตขึ้นมาอย่างขมขื่นและไม่ได้รับการอบรมดูแล และในที่สุดก็ถูกสังคมทอดทิ้ง พวกเขาแทบไม่มีทางเลือกนอกจากชีวิตของอาชญากร ในหนังสือเรื่อง **The Changing Law** อัลเฟรด เดนนิ่ง (Alfred Denning) ได้ตำหนิว่าอาชญากรรมเด็กเกิดมาจากการที่พ่อแม่แตกแยกกัน (หน้า 111) หนึ่งในตัวอย่างของผลผลิตจากบ้านแตกที่ทำให้สังคมต้องประหลาดใจในความผิดปกติของเขาก็คือ ชาร์ลส สพรราช (Charles Sophray) อาชญากรระหว่างประเทศผู้มีชื่อเสียงอื้อฉาว

สาเหตุรากเหง้าของชีวิตสมัยใหม่ส่วนใหญ่อยู่ที่ความขัดแย้งกันของปรัชญาส่วนบุคคลและเป้าหมายของสังคม สิ่งที่เราเรียกว่าอาชญากรรม คอร์รัปชันและความชั่วช้าเลวทรามอื่นๆทั้งหมดนั้นเป็นผลพวงมาจากการที่สมาชิกของสังคมมองความสุขทางด้านวัตถุ ไม่ว่าจะเป็นบุคคล กลุ่มหรือชาติใดก็ตาม ทันที้ที่เป้าหมายในชีวิตคือความเจริญรุ่งเรืองของตัวเอง เมล็ดพันธุ์แห่งการทำลายล้างก็ได้ถูกหว่านไว้สำหรับมนุษย์ในส่วนอื่นๆ แล้ว

ความอยากที่ไม่รู้จักพอสำหรับตัวเองนั้นนำไปสู่ความชั่วทางสังคมอย่างไม่อาจคำนวณได้ เช่น การผิดประเวณี การปล้น การโจรกรรม การฉ้อโกง การลักพาตัวเรียกค่าไถ่ การก่อการร้าย การฆาตกรรม และในที่สุดก็นำไปสู่สงคราม สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเกิดมาจากการที่มนุษย์แสวงหาความสุขเพื่อตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม สังคมจะต้องเป็นผู้จ่ายค่าความเสียหายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

หนทางเดียวที่จะแก้ปัญหานี้สำหรับมนุษยชาติก็คือการหันไปหา



วัตถุประสงค์ที่แท้จริงในชีวิต การที่ลัทธิวัตถุนิยมได้ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างเป้าหมายส่วนบุคคลกับวัตถุประสงค์ของสังคมเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเป้าหมายที่แท้จริงในชีวิตของมนุษย์เป็นอย่างไร แทนที่จะมีเป้าหมายเพื่อตอบสนองความต้องการทางโลก มนุษย์น่าจะหันไปแสวงหาความพึงพอใจพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงสร้างในชีวิตหลังความตาย เพราะนี่คือวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของมนุษย์ ถ้าหากเขามีเป้าหมายเช่นนี้ บุคคลและสังคมก็จะสามารถเจริญก้าวหน้าไปด้วยความประสมกลมกลืนกัน เพราะมันจะไม่มีการแข่งขันกันระหว่างทั้งสอง นั่นคือ บุคคลที่ประกอบขึ้นเป็นสังคมจะทำงานไปยังเป้าหมายที่ไม่ขัดกับวัตถุประสงค์ของสังคมส่วนรวม แต่จะมีส่วนร่วมกันในการสร้างสิ่งดีงาม การทำให้ชีวิตนิรันดร์เป็นเป้าหมายของบุคคลจะก่อให้เกิดความสมานฉันท์ แต่การมีวัตถุประสงค์ที่ผิดจะไม่ก่อให้เกิดสิ่งใดนอกจากความแตกแยก

ในยุคสมัยใหม่นี้ได้มีความเจริญก้าวหน้าอย่างน่าทึ่งในด้านการแพทย์และการผ่าตัด มีการอ้างว่าวิทยาศาสตร์สามารถที่จะควบคุมโรคทุกอย่างได้ อาจจะยกเว้นเพียงโรคเดียวคือโรคมะเร็ง แต่ในขณะที่วิทยาศาสตร์ค้นพบวิธีการรักษาโรคที่มีมาแต่โบราณกาล ก็มีโรคภัยไข้เจ็บใหม่ๆ ที่น่ากลัวเกิดขึ้นให้ศึกษาอยู่ตลอดเวลา โรคภัยที่น่าสะพรึงกลัวล่าสุดก็คือโรคเอดส์ที่ยังไม่มียาใดๆ รักษาได้ ผู้คนที่ติดโรคนี้ได้ล้มตายลงในเวลาไม่กี่สัปดาห์และการแพร่ขยายโรคนี้ได้เริ่มสร้างความน่ากลัวเข้าไปในใจกลางอารยธรรมตะวันตกแล้วเนื่องจากโรคเอดส์มีที่มาจากการมีความสัมพันธ์ทางเพศในหมู่ผู้ชายด้วยกัน ซึ่งเป็นสิ่งน่ารังเกียจและเป็นที่ต้องห้ามโดยศาสนา ดังนั้น ผู้คนจึงได้เริ่มคิดกันแล้วว่ามันเป็นการลงโทษของพระเจ้าอย่างหนึ่งซึ่งไม่ละเว้นให้แก่ผู้ใดทั้งสิ้น

ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม ยังมีโรคภัยไข้เจ็บทางด้านร่างกายและจิตใจอย่างอื่นอีกที่วิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถอ้างว่ารักษาได้ โรคเหล่านี้จัดอยู่ในหัวข้อโรคเกี่ยวกับประสาท โรคเหล่านี้คืออะไรและอะไรคือสาเหตุ ? โรคประเภทนี้เป็นผลผลิตของความขัดแย้งในสังคมสมัยใหม่ ขณะที่มนุษย์ทุ่มเท



ความพยายามทุกอย่างเพื่อที่จะรักษาเยี่ยวาร่างกายมนุษย์ที่ประกอบด้วยเกลือก๊าซและแร่ธาตุต่าง ๆ แทบไม่มีใครใส่ใจต่อส่วนที่ประกอบไปด้วยจิตสำนึกพลังเจตนาและความต้องการเลย ดังนั้น เราจึงอยู่ในสภาพที่ร่างกายภายนอกของมนุษย์มีความสมบูรณ์ ในขณะที่ภายในซึ่งเป็นส่วนที่แท้จริงของมนุษย์กลับไม่มีใครเหลียวแล

เจ้าหน้าที่ในสหรัฐฯ ประมาณการว่าในเมืองใหญ่หลายเมือง 80% ของคนไข้คือผู้ที่อาการป่วยมีสาเหตุจากทางด้านจิตใจ จิตแพทย์ที่ทำการศึกษาลักษณะของสาเหตุเหล่านี้ได้พบว่าอาชญากรรม ความท้อแท้ ความหวาดวิตก ความอิจฉา ความลั้เล ความตึงเครียด ความโลภและความเปื้อนหน่าย คือสาเหตุสำคัญของโรคเหล่านั้น เมื่อเราคิดถึงเรื่องนี้ เราจะพบว่าความเจ็บไข้ได้ป่วยเหล่านี้มาจากการที่มนุษย์ทอดทิ้งพระเจ้า เมื่อใครเชื่อในพระเจ้า เขาก็จะมอบความไว้วางใจในพระองค์ พระเจ้าเป็นผู้ที่เขาคงจะหันไปหาในยามที่ประสบความทุกข์ยาก เขาสามารถที่จะมองข้ามปัญหาเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตได้ เพราะเขากำลังแสวงหาเป้าหมายที่สูงที่สุด นั่นคือพระเจ้า เมื่อเขาเชื่อในพระเจ้า เขาก็มีแรงจูงใจที่ดีที่สุดในการทำดี และมีพื้นฐานสำหรับลักษณะทางศีลธรรมที่เข้มแข็ง เซอร์ วิลเลียม ออสเลอร์ (Sir William Osler) เรียก “พลังขับเคลื่อนอันยิ่งใหญ่” ว่าเป็นพลังที่มาจากความศรัทธา มันเป็นพลังอันยิ่งใหญ่จนไม่สามารถที่จะนำไปชั่งด้วยเครื่องมือใดๆ หรือตรวจสอบได้ในห้องทดลองทางวิทยาศาสตร์ นักจิตวิทยาได้แสดงความกล้าหาญทางด้านสติปัญญาในการสอบสวนถึงสาเหตุของโรคจิตที่คนนับล้านกำลังเป็นกันอยู่ แต่ก็ไม่สามารถเยี่ยวารักษาได้ ปัญญาชนชาวคริสเตียนผู้หนึ่งได้กล่าวว่า : “ทั้งหมดที่นักจิตวิทยาได้ทำไปก็คือการแสดงให้เห็นข้างในและข้างนอกของกุญแจที่ปิดประตูแห่งสุขภาพที่ดีไว้สำหรับเรา”

สังคมสมัยใหม่ที่เป็นไปอยู่ในขณะนี้ มีวัตถุประสงค์ที่ขัดแย้งกันเองในด้านหนึ่ง มันทำอย่างดีที่สุดที่จะทำให้มนุษย์ได้รับความสะดวกสบายทางด้านวัตถุตามที่มนุษย์ต้องการในชีวิต แต่ในอีกด้านหนึ่ง สังคมก็ทอดทิ้งความ



ต้องการทางด้านจิตวิญญาณของมนุษย์ ผลก็คือมนุษย์ดีกว่าชีวิตที่ถูกทรมานเพียงนิดเดียว มือหนึ่งของสังคมจัดยาให้มนุษย์ แต่อีกมือหนึ่งของสังคมวางยาพิษไว้ บทความเรื่องพระเจ้าในการปฏิบัติทางการแพทย์ซึ่งพอล เออร์เนสต์ อะดอล์ฟ (Paul Ernest Adolph) แพทย์ชาวอเมริกันเขียนไว้ได้ให้หลักฐานที่น่าสนใจแก่เราเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า :-

“ในสมัยที่เป็นนักศึกษาแพทย์ ผมได้เรียนแนวความคิดทางด้านวัตถุประสงค์ของการเปลี่ยนแปลงซึ่งเกิดขึ้นในเนื้อเยื่อร่างกายอันเป็นผลมาจากความบาดเจ็บ การศึกษาส่วนต่างๆของเนื้อเยื่อโดยใช้กล้องจุลทรรศน์ทำให้ผมเห็นว่าผลของอิทธิพลต่างๆที่เอื้ออำนวยต่อเนื้อเยื่อนี้ได้ทำให้การซ่อมแซมเนื้อเยื่อดีขึ้นเป็นที่น่าสนใจ เมื่อผมเข้ามาเป็นแพทย์ฝึกหัดในโรงพยาบาล ผมก็มีความมั่นใจที่ได้ทำเช่นนั้น ผมมั่นใจว่าผมเข้าใจการบาดเจ็บและวิธีการรักษาจนถึงขนาดที่ว่าผมสามารถแน่ใจในผลการรักษาว่าจะดีขึ้นเมื่อมีปัจจัยด้านเครื่องมือและยาที่เหมาะสมสำหรับการรักษา อย่างไรก็ตาม ไม่นานนัก ผมก็พบว่าผมได้ลืมที่จะนำสิ่งสำคัญที่สุดเข้าไปในแนวความคิดทางการแพทย์ของผม นั่นคือ พระเจ้า

คนไข้คนหนึ่งของผมในขณะที่ผมเป็นแพทย์ฝึกหัดก็คือยายวัย 70 คนหนึ่งซึ่งสะโพกแตก ผมได้เห็นเนื้อเยื่อของเธอตอบสนองอย่างดี ในขณะที่ผมเปรียบเทียบกับภาพเอ็กซเรย์ผมได้แสดงความดีใจกับเธอที่มีอาการดีขึ้นอย่างรวดเร็วเกินคาด ตอนนี้อาการของเธอดีขึ้นจากการที่ต้องนั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเลื่อนมาใช้ไม้ค้ำยันรักแร้ได้แล้ว ศัลยแพทย์ที่เป็นเจ้าของไข้ได้ชี้ให้ผมเห็นว่าเธอน่าจะกลับบ้านได้ภายในเวลา 24 ชั่วโมง เนื่องจากแพทย์พอใจกับอาการของเธอแล้ว

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ ลูกสาวของเธอได้มาที่โรงพยาบาลเพื่อเยี่ยมเธอเป็นประจำทุกสัปดาห์ ในตอนนั้น ผมได้บอกเธอว่าเธอสามารถมารับ



แม่ของเธอกลับบ้านได้ในวันพรุ่งนี้ เพราะตอนนี้แม่ของเธอสามารถเดินโดยใช้ไม้ค้ำยันได้แล้ว ลูกสาวของเธอไม่ได้พูดอะไรกับผมเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ได้หันไปพูดกับแม่ของเธอ เธอได้บอกแม่ของเธอว่าเธอได้ปรึกษากับสามีของเธอแล้ว และยังไม่สามารถที่จะรับเธอกลับบ้านได้ แต่จะให้เธอไปอยู่ที่บ้านพักคนชรา

หลังจากนั้นอีกสองสามชั่วโมง เมื่อผมถูกเรียกตัวไปข้างหญิงชราผู้นั้นในฐานะแพทย์ฝึกหัดที่รับผิดชอบไข้ของเธอ ปรากฏว่าร่างกายของเธอทรุดโทรมลงไปมากและเสียชีวิตภายในเวลา 24 ชั่วโมง ไม่ใช่เพราะกระดูกสะโพกแตก แต่เพราะหัวใจที่แตกสลายต่างหาก ถึงแม้ว่าในตอนนั้นเราได้ใช้วิธีการรักษาแบบฉุกเฉินทุกอย่างที่จะทำให้เธอกลับมามีสภาพดีขึ้นก็ตาม

กระดูกสะโพกที่แตกของเธอได้รับการรักษาเยียวยาจนหายแล้วโดยไม่มีอุปสรรคใดๆ แต่หัวใจที่แตกสลายของเธอไม่ได้รับการรักษา ถึงแม้จะใช้วิตามิน เกลือแร่และการยืดกระดูกที่แตกไว้เพื่อที่จะทำให้อาการของเธอดีขึ้น แต่เธอก็ไม่ได้ดีขึ้น ทำไม ? สิ่งสำคัญที่สุดที่จำเป็นในการฟื้นจากการเจ็บป่วยของเธอไม่ใช่วิตามิน ไม่ใช่เกลือแร่ ไม่ใช่การต่อกระดูกของเธอ แต่เป็นความหวัง เมื่อความหวังหมดสิ้นไป การฟื้นไข้ก็ล้มเหลว

นี่เป็นสิ่งที่ฝังใจผม เนื่องจากมันทำให้ผมมีความเชื่อมั่นว่าเรื่องเช่นนี้คงจะไม่เกิดขึ้นถ้าหญิงชราผู้นี้รู้จักพระเจ้าแห่งความหวังเหมือนอย่างที่ผมรู้จักในฐานะชาวคริสเตียนที่เคร่งครัดศาสนา”

จากเหตุการณ์นี้ เราสามารถมองเห็นความป่วยไข้ที่ฝังรากลึกของสังคมสมัยใหม่ได้ ถึงแม้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจะเจริญก้าวหน้าไปไกลอย่างรวดเร็วและมีส่วนอย่างสำคัญต่อความเป็นอยู่ที่ดีทางด้านร่างกายของมนุษย์ แต่มันก็มีผลที่เป็นความหายนะต่อพวกเขาจากการที่พวกเขาปฏิเสธ



การมีอยู่ของพระเจ้า ความจริงแล้ว ระบบการศึกษาทั้งหมดได้ถูกวางไว้ในลักษณะที่ทำให้ผู้คนไม่เคยคิดถึงพระผู้สร้างของพวกเขาเลย ในขณะที่ร่างกายของมนุษย์ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี แต่วิญญาณของเขา กำลังถูกฆ่าที่ละน้อย ในทางด้านวัตถุ เขาได้รับการเอาใจ แต่ทางด้านจิตใจ เขากลับอดอยากเจียนตาย

ผลของเรื่องนี้ทำให้เห็นอย่างชัดเจน ในตอนที่ศัลยแพทย์เชื่อมกระดูกที่แตกเข้าด้วยกันอย่างเป็นผลสำเร็จนั้น หัวใจได้แตกสลายไปแล้วเพราะการขาดความศรัทธามาเยียวยารักษา สุขภาพทางด้านร่างกายอาจดีขึ้น แต่ความตายทางด้านจิตวิญญาณสามารถนำมนุษย์ไปสู่หลุมฝังศพได้

ความขัดแย้งกันของสองสิ่งนี้ได้พิสูจน์มาแล้วว่าจะจะเป็นความหายนะของคนสมัยใหม่ ภาพลักษณ์ที่มนุษย์แสดงออกมานั้นเป็นเพียงเปลือกนอกที่บดบังความปวดร้าวภายในของเขาไว้ ในทางภายนอก เขาวางท่าเหมือนนกยูง ด้วยการสวมใส่เสื้อผ้าที่หรูหราสวยงาม แต่ภายในเขากลับไม่มีความสุขและความพอใจ คฤหาสน์หรูหราเป็นที่พักพิงของร่างกายของเขา แต่ร่างกายที่สมบูรณ์ของเขานั้นซ่อนหัวใจที่เต็มไปด้วยความทุกข์ไว้ ไฟฟ้าในเมืองของเขาสว่างไสว แต่ตามถนนสายต่างๆกลับมืดทึบไปด้วยอาชญากรรมและความทุกข์ ผู้ปกครองมีวัตถุทุกอย่างอยู่รอบตัว แต่เพราะการหมกมุ่นอยู่กับผลประโยชน์ทางวัตถุนี้เองที่ทำให้รัฐบาลของพวกเขาเป็นแหล่งของการวางแผนร้ายและไวใจไม่ได้ เราเห็นโครงการขนาดใหญ่ถูกคิดขึ้นมาเพียงเพื่อจะล้มเหลวเพราะผู้มีอำนาจมัวแต่ห่วงถึงสิ่งที่ตัวเองจะได้มากกว่าความสำเร็จของงานที่อยู่ในมือ พระเจ้าได้ประทานต้นกำเนิดพลังงานทางด้านจิตวิญญาณไว้ให้มนุษย์อย่างมากมาย แต่มนุษย์ไม่สามารถที่จะได้รับประโยชน์จากมัน ดังนั้น ถึงแม้จะมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวัตถุทุกอย่าง ชีวิตของมนุษย์ก็ยังได้รับความหายนะติดตามมา

ด้วยความหิวโหยทางด้านจิตวิญญาณนี้เองที่ได้ทำให้มนุษย์ตกอยู่ในสภาพยุ่งเหยิงทางจิตใจ เขาแสวงหาอยู่ตลอดเวลาเพื่อที่จะตอบสนองความ



ต้องการของเขา มนุษย์ตกอยู่ในความขัดแย้งกับตัวเองและทุกคนก็สามารถมองเห็นความหายนะที่เกิดขึ้นได้ นักวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้เป็นพวกแรกที่ยอมรับว่าความป่วยไข้ทางจิตของมนุษย์เกิดมาจากการทอดทิ้งพระเจ้า คาร์ล กุสตาฟ จุง (Carl Gustav Jung, ค.ศ.1875-1960) นักจิตวิทยาคนสำคัญชาวสวิสกล่าวว่า :-

“ระหว่างสามสิบปีที่แล้ว ผู้คนจากทุกประเทศที่เจริญแล้วของโลกได้มาปรึกษาผม ผมได้รักษาคนไข้ไปหลายร้อยราย ในบรรดาคนไข้ทั้งหมดที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไปนั้นไม่มีใครสักคนที่มีศาสนา ผมสามารถพูดได้ว่าทุกคนป่วยเพราะเขาขาดสิ่งที่ศาสนาในทุกยุคสมัยให้แก่สาวกของตน และไม่มีใครที่ไม่หันไปหาศาสนาจะได้รับการรักษาจนหายได้” (Quoted by C.A. Coulson in **Science and Christian Belief**, p.110)

คำพูดของจุงได้รับการยืนยันและสนับสนุนจากเครสซี มอร์ริสัน อดีตประธานของสถาบันวิทยาศาสตร์นิวออร์ก :-

“ความมีค่าของประสบการณ์ทางศาสนาจะค้นหาวิญญาณของมนุษย์และยกเขาขึ้นที่ละชั้น จนกระทั่งเขารู้สึกถึงการมีอยู่ของพระเจ้า เสี่ยงร้องโดยสัญชาตญาณของมนุษย์ว่า “พระเจ้าช่วยด้วย” เป็นเรื่องธรรมดาและการอธิษฐานอย่างง่ายที่สุดจะทำให้เขาเข้าใกล้พระเจ้าผู้สร้างของเขา”

ความเครพยำเกรง ความใญ่บุญสุนทาน ความดีงามของลักษณะนิสัยศีลธรรม แรงแบนดาลใจและสิ่งที่อาจถูกเรียกว่าคุณลักษณะของพระเจ้าไม่ได้เกิดขึ้นจากลัทธิปฏิเสธพระเจ้า ซึ่งเป็นรูปแบบที่น่าประหลาดอย่างหนึ่งของ การหลอกลวงตัวเองที่ยกมนุษย์ขึ้นเป็นพระเจ้า หากปราศจากความศรัทธาอารยธรรมก็จะล่มสลาย ความเป็นระเบียบเรียบร้อยก็จะกลายเป็นความไร้ระเบียบ ข้อจำกัดและการควบคุมก็จะหมดไปและความชั่วก็จะขึ้นมาเป็นใหญ่ ดังนั้น



ขอให้เรายึดมั่นในความศรัทธาต่อพระเจ้า ผู้ทรงปรีชาญาณ รักพระเจ้าและ
ความเป็นพี่น้องกันของมนุษย์ ยกระดับตัวของเราเองให้ใกล้ชิดกับพระองค์
โดยการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ตามที่เรารู้ และยอมรับผิดชอบ
ในการศรัทธาว่าเราในฐานะสิ่งที่ถูกสร้างของพระองค์ควรค่ากับการดูแลของ
พระองค์” (Man Dose Not Stand Alone, p.106)





ปัจฉิมวาท

แรงโน้มถ่วงเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์ยืนอยู่บนผิวโลกและทำให้มนุษย์ไม่ต้องลอยไปในอวกาศ เช่นเดียวกัน มันก็ทำให้น้ำจำนวนมหาศาลอยู่ในอ่างมหาสมุทร รักษาบรรยากาศรอบตัวเราเพื่อให้ชีวิตของเราดำรงอยู่ได้อย่างปลอดภัย ในระดับสูงขึ้นไปบนท้องฟ้า มันช่วยทำให้เทหวัตถุขนาดมหึมาอย่างเช่นโลก และดาวเคราะห์ต่าง ๆ โคจรรอบดวงอาทิตย์อย่างมีระเบียบ ลองคิดดูเอาทีไรกันว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นถ้าหากพลังนี้ถูกทำให้หยุดลง มันคงไม่ต่างอะไรไปจากเมื่อไฟฟ้าในโรงงานดับลง เครื่องจักรทุกชิ้นก็ต้องหยุดทำงาน โลกก็จะถูกลากเข้าไปสู่อวกาศด้วยความเร็ว 6,000 ไมล์ต่อชั่วโมง มันคงใช้เวลาเพียงไม่กี่สัปดาห์เท่านั้นก่อนที่โลกจะกลายเป็นลูกไฟที่ไม่มีความสวยงามบนโลกนี้หลงเหลือไว้ จะไม่มีร่องรอยของชีวิตที่เล็กที่สุดให้เห็น ไม่มีแม้แต่เศษซากจากซากอารยธรรมที่ใช้เวลาหลายศตวรรษกว่าจะวิวัฒนาการได้บนโลกนี้ จะไม่มีร่องรอยให้เห็นว่าครั้งหนึ่งเคยมีโลกใบนี้อยู่ในระบบสุริยะ ลองนึกภาพดูว่ามนุษยชาติจะตื่นตระหนกและโกลาหลอลหม่านเพียงใด ถ้าหากว่ามหันตภัยเช่นนั้นกำลังจะเกิดขึ้น

แต่มีเหตุการณ์หลายอย่างเกิดขึ้นบนโลกที่ทำให้เราไม่เพียงแต่กังวลเท่านั้น แต่ยังเป็นเรื่องที่น่าตื่นตระหนกด้วย อย่างน้อยที่สุด ทุกนาที่ที่มีการตายร้อยครั้งเกิดขึ้นในโลกของเราใบนี้ นี่หมายความว่าในหนึ่งวันและหนึ่งคืนมีคนไม่น้อยกว่า 150,000 คน กำลังจากโลกนี้ไปอย่างไม่มีวันกลับ ลองคิดดู



ใครว่าพระเจ้าไม่มี

286

แล้วกัน อัตราการตาย 150,000 คนต่อ 24 ชั่วโมง แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีใครคิดถึงข้อมูลนี้ซึ่งเป็นสิ่งน่ากังวลมากเมื่อเราคำนิ่งว่าไม่มีใครรู้อย่างแท้จริงว่าใครจะเป็นหนึ่งในจำนวนนี้ ไม่มีใครสามารถกล่าวได้ด้วยความแน่ใจว่าเขาหรือเธอจะไม่อยู่ในลำดับของคนที่ถูกกำหนดให้จากโลกนี้ไปในวันรุ่งขึ้น ไม่มีใครบนโลกนี้ที่ไม่อยู่ภายใต้เงาแห่งความตาย พระหัตถ์แห่งชะตากรรมจะเอาชีวิตของใครไปจากชีวิตนี้ในเวลาใดก็ได้

แล้วพวกเขาไปไหน คนที่จากโลกนี้ไป ? ในหน้าก่อนๆ เราได้พยายามที่จะให้คำตอบไปแล้ว นั่นคือ พวกเขาจะถูกนำกลับไปยังพระผู้ทรงสร้างเพื่อรับการตัดสินตามสิ่งที่เขาได้ทำไว้บนโลก ความตายนำความสิ้นสุดมาให้ชีวิตบนโลกนี้เพื่อที่ชีวิตอันนิรันดร์ของเขาจะได้เริ่มต้น ไม่ว่าชีวิตหลังความตายของพวกเขาจะดีหรือร้ายก็ขึ้นอยู่กับสิ่งที่พวกเขาได้ทำไว้ในชีวิตนี้ มันเป็นชะตากรรมของพวกเขาเองที่จะอยู่ในสภาพสุขสบายทุกอย่าง หรือจะได้รับความทุกข์จากการถูกลงโทษที่ไม่อาจพูดได้เวลานั้นจะต้องมาถึงอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เราไม่มีทางที่จะทำอะไรเพื่อเปลี่ยนแปลงมันได้ อย่างดีที่สุดที่เราสามารถทำได้ก็คือพยายามทุกอย่างเพื่อไม่ให้ความทุกข์ทรมานอันไม่มีวันสิ้นสุดเกิดขึ้นแก่เรา

แล้วมนุษยชาติกำลังรอคอยอะไรอยู่ ? ความตายที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้คนสลัดความเชื่อซาทางศีลธรรมของตนและตื่นขึ้นมาที่มีความรู้สึกอีกหรือ ? มนุษย์ยังต้องการสิ่งจูงใจอะไรอีกเพื่อที่จะทำให้เขาเปลี่ยนแปลงตัวเอง ? ความคิดที่ว่าถ้าพวกเขาไม่ทำเช่นนั้นแล้วพวกเขาจะถูกเผาในไฟนรกตลอดกาลไม่มีผลต่อความเลวทรามของพวกเขาบ้างเลยหรือ ? ลองคิดดู เมื่อคุณเสียชีวิตและคนที่คุณรักมาวางดอกไม้บนหลุมฝังศพ คุณเองอาจกำลังได้รับความทุกข์ทรมานจากการลงโทษอย่างรุนแรงสำหรับสิ่งชั่วช้าที่คุณได้ทำไว้ คิดให้ดี นี่มิใช่สิ่งที่น่ากลัวหรือ ?

วันแห่งการตัดสินจะเป็นอย่างไร ? ท้องฟ้าและแผ่นดินจะกลับหัว

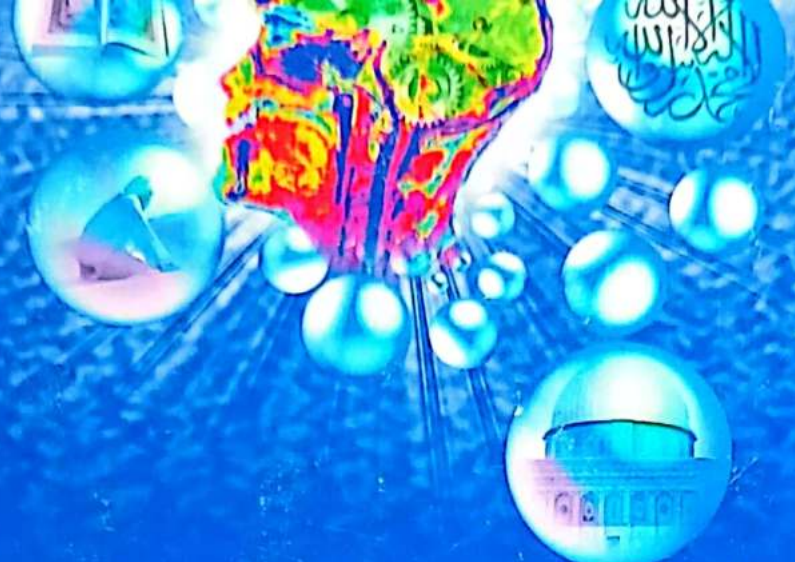


กลับหากัน และโลกใหม่จะถูกสร้างขึ้นซึ่งในโลกนั้นความจริงจะปรากฏเป็นความจริงและความเท็จจะปรากฏเป็นความเท็จ ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้อยู่ในสภาพของการหลอกลวงตัวเองและเป็นไปไม่ได้ที่จะไปหลอกลวงคนอื่นด้วยมนุษย์ทั้งหมดจะถูกนำไปปรากฏตัวต่อหน้าพระเจ้า ไม่มีใครนอกจากพระองค์เท่านั้นที่จะมีอำนาจเรื่องต่างๆทั้งหมดจะถูกตัดสินบนพื้นฐานของสัจธรรมและไม่มี การขอไถ่โทษใดจะสามารถทำให้คนรอดพ้นจากผลกรรมของเขาไปได้ วลีอันสวยหรูทั้งหมดที่มนุษย์คิดค้นขึ้นมาเพื่อบิดเบือนสัจธรรมจะปลิวกระจายไปกับสายลม ปรัชญาทั้งหมดที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเพื่อสนับสนุนความเท็จของเขาจะปรากฏให้เห็นว่าไม่มีเหตุผล ความหวังลมๆแล้งๆของเขาทั้งหมดจะถูกเปิดเผยให้เห็นว่าเป็นสิ่งว่างเปล่าและสิ่งหลอกลวงตัวเอง อำนาจที่เขา มีบนโลกจะไม่สามารถช่วยอะไรเขาได้ ที่นั่น รูปปั้นศักดิ์สิทธิ์ที่เขากราบไหว้บูชา ก็จะไม่สามารถช่วยอะไรได้ ในวันนั้น มนุษย์จะไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือจากสิ่งใดหรือใครเลย

ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่มนุษย์จะต้องใส่ใจ เพราะเมื่อยามอวสานมาถึง มันก็สายเกินไปที่เขาจะกลับใจ ตอนนี้ เป็นเวลาสำหรับเขาที่จะตรึกตรองถึงชีวิตจริงของเขา เพราะในวันแห่งการตัดสิน มันสายเกินไปแล้วที่เขาจะเปลี่ยนแปลงตัวเอง หนทางไปสู่พระผู้เป็นเจ้านั้นเปิดไว้สำหรับเขา และเขาจะต้องปลดปล่อยตัวเองให้พ้นจากโซ่ตรวนแห่งความปรารถนาของตัวเองเพื่อที่จะได้ก้าวไปบนทางนั้นโดยไม่หวาดกลัว คัมภีร์กุรอ่านและฮะดีษมีไว้เป็นผู้นำทาง เขาทุกอย่างก้าว และเขาไม่สามารถทำอะไรได้ดีไปกว่าการเจริญรอยตามแบบแผนที่ศาสดาของพระเจ้าได้วางไว้

ถ้าเขาพร้อมสำหรับวันสุดท้าย ตอนนี้ก็ถึงเวลาแล้ว ตรงนี้แหละคือความสำเร็จที่แท้จริงของเขา นี่คือนิยามที่ดี ชีวิตที่เขาแสวงหา





ใครว่าพระเจ้าไม่มี

ในยุคที่วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วนั้น มนุษย์ไม่เพียงแต่จะนำความรู้ทางด้านนี้มาสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิตให้แก่ตนเองเท่านั้น แต่ยังมีมนุษย์ส่วนหนึ่งได้นำวิทยาศาสตร์มาใช้เป็นอาวุธในการโจมตีสถาบันทางศาสนาด้วยโดยเฉพาะเรื่องการศรัทธาในพระเจ้า การศรัทธาในคัมภีร์และศาสดาของพระองค์

แต่เมื่อเวลาผ่านไปและยังมีการค้นพบทางด้านวิทยาศาสตร์มากขึ้น ดูเหมือนว่าการค้นพบทางด้านวิทยาศาสตร์ได้กลายเป็นสิ่งยืนยันสัจธรรมของศาสนาโดยที่ผู้ปฏิเสธศาสนาไม่อาจปฏิเสธได้

หนังสือเล่มนี้เป็นผลมาจากการศึกษาค้นคว้าอย่างไม่เหน็ดเหนื่อยของผู้เขียนที่ต้องการจะนำเสนอคำสอนพื้นฐานของศาสนาอิสลามในลักษณะที่สอดคล้องกับวิธีการทางวิทยาศาสตร์และพยายามจะบอกว่ายังมีการค้นพบทางวิทยาศาสตร์มากเท่าใด ความรู้ที่ได้จากการค้นพบนั้นก็ยืนยันคำสอนของอิสลามว่าเป็นสิ่งถูกต้องและน่าเชื่อถือได้มากยิ่งขึ้น